JUSTIN SCOTT

JUSTIN SCOTT

VĂDUVA DORINŢEI

WALLACE NEVSKI – născut în Rusia, s-a lansat într-o afacere de succes în stil american, şi-a creat un adevărat imperiu în domeniul comerţului cu blănuri de lux. Legăturile lui clandestine în rândul elitei societăţii sovietice i-au asigurat bani şi influenţă.

NATALIE STUART NEVSKI – o frumuseţe cu sânge albastru, din Connecticut, care se îndrăgosteşte de Wallace Nevski. Asasinarea lui în condiţii misterioase o transformă într-o văduvă neconsolată şi suspicioasă.

GENERALUL LAPŞIN – erou al Armatei Roşii, este suspectat că manipulează milioane. Conducătorul unui complot împotriva secretarului general al PCUS, încearcă să o anihileze pe Natalie.

GREG STUART – vărul lui Natalie, implicat în complot, îl trădează pe Nevski”; după asasinarea acestuia, încearcă s-o cucerească pe Natalie pentru a-i smulge informaţii.

DIANA DARBEE – superstar, al cărei renume aduce compania de blănuri Cotillon în topul acestei industrii; ameninţă că se va retrage dacă Natalie nu va renunţa să cerceteze motivele asasinării soţului ei.

PROLOG.

Octombrie 1987

Wallace Şi Natalie.

În momentul în care discuţiile, râsetele şi strigătele de salut aproape că acopereau muzica, Natalie a fost nevoită să recunoască faptul că Wallace nu greşise: a reuşit să înviioreze atmosfera croazierei anuale organizată de

compania Cotillon, invitându-i pe blănării şi creatorii de modă en vogue, pe irascibilul crescător de nurci şi grupul select de editori de reviste de modă, cu mare influenţă în branşă. Ambianţa era plăcută, priveliştea la fel, pentru că Panacheun iaht de o sută cincizeci de picioare lungime, cumpărat de Wallace de la un român falit în anul în care se născuse Natalie -plutea alene pe apele râului Hudson.

Sub candelabrul impunător din imensul salon, un adevărat salon de bal plutitor, îmbrăcat în lambriuri lustruite şi sticlă fumurie, se aflau aproape două sute de francisori*, împreună cu soţiile lor, care se extaziau admirând Statuia Libertăţii, umbră cenuşie proiectată pe cerul sângeriu al apusului şi pe contururile zgârie-norilor din Manhattan, ce se unduiau la linia orizontului, în crepusculul înmiresmat.

* Francisor – persoană căreia i se garantează dreptul privilegiat de a cumpăra de Ia o anumită companie, mărfuri la un anumit preţ, de obicei sub cel al pieţei (n. tr.).

Chelnerii alunecau printre oaspeţi, servind şampanie şi somon afumat, blănării se întreţineau politicos cu femeile venite tară însoţitori, creatorii de modă făceau glume deocheate, crescătorul de nurci – convins că arată „rustic”, îmbrăcat într-o cămaşă de caşmir în carouri – le spunea, celor dispuşi să-1 asculte, că blănurile lui sunt singurele care oferă garanţia calităţii, în vreme ce editorii, plini de importanţă, discutau între ei.

Un adevărat succes, gândi Natalie, convinsă că şi Wallace era de aceeaşi părere. Când manechinele vor prezenta noua colecţie de blănuri Cotillon, invitaţii, relaxaţi, vor face comenzi generoase. În lumea comerţului cu blănuri şi haine de blană, nimeni nu organiza spectacole atât de fastuoase, cum erau cele ale companiei Cotillon. Nici Ben Khan, nici Revillon, nici chiar compania de blănuri Jindo, cel mai important concurent străin.

În seara aceasta, Natalie se simţea foarte mândră de Cotillon. Şi foarte fericită. Wallace se întorsese sănătos după o expediţie de zece zile în căutare de blănuri

deosebite, colecţia lor era pregătită şi, rn general, totul mergea bine.

O blondă elegantă, îmbrăcată într-o rochie decoltată la spate, îi atrase privirea. Rătăcea printre invitaţi cu tupeul unui musafir nepoftit.

— Dragule, cine este blonda aceea bine făcută?

Încercă să-i orienteze privirea cu un semn discret din cap. Wallace îi cunoştea pe toţi cei care se ocupau de comerţul cu blănuri şi avea obiceiul să facă invitaţii de ultim moment dar, înainte de a o identifica pe intrusă, se trezi asaltat de o femeie căreia Natalie îi vânduse dreptul de distribuţie pe Coasta de Vest. Cu braţele şi cu părul fluturând, aceasta îl cuprinse pe Wallace ca o caracatiţă.

Ce petrecere minunată, Wallace. Îmi place barca ta.

Vapor, o corectă el, răspunzându-i la îmbrăţişare. Barcă are blănarul Fred. Cotillon aspiră la lucruri mult mai rafinate. O cunoşti pe Natalie, nu-i aşa?

Bineînţeles.

Bun venit la bord, salută Natalie, pierzând-o din privire pe blondă, dar întrebându-se de unde apăruse.

O armată de oameni de pază şi gărzi de corp erau deghizaţi în haine de seară şi ar fi trebuit să oprească orice'persoană care nu avea invitaţie. Numai când Panache se afla la o jumătate de milă pe râul Hudson, numai atunci puteai fi convins că secretul prezentării modelelor va fi păstrat. Şi totuşi, era sigură că femeia nu avea invitaţie. Îşi petrecuse multe vacanţe ca „verişoară dată în grija rudelor”, în timp ce părinţii săi deţineau funcţii diplomatice dincolo de Ocean şi recunoştea un intrus, imediat ce îl vedea.

Dar asta reprezenta o problemă minoră într-o seară atât de importantă, îşi zise Natalie, aruncând o ultimă privire în direcţia în care dispăruse blonda. Îşi concentra atenţia asupra doamnei din Los Angeles, care se apropia de Wallace, sub pretextul că o interesează Uniunea Sovietică, de unde tocmai revenise el.

— Este Glasnost-o minciună? Îl întrebă doamna. Wallace o învălui cu un zâmbet de expert, care deschidea conversaţia spre toţi cei aflaţi în jurul lor. Natalie avea să păstreze mereu în memorie imaginea lui în acel moment. Avea un cap frumos, cu o coroană de păr argintiu şi o ţinută de militar. Era înalt şi drept; nimic forţat în atitudine, nimic îmbătrânit, căci deborda de energie tinerească şi ochii îi străluceau ca nişte mărgele pe chipul ridat. Evreii şi grecii care făceau comerţ cu blănuri în New York îl porecliseră, cu afecţiune, „Cazacul”.

— Glasnost. Este o realitate. Spuneţi-i publicitate, spuneţi-i deschidere, dar aflaţi că Rusia fierbe la focul confruntării cu sine, din fericire pentru Gorbaciov, deoarece acest Glasnost îi oferă o imagine mult mai clară a moştenirii primite decât toate statisticile oficiale. Din fericire pentru noi toţi. Ceea ce a stârnit acum Gorbaciov, ar putea fi cel mai important eveniment al secolului douăzeci. Adevărata lui problemă rămâne Perestroika. Dorinţa de schimbare este tot atât de rusească, pe cât de americană este umilinţa! Chiar dacă Partidul Comunist va reforma birocraţia sovietică, tot va trebui să se ocupe şi de poporul rus. De pildă, săptămâna trecută, când eram la Moscova, marele magazin GUM a anunţat că va pune în vânzare cizme italiene din piele.

Natalie îl privi intens. Fusese convinsă că-şi petrecuse tot timpul la Leningrad. Wallace îi făcu discret cu ochiul şi coborî vocea cu nuanţe de bariton.

— Ei bine, ştiind că se apropie iarna, un milion de cetăţeni sovietici s-au înghesuit în Piaţa Roşie, cu mult înainte de ivirea zorilor, aşteptând deschiderea magazinului de încălţăminte.

Niciodată nu am văzut aşa ceva. Mase de oameni care ajungeau până la zidul Kremlinului, şi de la biserica Sf. Vasili Blajenâi până aproape de bulevardul Karl Marx. Ocupaseră Piaţa Revoluţiei şi stăteau chiar şi pe treptele mausoleului lui Lenin. Aşteptau. Dimineaţa a început să

cearnă o ploaie rece şi, în curând, aerul s-a îmbibat cu acel miros specific rusesc de lână udă.

Natalie, tânără, înaltă, suplă, brunetă, cu alură de manechin, dar cu ochi de bancher, 1-a strâns uşurel de mână pe soţul său, amintindu-i că îi aştepta o mulţime de oameni care, în scurt timp, încălziţi de şampania Perrier-Juet, nu-şi vor mai putea găsi carnetele de comandă. Wallace recepţiona mesajul, dar nu renunţă.

— Uşile magazinului nu s-au deschis la ora afişată, iar ploaia a început să pătrundă în oasele cetăţenilor adunaţi în piaţă. Într-un târziu, uşile au scârţâit şi s-au deschis, lăsând să iasă un director al magazinului. „Tovarăşi, s-a adresat el masei de oameni, s-a supraestimat transportul de cizme italiene. Acum s-a tras concluzia că nu vor ajunge pentru toţi cei aflaţi aici”.

Un murmur de nemulţumire a străbătut Piaţa Roşie, urmat de o linişte plină de speranţe. La urma urmei, toţi cunosc limba: s-a supraestimat, s-a tras concluzia, acestea sunt expresii care eliberează pe oricine de responsabilităţi. Din fericire, directorul magazinului avea un plan pentru a rezolva această problemă delicată. Strălucit. Într-adevăr soluţia perfectă: „Toţi evreii care aşteaptă să cumpere cizme din piele, trebuie să plece acasă”.

Evreii ridicară din umeri părăsind resemnaţi Piaţa Roşie. Şi totuşi, uşile magazinului au rămas închise. Ploaia rece şi tăioasă s-a transformat în lapoviţă. Într-un târziu, directorul magazinului apare din nou: „Transportul de cizme italiene a fost supraestimat. Tot nu avem suficiente pentru toţi cei prezenţi. Aşadar, cetăţenii sovietici din republicile Asiei Centrale să se întoarcă la casele lor”. Deci turcmenii, uzbecii, cazacii şi kirghizii, ridicară din umeri şi plecară acasă.

Natalie îl privi cu severitate şi Wallace scurtă povestirea.

— Lapoviţa s-a transformat în zăpadă, iar anunţurile au fost repetate periodic, până târziu, în după-amiaza întunecată de iarnă. Li s-a ordonat să plece şi siberienilor, şi

georgienilor, şi armenilor, şi caucazienilor, şi tătarilor, şi tuturor cetăţenilor din statele Baltice. Aşa că au plecat bătuţi de vuiturile iernii şi letonienii, şi estonienii, şi lituanienii. Au mai rămas slavii, dar în curând li s-a ordonat să plece şi ucrainenilor şi bieloruşilor.

Eu m-am refugiat în hotelul Naţional să beau ceva, apoi am luat masa de prânz, am mai băut ceva, iar când leningrădenii au fost alungaţi în masă, am hotărât să iau masa de seară. Târziu, noaptea, m-am aventurat în viscol. Zăpada spulberată de vânturi aproape că ascundea oraşul. Era atât de întuneric, încât am avut impresia că sunt în secolul al şaisprezecelea.

Nu mai era nimeni în Piaţa Roşie, doar zăpada şi doi bătrâni care nu-şi luau ochii de pe uşa magazinului. Aceştia sunt ruşii. Ruşii cei măreţi, reprezentanţii unui popor care a locuit în Moscova de mai bine de o mie de ani. Abia reuşesc să disting rândurile de medalii pe care le poartă pe piept. Eroi de război. Nimeni din „Ţara Mamă" nu este mai demn să cumpere cizme italiene din piele, decât aceşti bătrâni veterani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Când Hitler i-a invadat, ei au luptat cu Wehrmacht-uân suburbiile Moscovei. Au oprit blindatele naziste cu mâinile goale.

„Tovarăşi! Iese din nou directorul magazinului. Veteranii ascultă încremeniţi. În sfârşit! Magazinul nostru este obligat să anunţe că, datorită unor condiţii independente de voinţa lui, nu are cizme italiene din piele". Bang, se aude uşa.

Multă vreme cei doi bătrâni au stat tăcuţi. Într-un târziu, unul dintre ei spuse: „Ştii ce mă enervează cel mai mult? Dar mă enervează la culme, ştii, la culme." „Mereu se întâmplă la fel", zise prietenul său, înţelegător -„tot evreii ajung primii acasă".

Natalie o văzu din nou pe blonda cu rochia decoltată la spate. I-o arătă lui Wallace, care privind îndelung spatele dezgolit al femeii spuse:

Atrăgătoare, dar n-o cunosc. Poate că este prietena vreunui imitat. Excelentă perucă! Ia stai puţin! Că veni vorba de nepoftiţi, cine 1-a invitat pe ticălosul de Stevie Weintraub?

Stevie mi-a arătat nişte haine de vulpe trăsnet, când erai tu plecat în Rusia.

Eu l-am umplut de bani pe bunicul lui. Şi ce face acest schlock, acest artist de duzină? Închide fabrica păstrată de trei generaţii şi importă haine gata lucrate din Hong Kong.

Natalie încă nu învăţase ce riscant este să ignori animozităţile în restrânsa, dar atât de interdependenta comunitate internaţională a blănarilor. Însă ea dorea să cumpere hainele de vulpe.

Mai întâi tu nu eşti chiar atât de bătrân. L-ai umplut de bani pe tatăl lui. În al doilea rând, Stevie este cel mai mare importator din New York, aşadar, nu are acces numai la produse de duzină. În al treilea rând, aceste jachete de vulpe sunt perfecte pentru stilul nostru, Diana Darbee. În cealaltă parte a salonului, Diana, protagonista unui serial siropos de televiziune, Parmalee Canyon, o blondă „mortală” aşa cum se autocaracteriza, întreţinea un grup de bărbaţi, îi vrăjea şi le înnebunea nevestele. Natalie îl întoarse pe Wallace spre fotoreporterul revistei Women s Wear Daily.

Zâmbeşte, îi spuse.

Noi nu vindem haine importate, şi Wallace zâmbi.

Vindem importuri canadiene, îi reaminti ea. Haine lucrate din blănuri ruseşti. Pentru că legislaţia americană interzicea importul de blănuri de nurcă din Rusia, Cotillon cumpăra haine de la fabricile canadiene, pe care tot el le aproviziona cu piei de animale. Deviza lui „Cumpăraţi din America”, era mai puţin naţionalistă decât sloganurile prosindicaliste. Uite-1 pe Stevie. Wallace, te rog să fii drăguţ.

Natalie, eu nu cumpăr de la atelierele care exploatează oameni. Acolo sunt familii întregi care cos haine pentru un

blid de orez pe zi. Eu sunt un sindicalist. De la cincisprezece ani gândesc aşa.

Eşti un sindicalist milionar, îi aminti ea, aranjându-i după ureche o buclă de păr argintiu.

Ignorându-i pe cei din jurul lor, Wallace îi luă mâna şi o duse, cu tandreţe, la buze. Deşi se simţea stânjenită de manifestările publice de afecţiune, când el îi sărută palma, un fior îi străbătu şira spinării.

Hei, Wallace! Barca ta este un adevărat palat al plăcerilor din poveştile cu Hanul Kubilai. Ha. Ha. Ha! Costă mult motorina?

Şi tu vrei să cumperi haine de la ţărănoiul ăsta? Murmură Wallace. Apoi îl salută pe Weintraub, un tânăr cu mustaţă neagră, îmbrăcat într-o haină din piele, care purta o brăţară de aur pe încheietura mâinii păroase. J. P. Morgan a avut dreptate, Stevie.

În legătură cu ce?

Dacă vrei să ştii cât costă să întreţii un iaht, însoară-te cu bancherul care-ţi face investiţiile. Eu nu mi-am mai făcut probleme cu motorina din momentul în care faimoasa mea soţie a transformat firma Nevski-Blănuri Ruseşti, în Blănuri Cotillon Limited.

Natalie aprecie afirmaţia drept tipică pentru Wallace Nevski – un amestec de adevăr, exagerare şi teatru – dar îl iubea pentru asta, chiar dacă submina efortul pe care ea îl făcuse spre a încheia o afacere cu Weintraub. În realitate, până şi Pentagonul ar fi pus sub semnul întrebării siguranţa menţinerii în funcţiune a bătrânului şi lustruitului vas Panache. Cât despre lanţul naţional de magazine Cotillon, Natalie considera că ea merită doar jumătate din laude, deşi, pentru motive pe care nu le înţelegea, lui Wallace îi plăcea să se laude că acestea sunt în întregime opera soţiei sale.

După ce Weintraub a plecat, 1-a apostrofat pe Wallace:

Ai uitat să fii drăguţ. „

Iartă-mă. Dar îţi promit că se întoarce. El are nevoie de Cotillon. Noi nu avem nevoie de el.

Natalie citi rapid numele de pe ecusoane.

Dragul meu, fi-i prezint pe Bryce şi Judy Hatch din Idaho.

Bun venit la bord. Natalie mi-a povestit cât de plăcută i-aţi făcut şederea în Boise.

Ochii doamnei Hatch străluceau din pricina şampaniei.

V-a spus vreodată cineva că soţia dumneavoastră este varianta brunetă a lui Cybill Shepherd?

Foarte des, răspunse Wallace. Dar Natalie este mult mai drăguţă.

Întotdeauna spunea acest lucru cu atâta convingere, încât Natalie aproape că îl credea. Avea înălţimea şi silueta actriţei, dar considera că faţa ei este mult prea ascuţită pentru a suporta comparaţia.

De când am venit vă tot unuăresc. Formaţi cel mai romantic cuplu pe care-1 cunosc.

Actori, şopti Wallace. Cotillon ne-a angajat pentru imaginea publică. Adevăraţii Wallace şi Natalie sunt în cabină şi privesc la televizor.

În timp ce oaspeţii se îndepărtau, Natalie îi şopti la ureche: – - Ba nu privesc la televizor.

Fac dragoste ca nurcile?

Se ceartă din pricina unei afaceri. El este genul de cetăţean conservator. Ea este o tânără aiurită. Dragul meu, uite-o, a apărut iarăşi! Acolo, lângă balustradă. Of, iar ai pierdut-o! Avea neliniştitorul sentiment că femeia se ascunde în mod deliberat în mulţime.

Poate este una din prezentatoare.

Nu, este manechin. De când începuse să se ocupe de comerţul cu blănuri, Natalie învăţase că cele mai exotice şi mai potrivite manechine pentru prezentarea hainelor de blană erau negresele şi chinezoaicele. Femeile blonde sunt mai degrabă afaceriste sau gospodine respectabile.

— Cred că ar fi bine să aflu cine este. Wallace o prinse de braţ.

Pentru asta plătim oamenii de pază. Dă-le ordin. Ei sunt aceia care trebuie să-i depisteze pe intruşi.

Bine, am să ordon.

A da ordinul era ultima lor parolă. Au reuşit să-şi extindă afacerea atât de mult, încât trebuiau să renunţe la a „dădăci" afacerea. Trebuiau să se organizeze. Asta însemna să angajeze directori generali, dar nu reuşiseră încă să depăşească stadiul discuţiilor, în ciuda avertizărilor repetate primite de la bancherii şi investitorii lor, mai mult decât interesaţi ca afacerea să fie bine condusă.

— Uite-o! Am să chem paza. Nu, am să-i las pe ei să o descopere.

— Uite-1 pe Leo, o anunţă Wallace.

Un bărbat scund şi rotofei se rostogoli spre ei purfând cu mândrie trei semne distinctive ale succesului: un superb bronz de Florida, o havană imensă şi un inel cu diamant roz. Dacă importurile de duzină făcute de Weintraub reprezentau culmea lipsei de gust, hainele din blană de râs cumpărate din Rusia, care costau un sfert de milion de dolari, lucrate de Leo Margulies, atingeau cel mai înalt standard de calitate şi rafinament. În ciuda unei grosolănii nedisimulate în comportament, Leo era unul dintre acei rari artişti în această meserie, un adevărat artizan cu gusturi rafinate.

El şi Wallace erau prieteni şi parteneri ocazionali de afaceri de mai bine de cincizeci de ani.

Ignorând-o complet pe Natalie, Leo întrebă răstit:

— Ce naiba s-a întâmplat la Leningrad?

Natalie ştia că toţi blănării consacraţi din New York îl considerau pe Wallace un adevărat artist, iar pe ea o intrusă care din întâmplare avea fler la autorizarea drepturilor de vânzare. Faptul că avea pe jumătate vârsta lui Wallace nu-i susţinea cu nimic imaginea publică, atât de necesară. Provenea dintr-o familie de diplomaţi new-yorkezi cu tradiţie, iar originea ei sporea confuzia. Când s-a căsătorit cu Wallace lumea a bârfit că i-ar fi vânat averea.

Uneori oamenii îi aminteau acest lucru şi o făceau să sufere, Wallace sesiză imediat lipsa de politeţe şi-i sări în ajutor înainte ca ea să-1 poată opri.

— Leo, dacă nu poţi să-ţi saluţi gazda şi nu vrei să o saluţi pe soţia mea, te rog să te ridici pe vârfuri şi să o săruţi pe cea mai inteligentă investitoare în comerţul cu blănuri, aflată la bordul acestui iaht.

Leo clipi nedumerit la gândul că Natalie ar putea fi o investitoare inteligentă. O femeie receptivă la nou, poate; da, de acord. Nu că ar fi el foarte priceput la comerţul de serie, dar dacă era vorba de achiziţionarea de piei de animale sau de procesul intrinsec de fabricaţie sau chiar de slalomul financiar – ei bine, în această privinţă abilitatea lui Natalie era de suprafaţă şi nu depăşea cunoştinţele unui gazetar.

Ea a citit mult, şi-a pierdut mult timp în atelierele de prelucrare, a fost chiar şi la licitaţii, atunci când Wallace avea alte probleme. A învăţat că pieile prelucrate se taie în jumătate pe grotzen, că grotzen înseamnă în ebraică „şira spinării", a învăţat că jumătăţile erau cusute şi astfel se obţinea o bucată de blană mai lungă şi mai suplă, însă Wallace, Leo şi tatăl lui Stevie Weintraub au îmbunătăţit procedeul muncind ani de zile cu propriile mâini. Ea reuşea să detecteze un amestec de culoare numai dacă folosea o lupă, pe când Leo vedea o blană vopsită artificial de la o poştă.

— Ca blănar, draga mea, spuse el ridicându-se pe vârfuri să o sărute pe obraz, eşti un bancher al naibii de bun.

Wallace îl învălui într-un zâmbet periculos. Leo mersese prea departe şi pentru asta va plăti.

— La Leningrad a fost cea mai grozavă licitaţie de blănuri de râs, îi spuse, răspunzând la prima întrebare. Am cumpărat blănuri albe ca inimioarele de îngeraşi. Blănuri pentru care tu ai fi în stare să-ţi dai viaţa.

Excepţional.

Ei, nu-i chiar aşa.

Poftim?

Mi-e teamă că de data asta pe tine trebuie să te tai de pe listă.

— Poftim7 Bronzul lui Leo devenise purpuriu. Îşi scoase trabucul din gură şi se apropie; doar că nu atingea cu nasul pieptul lui Wallace. Ce înseamnă asta, că mă tai de pe listă? Tu eşti furnizorul meu. Nu glumi, Wallace. Am nevoie de pieile astea. Le-ai luat pentru mine. Pentru mine le-ai marcat în catalogul tău.

Wallace era cel mai mare furnizor de piei de animale sălbatice pentru industria internaţională de blănuri de lux. Călătorea de la Leningrad la Copenhaga, în Ontario şi Seattle, examina sute de mii de piei de animale şi le licita doar pe cele „marcate” de el într-un catalog personal. Cumpăra pentru Cotillon nurcă şi vulpe, alte piei pentru blănării care-i plăteau comision, dar prima lui pasiune o reprezenta selectarea blănurilor ruseşti de animale sălbatice la care era de neîntrecut.

Îmi pare rău, Leo, de data asta le-am marcat pentru Natalie.

Exact, interveni Natalie zâmbind. Cotillon este pe primul plan.

Poftim? Clienţii tăi n-ar fi în stare să recunoască un râs sălbatic rusesc nici dacă i-ar muşca de fund.

Dimpotrivă, Leo, continuă ea. Vom lansa câteva modele grozave în stilul Diana Darbee. Sper că ai să-mi lucrezi şi tu câteva cape pe care să le pot vinde mai ieftin decât un BMW.

Ascultaţi-mă bine, femeile care poartă haine din blană de râs rusesc au prieteni foarte bogaţi. Voi, fetele din ziua de azi sunteţi prea ocupate să faceţi carieră şi nici măcar nu întâlniţi asemenea bărbaţi.

Nu-i adevărat, Leo. Ultimul studiu de piaţă făcut de Natalie arată că una la o sută din clientele firmei Cotillon are şansa să întâlnească un bărbat bogat, într-o călătorie de afaceri.

Leo nu-şi dădea seama dacă ce spune e adevărat, dar la urma urmelor, imperiul Cotillon a fost clădit pe disponibilităţile de cumpărare ale femeilor care au făcut carieră în afaceri.

Nu-i nimic. Nu eşti singurul agent care cumpără piei de animale pentru Leo Margulies.

I-a văzut şi Wallace. Marcau pieile cu ochi de guzgan.

Ia mai lăsaţi-mă-n pace! Am să merg singur la Leningrad şi am să-mi cumpăr pieile, aşa cum am mai făcut-o.

Wallace îl cuprinse pe după umeri.

— Leo, eşti prea bogat şi prea leneş să mai mergi la Leningrad, îi spuse cu afecţiune. Am să-ţi uşurez puţin situaţia. Ia masa împreună cu Natalie. Vorbiţi despre capele acelea. După aceea, vino la mine la birou şi vom discuta despre blănurile de râs.

— Cum dracu faceţi, de mă simt ca o minge de ping-pong între voi? Ar trebui să vă dau în judecată.

— Eu îţi ofer o masă cu frumoasa mea soţie şi tu vorbeşti de avocaţi? Ar trebui să-1 dai în judecată pe chirurgul care ţi-a făcut operaţia de prostată.

Wallace, este dezgustător ce spui.

Iartă-mă, scumpo.

Dar, ce-a spus? Întrebă Leo.

La ordinul lui Wallace, Panache a fost manevrat contra vântului. El şi Natalie şi-au condus oaspeţii pe punte să admire Statuia Libertăţii, în timp ce membrii echipajului aranjau scaunele şi rampa pentru manechine. Au reuşit să se retragă pentru un moment. Wallace tremura puţin în aerul rece al nopţii, iar Natalie îl îmbrăţişa cu dragoste.

— Obosit?

— Mort. Ce zbor! Practic, abia coborâse din avion; Natalie ştia că este epuizat.

— Hai să intrăm, nu vreau să răceşti. Peste un minut începem. Wallace o cuprinse pe după umeri. Forţa lui fizică o uimea întotdeauna. Ea se simţea greoaie, dar el o făcea să se simtă agilă ca o dansatoare. O sărută tandru pe gură.

— Pentru ce a fost asta? Îl întrebă ea, hotărâtă să nu-1 ierte chiar atât de uşor că i-a demolat afacerea cu Weintraub.

Mi-a fost dor de tine.

Ia-mă cu tine data viitoare.

Nu te pot lua la o licitaţie. Stress-ul este prea mare. Am un program foarte riguros.

Dar nu am mai fost în Rusia de când aveam trei ani. Nu-mi mai amintesc decât de supa de varză şi de fumul de ţigară.

Nu s-au schimbat prea multe, doar că fetele sunt mai frumoase.

Natalie încercase să viziteze Rusia ca studentă, dar Uniunea Sovietică a lui Brejnev nu privea cu ochi buni vizitele, chiar şi ale foştilor rezidenţi. Ani în şir şi-a amintit cu nostalgie de plimbările pe un bulevard fără sfârşit, mâncând îngheţată iarna, însoţită de draga ei babuşka, până când tatăl ei i-a spus că bătrâna şi vesela ei guvernantă spionase ambasada pentru KGB.

Aş vrea să te văd şi acolo, insistă Natalie. Ceva, acolo, îţi atinge o coardă sensibilă.

Tu îmi atingi o coardă sensibilă.

Ce-ai zice să mergem de Crăciun? Îl întrebă lipin-du-se insinuant de trupul lui.

Mai vorbim. La noapte.

Am mai auzit asta.

Îţi promit, spuse Wallace şi ea îl crezu.

S-au întors în salon ţinându-se de mână. Wallace şi-a recăpătat rapid energia. Lui Natalie îi plăcea să-1 privească în mijlocul oamenilor. Era un adevărat negustor, dar datorită. Fineţii lui înnăscute, reuşea să-şi potolească instinctele. Pentru că era o persoană deosebit de civilizată lăsa impresia că ştia mai multe despre viaţă decât majoritatea bărbaţilor, şi nu-şi pierdea niciodată entuziasmul.

— Ridicaţi mâna, strigă el, toţi cei care aţi venit pentru prima oară la prezentarea colecţiei Cotillon.

Se ridicară cam vreo zece mâini şi Natalie se întoarse-să-i cunoască pe pionieri. În acel moment observă că femeia blondă îşi găsise un loc în al optulea rând de scaune. Purta o broşa Hermes, cercei cu diamante uluitoare şi un lanţ de aur cu o piatră de diamant suspendată între sini. Erau pietre vechi, de valoare, categoric autentice şi asta a făcut-o pe Natalie să nu alerteze paza. Părea o intrusă, dar în nici un caz o disperată.

— Vă amintiţi? Eram înghesuiţi în salonul acela mic de la Waldorf. Priviţi-ne acum. După cinci ani avem contracte cu sute de manufacturieri, suntem puternici, deţinem supremaţia de la o coastă la cealaltă a continentului. Cum s-a întâmplat asta? Priviţi, doamnelor şi domnilor. Mărfurile Cotillon, blănuri de cea mai bună calitate pentru femeia care munceşte. Muzica invada difuzoarele şi manechinele Cotillon ieşiră la rampă.

Nurca brună clasică, aceasta era emblema imperiului Cotillon, pentru că Natalie Stuart a făcut avere vânzând haine cu croială clasică tinerelor femei de afaceri americane. Privea cu mândrie parada modelelor. Legănându-se în ritmul muzicii, blănurile pluteau în falduri bogate. Îşi cunoştea clientela de pe vremea când muncea ca bancher investitor. Cunoştea viaţa şi regulile. Hainele de blană cu emblema Cotillon erau prezente în sălile de recepţii, în avioane şi în hotelurile care găzduiau întruniri de afaceri.

Un fotograf cu părul prins la spate în coadă, îmbrăcat într-o vestă din piele, iară cămaşă, şi cu pantaloni foarte strimţi, se înghesui să ajungă în faţa rampei. Natalie scrâşni din dinţi. Indiferent cât de rafinat se organiza un eveniment în lumea modei, indiferent cât era de bine regizat, întotdeauna se găsea câte unul care arăta ca Mick Jagger abia coborât de pe motocicletă. Îl recunoscu, era renumit la revista Vogue, şi îi zâmbi politicos când trecu pe lângă ea.

Sigur, noua linie dădea impresia de bunăstare debordantă, pentru că aceasta era ideea sezonului, dar ea a reuşit să-i

convingă pe stilişti să facă hainele mai scurte, să mai micşoreze gulerele şal, să adauge buzunare tradiţionale, pe gustul clientelor sale, care nu erau încă foarte bogate, dar munceau din greu să ajungă.

Plicticoase, o tachina Wallace. Şi unde este luxul, pofta de viaţă?

În week-end-uri.

Ultimul model era o haină largă, de culoarea mahonului, cu glugă, pe care ştiau amândoi că nu o vor vinde, dar nu rezistaseră tentaţiei de a o prezenta.

Wallace deschise îndrăzneţ uşa de la cuşca leilor.

— Aud zvonuri privind un aşa-zis război al preţurilor, al concurenţei străine, zvonuri despre o nouă recesiune. Nu vă mai faceţi griji. Recesiunile vin şi se duc, dar femeile Cotillon nu-şi pierd slujbele, ele creează locuri de muncă pentru alţii. Cât despre războiul preţurilor, ei bine, acesta este pentru produsele de duzină.

Îl privi fix pe Stevie Weintraub şi în acel moment lui Natalie îi veni să-1 strângă de gât.

— Dar noi am investit milioane în reclamele de televiziune pentru a ajunge la femeile care sunt acum clientele firmei Cotillon. Iar ele cer calitate americană.

Natalie îi privi pe rând pe concesionarii lor şi se întrebă câţi dintre ei ar fi dispuşi să vândă importuri.

— Aşadar, doamnelor şi domnilor, luaţi câte un pahar ca să toastăm împreună pentru „Blănurile Cotillon, blănuri pentru femeile de afaceri”.

Invitaţii se ridicară în picioare, toastând pentru sloganul care le băgase în buzunar o grămadă de bani. Wallace o strigă pe Natalie şi ea i se alătură fără tragere de inimă, intimidată de mulţimea din jurul lor. O pădure de braţe se întindea după paharele cu şampanie.

Cum ţi se pare?

Am început să cred în noi.

Tu ai scris sloganul.

Blonda în rochie cu decolteu la spate îşi făcu loc prin mulţime şi apăru deodată în faţa lor. Privirea lui Natalie se opri pe un diamant stil Art Nouveau, montat pc brăţara de pe mâna ei. Ascuns în mănuşă, însă, se afla ceva stupefiant – un pistol miniatural, care se ridica spre faţa lui Natalie.

Arma era pe jumătate ascunsă în mănuşă şi nimeni. În afară de Natalie, n-a văzut-o. Invitaţii se îndepărtau, înghesuindu-se în jurul chelnerilor care aduceau şampanie. Îngrozită, Natalie simţi cum timpul s-a oprit. Convinsă că ceea ce vede este lipsit de logică, renunţă la „de ce-uri”, şi se concentra asupra unor detalii.

Văzu cum se încordează muşchii delicaţi ai braţului dezgolit, 1 ochii ce se îngustaseră, furia ce întindea buzele lipindu-le de dinţi, într-o fracţiune de secundă-totul ajunse la apogeu. Natalie auzea muzică, râsete, vocea lui Wallace. Întinse mâna spre pistol, dar nu reuşi să-1 atingă, de parcă nu o mai ascultau degetele. Prea târziu a înţeles că femeia îl urmărea de fapt pe Wallace. Arma tresări. Se auzi un poc, exact ca pocnetul sticlelor de şampanie. Wallace tuşi şi se întoarse spre Natalie. 0 expresie de uluire i se întipări pe faţă, de parcă abia atunci realiză că a făcut o greşeală de neiertat.

Femeia şopti ceva, coborî arma, se întoarse şi dispăru în mulţimea care, nici nu sesizase agresiunea. Cute de tristeţe şi oboseală se adunară în jurul ochilor lui Wallace, iar pe chip i se întipări o expresie de infinit regret.

Natalie îl prinse în cădere. Auzi pe cineva râzând: „Uită-te la ăştia, mereu se sărută”.

CARTEA ÎNTÂI.

Neliniştea Nataliei.

Acea parte a sufletului ei care ştia că Wallace este mort, aproape că murise o dată cu el. Cealaltă parte, care nu putea accepta că el a murit, răspundea la întrebările poliţiei. Fiecare poliţist care-i lua o declaraţie începea cu aceeaşi greşeală.

— Tatăl dumitale.

— Soţul meu, îl corecta ea cu răbdare, de parcă tot şocul, groaza şi disperarea puteau fi anihilate dacă se purta frumos cu oamenii. Soţul meu. Soţul meu, repeta ea, soţul meu.

Vă rog să mă iertaţi. Câţi ani avea domnul Nevski?

Peste şaizeci.

Au cercetat cabina, şi-au trecut degetele grosolane peste toate hainele de blană. Manechinele folosiseră cabina proprietarului pentru că în sălile de baie se aflau măsuţe de toaletă cu multe oglinzi. Lăsaseră urme: un creion dermatograf pe noptiera lui Wallace, fire de pudră peste tot şi mucuri de ţigări cu ruj de buze.

Şi. Şi.

Eu am treizeci şi doi.

Oamenii schimbau între ei privări semnificative şi continuau tot pe tema vârstei:

Câţi ani credeţi că avea femeia care 1-a împuşcat?

Vreo douăzeci şi cinci.

O cunoaşteţi?

— Nu.

O puteţi descrie?

O decrisese deja pentru computerul poliţiei, dar continua să răspundă cu răbdare, convinsă că trăieşte un coşmar; totul părea o carte, un film, toate aceste lucruri nu puteau fi adevărate.

Ea va pleca acasă unde o aştepta Wallace, obosit după un zbor atât de lung; îl va găsi îmbrăcat în halatul lui de caşmir. Coniac şi lapte cald. Patul. Patul.

Doamnă Nevski?

Era o blondă foarte atrăgătoare. Avea faţa conturată de linii largi, deschise. Ah, tocmai mi-am amintit. Wallace credea că poartă perucă.

Grozav, murmură detectivul.

Ce înseamnă asta, „credea”? Era sau nu o perucă?

Eu nu mi-am dat seama. Dar dacă el a spus, înseamnă că era perucă.

Cum poate un bărbat să-şi dea seama că e o perucă, şi dumneavoastră nu?

Un bărbat care a vândut blănuri mai bine de cincizeci de ani ştie mai multe despre femei, decât ele însele.

Aveţi vreo idee ce a putut-o determina pe o femeie necunoscută să-1 împuşte pe soţul dumneavoastră?

— Nu.

Domnul Nevski a recunoscut-o?

Nu cred că i-a putut vedea faţa.

Avea duşmani?

Nu, nu cred.

Vă rog să mă iertaţi, doamnă Nevski, dar un negustor de blănuri îşi poate face duşmani în cincizeci de ani. Ştiu asta pentru că şi tatăl meu a fost blănar.

Întrebaţi-1 pe tatăl dumneavoastră de Wallace Nevski. Rugaţi-1 să vă povestească despre „Cazacul". Toţi îl iubeau. Îl privi înverşunată. Wallace era furnizor de blănuri. El mergea la licitaţii şi cumpăra blănuri pentru manufacturieri. Încheia afaceri doar cu o strângere de mână şi o promisiune la telefon.

Un astfel de furnizor îşi creează cu timpul metode ingenioase de a lucra; >insistă fiul blănarului. De fapt, are posibilitatea de a şantaja un manufacturier.

Nu există blănar în New York care să nu fi avut încredere în Wallace până la ultimul bănuţ, spuse Natalie cu dispreţ.

— O. K. Ar putea fi legat acest incident de compania pe care o aveţi? Investitori care au pierdut bani. Cineva care crede că a fost înşelat?

Natalie nega dând din cap.

— Eu sunt preşedintele şi principalul investitor al companiei. Nimeni nu a pierdut investind la noi. Nimeni nu a fost înşelat.

Un al treilea, poate al patrulea detectiv – Natalie nu se mai putea concentra – repetă şi accentua cu o insistenţă pe care nu o intui din primul moment:

Chiar nimeni?

Wallace Nevski era un om onest.

Locotenentul Kunitz, care măsurase cu paşi mari cabina, se aşează pe un scaun în faţa lui Natalie şi începu să-şi răsfoiască notiţele, de parcă nu ştia ce-ar mai trebui să o întrebe. Le spuse celorlalţi să iasă. Era un bărbat solid ca un urs, cu gesturi repezite, dar cu o voce blândă.

Doamnă Nevski, dacă mai puteţi, aş dori să reluăm orele dinaintea crimei. Natalie aprobă cu o înclinare din cap. Conform declaraţiei şoferului, domnul Nevski a ajuns la aeroportul J. E Kennedy aproximativ la ora trei şi s-a oprit pentru câteva minute la apartamentul dumneavoastră din Central Park West; apoi, a ajuns pe iaht cu puţin timp înainte de ora cinci.

N-am ştiut că a trecut pe acasă.

S-a oprit, de asemenea, la un telefon public de pe docuri. Pe dumneavoastră v-a sunat?

Nu. De ce să folosească un telefon public? Are telefon în maşină.

I-a spus şoferului că nu funcţionează.

Nu, nu m-a sunat pe mine.

Aveţi idee pe cine ar fi putut suna?

Putea fi oricine. A cumpărat blănuri din Rusia pentru cel puţin doisprezece manufacturieri.

Aşadar, după ce s-a îmbarcat, vasul a ridicat ancora. Ce s-a întâmplat în continuare?

Wallace a coborât în cabină să-şi schimbe hainele.

Dumneavoastră l-aţi văzut?

Bineînţeles. Ne-am salutat. Şi el a fugit.

Atâta tot? Doar v-aţi salutat?

Aveam o petrecere cu două sute de invitaţi. Ne-am sărutat. I-am spus că voi coborî şi eu în cabină peste câteva minute, să-1 ajut să-şi prindă butonii la manşete.

Şi aţi coborât?

Am coborât. Făcuse un duş şi tocmai îşi îmbrăcase cămaşa. Avea butonii prinşi doar pe o parte a manşetei. I-am fixat eu.

Despre ce-aţi vorbit?

Nu am avut prea mult timp.

Detectivul îşi consultă carneţelul cu învelitoare din piele. Deşi aproape incapabilă să mai gândească, Natalie avu sentimentul că bărbatul doreşte să câştige timp.

— Oamenii v-au văzut intrând împreună în salon pe la cinci douăzeci şi cinci, cinci treizeci. Aţi fost împreună în cabină cam cincisprezece, douăzeci de minute. Despre ce aţi vorbit?

Natalie lupta cu lacrimile. Nu dorea să vorbească despre momentele lor de intimitate, dar conştiinţa, rece şi tăioasă ca gheaţa de noiembrie, era prezentă. „ – Nu am vorbit.

— Timp de douăzeci de minute? Nu înţeleg. Îmi scapă ceva?” Natalie ridică bărbia. Ochii i se întunecară, iar vocea îi deveni mecanică, dar foarte limpede.

— Am făcut dragoste.

— Dumnezeule, vă rog să mă iertaţi. Nici nu mi-a trecut prin cap. Cu atâţia oameni care vă aşteptau.

Amintirile o invadară şi vocea începu să scadă în intensitate.

Când i-am prins butonii l-am sărutat şi el m-a luat în braţe. Dar asta nu vă priveşte pe dumneavoastră.

Aveţi dreptate, spuse detectivul privind spre patul pe care manechinele îl deranjaseră.

De fapt, n-au mai ajuns la pat. Wallace a ridicat-o în braţe şi a sprijinit-o de măsuţa de toaletă. S-au lipit unul de altul şi s-au sărutat sălbatic, arcuindu-se ca două pisici, ca să nu-şi şifoneze hainele de seară.

— Asta îmi uşurează următoarea întrebare. Detectivul o privi stânjenit şi îi întinse o pungă de plastic în care se afla un bikini de dantelă albă.

În mod normal s-ar fi simţit stânjenită. Dar acum spuse cu simplitate:

Lui Wallace îi plăcea să mă tachineze. Îi purta în buzunare ca pe batiste.

Vă rog să-i luaţi. Cred că-mi pot rezolva cazul şi fără ei. Cum era soţul dumneavoastră? Mă refer la starea lui de spirit.

Natalie îşi aminti fericită. Îi observase starea sufletească din clipa în care s-a îmbarcat. Bine dispus şi fericit. Bucuros că a ajuns acasă. Exuberant. Excitat. Şi. Lacom. Aici, în cabina lor, părea flămând ca un războinic care a cucerit lumea şi a venit să-şi primească răsplata.

Aceste lucruri nu le-ar fi înţeles locotenentul. Nici ea nu le înţelegea prea bine, căci Wallace nu fusese un om uşor de ghicit.

— Eram fericiţi să fim din nou împreună. Întotdeauna simţeam la fel. Vocea i se opri în gât şi înghiţi un nod dureros, privind fix duşumeaua.

V-a povestit ceva despre călătorie?

Doar că totul a mers foarte bine.

V-a atras atenţia ceva deosebit?

Natalie privi spre măsuţa de toaletă. Stăteau acolo şi se sărutau ca doi copii, se împreunau şi apoi, surpriza. Ea nu se aşteptase ca el să ajungă la ejaculare, cel puţin nu în asemenea momente, când îi aşteptau două sute de oameni, când urmau să dea lovitura cu noua colecţie Cotillon. De obicei, când se opreau, mai târziu legau firele exact acolo unde le-au întrerupt acasă la ei, într-un pat decent. Dar, de data aceasta, Wallace a surprins-o.

Ceva din fiinţa lui – poate acel primitiv sentiment al victoriei – a pătruns adânc în fiinţa ei şi, pentru câteva secunde, timpul s-a oprit. Au uitat de oaspeţi, de afaceri, chiar şi de hainele de seară şifonate. Trupul lui s-a contopit cu al ei şi au format o singură fiinţă, de la buze până la coapse. Îşi amintea că a ţipat. Ridică privirea, aproape convinsă că ţipătul ei mai plutea în cabină. Au rămas sprijiniţi unul de altul, tremurând violent.

Nimic neobişnuit.

Vi s-a părut schimbat?

Întotdeauna era schimbat. În fiecare zi era un alt om.

Părea îngrijorat?

Absolut deloc.

Părea absent?

Nici vorbă. Lui Walllace i se întâmpla foarte rar să fie absent. Tot ce făcea, făcea cu plăcere şi cu simţ de răspundere. Acţiona imediat. Era un dar de la natură.

Femeia a spus ceva?

Natalie se ridică în picioare şi se îndreptă spre dulapurile unde se aflau hainele de blană. Cu un gest mecanic mângâie o haină, acel luxos mantou de nurcă, modelul cu glugă pe care Wallace ştia că nu o va vinde.

— Doamnă Nevski?

Era prea costisitoare pentru clientela lor. Prea extravagantă pentru o tânără care îşi începea cariera şi trebuie să pară sobră.

Doamnă Nevski! Aţi fost minunată. Mai rezistaţi puţin? Ce a spus femeia aceea când 1-a împuşcat pe soţul dumneavoastră?

Trebuia să o opresc. Dar a acţionat atât de repede.

Nu vă învinovăţiţi. Nimeni nu poate opri o armă cu mâinile goale. Cei mai mulţi oameni nici măcar nu încearcă aşa ceva. Ce a spus femeia?

Cum a reuşit să fugă de pe vas?

Încă nu ştim. Probabil că a ajutat-o peruca aceea. Ce a spus? Ce a spus? Detectivul coborâse vocea şi încerca să-i dea o nuanţă de încredere, să-i comunice că era mai bine să-i spună. Ideea că trebuie să-i ocrotească viaţa intimă, o opri pe Natalie. Nu obişnuia să-şi divulge secretele. Mai ales acele secrete care-i subminau încrederea în propria persoană.

Ce a spus, doamnă Nevski?

O înspăimânta felul în care bărbatul acesta reuşea să-i citească gândurile.

Femeia şoptise un singur cuvânt, trădătorule. Parcă 1-a scuipat printre dinţi şi apoi a apăsat pe trăgaci. Trădătorule.

Ce a spus?

Nimic.

Sunteţi sigură?

Nu a rostit nici un cuvânt.

Mai susţineţi că el nu a înşelat niciodată pe nimeni?

Întrebaţi pe toată lumea din New York, Londra sau Leningrad.

Mă gândeam la dumneavoastră, doamnă Nevski.

Natalie lăsă haina pe care o ţinea în mână. ' – Aveţi declaraţia mea. Acum am să plec.

Pe dumneavoastră v-a înşelat vreodată? Insistă poliţistul. Ar trebui să caut o amantă?

Nu mi-aţi pune o asemenea întrebare dacă ar fi fost ucis de un bărbat. Nu?

Într-adevăr. Dar soţul dumneavoastră nu a fost ucis de un bărbat. A fost împuşcat de o femeie frumoasă, mai tânără chiar decât dumneavoastră.

— Am spus tot ce am văzut. Aveţi schiţa robot de pe computer. Din pagina albă chipul criminalei îi privea golit de sentimente.

Natalie ştia că-i lipseşte expresia intensă de furie. Aceasta depăşea talentul omului care lucrase la computer. Natalie nu fusese în stare să descrie furia aceea. Nici şoapta rostită printre dinţi, trădătorule. Mânia aceea trăda o legătură între cei doi, pe care Natalie refuza să o admită chiar şi în faţa detectivului.

Ridică interfonul. Joannie Frye, administrator al firmei Cotillon, răspunse imediat.

Da, Natalie.

Plecăm acasă. Te rog cheamă maşina.

Ascundeţi ceva, insistă detectivul.

Hotărârea lui Natalie era defenitivă. Secretul rămânea între ea şi Wallace. Nimeni nu-1 va afla.

— Îmi ascund lacrimile. De ore întregi răspund la întrebări.

Am dreptul să plâng în linişte?

— Desigur.

Bărbatul o conduse la maşină. Dincolo de porţile metalice, reporterii se adunaseră ciorchine.

— Va trebui să mai stăm de vorbă peste câteva zile.

— Secretara mea va şti unde să mă găsească. Se numeşte Joannie Frye. Ştie întotdeauna unde sunt.

Joannie şi ofiţerul se măsurară din priviri, şi acesta îşi dădu seama că telefoanele vor fi intermediate de această tânără foarte energică.

— Vă poate reprezenta cineva? Un avocat?

Se opri, pentru că în acele momente nu era în stare să se gândească la următoarele şaizeci de secunde. Îşi aminti de Greg, care-i făcuse cunoştinţă cu Wallace.

— Vărul meu Greg Stuart, locuieşte la Greenwich.

Detectivul închise portiera. Natalie nu-şi amintea cum a urcat în maşină. Un gând o făcu să coboare geamul.

Soţul meu era evreu. Cred că ar trebui să-1 înmormântăm până la apusul soarelui.

Mă tem că în această situaţie departamentul criminalistică va avea nevoie de câteva zile pentru autopsie. Era religios?

— Nu. Dar ţinea la ceremonii.

— Reporterii i-au urmărit maşina până la apartamentul din Central Park West. Wallace locuia aici încă din anii '50. După ce s-au căsătorit au convenit amândoi că trebuie să se mute, dar afacerile de la Cotillon nu le-au dat răgazul s-o facă.

— Au mai venit şi alţii, spuse Joannie. La naiba! Am încercat să-1 contactez pe Kenny, dar este tot în interogatoriu. Kenny Wilson se ocupa de securitatea mărfurilor firmei Cotillon.

Reporterii şi fotografii s-au înghesuit în jurul maşinii imediat ce au parcat, copleşindu-1 pe pprtar şi pe şofer cu o ploaie de întrebări.

— Cine este femeia? O cunoaşteţi?

Natalie privea împietrită, vag conştientă de faptul că a pierdut controlul a ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Deodată oamenii au început să se împrăştie. Bătrânul portar portorican ieşise cu furtunul cu care spăla trotuarul şi îi împroşca pe reporteri. Îşi arăta astfel recunoştinţa faţă de Wallace, care-i ajutase copiii să intre în sindicat.

— Alungă vulturii! Îi strigă Joannie. O cuprinse cu un braţ pe Natalie şi se grăbi să intre în clădire.

Natalie încercă să-şi amintească ultimele lui cuvinte.

— Urc cu tine în apartament, se oferi Joannie.

— Nu. Mergi şi te odihneşte. Mâine o să ai o zi grea la birou. Joannie încercă să o îmbrăţişeze, dar Natalie se feri şi fugi la lift. Când se trezi singură, în apartamentul spaţios, îşi dori deodată să fi rămas pe iaht. Se întrebă dacă va putea dormi, dacă va putea uita, dacă va reuşi să se mai comporte normal. Se îndreptă spre dormitor, fără să aprindă lumina, obişnuită cu locul fiecărui obiect din casă. Simţi că o lasă puterile, era prea obosită ca să se mai poată dezbrăca. Îşi aruncă pantofii din picioare, se întinse pe pat şi se sprijini de perne. Simţi un obiect tare. Întinse mâna şi aprinse lampa. Găsi o cutie învelită în staniol argintiu, legată cu panglici late. Şoferul îi spusese detectivului că Wallace s-a oprit acasă înainte de a ajunge pe vas. Deschise plicul de pe cutie cu mişcări lente, temându-se să destrame această fragilă legătură cu ultimele momente din viaţa lui.

Între două bilete pentru Aeroflot, două rezervări de cameră la hotelul Astoria din Leningrad şi hotelul Naţional din Moscova şi două bilete pentru săgeata roşie, trenul*care făcea legătura între cele două oraşe, Wallace împăturise o scrisorică pentru ea. „Pentru scumpa mea Nataşa, din misterioasa Rusie, cu toată dragostea, ca să-i ţină cald când vom merge acolo în această iarnă”.

Inima lui Natalie se strânse de durere. Lui Wallace îi plăceau surprizele, de aceea nu i-a spus nimic pe vapor. Se hotărâse să o ia cu el în Rusia, după ce 1-a implorat ani în şir, i insistând să-1 cunoască şi în ţara care părea să facă parte din fiinţa lui. Amintirile o tulburară. Acum era prea târziu.

Scrisul lui devenise tremurat şi Natalie a trebuit să apropie hârtia de lampă pentru a-1 descifra: „Vom face un copil în Oraşul ţarilor?”

— Nu, şopti ea. Nu-i drept! Oare de ce se răzgândise? A refuzat cu încăpăţânare ideea de a avea un copil, pretextând că este prea bătrân. I se părea că rândurile erau scrise de un străin. Dar post-scriptumul suna în stilul tipic lui Wallace Nevski.

„P. S. Te rog să o îmbraci la dejunul Ligii tineretului, la care te-a invitat mama ta, încăpăţânată mică ce eşti”.

Natalie întrebă cu voce tare, de parcă el s-ar fi aflat lângă ea, în dormitor:

Wallace, ce-ai făcut? Sfâşie staniolul în care era împachetată cutia. Cutia purta emblema atelierului lui Leo Margulies. Asta însemna că el cumpărase pieile în ultima călătorie şi i le dăduse lui Leo, cel mai bun meseriaş din breaslă. Deschise cutia şi rămase împietrită.

Oh, Dumnezeule!

Wallace înnebunise. Haina se revărsă strălucind în lumina lămpii. Blană de râs rusesc, de un alb imaculat, cu spicul uşor punctat cu negru ca frunzele uscate acoperite de prima zăpadă. Liga tineretului? Chiar şi amanta ministrului saudit al petrolului ar fi roşit îmbrăcând-o la restaurantul Nell. Darul acesta semăna atât de bine cu Wallace şi era atât de reprezentativ pentru căsnicia lor. Ea nu ar fi îmbrăcat niciodată un mantou atât de extravagant, decât dacă era însoţită de el.

Îşi îngropa faţa în blana mătăsoasă, începu să se legene pe marginea patului şi îşi zise că în sfârşit va plânge. Dar lacrimile refuzau să vină. Epuizată, Natalie stinse lumina, se ghemui şi se cuibări sub haina de blană.

Ore în şir prin faţa ochilor i s-au perindat ca într-un film imagini din trecut: Panache în lumina difuză a apusului, petrecerea, renghiul pe care i l-au jucat lui Leo, spectacolul de prezentare a colecţiei, adevăratul spectacol dat de Wallace, pistolul, Wallace mort în braţele ei. Şi poliţia. Şi

mai spuneţi că nu a înşelat pe nimeni, întrebaţi toţi oamenii din New York, Londra sau Leningrad. Eu mă refeream la dumneavoastră.

Cu puţin înainte de revărsatul zorilor era furioasă.

Coborî din pat. Dezbrăcă rochia şifonată; lenjeria de corp devenise lipicioasă. Făcu un duş fierbinte. Zorile au găsit-o la fereastră. Înfăşurată în blana de râs, Natalie privea în gol spre parc.

— Cine este femeia aceea?

Abia acum, dându-şi seama că Wallace nu-i va răspunde niciodată la această întrebare, că nu-i va mai putea da niciodată o explicaţie, Natalie Stuart Nevski reuşi să plângă.

*\par In dimineaţa înmormântării Natalie stătea singură îângă sicriu, încercând să se convingă că moartea lui era un nonsens; dacă ar fi acceptat că există o logică, ar fi trebuit să admită şi faptul că între bărbatul pe care-1 iubea şi femeia care 1-a ucis există o legătură.

O cunoştea Wallace?

Era o întrebare zguduitoare. Ca o lamă tăioasă, alunecând între Wallace care murise şi Natalie care trăia, această întrebare ameninţa să distrugă tot ce-au împărtăşit ei doi în viaţă, să transforme dragostea, pasiunea şi încrederea într-o minciună cutremurătoare.

Poate că femeia 1-a confundat pe Wallace cu omul pe care trebuia să-1 ucidă. Poate că era un ucigaş plătit. Furia ei fusese însă autentică. Şi ce însemna cuvântul acesta, trădător? Poate că femeia era nebună. Evident, Wallace fiind o personalitate publică, o figură cunoscută în comerţ, atrăgea atenţia asupra lui. Dar nu exista nici o explicaţie logică a atacului executat cu sânge rece şi a dispariţiei femeii. Poliţia a scotocit portul, a dragat apa, a interogat cele două sute de persoane de la bordul lui Panache dar, „misterioasa blondă”, cum o numeau ziarele, pur şi simplu se evaporase. Poliţia a căutat un eventual complice la bordul vasului, o barcă de salvare, dar nu s-a găsit nimic.

Un caricaturist, a cărui operă Natalie o admira, a sporit confuzia declarând că a văzut o blondă înotând spre dig.

Natalie îşi irosea forţele luptând cu logica. Tot ce mai putea face era să-şi repete la nesfârşit ceea ce le spusese detectivilor. Dacă ucigaşul lui Wallace ar fi fost un bărbat, şi nu o femeie tânără, ei ar mai întreba-o dacă el a înşelat-o?

Se auzi o bătaie în uşă şi cineva intră fără zgomot.

Natalie cuprinse cu mâinile sicriul.

— Încă nu sunt pregătită.

Dar nu erau cei de la pompe funebre.

— Mai ai un minut, se auzi o voce familiară. Încă mai sosesc cunoştinţe.

Vărul ei, Greg Stuart, preluase cu fermitate problema funeraliilor şi o scutise de toate amănuntele neplăcute. Erau prieteni din copilărie, din vara petrecută la vie, când ea avea doisprezece ani şi Greg era un tânăr de optsprezece. Atunci, el o lăsase să-i conducă barca. Un bărbat blond, cu trăsături frumoase, acum îmbrăcat în haine de doliu, afişând o ţinută sobră. Dar ea şi-l va aminti întotdeauna pe Greg aşa cum 1-a văzut atunci, cu ochi de adolescentă -bronzat, student, imposibil de serios, spiritual, cu părul auriu şi ochii limpezi, albaştri.

O cuprinse pe după umeri. Natalie se sprijini de el, recunoscătoare.

Dumnezeu te-a trimis. Eu nu m-aş fi putut descurca.

Nici nu trebuia să o faci tu.

Nu ţi se pare ciudat? Tu ne-ai făcut cunoştinţă şi tot tu eşti cel care strânge rămăşiţele.

Aş vrea să pot strânge rămăşiţele.

Trebuie să aflu de ce a fost ucis.

Bineînţeles, Natalie. Dar mai întâi, hai să terminăm cu ziua de astăzi. Şi, ţine minte, oricând ai nevoie de ceva, vino la mine.

Mulţumesc, dar se pare că firma se descurcă bine. Nici eu nu ştiu cum. Probabil că am oameni buni.

Dacă se întâmplă ceva, pe cartea asta de vizită ai un număr de telefon. Plec la Washington, dar mă găseşte secretara. Vreau să-mi promiţi că mă vei suna dacă se iveşte ceva neobişnuit. Orice.

Mă sâcâie femeia aceea. Dar tu nu mă poţi ajuta.

Nu, recunoscu Greg. Lasă poliţia să-şi facă datoria.

De ce este gălăgie afară?

Jeleşte Diana. Cu tot anturajul de rigoare, inclusiv fotografi.

Tare aş fi vrut să nu vină.

— Prietenele vechi nu dispar, stau pe-aproape. Greg puse o mână pe capacul lăcuit al sicriului şi, când Natalie ridică privirea, văzu lacrimi în ochii lui. Gata, e în regulă, se scuză el stânjenit, dar buzele îi tremurau. Ţine minte, absolut orice, repetă el.

Avea ciudatul sentiment că Greg era legat de Wallace printr-un fir de care ea nu ştiuse până în acest moment. Înainte de a-i putea pune vreo întrebare, uşa se deschise larg şi Diana Darbee dădu buzna înăuntru, învăluită în nori de păr blond, mătase neagră şi de parfumul căruia îi făcea reclamă.

— Oh, Natalie, biata de tine.

Şcoala particulară pe care a urmat-o, cursurile de dans şi după-amiezele când lua ceaiul împreună cu bunica ei au pregătit-o pentru astfel de momente.

— Bună, Diana. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Dacă aş fi fost mai aproape de el, poate că l-aş fi putut ajuta cu ceva.

Nu puteai face nimic.

Dacă aş fi văzut-o pe nebună aş fi oprit-o.

Am încercat şi eu. Dar totul s-a întâmplat prea repede.

Pot rămâne cu el câteva momente?

Cuvintele au tăiat-o ca briciul. Diana şi Wallace fuseseră prieteni buni, poate chiar mai mult decât prieteni. Lui Natalie i-a fost frică să-1 întrebe, i-a fost teamă să nu-1 audă minţind. Gândurile acestea o enervară.

— Nu. Nu. Îmi pare rău.

Greg se apropie hotărât de Diana şi îi arătă uşa, luân-du-şi un aer care excludea orice refuz. Gura actriţei se lungi într-o expresie furioasă. Natalie văzu că e gata să plângă şi cedă.

— Bine. Te las singură un minut.

Ieşi pe uşă împreună cu Greg şi numără şaizeci de secunde.

Greg?

Poftim?

Vii cu mine la cimitir?

Bineînţeles, dar nu mergi în maşină cu Mike şi părinţii tăi?

Fratele meu mă priveşte de parcă ar vrea să-mi spună că bărbaţii nu sunt împuşcaţi de blonde pe care nu Ie cunosc. Nu pot sta lângă mama şi tata, să-i văd cum joacă teatru, când ştiu că l-au dispreţuit pe Wallace pentru că era blănar.

Reveniră în capelă. Diana se calmase.

Iisuse, ce pierdere! Ar fi putut să o mai ducă douăzeci de ani.

Sunt gata să înceapă.

Stai puţin, vreau să vorbesc cu tine un minut.

Întârziem.

Hei, ce-i cu tine, nu pleacă nimeni de aici fără Wallace. Trebuie să stăm de vorbă.

Diana, ce naiba avem de vorbit tocmai acum?

Câţiva acţionari la Cotillon m-au rugat să trec de partea lor.

Pentru ce?

Împotriva ta. Nu sunt convinşi că vei putea conduce firma fără Wallace.

Dar eu am condus-o până acum.

Te-ai ocupat de autorizaţii şi vânzări. Wallace a fost acela care a cumpărat pieile şi a confecţionat hainele. Tu ştii să vinzi. El ştia să producă.

Şi oamenii aceştia cred că eu nu cunosc meseria?

O cunoşti?

Învăţ, răspunse Natalie convinsă. Chiar dacă avea altă părere despre Diana, o respecta ca om de afaceri care transformase imaginea mediatizată de star, într-o firmă ce producea multe milioane.

Voi convoca mâine Consiliul de conducere.

Este prea devreme, interveni Greg. Lasă-i să mai aştepte.

Te rog să o faci, spuse Diana. Pentru moment ai votul meu.

Cum adică, „pentru moment”?

Dacă aceste titluri de o şchioapă cu „Blonda care împuşcă blănarul” nu încetează, eu îmi retrag numele din afacerea ta.

Ce spui? Nu poţi-face asta.

Am venit la înmormântare pentru Wallace. Trebuia să vin. Dar nu am de gând să pierd zece ani de muncă lăsându-mi numele împroşcat cu noroi într-o afacere cu o blondă şi un pistol.

Despre ce vorbeşti tu acum?

Natalie, eu sunt Diana Darbee. Eu sunt o instituţie. Te-ai folosit de serviciile mele. Sunt deşteaptă, sexy şi onestă. Asta vând eu. Nu mă pot lăsa antrenată într-un triunghi pasional. Oamenii care trăiesc pasiuni în trei sunt proşti şi necinstiţi.

Dar nu este un triunghi pasional. Eu nici măcar n-b cunosc.

Craiul ăsta bătrân. Întotdeauna îi mai trebuia ceva.

Nu! Nu mi-ar fi făcut aşa ceva!

Eşti sigură? Natalie, dacă tu ai ceea ce îi trebuia lui Wallace Nevski pentru a-1 ţine legat de casă, îţi sugerez să te retragi din afacerea cu blănuri şi să începi să vinzi reţeta. Ciocăni în capacul sicriului. Sau ţi-ai pierdut îndemânarea, Wallace?

Nu a pierdut nimic.

Atunci avem o foarte mare problemă. Dacă o vor prinde pe blondă şi va fi proces, Diana va trebui să te părăsească.

Noi vindem doar haine.

Îmi pare rău.

Şi ce vom face cu reclamele? Am construit o întreagă campanie în jurul tău.

Roagă-te să nu o găsească pe blondă.

Dar avem un contract Diana.

Citeşte-1. Pot fi concediată dacă sunt fetiţă rea şi pot pleca singură dacă voi vă dovediţi copii răi.

Wallace, gândi Natalie disperată, ar fi găsit repede un răspuns, dar ea nu era în stare, nu astăzi. Îl prinse de mână pe Greg. Trebuia să-1 înmormânteze pe Wallace.

Aşa sunt afacerile, spuse Diana.

Oare?

Ce vrea să însemne asta? Diana îşi încrucişa braţele pe piept şi zâmbi. Ah, da, crezi că vreau să mă răzbun pe tine pentru că mi l-ai luat pe Wallace.

— Nu l-am luat eu. Diana ridică din umeri.

Cum aş fi putut eu – un bancher investitor, plictisitor, doar aşa îmi spui tu – cum aş fi putut eu să iau un bărbat din braţele Dianei Darbee?

De multe ori m-am întrebat şi eu. Dar Wallace a fost omul surprizelor, nu-i aşa?

— M ă tot gândesc la ziua când tu mi-ai făcut cunoştinţă cu Wallace, îi spuse Natalie lui Greg în timp ce cortegiul se îndrepta spre cimitirul Henry Hudson. Ca şi cum aş vrea să descopăr o cheie. Ca şi cum, dacă am greşit cu ceva, greşeala a pornit chiar din ziua aceea.

— 0 cheie? Repetă Greg, dar ea nu-1 mai auzi pentru că gândurile îi erau deja în altă parte.

— Eu nu l-am furat de la nimeni. El m-a luat pe mine.

Diana ştie foarte bine asta. Wallace era în derivă până te-a întâlnit pe tine.

Ciudat, aveam impresia că eu trăiam în derivă. Eram atât de rece şi golită de sentimente. Ştii, câteodată mă trezeam lângă Wallace şi mă gândeam ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi venit la petrecerea ta? Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat la plajă, în loc să stau acasă? Mă lipeam de el şi îi eram recunoscătoare. Şi ţie. Şi lui Dumnezeu. Acum totul

mi se pare o farsă murdară, şopti ea cu amărăciune. Nu-mi vine să cred că am fost împreună doar cinci ani.

Începu să plângă. Greg o îmbrăţişa.

— Eu cred că trebuie să-ţi aminteşti doar de faptul că cei cinci ani au fost unici. Voi doi aţi avut privilegiul de a trăi sentimente pe care cei mai mulţi oameni nu le cunosc niciodată.

— Am trăit, nu-i aşa'7 Chiar din ziua în care l-am întâlnit. Îl îndepărtă pe Greg şi privi pe fereastră. Cercul se închide, Greg. Suntem iarăşi la început. Eu nu ştiu ce se întâmplă cu mine şi tu eşti acelaşi bărbat înţelept. Ce nu a mers, Greg? Greşeala a pornit chiar din ziua aceea.

Se certase cu tatăl ei; un schimb de cuvinte care îi îngheţa sângele în vine. Apoi a jucat tenis şi i-a bătut pe cei doi canadieni, dar asta nu i-a ridicat moralul. Nu s-a simţit mai bine nici după ce a făcut câteva sărituri în bazin. A apelat apoi la şampanie şi, mai târziu la Greg, care organizase o petrecere de sfârşit de sezon.

Greg avea întotdeauna o sticlă de şampanie la rece şi un telefon la îndemână. În anul acela lucra pentru Grupul strategic pentru securitate naţională şi, copiii, uluiţi, i-au povestit lui Natalie că fusese deja chemat de două ori la Casa Albă. Greg îşi supraveghea cu afecţiune copiii, unul de doi şi altul de patru ani.

— Tata susţine că eşti un monument de virtute civică, îi spuse Natalie lui Greg.

— Probabil că a vrut să-mi facă un compliment.

Această petrecere anuală era o tradiţie de familie, respectată de multe generaţii. De obicei, se întâlneau la The Birches, o casă rustică din munţii Berkshire, la mătuşa Louisa, matroana care menţinuse vie tradiţia. Bătrâna murise în iulie, aşa încât soţia lui Greg, Sally, s-a oferit să o organizeze la locuinţa lor din Greenwich, până când se va reamenaja casa din Berkshire.

Aproape o sută de membri ai familiei Stuart, din ultimele păun generaţii înotau, discutau, jucau cărţi, se certau pe

terenul de criket şi jucau tenis. Natalie şi-a pus costumul de baie, a înotat puţin, apoi a descoperit că soţia lui Greg a adus şampania, eveniment ce demolase tradiţia de o sută de ani care prevedea bere şi vin. Oprindu-se să ia un pahar de la unul din barurile amenajate pe pajişte, Natalie privi cu ochi critic în jural său.

O mulţime de bani fuseseră cheltuiţi în grabă. Pajiştea bine îngrijită şi terasele din piatră înconjurau casa şi piscina. Statuetele păsărilor flamingo de pe marginea bazinului se reflectau unduitor în oglinda albastră a apei. Arhitectul care alesese acele statuete proiectase, probabil, şi lampioanele în stil franţuzesc, împrăştiate pe toată pajiştea, a căror lumină crea o atmosferă de intimitate, asemeni celei din Central Park.

Îşi observă părinţii care studiau totul, adăpostiţi la umbra unor copaci. Martha Stuart era îmbrăcată într-o rochie albă de vară. Ochii, pătrunzători şi calmi, puteau deveni tăioşi când trebuia să-şi apere soţul; era, de departe, cea mai frumoasă femeie de acolo. Tatăl lui Natalie stătea în picioare, în spatele soţiei sale, aşezată pe un scaun; avea o mână sprijinită de umărul ei, iar în cealaltă ţinea un pahar cu scotch. După patruzeci de ani de diplomaţie, Richard Stuart încă se mai delecta cu un scotch în stil indian, într-un ţinut indian, pentru că Natalie ştia că păsările flamingo din jurul bazinului, în mintea lor, se asociau cu imagini indiene.

— Presupun că trebuie să te felicit, o întâmpină tatăl ei. Vicepreşedinte. Măi, măi!

A urmat cearta aceea îngrozitoare, învolburată ca apele care se rostogoleau pe un deal, după care ea a fugit pe terenul de tenis, apoi la piscină şi la bar; în cele din urmă 1-a căutat pe Greg, nu înainte de a se lovi de Sally, care nu a scăpat ocazia să i se plângă.

Din nou ţi-am şocat familia. De unde naiba să ştiu eu că ăştia nu beau şampanie la picnicuri?

Beau atunci când îşi pot permite, îi răspunse Natalie. Personal, cred că şampania a fost o idee excelentă.

Pentru ea, soţia lui Greg reprezenta un mister. O fatmuseţe senzuală, unicul copil alintat de un tată care acumulase o avere fabuloasă. De ce i-ar păsa ce crede despre ea familia lui Greg?

Nu era politicos să îi spună: „Nu te mai strădui atât” – aşa că o consolă:

— Pune-o pe seama genelor de misionar. Ştii, dacă nu are un gust bun, e considerată proastă. Dar şampania ta are un gust excelent. Ilustră complimentul golind paharul.

Sally îşi sprijini bărbia perfectă între degetele împodobite de diamante şi o privi pe Natalie cu un zâmbet ironic.

Poate că nu mă plac pentru că sunt convinşi că Greg s-a căsătorit cu mine din cauza banilor.

Sally, amândouă suntem puţin nervoase, dar Greg.

I

— Poate ei cred că Greg nu mă iubeşte.

Natalie era uluită. Niciodată nu văzuse doi oameni mai frumoşi şi mai potriviţi ca ei. Greg şi Sally formau un cuplu perfect.

— Hei, uşurel, fetiţo. Glumeam şi eu. Sally zâmbi încordată. Poate că ei trăiesc încă după principiul că bărbatul este acela care trebuie să aibă grijă de femeie.

— Eu nu cred asta, spuse Natalie înfuriată. Prefer să am singură grijă de mine.

— Prefer să am singură grijă de mine”, repetă Sally cu un alt zâmbet ironic. Ce ţi-e şi cu genele astea de misionar! Toţi îşi fac probleme cine va achita nota de plată, în loc să se întrebe cine va avea grijă de ei ca să nu rămână singuri. Ştii asta? Nu ştii, nu-i aşa?

Natalie roşi. Sally era superbă. Sally era bogată. Şi acum Sally o făcea să se simtă ca o idioată.

— Mai serveşte puţină şampanie, Natalie. Distrează-te. Înainte de a-i veni pe buze răspunsul potrivit, Sally plecă spre bazinul de înot. Natalie porni după ea, dar se răzgândi. Apoi, îngrijorată că frumoasa soţie a vărului său –

ca şi tatăl ei – o găsea dezgustătoare, pomi în căutarea lui Greg, ţinând în mână paharul gol.

— Îmi mai dai unul?

Greg îi aruncă o privire admirativă, scoase sticla de la gheaţă, apoi privi spre copiii care se jucau în iarbă cu un câine enorm.

— Mă întreb când ai crescut. Nu ne-am mai văzut de la Crăciun. De ce m-a felicitat tatăl tău? Cu ce ocazie?

— Când l-am informat că am devenit asociat şi vicepreşedinte la Stuart Malcom and Hardy m-a rugat să te iau de exemplu şi să intru în serviciul public.

— Ultimul refugiu al unei clase sociale aflate în declin.

— Vechea noastră ceartă: „Pentru Dumnezeu, Natalie, foloseşte-ţi educaţia şi experienţa într-un scop mai nobil decât acela de a mări capitalul afaceriştilor dubioşi. Tu eşti făcută pentru diplomaţie. Ai trăit aceeaşi viaţă ca şi noi. Vorbeşti acceptabil franceza şi excelent rusa". Nostim este că mă gândesc foarte serios să renunţ la afacerile bancare.

— Insolaţie, spuse Greg ironic.

Natalie îşi goli paharul.

Vorbesc serios.

Niciodată nu am întânlit un bancher care să nu vorbească serios despre demisia lui. Dar nu l-am întâlnit nici pe acela care să-şi dea într-adevăr demisia. Victoria în branşa ta este vitală precum limuzina şi cina de afaceri cu un client.

Victoria înseamnă o pierdere enormă de energie, ceea ce nu mi se întâmplă mie, se răsti ea. M-am săturat să fac bani pentru alţii. Vreau să am afacerea mea, ceva palpabil, aşa că nu mă mai trata ca pe un copil.

— Nu fac decât să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea unui om care a stat pe grătar. Ca umil servitor social mi se pare greu de crezut că vei părăsi o carieră strălucită. În toate aceste clinciuri nimeni nu-şi pierde instinctul de supravieţuire.

Pe grătar? Dacă a face un mariaj bun înseamnă un castel franţuzesc, importat piatră cu piatră şi plantat pe treizeci

de acri de pământ şi o limuzină care să te ducă în Manhattan, atunci tu eşti un umil servitor civic care s-a căsătorit al naibii de bine.

Ah, dar preţul? Preţul?

Încerci să-mi spui că ţi-ai vândut sufletul?

— Doamne fereşte! Dar femeia îmi cere să mă culc cu ea. Natalie aruncă o privire invidioasă spre bazinul unde Sally îşi expunea trupul languros, asemenea unui poster pentru retrospectiva Helmut Newton.

Costumul acela de baie parcă ar fi făcut de cei mai abili colorişti japonezi.

Nu-ţi face probleme. Încă mai există solvenţi.

Cum îl suporţi?

Spre surprinderea ei, zâmbetul lui Greg dispăai. Îl rănise fără să vrea şi încercă să se corecteze:

Iartă-mă. Am băut prea mult. Sally este o fată drăguţă.

Nu este deloc, spuse el scurt şi încheie subiectul cu un contraatac. Spune-mi te rog, publicitatea pentru acest obiect strălucitor a fost muncă sau doar cunoştinţe?

— Prin cunoştinţe, vrei să spui numele de familie pus pe uşă, sau un anume partener strecurat în pat? Greg nici nu clipi.

Am auzit că partenerii au fost alungaţi din patul tău. Ceva în legătură cu o afacere mult prea serioasă şi cu un apropiat divorţ?

Ai auzit tu asta la Washington?

De fapt eu mă refeream la numele nostru pus pe uşă.

Cred că glumeşti! Ştii la fel de bine ca şi mine că numele de Stuart este păsUat pentru valoarea lui istorică. Punct. Şi cu asta am terminat. Sunt prima Stuart care Uăieşte pe propriile ei picioare, de la crahul din '29. Nu că asta ar însemna mare lucru. Domnul Baker, preşedintele Consiliului, pentru care am muncit în ultimii cinci ani, m-a întrebat acum un minut ce ştiu despre seceta din Ciad.

Ciad?

Păi da, el mă crede Jennifer din Corpul păcii.

N-o pune la inimă, rise Greg. Eu ştiu că domnul B. mănâncă în mod curent supă la cină.

Apoi mi-a spus că sunt o „întreprinzătoare”. Îţi vine să crezi aşa ceva? Dorinţa de a se confesa, care nu îi era proprie, o părăsi brusc. Te-am monopolizat. Ar trebui să te ocupi şi de ceilalţi oaspeţi.

Este privilegiul gazdei de a se întreţine cu cel mai atrăgător invitat.

Natalie îl privi cercetător. În comparaţie cu Sally, se simţea o adunătură de braţe şi picioare lungi şi se întreba dacă nu cumva Greg îşi bătea joc de ea.

A fost un compliment sau o ironie?

Un comentariu oarecare. Ridică vocea să atenţioneze un copil. Jason, dacă animalul ăla te muşcă pentru ceea ce faci, să ştii că are dreptate.

Natalie privi cu dragoste şi îngrijorare la joaca copilului cu câinele. Greg observă şi o bătu pe mână.

— Nu-ţi face griji.' Nu muşcă. Şi dacă încearcă, îi cad dinţii, îşi zâmbiră şi ea hotărî să ia remarca lui Greg drept un compliment care, alături de şampanie, îi spori curajul.

Cum de nu am reuşit să te cunosc mai bine?

Suntem veri îndepărtaţi, într-o familie foarte numeroasă. Greg privi cum copiii renunţă la câine şi se îndreaptă, copăcel, în direcţia mătuşii lor, care pregătea un joc de criket. Noi doi stăm de vorbă doar la petrecerile de vară şi de Crăciun şi flirtăm puţin. Da, da, flirtăm. Stai, nu fugi. Greg începu să râdă. De fapt îmi amintesc că am avut un Crăciun foarte interesant. Mai ţii minte?

Poate că e efectul şampaniei, gândi ea, dar Greg era un bărbat foarte frumos. Ochii îi erau luminoşi. Avea o gură mare şi senzuală. Natalie se simţi tentată să mai flirteze puţin, dar nu pe faţă.

— Aminteşte-mi tu.

— Tati! Tati! Fetiţa lui Greg fugea spre el, arătându-i pe cer discul alb al lunii care ieşea, încet, de după un nor.

— Luna, îi spuse Greg, luând-o în braţe. Aceea este luna. Părinţii tineri sunt exasperanţi, gândi Natalie constatând, nu pentru prima dată, cât de enervanţi puteau fi. Acum câteva momente ea şi Greg îşi aruncau ocheade pline de semnificaţii şi poate ar mai fi făcut un pas, ca în secunda următoare, ea să înceteze să mai existe. Frumosul ei văr cânta:

Doamna lună, doamnă lună, Prea repede te-ai sculat, Soarele nu s-a culcat.

Greg acompania versurile cu gesturi care o încântau pe fetiţă şi Natalie se gândi, fără să vrea, că la douăzeci şi şase de ani mai avea încă timp să facă un copil.

— Mai vreau, mai vreau, striga Fiona.

Mergi în pat, Şi-ascunde nasul Până-ţi bate noaptea ceasul.

Când, în sfârşit, copilul plecă, Natalie îi spuse:

Acum îmi amintesc de Crăciunul acela. Mi-ai expus arborele nostru genealogic.

Nu am făcut decât să-ţi explic că suntem veri foarte îndepărtaţi şi nu putem concepe copii mai. Tâmpiţi decât suntem noi doi.

Copii? Nici măcar nu m-ai sărutat.

Am avut impresia că-ţi doreai prea mult să te sărut. Ce avem noi doi comun este o picătură de sânge albastru, albastru de New York şi poate un vag sentiment de insatisfacţie.

Credeam că eşti fericit la Washington.

Ah, dar sunt fericit. La Washington. Aşa cum m-a lăudat bătrânul senator de Mississippi, sunt ca o pisică în noroi, prea prăpădită să mănânce şi să crească mai mare.

Ambiţios?

Tu nu crezi că suntem toţi la fel de inteligenţi ca tatăl tău. Şi iată că am ajuns din nou la întrebarea: de ce eşti tu atât de nehotărâtă în privinţa unei asocieri? Sunt un slujbaş, un om mediocru, dar vreau să fac ceva cu adevărat.

Tocmai în acel moment, Mike, fratele lui Natalie, se apropie nehotărât, de parcă îşi dădea seama de existenţa unei legături intime între Greg şi Natalie, care nu trebuia tulburată.

Ducea şase pahare cu şampanie, câte trei în fiecare mână, îndemânare pe care o căpătase cu o vară înainte la Cape Cod, unde lucrase ca barman. Natalie îşi spuse că slujba aceea a fost o încercare măruntă de a sfida lumea lor selectă, dar tatăl lor a privit-o ca pe o aventură a unui om comun în lumea lor comună. În vara aceasta, i-a cerut lui Mike să accepte o slujbă la stat, dar Natalie 1-a încurajat pe fratele său să tragă aceeaşi linie pe care a tras-o şi ea cu câţiva ani în urmă şi Michael s-a angajat la firma ei. Ceea ce el nu ştia încă, era că linia aceasta trebuia împrospătată aproape în fiecare zi. Se temea că fratele ei nu va rezista luptei. Mama lor, care trăia confortabil pe bază de axiome, avusese, probabil dreptate, când şi-a caracterizat fiul drept o progenitură lipsită de scop în viaţă, al doilea născut.

Mike, ca şi Natalie, moştenise înălţimea tatălui lor. Avea însă o ţinută stingheră şi o bonomie care i se citea pe faţă.

Vă rog să mă scuzaţi. Mesaj de la mama. Tatei i-a trecut nebunia.

Nu vrei să creşti? Se răsti Natalie supărată că i-a întrerupt.

Eşti prea mare ca să mai transmiţi mesajele mamei.

— Ea nu mi-a spus nimic. Am dedus eu din context.

Se aşeză lângă ei, roşu din cauza soarelui, zâmbind galeş din cauza şampaniei. Natalie observă că s-a îngrăşat din nou. Îl ciupi şi lăsă o urmă albă pe pielea lui.

Ai insolaţie. Dă-ţi cu cremă.

Sora ta, interveni Greg, vrea să renunţe la activitatea bancară în schimbul unei afaceri mai concrete.

Mike zâmbi, simţindu-se bine primit. După ce petrecuse o vară pe Wail Street, şi era pe punctul să înceapă al treilea an de ucenicie la Wharton, comentariile privind lumea afacerilor îi scăpau cu mare uşurinţă.

A face ceva „concret” este visul oricărui bancher. În loc să acumulezi milioane de dolari pentru alţii, te gândeşti: „Hei, am să găsesc o companie bună care lucrează pe bani cash, plăteşte dobânzile din profit şi am să conduc eu afacerea”. Singurul necaz este că bancherii nu sunt manageri. Nu ştiu abecedarul afacerilor, adică studiul de piaţă şi cum să conducă oamenii.

Pot învăţa.

Bineînţeles, dragă. Până într-o zi, când negociezi de o parte a mesei cu un grup de sindicalişti radicali şi telefonul sună şi auzi că transportul plecat din Cleveland săptămâna trecută s-a împotmolit tocmai în Mexic. Exact în acel moment intră pe uşă poliţiştii şi te informează că starul rock care face reclama pentru ultimul tău produs este acuzat de molestarea unui fan mai tânăr şi s-ar putea să intre la închisoare. Tocmai atunci contabilul îţi raportează că unul dintre administratori se pare că şi-a deschis o afacere în Brazilia. Şi, între timp, unul din departamente a scrântit-o, vama a confiscat importul din Hong Kong, iar tu eşti dată în judecată pentru fals în acte. Şi.

Mike, te rog să o ştergi de aici.

Bine. Se ridică nesigur şi porni spre copaci. Natalie se întoarse spre Greg.

M-am specializat în vânzări cu amănuntul – lanţuri de magazine pe bază de francise. Tocmai am făcut o afacere pentru un magazin şi am învăţat o mulţime de lucruri despre comerţul cu blănuri.

Blănuri?

Îmi plac la nebunie. Sunt frumoase şi sexi. Cu ele vinzi fantezie, dar procesul intrinsec de realizare a hainelor de blană este o afacere de te doare capul. Am ceva în minte. Uau! Este un fel de a te distra muncind şi de a te trezi bogat dimineaţa. Ce te uiţi aşa la mine? Ţi se pare că m-am ţicnit?

Îl cunoşti pe unchiul Wallace? Greg îşi îndreptă spatele şi lăsă paharul din mână.

Nu cred.

Wallace Nevski.

Ah, da. Bătrânul rus care a lucrat cu tatăl tău, nu-i aşa? Îmi amintesc vag că părinţii mei îi rosteau în şoaptă numele când eram copii.

Exact, el este Wallace. Jumătate rus-cazac, jumătate rus-evreu, adoptat în 1922 de străbunicul meu, James.

Nu l-am întâlnit niciodată.

A fost o adopţiune nefericită. El evită familia aceasta. Dar se ocupă cu comerţul de blănuri de mai bine de patruzeci de ani.

— Nu mai spune! Ar trebui să stau de vorbă cu el.

— Aranjez eu.

Greg întinse mâna sub şezlong şi căută în iarbă. Natalie întinse piciorul şi împinse telefonul fără fir spre el.

— Dumnezeule mare! Mai dă-mi şampanie. Uite-i pe părinţii mei. Vin să ne împăcăm.

Observase că, pentru prima dată de când începuseră să vorbească vrute şi nevrute, chipul indiferent al lui Greg a devenit interesat.

— Îl sună pe unchiul Wallace, îşi anunţă ea părinţii. Îmi aranjează o întâlnire cu el. Să discutăm despre comerţul cu blănuri.

Mama ei o întrebă dispreţuitor:

— Locuieşte în cartierele muncitoreşti?

Probabil a ajuns acasă de la paradă, spuse Greg tară nici o legătură cu întrebarea.

Nu cred că este o idee bună, interveni sever tatăl lui Natalie.

Cum să nu? Spuse Greg. Nimeni nu ştie mai multe despre hainele de blană decât Wallace Nevski. Wallace! Sunt Greg. Da, ştiu că mi-ai spus că nu vii. Greg îi făcu lui Natalie cu ochiul şi începu să discute, cu un incredibil accent ebraic. Dar am o fată pentru tine. Verişoara mea Natalie. Evreică? De unde naiba să fac rost de o verişoara evreică? Serios,

vrea să intre în afaceri cu blănuri. Spune-i singur.
Frumoasă. Foarte, foarte frumoasă.
— Evident, Wallace intenţiona să refuze.
— Nu numai că este frumoasă, insistă Greg, dar vorbeşte excelent ruseşte.
Asta a fost cheia. Nu s-a gândit, decât mult timp după aceea, că ăsta a fost asul din mânecă.
Ajunge într-o oră, anunţă Greg.
M-ai lăudat prea mult. O să fie dezamăgit.
Dar tu vorbeşti ruseşte.
Wallace Nevski apăru îmbrăcat într-un costum lejer de vară. Natalie se aşteptase la un bătrânel rotofei, cu inel pe deget şi trabuc în gură, dar se trezi în faţa unui om cu totul deosebit.
— Blănării îi spun „Cazacul”, o informă Greg. Arată ca un ofiţer de cavalerie, nu-i aşa?
Natalie îl studia în timp ce el traversa pajiştea.
Nu. Arată ca un personaj dintr-un roman de Fitzgerald.
Eram convins că o să-ţi placă.
Câţi ani are?
În jur de şaizeci.
Eu i-aş fi dat cincizeci.
Asta o să-i facă plăcere.
Este căsătorit?
— Văduv, spuse Greg. Dinainte să ne naştem noi doi.
Wallace îi salută pe părinţii lui Natalie şi pe Greg, iar pe ea o studie curios. Când şi-au dat mâna, lui Natalie i s-a tăiat respiraţia, tulburată de senzualitatea pe care privirea lui o degaja. În secunda următoare un zâmbet cald invada chipul lui ridat.
— Ultima dată când te-am văzut, scumpă domnişoară, stăteai întinsă pe spate şi strângeai cu furie biberonul.
Într-o fracţiune de secundă îşi aminti de Brown.
Vă referiţi la Moscova. Mama mi-a spus că aţi vizitat Ambasada americană. Eram copil atunci.

Timpul a fost bun cu dumneata. Ai suferit o transformare remarcabilă.

Natalie era complet ameţită şi nu-i veni nici o replică inteligentă în minte.

Ce făceaţi în Rusia?

Eram în drum spre licitaţia de blănuri de râs ruseşti. Greg spune că vrei să intri în afacere. Nu-ţi recomand. Blănării sunt nişte oameni foarte meticuloşi şi nesuferiţi. De ce crezi că toţi copiii lor devin bancheri? Ah, dar dumneata eşti deja bancher.

Înainte de sosirea lui, Natalie s-a răcorit puţin în bazin, a îmbrăcat o rochie lungă de seară şi şi-a făcut ordine în gândurile care o asaltau.

Sunt oarecum iniţiată în francisele acordate saloanelor care vând haine de blană femeilor de afaceri.

Acelaşi lucru îl face şi Fred, renumitul blănar.

Eu mă gândesc mai mult la piaţă. Aş dori ceva mai modest, nu sofisticat ca de Revellion.

Ceea ce face Reginald? Întrebă Wallace şi zâmbiră amândoi. Apoi el privi în jur. Pe aici, pe undeva, este o potecă spre un iaz tare drăguţ. Dacă l-ai putea convinge pe vărul Greg să renunţe la o sticlă şi câteva pahare.

Aş prefera să discut această problemă cu mintea limpede, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Deloc. Ceea ce mi-ai sugerat este o idee care m-a sâcâit şi pe mine şi căreia i-a venit vremea. M-am gândit că, după ce vom stabili detaliile, am putea ciocni un pahar ca între parteneri de afaceri.

Bătând palma?

Ai o idee extraordinară şi capacitatea de a atrage investitori. Eu pot aduce blănurile. Putem pune la punct totul într-un an sau putem începe chiar în această seară.

Greg le aduse paharele şi o sticlă abia scoasă de la gheaţă şi porniră amândoi spre pădure. După partida de tenis, Natalie simţea o durere în gleznă, aşa încât i s-a părut normal să accepte braţul pe care i 1-a oferit Wallace şi a

pozat cu nonşalanţă pentru un Stuart adolescent, fotograf, într-o poză romantică, cuplu în alb, separat de restul familiei rămasă să bârfească până la Crăciunul viitor.

Aleea care ducea spre cimitir făcu o curbă; văzând crucile, Natalie se trezi la realitate.

Ştii ce mă ucide? Nu pot să plâng. Nu sunt o simplă văduvă. Am devenit o soţie suspicioasă. Wallace este mort, iar eu nu ştiu de ce. Ce a făcut? Ziarele astea tâmpite, cu titlurile de o şchioapă, „Renumit blănar împuşcat de o necunoscută?", pun aceleaşi întrebări pe care mi le pun şi eu. Am pierdut cel mai important om din viaţa mea, dar nu ştiu dacă şi eu am fost la fel de importantă pentru el.

Ţi-ai pune altfel de întrebări dacă l-ar fi împuşcat un bărbat.

Exact acest lucru l-am spus eu poliţiei, spuse ea cu amărăciune. S-au abţinut să nu râdă. Nu ştiu dacă trebuie să am încredere în el. Este îngrozitor din partea mea, nu?

Plânge-1 pe omul pe care l-ai cunoscut.

Pe cine? Strigă ea. Poate că nici nu ştiu cine a fost. Poate că Diana are dreptate. Poate că, într-adevăr, Wallace era plin de surprize.

Atunci plânge-1 pe bărbatul pe care l-ai iubit.

Cuvintele lui Greg au lovit în pliri. Şi.

— A alungat mânia şi a lăsat loc unei dureri ascuţite, care îi sfâşia trupul.

Iartă-mă, nu am vrut să te rănesc.

Nu. Vreau să sufăr. Nu vreau să fiu furioasă. Ce-ai spus tu acum. Ştii, mi l-ai dat înapoi.

D upă o noapte de insomnie, Natalie sosi devreme la sediul Companiei Cotillon, de la numărul 333, pe Seventh Avenue. Trecuse o zi de la înmormântare şi cinci de când Wallace nu mai era. Obosită de atâtea speculaţii, stoarsă de energie, fixase întâlnirea cu-Consiliul de administraţie în dorinţa de a-şi abate gândul de la uciderea lui Wallace.

Acum, însă, îşi reproşa că era prea devreme pentru a se ocupa de afaceri. Punctuală, vârstnica ei mătuşă, Margaret,

intră învăluită în mătăsuri în sala de şedinţe şi întrebă:

Oare nu ne întâlnim cam devreme?

Nu vreau decât să-i asigur pe acţionari că pot avea încredere în mine, spuse Natalie şi se aşează în capul mesei, pe scaunul preşedintelui, îşi lăsă servieta diplomat pe scaunul lui Wallace, cum făcea în rarele ocazii când aveau şedinţe şi el lipsea.

Mătuşa Margaret scoase din poşetă un teanc de reviste ecologice, cu articole împotriva industriei de blănuri.

Prietenii mei care luptă pentru drepturile animalelor sunt supăraţi pe mine. Cea mai recentă acuzaţie este că susţin ultima inovaţie în vânătoarea de nurci. Ştii care este? Se pune o bucată de carne pe marginea capcanei şi ecologiştii susţin că nurcilor le îngheaţă limba pe metalul rece.

Nurcile noastre sunt crescute în ferme speciale, mătuşă Margaret.

Ştiu, se revoltă bătrâna doamnă. Am vizitat şi eu una.

Chiar ai făcut-o?

Eram într-o croazieră pe râul Snake. Am tras la mal şi am stat de vorbă cu un crescător de nurci. Îţi spun eu, animalele astea trăiesc într-un adevărat lux timp de nouă luni. Mi-aş dori şi eu să mor atât de repede, ca ele, în camera de gazare.

Mătuşă Margaret, a încercat cineva până acum să-fi cumpere acţiunile?

Cum te mai simţi, draga mea? Sunt îngrijorată. Mie mi-a plăcut căsnicia ta.

Mă simt bine, mulţumesc. A încercat cineva să-ţi cumpere acţiunile?

Cea mai mare parte a căsniciilor din ziua de azi îmi displac^ continuă bătrâna. 0 luptă pentru poziţia socială. Tu şi Wallace păreaţi departe de fixaţia asta.

Wallace era un om răbdător.

La vârsta lui aşa şi trebuia să fie. Poliţia a înaintat cu ancheta?

— Cred că investigaţiile s-au împotmolit. „Nimic”, acesta a fost cuvântul detectivului după ce a interogat manechinele şi soţiile celor invitaţi pe vas. Te rog să mă ierţi puţin, mătuşă Margaret. Trebuie să verific ceva în birou. O trimit pe Joannie să-ţi aducă o cafea.

Coborî în fugă scara de metal în spirală ce ducea spre hala enormă, de la etajul douăzeci şi şapte, unde firma Nevski Russian Furs lucra acum haine pentru Cotillon. Era una dintre cele mai mari din Manhattan. Mai rămăseseră câţiva mecanici evrei, dar cei mai mulţi dintre muncitori erau negri şi mulatri veniţi din Caraibe şi America Centrală. Ici, colo apărea faţa zâmbitoare a vreunui refugiat rus, luat de Wallace sub aripa lui ocrotitoare. Se auzea un radio fixat pe frecvenţa unui post spaniol.

Apariţia ei în hala de lucru atrase privirile curioase ale oamenilor şi zâmbete de simpatie. Natalie nu era apropiată de muncitori, aşa cum fusese Wallace, iar astăzi se simţea şi mai stingherită. Reuşi totuşi să spună:

— Bună dimineaţa. Doresc să vă mulţumesc pentru florile pe care le-aţi trimis. Apartamentul nostru arată ca o seră.

Luă un pahar de carton plin cu cafea şi porni prin atelier. Oamenii o priveau curioşi, dar ea nu dorea decât să fie aici, unde Wallace i-a ţinut prima lecţie despre industria de blănuri. Îşi trecu degetele printr-un teanc de blănuri de nurcă abia primite de la vopsitoria din Brooklyn şi scoase una din grămadă. O scutură ca pe un bici, aşa cum o învăţase Wallace, zburli blana, apoi suflă pentru a examina puful de la rădăcina părului. Avea o culoare de mahon, uniformă; era excelent prelucrată. Fără Wallace, Cotillon va avea probleme cu achiziţionarea unei materii prime de o asemenea calitate.

Trecu apoi printre mesele de lucru. Muncitorii tăiau pieile pe Grotzen, adică pe mijlocul spatelui, puneau cele două jumătăţi la o maşină care tăia blana în diagonală, în fâşii late de doi centimetri, până când toată blana era

transformată în panglică. În atelierul lui Leo, această operaţie era făcută şi acum manual.

Se opri lângă o maşină, unde o spaniolă cu un dinte din aur, cosea între ele fâşiile de blană. Puse cap la cap, fâşiile, formau o bucată mai lungă şi mai îngustă decât blana originală. Firul din maşina de cusut era subţire ca acela de păianjen, iar cusătura era extrem de deasă. Blana rezultată devenea astfel mult mai suplă decât cea originală. La prima vizită, Wallace îi explicase: „Imaginează-ţi că fiecare fâşie este un animal miniatural. Dacă blănarul taie fâşii mai late, blana rămâne rigidă şi femeia care îmbracă o astfel de haină pare că se ascunde sub un clopot”. Aici, în această operaţie care dădea supleţe blănii, aici stătea cheia succesului lui Wallace. El iubise această meserie, o făcuse ca un artist.

— Senora?

Dintele din aur al femeii străluci printre buze.

Poftim?

S-a mai aflat ceva, Senora?

Muncitorii care întindeau pieile ude şi le prindeau în cuie pe panouri de lemn, croitoresele care sporovăiau în spaniolă şi coseau mâneci şi buzunare, finisorii care fixau căptuşeala, toţi se opriră din lucru pentru a auzi răspunsul lui Natalie.

— Ştiţi, adevărul este că poliţia nu are date.

— Ah. Femeia de la maşina de cusut îşi aplecă pentru un moment capul, apoi o privi nelinişitită.

— Por favor, eu am întrebat în legătură cu fabrica. Toţi o priveau insistent pe Natalie.

— Ah, oftă ea stingherită. Cred că este puţin cam devreme să vă faceţi probleme.

Pete Kastoria, şeful atelierului, interveni. Era un grec aproape chel, cu mustaţă şi ochi negri, pătrunzători. Wallace îl angajase cu douăzeci de ani în urmă şi dacă exista o undă de respect în vocea lui. Aceasta se datora memoriei lui Wallace.

— Oamenii sunt îngrijoraţi, doamnă Nevski.

Bineînţeles, Pete, ştiu asta. Îmi pare rău. Spune-le. Pete o privea ciudat. Nu. Le voi spune singură.

Mulţumesc. Grecul ridică vocea: vă rog să ascultaţi, doamna Nevski vrea să vă spună ceva.

Natalie văzu în faţa ei o mare de chipuri îngrijorate şi, deodată, simţi că-i ard obrajii. Încă nu se putea controla, dar această slăbiciune faţă de cei care munceau pentru ea era de neiertat. De câte ori nu-i explicase Wallace că aceşti oameni cheltuiesc până la ultimul bănuţ pe chirie, hrană şi şcoala copiilor? Odată, când ea s-a plâns, Wallace i-a spus: „Oamenii aceştia nu conduc limuzine, Natalie”. Bineînţeles că acum erau îngrijoraţi, le era frică. În Manhattan mulţi nu aveau slujbe.

Încordată, mult prea încordată, le spuse:

— Compania Cotillon Furs are foarte multe comenzi. Vom face o reorganizare la eşaloanele superioare, pentru a-1 înlocui pe domnul Nevski, dar aici, în atelier veţi avea de lucru la fel ca şi până acum, până la alte schimbări.

Încerca să zâmbească, dar, niciunul din cei care o priveau nu părea foarte convins de cele auzite. Pete Kastoria dădu din cap şi îi făcu semn să continue. Nu se mai simţea în stare, dar n-avea încotro. Şeful de atelier o privea sever.

— Acum, continuă ea cu voce tremurată, este important să menţinem calitatea produselor pentru care domnul Nevski era recunoscut.

Wallace ar fi vorbit altfel. Ar fi vrut şi ea să le promită că îşi vor putea păstra locul de muncă, dar nu-şi găsea cuvintele.

— Va fi bine, murmură şi se întoarse să plece. Va fi bine. Pete o conduse până la scara din metal.

— Vă mulţumesc că aţi venit la noi. Oamenii sunt foarte speriaţi.

Ştiu cu toţii al naibii de bine, că domnul Nevski va fi foarte greu de înlocuit. *

Vom supravieţui, se gândi ea în timp ce urca treptele, asta ar fi trebuit să le spun: „Vom supravieţui”. Dar nu avu

puterea să se întoarcă în atelier.

Pomi în fugă spre sala de şedinţe. Tocmai se aşeza pe scaunul ei când acţionarii sosiră în bloc. Mătuşa Margaret o întrebă:

Cine este bărbatul acela gras? 1

Leo Margulies. L-am rugat să ne ajute.

Când se adunau toţi acţionarii firmei, sala de şedinţe oferea o imagine ciudată – un grup eterogen de oameni finanfişti, creatori de modă, manufacturieri şi membri ai familiei. Faţă de alte Consilii de administraţie, pe care Natalie le ştia de pe vremea când lucra la bancă, acesta reflecta legăturile invizibile dintre cei care participaseră la succesul companiei Cotillon Furs.

La început, ea a contactat un grup de oameni cu bani, i-a invitat să investească, dar şi să formeze nucleul Consiliului de administraţie. Pentru a menţine echilibrul, a stabili o legătură de interese cu creatorii şi manufacturierii, Wallace le-a oferit posturi de directori. Pe măsură ce Cotillon prospera, majoritatea au devenit şi investitori.

O vreme, Natalie s-a ocupat de creşterea surselor de finanţare, folosindu-şi experienţa bancară. Când Cotillon şi-a lansat propriile saloane de vânzare în întreaga ţară, s-a gândit să ceară ajutor financiar fostului ei şef de la Stuart Malcom and Hardy. În acele momente delicate, fratele ei, Mike, care lucra pe Wall Street, s-a oferit să vândă acţiuni unor membri ai familiei Stuart.

La vremea aceea a fost o idee bună. A trăit o mare satisfacţie demonstrându-le verilor, mătuşilor şi unchilor săi ce bine se descurcă. Principala realizare a constat în faptul că firma Cotillon a obţinut capitalul necesar cu un minim de investitori. Puţini din membrii familiei, se deranjau să participe la şedinţe, cedându-i lui Natalie dreptul de vot, aşa cum manufacturierii îl delegaseră pe Wallace să-i reprezinte.

În această dimineaţă, însă, veniseră toţi. Toţi cei optsprezece directori o priveau circumspecţi pe Natalie şi

curioşi pe Leo, care stătea lângă scaunul ocupat altădată de Wallace. Natalie se felicita pentru ideea de a o invita pe mătuşa Margaret care deţinea cel mai mare număr de acţiuni.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi întâmpină Natalie, în timp ce-şi ocupau locurile. Voi fi foarte succintă. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiţi că Wallace mi-a lăsat mie tot ce aveam comun, aşa cum eu i-aş fi lăsat totul lui, dacă dispăream prima. Deţin acum acţiunile şi dreptul lui de vot.

Ezită puţin. Ea prezida întotdeauna şedinţele Consiliului, dar Wallace era totdeauna alături şi o scotea din încurcătură.

Deci, am acum aceleaşi probleme pe care le-ar fi avut şi Wallace dacă eu aş fi murit prima. Principala întrebare este cum să umplem golul lăsat de el la Cotillon. De fapt, în ce mă priveşte mai am o problemă, am aflat că cineva încearcă să cumpere din acţiunile noastre. În timp ce eu mă voi ocupa de prevenirea unei eventuale preluări a companiei de către altcineva, l-am rugat pe Leo Margulies să ne ajute la supravegherea producţiei, până când vom angaja câţiva oameni care să-1 înlocuiască pe Wallace. Leo, prezent aici, o să vă răspundă la toate întrebările.

Mai încet, mai încet, Natalie. Fratele ei, aflat la celălalt capăt al mesei, o privea sprijinindu-şi bărbia în palme.

Ce s-a întâmplat, Mike?

Leo este un specialist. El face haine de lux. Dar nu-i un manager, aşa cum a fost Wallace.

Pe dracu' nu sunt! Eu conduc o afacere de patruzeci de ani.

Leo, tu lucrezi pe an două sute dintre cele mai bune haine din lume. Noi vindem douăzeci de mii.

Hei, lucrez mai mult de două sute de când mă ajută şi băieţii.

Credeam că fac Facultatea de drept.

S-au plictisit şi au venit acasă. Lucrăm două sute, două sute cincizeci numai din blană de nurcă şi foarte multe din

blană de samur.
Câte din samur?
Multe. Facem şi din jder de apă şi jder de pădure. Leo Margulies se extinde.
În cazul ăsta, cum vei avea timp să o ajuţi pe Natalie?
— Inii voi face timp să o ajut pe văduva prietenului meu. Şi tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu. Pe urmă, eu am trei fii. Au soţii care cheltuiesc mult şi asta-i face să muncească pe brânci. E clar?
— Nu spun decât.
Iar una din aceste soţii tocmai a terminat o şcoală economică şi ne poate ajuta.
Mulţumesc, interveni Natalie. Putem admite că, pentru moment, Leo ne va fi de un foarte mare ajutor?
Apreciem ajutorul oferit de Leo, continuă Mike, dar Consiliul de administraţie consideră că nu ne putem permite un eşec la nivel managerial.
Consiliul de administraţie? Întrebă Natalie, nevenindu-i să creadă. Consiliul este prezent în această sală. Tu în numele cui vorbeşti?
— Al meu, al lui Andy.
Natalie privi spre Andy Stuart care se lăfăia în bani nemunciţi, dar tânărul îi evită privirea.
Mai sunt şi alţii?
Joe Karapoulous, Ronnie Kossar.
Cei numiţi o priveau stingheriţi. Îl auzi pe Al Silverman, un bun prieten al lui Wallace, spunând:
— Cel mai rău te afectează în afaceri bârfa.
În acel moment, Natalie îşi dădu seama că se confruntă cu o răzmeriţă.
— Unde vrei să ajungi, Mike?
— Unii dintre noi consideră că firma Cotillon are nevoie de un director general.
— Se află în faţa voastră, îl înfruntă Natalie.
De fapt îi era teamă că a fost prinsă la mijloc. Aveanncredere în forţele proprii deşi, în ultima vreme,

analizându-şi realizările, avea unele îndoieli. Ajunsese la concluzia că succesul ei se reducea la o idee strălucită, pusă în practică în urmă cu şase ani. Privind totul cu obiectivitate trebuia să recunoască că Wallace negocia cu manufacturierii şi tot el cumpăra pieile de animale. El manevra totul, iar acest lucru i l-au reamintit chiar şi muncitorii din atelier.

Tu te ocupi de vânzări, punctă Mike cu o precizie dureroasă. Tu nu eşti manager.

Eu am încheiat afacerile care au creat această companie. Şi voi continua să le extind cu treizeci la sută pe an.

Pentru Dumnezeu, tu eşti doar percutorul, ţintaşul era Wallace! Interveni Al Silverman şi ceilalţi investitori îl aprobară solemn. Mergi într-un orăşel, vinzi localnicilor francisele companiei şi pleci mai departe. Te descurci excelent la vânzări, dar nu eşti manager, iar noi nu ne putem permite să aşteptăm până înveţi să fii.

Foarte corect, aprobă Ronnie Kossar.

— Trebuie să reorganizăm sistemul de conducere şi să delegăm autoritatea managerială, lucru pe care nici tu, nici Wallace, Dumnezeu să-1 ierte, nu aţi învăţat să-1 faceţi corect. Joannie pune lucrurile cap la cap, dar operaţiunile, în ansamblu, sunt un adevărat dezastru. Este evident că afacerea se derulează lent. Ai fost atât de ocupată cu vânzarea franciselor, încât nu ai observat ce se întâmplă cu costurile şi cu concurenţa. Importatorii ne sufocă. Ne-am investit banii în vânători. Ştiu că a fost ideea lui Wallace, dar.

— Vă rog să nu-1 mai amestecaţi în porcăria asta. Silverman şi Kossar au continuat să vorbească, întrerupţi doar ocazional de câte un bancher care amintea cât vor pierde dacă nu va rămâne Diana Darbee, dar cât vor avea de suferit din cauza publicităţii nefavorabile. Natalie privea fix tăblia mesei, şi, brusc, un zâmbet jucăuş îi apăru în colţul gurii. Mângâie lemnul lustruit. Un artizan canadian, dator lui Wallace pentru un lot de blănuri de nurcă şi caracul, a

dat faliment şi a încercat să fugă. Wallace Nevski s-a ales de la el cu masa de conferinţe, scaunele din piele cu cadru de inox şi un dulap din oglinzi. Proaspăt ieşită din domeniul bancar, Natalie nu a făcut legătura între mobilier şi cifre. A spus doar că mobila este simbolică pentru realitatea pe care o trăiau. Wallace a râs şi i-a declarat ferm „Este realitatea. Tipul a încercat să mă ardă, deci a pierdut mobilierul”.

— Şi între timp, în oraşe, francisele noastre sunt concurate de magazinele locale care vând mărfuri de import mai ieftine.

— Clientele firmei Cotillon au fost obişnuite să plătească ceva' mai mult, dar să prefere calitatea.

— Dar Fred câştigă teren, se amestecă fratele ei. Este posibil să-i atragă pe toţi clienţii noştri. Cei prezenţi aprobară emfatic şi o priviră cu îndoială.

Discuţia îi era familiară. Împreună cu Wallace i-a înfruntat de nenumărate ori, dar de data aceasta trebuia să se descurce singură, recurgând doar la argumentele lui.

Simţi că amintirile o năpădesc. Îşi reaminti atitudinea jalnică pe care a avut-o faţă de muncitori. Chipurile directorilor care se îndoiau de capacitatea ei erau la fel de alarmante ca şi cele ale muncitorilor din atelier. Dacă în următoarele şaizeci de secunde nu lua hăţurile în mână, va pierde controlul asupra propriei companii, aici şi acum, în această sală, în faţa acestor oameni.

Frica şi durerea nu făceau casă bună şi, în acea secundă, alungă frica şi redeveni Natalie Stuart Nevski. Îl întrerupse pe Mike, schimbă subiectul, prelua iniţiativa şi se adresă adunării:

Am nevoie de timp pentru a examina tot ce intenţionam să facem, eu şi Wallace. Am nevoie de timp pentru a găsi un manager potrivit. Se adresă apoi direct mătuşii Margaret: Cât timp îmi dai?

Doamne, bineînţeles că ai nevoie de timp. După toate prin care ai trecut.

Atunci, acordaţi-mi trei luni. Să spunem. Până la începutul lui februarie. Trei luni. Descoperi deodată un subterfugiu prin care să mai obţină o săptămână şi zâmbi. De fapt, de ce nu am fixa întrunirea de Valentin s Day* pe paisprezece februarie. Este într-o sâmbătă, deci ne putem întâlni pe şaisprezece. Ştia cu exactitate în ce zi a săptămânii cade căci rezervase o cameră pentru ea şi Wallace la Boxtree Inn.

Văzu că membrii consiliului ezită.

— Voi întocmi un raport de interimat în ianuarie. Voi face schimbările, aşa cum consider eu de cuviinţă. Acum, să ne gândim că vine Crăciunul şi trebuie să vindem, să vindem tot ce avem.

* Valentine's Day (engl.) – ziua când îndrăgostiţii îşi trimit felicitări cu versuri de dragoste (n. tr.).

— Dar, Natalie, obiectă Al Silverman, avem câteva facturi mari de plătit peste o lună. Băncile ne cer un manager şi, dacă nu-1 avem, nu ne vor reînnoi împrumuturile.

— Le vor reînnoi dacă acest Consiliu de administraţie va susţine pe principalul acţionar al companiei, acordându-i trei luni pentru organizare. Se ridică în picioare. Să luăm o pauză de zece minute. Joannie ne aşteaptă cu gustări şi cafea. Mike, putem sta puţin de vorbă?

Natalie găsi un colţ mai retras pe hol. Mike evita să o privească în ochi.

Îmi scapă ceva, începu ea. Ce se întâmplă?

Nimic în plus faţă de ce am spus.

Tu conduci atacul?

— Nu.

De unde acest interes brusc pentru comerţul cu blănuri?

Am mai participat la şedinţele Consiliului.

Dar nu mi-ai dat niciodată sfaturi cum să-mi conduc afacerile. Ce se întâmplă?

Ei, am şi eu problemele mele. Mike se strădui să-şi ridice privirea din pământ, nu reuşi, aşa că se confesa ţintindu-şi vârful pantofilor. Am scrântit-o cu criza asta.

La fel s-a întâmplat cu jumătate de Wall Street.

M-au dat afară.

Of, Mike!

Îi venea să treacă prin zid. Avea impresia că nenorocirile îi pândesc familia. Tatăl lor a pierdut o luptă la Departamentul de Stat. Mike, inteligent, nestatornic, a părăsit Şcoala economică, unde se descurca foarte bine în domeniul managerial, a ratat şi Facultatea de drept, apoi a părăsit cariera promiţătoare de bancher, care reprezenta trambulina spre bani. În plus, Cotillon plutea în derivă.

Dar ce vrei de Ia mine?

Nu ştiu. În sfârşit, Mike o privi. Buzele îi tremurau. O slujbă, poate?

0 slujbă? Tocmai mi-ai explicat şi mie şi '. Consiliului ce dezastru am moştenit. De ce să-ţi doreşti să munceşti aici?

Te-aş putea ajuta.

N-am avut impresia că doreşti să mă ajuţi. Cât de egoist poţi să fii, Michael! Soţul meu a murit şi tu tocmai ai îndreptat artileria asupra mea!

Nu asta am vrut. Ascultă-mă, aş putea să mă ocup de toate în timp ce tu îţi revii din şoc.

Nu, mulţumesc. Îmi voi „reveni" din şoc exact aici, la biroul meu. Îşi aduse din nou aminte de Wallace. El spunea întotdeauna că oamenii slabi sunt cei mai periculoşi. Un gând îngrozitor o cutremură. O legătură pe care ar fi trebuit să o descopere imediat, dacă ar fi gândit normal.

Michael, îi şopti printre dinţi. Nu cumva i-ai lăsat pe Silverman şi Kossar să te convingă să treci de partea lor?

Nu. Am discutat doar şi eu.

— Ticăloşii. Ei ştiu foarte bine că finanţiştii vor fi alături de mine atâta vreme cât nu mă voi lăsa copleşită. Mai ştiu că familia nu mă va părăsi, cel puţin pentru moment. Şi ce fac dumnealor? Te atrag pe tine să fisurezi sprijinul pe care mi-1 acordă familia. Eşti. Dumnezeule. Ai început din nou cu cocaină?

Când văzu că-i evită privirea, inima lui Natalie se strânse dureros.

— De unde naiba ţi-a venit şi ideea asta?

Toată dimineaţa a avut în faţa ochilor această realitate, dar copleşită de durere n-a observat-o.

— Ai fost prea agresiv cu Leo. Te-ai dovedit a fi incapabil să înţelegi că nu aşa trebuie abordat omul acesta. Te poţi descurca şi mai bine, Michael, cel puţin când eşti treaz.

Mike îi zâmbi stânjenit.

— Partea bună este că nu prea îmi pot permite.

— Arme ştie?

— Nu!

În ultima vreme se întâlnea cu o tânără remarcabilă, asistentă la Beekman Downtown. O cunoscuse la spital, unde s-a internat cu o tahicardie, provocată de o supradoză de cocaină. Când Natalie şi Wallace au luat masa împreună cu el şi-au spus că Anne era cel mai frumos lucru din viaţa lui Michael.

Pe Anne nu o poţi prosti, ştii.

Ştiu, ştiu. O să mă pună la zid. O să mă părăsească. Dar am să mă opresc. Îţi jur.

Te rog, Michael. Nu te întoarce împotriva mea acum. Cred că nu mai suport. Şi nu mă mai subestima de faţă cu ei. Sunt gata să mă debarce. Nu faci decât să-i ajuţi.

Hei, nu sunt un ticălos.

Nu eşti? Atunci susţine-mă pe mine, nu pe afurisiţii ăştia.

Mă gândeam doar că ţi-ar face bine să stai puţin deoparte. Acordă-ţi puţin timp de odihnă.

— Nu, Michael. Eu mi-1 doresc doar pe soţul meu şi, din moment ce pe el nu-1 mai pot avea, voi păstra compania. Compania este copilul nostru, Michael. Am făcut-o împreună. Acum este doar a mea.

Nu m-am gândit niciodată la asta.

Tot mai vrei o slujbă?

Mda. Cred că nu mi-ar strica. Ţi-am spus că am rămas în aer. Sora mea mai mare este ultimul om care mi-ar oferi o

slujbă.

Nu fi prea convins de asta.

Ce spui?

Când ai să mă poţi privi în ochi şi ai să îmi spui că nu te-ai atins de drog şi de băutură timp de două luni, fii convins că vei avea o slujbă la compania Cotillon.

Două luni? Mike încercă să braveze, dar Natalie, cufundată în tristeţe şi disperare, nu credea că el va fi în stare să se oprească.

Acţionarii îi priveau neliniştiţi pe Mike şi pe Natalie. Natalie se apropie de dulap şi scoase haina de nurcă. Lângă ea se afla mantoul din blană de râs, ameţitor de alb. O adusese să o pună în seiful companiei. Într-un impuls de moment o scoase de pe umeraş şi şi-o aşează pe umeri.

Nu directorii erau problema. Problema era ea însăşi. Trebuia să se reafirme. Singură.

Ne revedem în această sală de şedinţe pe şaisprezece februarie.

Cum rămâne cu raportul de interimat? Întrebă Al Silverman.

Desigur, oricine doreşte să vină în ianuarie este bine venit.

Joannie vă va informa asupra datei. Vă cer un ultim serviciu, în amintirea soţului meu. Dacă încearcă cineva să vă cumpere acţiunile, vă rog să-mi acordaţi prioritate.

Toţi cei prezenţi priveau uluiţi la haina de blană.

— Aş putea spera într-un vot de încredere înainte de încheierea acestei şedinţe? Mă lăsaţi trei luni să-mi conduc compania? Cei care sunt de acord să spună da.

„Da”. Era un cor distonant, în care se impuneau vocile lui Margaret şi Mike. Cele trei luni ofereau acţionarilor timpul necesar pentru a găsi noi investiţii. Pentru moment, din punctul lor de vedere, era mai bine să nu se lase implicaţi în încurcăturile firmei. Apoi, tăcură cu toţii. Natalie era mulţumită că niciunul nu a protestat.

Se ridică şi plecă, imaginându-şi ce comentarii ironice ar fi făcut Wallace. Ştia că este doar o victorie de moment. Trei

luni şi o săptămână nu erau tocmai suficiente pentru a se putea afirma; deja îşi făcea reproşuri că nu a avut curajul să le ceară şase.

Deodată i se făcu dor de Wallace, dureros de dor. Dar avea de lucru, trebuia să dea telefoane. Ar fi dorit să fie aproape de el. Îşi strânse în jurul trupului haina de râs, ca pe un scut şi fugi spre ascensor.

În hol aştepta un bărbat. Remarcă, în trecere, că era îmbrăcat cu pantaloni şi pantofi englezeşti. Încercă să treacă pe lângă el, dar bărbatul se ridică brusc din fotoliu şi-i bloca drumul. Era bine făcut şi părea să umple tot holul cu statura lui masivă.

— Eddie? Ce faci aici? Abia acum îl recunoscu.

— Draga mea, iartă-mă că nu am venit la înmormântare. Am fost în Tai Pei pentru un client.

— Am primit telexul. Mulţumesc.

Eddie Mayall – preşedinte fondator şi unic proprietar al firmei Eduard R. Mayall – a fost mai mult prietenul lui Wallace decât al ei. Prieten de dată recentă, în care Natalie nu a avut niciodată încredere. Reprezenta una din acele curiozităţi ale New York-ului – bancherul independent care se mişcă în umbra instituţiilor, face afaceri de miliarde, reprezintă un grup restrâns de clienţi şi vânează afaceri mari. Se pare că principala lui avere era un apartament foarte costisitor şi cea mai mare operaţie bancară, nota de telefon.

Wallace îi spunea că neîncrederea ei se datora faptului că individul trăia ca un lup singuratic, ceea ce era foarte posibil.

Dar Eddie Mayall nu avea nevoie de părerea ei. Anul trecut a realizat o afacere remarcabilă, oferind unui vânzător obscur de pe Seventh Avenue ocazia de a face avere, vânzând pulovere pentru adolescenţi. Lui Wallace îi plăcea Eddie. Odată i-a spus că vocea lui Eddie seamănă cu tropăitul bocancilor unei formaţiuni paramilitare.

Agitaţie la grădina zoologică? Întrebă el, arătând cu capul spre sala de şedinţe.

Nimic important. Ce faci aici?

M-am oprit să-ţi spun că îţi stau la dispoziţie ori de câte ori vei avea nevoie de mine.

Ce vrei să spui? Îl întrebă ea, fără să-şi dea seama că ridicase vocea. Să mă ajuţi, cu ce?

Cu tot ce ai nevoie, dragă.

Nu ne vom transforma într-o companie publică. Wallace ţi-a spus de o mie de ori că nu vom deveni companie publică.

Draga mea.

El nu a dorit acest lucru şi nici eu nu îl doresc. Amândoi am preferat să deţinem controlul asupra afacerilor noastre. Nu avem nevoie de acţionari din exterior. Nu avem nevoie de scrutinul public. Nu vrem să ne spună cineva cum să ne facem afacerile şi, în mod categoric, nu dorim să cădem pe mâna vreunui „artist”. E clar?

Îl împinse şi trecu pe lângă el, prin uşa dublă de sticlă, apăsând furioasă pe butonul liftului. Eddie veni după ea, şi se aşeză în uşă. Ridică amândouă mâinile cu palmele spre ea. Parcă erau două bucăţi de şuncă presată.

— Natalie, dacă nu eram atent, Wallace s-ar fi dus la Danielle şi ar fi făcut o prostie. Eu sunt de partea ta. Oricând ai nevoie de mine! Clar?

Îl privi furioasă, dar descoperi o undă de tristeţe în privirea lui.

Iartă-mă, şopti ea. Of, în ce hal sunt.

Nu-ţi cere scuze. Nu datorezi nimănui scuze. Cel puţin un an de acum înainte.

Credeam că vrei să profiţi şi să mă transformi în companie publică.

Mi-ai plăcea tare mult, dar nu o voi face decât atunci când vei fi pregătită.

Niciodată!

Te pot invita la prânz?

Natalie clătină din cap şi se întoarse să-şi ascundă lacrimile.

— Nu, mulţumesc. Vreau să merg pe vasul lui Wallace.

Sosi liftul. Natalie coborî, mulţumindu-i în gând lui Eddie Mayall, care avusese delicateţea de a o lăsa singură.

Lumea din port o privea ciudat. Puse acest lucru pe seama faptului că soţul ei fusese împuşcat. Apoi, văzu Panache la cea mai îndepărtată dană. Părea că se mişcă. O sirenă de vapor tulbură liniştea. Văzu o dâră de fum şi, uluită, Natalie constată că iahtul lui Wallace naviga spre râu.

Începu să fugă. Haina de blană flutura în vânt. Ajunse la dană.

Unde pleacă? Îl întrebă pe administratorul portului. Acesta îi răspunse stingherit:

Nu ştiu, doamnă Nevski. Nu mi-a spus.

Cine?

Proprietarul.

Care proprietar? Soţul meu. Eu sunt proprietarul. Administratorul ridică din umeri.

— Am nişte hârtii în birbu. Hotărârea unui tribunal, pentru punere în posesie.

Şi unde este echipajul meu?

A fost debarcat. S-au achitat toate datoriile domnului Nevski.

Ce datorii?

— Câteva luni de staţionare şi cheltuielile de întreţinere. Nu-mi făceam eu probleme.

— Dar.

— De vreme ce am fost plătit, a trebuit să-1 pun în mişcare. Panache se îndepărtă de doc, descrise o jumătate de cerc şi se îndreptă spre sud. Mai scoase un nor de fum şi pomi pe râul Hudson ca o pasăre greoaie legănându-se. Devenea tot mai mic, îndepărtându-se sub privirile lui Natalie.

De ce nu m-ai sunat?

L-am sunat pe avocatul soţului dumneavoastră. După toate câte vi s-au întâmplat. Era vasul domnului Nevski. Mi-am imaginat că.

Pot să dau un telefon?

Într-un târziu, reuşi să Obţină legătura cu avocatul lui Wallace care îi spuse:

— Tocmai am încheiat cu actele.

— De ce? Nu este sechestrat, nu este amanetat. Cum rămâne cu legile de proprietate? Nu pot să intervină, aşa pur şi simplu, în proprietăţile lui Wallace.

Sol Levy tăcu semnificativ. Natalie aşteptă, iar când tăcerea deveni de nesuportat, întrebă:

Sol? Ce se întâmplă? Wallace a murit. De ce permite procurorul districtual ca unui creditor să i se ia vaporul?

Ascultă Natalie, mă pui într-o situaţie foarte delicată. Eu am fost avocatul lui Wallace.

Iar eu sunt văduva lui, strigă ea. Vaporul este al meu. Wallace mi 1-a lăsat mie.

Nu-i aparţinea lui Wallace, aşa că nu a avut ce să-ţi lase.

Ce-ai spus?

L-a vândut unui individ care apoi i 1-a închiriat.

Este o nebunie. El iubea iahtul acesta.

Se pare că a avut nevoie de bani şi i-a obţinut astfel.

Când?

Acum cinci-şase ani.

Mie mi-a spus că este al lui, şopti ea.

Poate că se simţea bine să spună asta.

Este o prostie. Noi doi nu am avut secrete.

Tăcerea lui Sol sugera contrariul. Când vorbi, într-un târziu, i se păru că o face din milă pentru ea.

— Eu cred că atunci când Wallace te-a întâlnit a vrut să te impresioneze.

— Pe mine?

— Poate pentru că erai atât de tânără. Poate că a vrut să te câştige.

M-a câştigat în momentul în care a zâmbit.

Poate că ar fi trebuit să-i spui asta.

I-am spus.

Poate că el nu te-a ascultat.

— Ba m-a ascultat şi a auzit bine. Nu, Sol. Aici este altceva. Ceva ce nu sună bine. De la cine l-a închiriat?

Nu ştiu, este o operaţiune mascată.

Te rog să afli.

Mai bine Sol decât avocaţii ei, care acum erau ocupaţi până peste cap să salveze firma Cotillon. Era foarte important ca ea, care trebuia să se dovedească capabilă de a conduce firma, să nu atragă atenţia asupra unei situaţii cel puţin stranii. Wallace avea nevoie de bani, aşa i-a spus Sol. Se întreba acum pentru ce. Acum cinci sau şase ani. Cam în vremea aceea porneau împreună afacerea. Dar ea făcuse rost de bani, până la ultimul dolar. Trebuia să fie altceva. Wallace suferise, probabil, o pierdere serioasă. Îşi scormoni memoria, dar nu reuşi să-şi amintească nici o afacere făcută de Wallace în vremea aceea. Dacă ar stârni valuri acum, n-ar ajuta deloc firma Cotillon.

O vreme rămase ca împietrită, cu telefonul în mână. Îşi reveni şi-1 sună pe detectivul de la omucideri, spunându-i că doreşte să afle ce noutăţi au. Nici ea nu-şi recunoştea vocea.

Am descoperit o perucă în Staten island, îi spuse Kunitz.

Ce înseamnă asta?

— În primul rând înseamnă că soţul dumneavoastră a avut dreptate în legătură cu peruca. Este lucrată în Europa, ceea ce aţi spus şi dumneavoastră despre rochie. Aş vrea să vă pot spune mai mult.

Ameţită şi dezorientată luă un taxi, coborî pe Fifth Avenue, se plimbă fară un scop anume, privind vitrinele, cutreierând magazinele. Pierdută în gândurile ei tocmai ieşea de la Bonwit când, alarma de siguranţă a magazinului începu să sune. Detectivii veniră în fugă spre ea. Natalie le făcu loc să treacă, dar ei o înconjurară.

Vă rugăm să ne scuzaţi, doamnă. Ne puteţi arăta poşeta?

Poftim?

— Doamnă, alarma a pornit când aţi trecut dumneavoastră. Să vă vedem poşeta. Era înconjurată de doi bărbaţi şi două femei.

— Credeţi că vreau să jefuiesc magazinul?

Ideea era atât de tâmpită încât începu sâ râdă. Patru oameni îmbrăcaţi în uniformă o priveau ca pe un criminal. Se opri brusc din râs. Detectivii schimbau între ei priviri cu subînţeles. Femeile încercară să o prindă de mână. Natalie se opuse. Când vru să le explice, i se păru că aude o voce răguşită de beţiv. Continuă să râdă.

— Nu înţelegeţi ce-i atât de nostim, nu-i aşa? Vedeţi, soţul meu a murit. De fapt a fost împuşcat de o femeie. Şi acţionarii încearcă să-mi ia compania şi cineva i-a luat iahtul. Iar acum voi mă arestaţi acuzându-mă de tentativă de furt. Începu din nou să râdă isteric. Nu-mi vine să cred. Chiar nu înţelegeţi? Hohotul i se opri în gât şi izbucni în plâns. Cumpărătorii începură să se adune în jurul femeii cu privire sălbatică, îmbrăcată într-o magnifică haină albă de blană. Bonwit nu privea cu ochi buni asemenea scene. Detectivii încercară din nou să o convingă să îi urmeze.

Nu mă atingeţi!

Este mai bine dacă ne urmaţi.

Natalie se smulse din mâinile lor. În junii ei totul începuse să se învârtească. Haina de blană îi aminti de Wallace şi încercă disperată să-şi imagineze cum ar fi procedat el. Probabil că ar fi râs.

— Vă rog să o chemaţi imediat aici pe Rona Smith! Spuneţi-i că sunt Natalie Stuart.

Detectivii se priviră din nou. Unul din ei vorbi în aparatul portabil şi grupul rămase în aşteptare până când îşi făcu apariţia directorul magazinului. Rona avea un pix după ureche şi un ceas Tiffany prins în bluză.

Natalie! Draga de tine. Tocmai ţi-am scris o scrisoare de condoleanţe. Ce faci aici?

Tocmai ţi-am vizitat magazinul când oamenii tăi m-au împiedicat să te jefuiesc.

— Poftim?

Rona Smith se întoarse spre detectivi.

Această doamnă este Natalie Stuart Nevski, patroana companiei Cotillon. De trei ani încerc să o conving să ne lase să-i vindem hainele.

Dar a declanşat alarma, doamnă Smith.

Doamna Nevski nu are asemenea obiceiuri. Şi, ca să fiu sinceră, chiar dacă ar avea, în magazinul nostru e bine venită. Vă rog să-i cereţi scuze şi să plecaţi.

Ne pare rău. Şi totuşi ceva a declanşat alarma.

Înseamnă că într-adevăr este foarte sensibilă, oferi o explicaţie una din femei.

Este cum?

Am vrut să spun că întotdeauna sună mai repede decât celelalte.

Reparaţi-o, şuieră Rona printre dinţi. Şi vă rog să veniţi în biroul meu. Natalie, îmi pare sincer rău. Este o alarmă electronică. Ca să o declanşeze au pus în produsele magazinului nişte fire subţiri din metal. Probabil că ştii. Poate că şi voi puneţi în hainele voastre.

Asta este o haină lucrată de Leo Margulies, din piei de râs aduse de Wallace din Rusia. Nu cred că Leo se teme de hoţi.

Nu, nu asta am vrut să spun.

Natalie îndesă cu forţa poşeta în mâna Ronei.

Rona, te rog să te uiţi în poşeta mea. Eu nu fur. Niciodată nu am furat. Niciodată!

Dar nu este nevoie.

Natalie începu să plângă din nou.

Crede-mă că nu am luat nimic.” Sunt un om cinstit.

Draga mea, hai să urcăm în birou. Să bei ceva şi să te liniştеşti.

Nu. Vreau să fiu singură.

Hai să-ţi aranjăm machiajul, insistă Rona.

— Nu. Nu-şi putea reţine plânsul. Vreau să merg acasă. Rona făcu un semn şi trei oameni ieşiră simultan în stradă pentru a opri un taxi. Când Natalie păşi din nou pragul magazinului, alarma începu iarăşi să sune.

— Opriţi-o! Urlă Rona.

Natalie se simţea stânjenită în faţa prietenei sale. O bătu uşurel pe mână.

— Hei, este în regulă, chiar amuzant.

În faţa locuinţei sale staţionau trei maşini ale poliţiei, iar holul era împânzit de poliţişti. Wallace, gândi ea. Au găsit femeia. Apoi văzu trei cuţite de bucătărie împrăştiate pe măsuţa din hol. Berna-dette, menajera ei, plângea ghemuită pe un scaun. O privi şi se gândi că n-a văzut-o niciodată stând jos.

Nu s-a întâmplat nimic, doamnă. Nu vă faceţi probleme.

Ce-i aici?

Bărbatul îi povesti că Bernadette a surprins un hoţ scotocindu-i în dormitor.

— Dar ce-i cu cuţitele astea?

Le-au lăsat hoţii. Menajera dumneavoastră a fost destul de isteaţă să iasă din casă şi să ţipe. Individul a fugit.

Nimeni n-a păţit nimic. Este în regulă, doamnă Nevski. Menajera s-a speriat, dar era îngrijorată mai mult din cauza dumneavoastră. Se gândeşte prin ce aţi trecut în ultima vreme.

— Nu mai suport, spuse Natalie amărâtă. Este prea mult.

— Nu cred că au luat ceva. Au răsturnat totul cu susul în jos. Femeia spune că nu s-au atins de bijuterii.

De ce acum?

De obicei acţionează când oamenii nu sunt acasă.

Nu mai suport, strigă Natalie şi se repezi, orbeşte, afară.

Doamnă Nevski! O strigă Bernadette.

— Plec la ţară. Nu mai pot sta aici. O să fiu în siguranţă. Fii liniştită.

Reuşi să ajungă până la intrarea în autostrada West Side. Nervii îi cedară. Opri maşina nesimţindu-se în stare să intre

în traficul ameţitor. Luase Cadillac-ul lui Wallace din acelaşi motiv pentru care dorise să meargă pe iaht – voia să se simtă aproape de el. Era îngrozitor de singură şi uluită de tot ce i se întâmplă. Farurile maşinilor o orbeau. În timp ce o depăşeau, auzea şoferii apostrofând-o, dar nu se putea mişca. Observă un bărbat care se apropie de maşină. Speriată, porni motorul şi se îndreptă spre Strada 96. Cauciucurile scrâşniră şi bărbatul se feri înspăimântat din calea ei. Gândurile i se învolburau frenetic în timp ce traversa în viteză oraşul, către Central Park.

Cel mai mult o tulburase episodul cu iahtul. Wallace îşi administra singur contul din bancă, la fel ca şi ea. Vinderea unui iaht nu era tocmai un lucru mărunt, pe care să nu i-1 destăinuie soţiei. Lipsa de bani te putea arunca în plasa rechinilor care dădeau împrumuturi şi care apăruseră precum ciupercile în noua industrie a blănurilor. Dar aceştia nu omorau oameni. Un gând trist şi nebunesc îi trecu prin minte – poate că ar fi fost mai bine dacă Wallace împrumuta bani de la un asemenea om; nu ar fi fost împuşcat de un ucigaş profesionist.

La intersecţia Străzii 96 cu Second Avenue, Natalie apăsă pe acceleraţie şi trecu precum fulgerul pe lângă un camion. Tăie calea unui Porche şi se îndreptă cu viteză spre intersecţie, pe semnalul galben al semaforului. Un poliţist o ajunse din urmă şi îi făcu semn să meargă mai încet.

Fără să-şi dea seama se trezi pe York Avenue, mergând într-o direcţie greşită. Plângea în hohote. Frână brusc, scoase poşeta şi căută cartea de vizită a lui Greg. Găsi numărul din Washington şi apăsă disperată pe tastele telefonului din maşină.

Greg! Greg!

Natalie, da, eu sunt.

Greg, el avea legături cu alte femei?

Ce spui?

Dacă Wallace m-a minţit, eu nu mai ştiu cine sunt.

Calmează-te. Unde eşti?

Greg, spune-mi cinstit. Ştii măcar o singură aventură de-a lui Wallace, cât timp am fost noi căsătoriţi?

— Nu.

— Nici cu Diana?

— Nu.

Dar asta nu demonstrează nimic.

Unde eşti?

Greg, ajută-mă să o găsesc pe femeia aceea.

O caută poliţia.

— N-o vor găsi niciodată. Numai ea îmi poate spune adevărul.

— Natalie, te rog, unde eşti? Linişteşte-te! Spune-mi unde eşti.

— Trebuie să ştiu, hohoti ea.

Natalie, hai să fim realişti. Femeia care l-a împuşcat pe Wallace nu este omul care să-ţi spună ţie adevărul.

Ajută-mă!

Mai întâi nu mai plânge. Inspiră adânc. Da, aşa e bine. Acum spune-mi unde eşti?

Trebuie să ştiu dacă el se culca cu ea.

Ai nişte gânduri cel puţin ciudate. Pot să-ţi pun o întrebare brutală?

Spune.

De ce este atât de importantă pentru tine loialitatea lui Wallace?

Pentru că, dacă Wallace şi eu nu am fost perechea pe care am cfezut-o, înseamnă că sunt un chip anonim în întuneric.

Tu nu poţi fi un chip anonim în întuneric, spuse el blând. Indiferent ce s-a întâmplat, tu eşti Natalie. Ai fost Natalie înainte de a ţi-1 prezenta pe Wallace, ai fost Natalie în timpul căsătoriei şi acum tot Natalie eşti.

Am fost mai mult decât Natalie când Wallace m-a iubit. Am fost Natalie şi Wallace într-un tot. Am fost femeia pe care Wallace spunea că o iubeşte. Am fost ceea ce Wallace dorea să fiu. Dacă Wallace m-a înşelat, m-a transformat într-un nimeni.

Tu nu eşti un nimeni.

Dacă m-a înşelat, a anulat tot ce am fost noi doi împreună şi tot ce am fost eu.

Acorzi prea multă importanţă acestei noţiuni de fidelitate. Când voi doi v-aţi întâlnit, omul avea mai mult de şaizeci de ani.

Femeile îl plăceau, iar el avea obiceiuri acumulate într-o viaţă, dar asta nu înseamnă că tu te transformi într-un nimeni.

Aşadar, recunoşti că a avut alte legături.

Nu recunosc nimic! Şi tu nu eşti un nimeni.

Aşa crezi tu, hohoti Natalie. Dar eu trebuie să ştiu părerea lui Wallace. Nu pot dormi. Nu pot gândi. Trebuie să ştiu că ei doi nu au fost amanţi.

Părerea unei alte persoane – chiar dacă acela este Wallace -nu este şi părerea ta.

Dacă tu crezi aşa ceva, înseamnă că nu ai iubit niciodată aşa cum am iubit noi.

Fii mulţumită că te numeri printre norocoşi. Şi acum, spune-mi unde eşti.

Duritatea din glasul lui avu efectul unui jet cu apă rece.

Te simţi bine?

Bineînţeles. Tu eşti cea care plânge.

Acum mă simt mai bine. Mulţumesc.

Ce faci?

Merg la ţară.

Ai să fii în siguranţă acolo?

Am să mă simt foarte bine.

Casa, spre deosebire de apartamentul lui Wallace, spre deosebire de iahtul Panache, era a lor şi numai a lor. Casa lunii de miere, pe care au plătit-o din profiturile de la Cotillon. Natalie se gândi că acum casa va fi goală, tăcută şi poate chiar înfricoşătoare în timpul nopţii.

— Nu! Spuse, cu voce tare, refuzând să se lase copleşită de gândul că îi va fi frică tocmai în cuibul dragostei lor. Destul. Nu şi în casa noastră.

— Ce spui tu acolo?

— Când am să ajung acasă, o să fac un foc mare. Am să deschid fereastra să intre aerul. Am să ascult vuietul cascadei. Am să privesc focul din cămin. O să mă uit la stele şi apoi o să mă culc. Întâi însă, am să-mi chem avocata. O voi ruga să vină să punem la punct un plan de bătaie.

De ce atât de repede?

Ca să n-am timp să mă gândesc la altceva.

— Cred că este destul de bine, spuse Greg cu îndoială în glas. Dacă tu zici că ai să fii în siguranţă acolo.

Nu reuşi să aprindă focul. Vântul sufla fumul pe coş, înapoi în cameră şi flacăra se stinse imediat. Soba din salon era mai bună, dar Natalie evita întotdeauna camera aceea mare. Bucătăria, cu tavanul jos, oferea o atmosferă plăcută, era un loc mai potrivit.

Cum spunea Wallace: O buturugă nu poate arde. Două buturugi nu vor să ardă. Trei buturugi trebuie să ardă. Uitase ceva, dar nu-şi amintea ce. El făcea întotdeauna focul.

Stătea în genunchi, pe un covoraş de lână, cumpărat la o licitaţie. Privirea îi căzu pe o cutie din lemn; se chinuiseră o săptămână să-i răzuiască lacul. În liniştea profundă, ticăitul ceasului, primit în dar de la mătuşa Margaret, i se părea de nesuportat. Ar fi dorit să urle, să-şi strige disperarea dar, în confuzia pe care o trăia, nu reuşea decât să plângă. Ieşi din bucătărie şi cutreieră casa trecând dintr-o cameră în alta, aprinzând luminile. Ajunse din nou în bucătărie. Dorind cu disperare să se elibereze de tensiune, luă un vas de ceramică şi îl trânti. Cioburile se împrăştiară pe duşumeaua îngheţată. Natalie îşi privi opera. Îl cumpăraseră împreună. Mătură cioburile. Se întoarse în bucătărie şi cercetă cu înfrigurare duşumeaua, dar nu descoperi nici o pată. Ca întotdeauna, bucătăria era foarte curată. Puterile o părăsiră, şi nu reuşi să mai arunce cioburile. Fără voia ei, compară, toarta vasului de lut de un albastru hidos, cu

mânerele dulapului de bucătărie. Comparaţia i se păru grotescă.

Aproape de zorii zilei, arsă de durere, incapabilă să se elibereze, îşi calcă o veche promisiune şi înghiţi un somnifer din flaconul pe care-1 folosea Wallace. Se întinse în pat şi se înveli cu halatul lui. Pe jumătate adormită, îşi aminti că Wallace aprindea focul cu o bucată de ziar.

Se trezi, cu soarele în ochi, cu impresia că aţipise doar câteva minute.

Se simţea mizerabil şi arăta îngrozitor. Avea ochii roşii şi umflaţi. Trebuia să-şi vină în ftre. Fiecare lucru la momentul potrivit. 6 să se scoale şi o să facă un duş. Lynn Brown, avocata ei, venea la amiază. Pentru prânz avea friptură de pui, dar se va duce în sat să ia salată verde, căci gemi distrusese sera. Asta însemna că avea la dispoziţie trei ore de muncă în aer liber. Aici avea de lucru, nu glumă. Intenţiona să continue şi să îmbunătăţească ceea ce începuseră împreună. Dacă va îngriji pajiştea care lega iazurile între ele, îşi va reaminti cu siguranţă de Wallace. Aici, îndrăgostiţi la nebunie de casa aceasta, au făcut primul compromis. Wallace şi-a dorit foarte mult o oglindă care să acopere un perete al dormitorului. Ea a protestat, spunând că este nepotrivită pentru o casă din secolul al optsprezecelea. Apoi au acceptat compromisul. Au aşezat plăcile de oglindă şi au dus în hambar furnirul care acoperise peretele, gândindu-se că, poate, un viitor proprietar îl va folosi.

Se îmbrăcă în jeanşi, cu o cămaşă în carouri peste un tricou, îşi puse o pălărie de paie şi luă mănuşile pentru grădinărit. În hambar descoperi nişte bulbi de narcisă, pe care nu avusese timp să-i planteze. Acoperiţi cu o membrană protectoare, bulbii promiteau nişte flori frumoase şi Natalie hotărî să-i planteze lângă iazul cel mare. Puse toate uneltele în roabă şi pomi la drum împotmolindu-se în muşuroaiele de cârtiţă. Descoperi mulţumită că apa iazului era curată. Dusese aici un

adevărat război cu ratonii. După ce a prins şi a eliberat o duzină de animale, a ajuns la ultima soluţie pe care Wallace o numea în glumă „Soluţia blănarului”. Pur şi simplu ocolea locurile unde trăiau ratonii.

Începuse să planteze flori acum patru ani. Arbuştii crescuseră deja. Trebuia să găsească un loc pentru narcise. Se tot învârtea când auzi în apropiere un lătrat.

Luă hârleţul şi plecă să vadă ce se întâmplă. Descoperi un setter bătrân ce lătra la o minge de tenis. Îşi potoli respiraţia agitată şi-i vorbi blând:

— Hei, te-ai întors.

Când avea opt ani, într-o vară, la via mătuşii Martha, s-a împrietenit cu un câine. Nici nu realiza atunci că un câine poate fi periculos. Părinţii săi, care se mutau dintr-o ţară în alta, nu au avut niciodată animale. Nici la şcoală nu erau permise animalele. În schimb, oamenii care invitau în vizită orfani ca ea aveau, de obicei, dini şi pisici. La fel şi mătuşa Martha. S-a apropiat de câine şi acesta a muşcat-o. Cel mai bun chirurg plastic din Boston a operat-o, însă nu a reuşit să înlăture amintirea durerii şi a violenţei. A rămas pentru totdeauna cu teama faţă de animale, deşi o fascinau. Animalele îi ofereau imagini pentru oameni. Fratele ei semăna cu o broscuţă drăguţă, mama cu o egretă albă, tatăl ei, fără să-şi poată explica de ce, semăna cu un şarpe. Wallace semăna cu un cintezoi iute, cu ochii strălucitori, mereu pe punctul de a-şi lua zborul. Când tăceau dragoste îşi spunea încântată că seamănă cu doua feline. Întotdeauna a fost propriul ei judecător şi, imediat ce şi-a început viaţa independentă, şi-a cumpărat un câine pentru a-şi înfrânge sentimentul de teamă. Un dog german cu care a petrecut o lună înspăimântătoare, până când, Mike, întruchiparea raţiunii, i-a adus în schimbul dogului un pudel. Micuţul, care murise anul trecut, nu a mai fost, desigur, proba de foc pe care dorise ea să o treacă. Bătrânul setter, pe care-1 avea acum în faţă, îi amintea de

pudelul ei. Era atât de bătrân şi de blând, încât Natalie şi-a înfrânt teama, şi-a adunat tot curajul şi s-a apropiat de el.

Câinele aparţinea unui fermier vecin şi venea uneori când se aflau pe malul iazului. De fiecare dată avea mai multe fire albe în păr; blana îşi pierduse strălucirea. Era convinsă că fiecare vizită era ultima, dar iată, în această zi rece de toamnă, avea încă puterea să latre la mingea de tenis.

— Hai!

Natalie îi aruncă mingea. Câinele sări după ea, ca o bătrână doamnă jucăuşă. Natalie se întoarse pe malul lacului, da^rââinele îi aduse mingea de tenis la picioare. Apoi începu să latre din nou.

— Taci din gură.

Nu tăcea. Aruncă mingea cât putu de departe, spre hambar şi începu să planteze narcisele. Câinele începu să latre din nou. Se duse spre el şi îl găsi în faţa hambarului.

— Bine, hai să te duc acasă.

Câinele însă se apropie de zidul de piatră şi continuă să latre.

— Eu nu-mi bag mâna acolo.

Câinele scheuna, de parcă ar fi înţeles-o. Natalie îşi scoase mănuşile de grădinărit, se întinse pe burtă şi băgă mâna în scobitura dintre pietre, întrebându-se ce o fi acolo. Undeva, deasupra capului ei, auzi un fluierat uşor. Fluieratul se repetă cu o cadenţă ritmică. Semăna cu soneria telefonului de acasă. Se ridică în picioare şi-şi dădu seama că era prea departe de casă pentru a auzi telefonul. Sunetul venea de undeva de aproape, de parcă ar fi existat un telefon în hambar.

Deschise uşa mare din faţă şi intră. Înăuntru era întuneric şi frig. Lumina răzbătea dintr-o cămăruţă alăturată, unde Wallace îşi amenajase o cameră de lucru intimă. Intră şi rămase uluită. Cămăruţa nu avea lumină electrică, nici telefon. Exista o singură fereastră, prin care pătrundea lumina naturală, o lampă cu petrol şi o sobă.

Şi totuşi, sunetul venea din această cămăruţă. Când ţârâitul se opri, Natalie îndrăzni să. Facă câţiva paşi şi se opri lângă fereastră, în faţa ei se întindea pajiştea. Privi spre biroul de lucru. Era încuiat, dar cheia se afla în broască. Natalie o răsuci şi constată că se roteşte cu uşurinţă, semn că a fost des folosită. Când trase capacul, un miros de lemn de stejar, amestecat cu parfumul lui Wallace, îi invada nările. Văzu un teanc de hârtii, acoperite de notiţe. Natalie ezită puţin, apoi se aşează în scaunul lui Wallace şi luă hârtiile în mână. Wallace nu-i ceruse niciodată „să nu umbli în hârtiile mele", aşa cum nici ea nu-i spusese „camera din hambar este a ta iar camera copiilor, din casă, e a mea". Acum avea sentimentul că violează intimitatea soţului său. Wallace venea aici o dată sau de două ori pe lună. Uneori, ea trecea prin faţa ferestrei şi îl vedea privind în gol, citind, admirând iazurile, grădina sau pe ea. A presupus, în mod firesc, că acesta era modul lui de a se relaxa, aşa cum ea o făcea săpând în grădină sau cimentând pietrele din temelia casei.

Foile cu însemnări îi provocară o strângere de inimă. Erau bileţelele pe care i le scrisese ea. Vin acasă la patru. Hai să mâncăm astăzi acasă. Sunt la cumpărături. Te iubesc. Vin repede. Joc tenis. Ne vedem în curând. Le semna mereu cu o inimioară şi uneori cu un căţel. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Reuşi să se smulgă de pe scaun şi aprinse focul în sobă. Rămase lângă sobă, cu privirea aţintită la flăcările din ce în ce mai mari, care devorau lemnul, încălzeau metalul sobei şi alungau atmosfera îngheţată din cămăruţă. Apoi se întoarse la masa de lucru a lui Wallace şi începu să răscolească prin birou.

Găsi o cutie cu agrafe şi câteva casete noi cu muzică de Mozart, pentru micul casetofon cu baterii, pe care-1 ţinea într-unui din sertare; câteva calendare vechi, un almanah al fermierilor, un cuţit miniatural, o scrumieră luată de la un club, umplută cu bolduri, o tuşieră fără tuş şi un sertar plin

cu cataloage de reclame comerciale. Pe măsură ce devenea mai îndrăzneaţă şi răscolea mai mult se intensifica senzaţia că este un străin care violează trecutul altui străin. Găsi un pachet de ţigări Truce şi se enervă că el a fumat pe ascuns. Descoperi un carneţel pe care erau trecute toate măsurile ei, până şi numărul de la mănuşi şi începu să plângă.

Fluieratul straniu se auzi din nou, undeva foarte aproape de ea. Simţi lemnul mesei vibrând şi realiză că vine din birou. Sertarul din dreapta jos adăpostea mini-casetofonul, cel din mijloc era plin cu plicuri folosite, în sertarul de sus se aflau cataloagele. Sertarele din partea stângă erau goale. Deschise din nou sertarul cu cataloage. Văzu că este mai scurt şi îl scoase de tot. Ascuns în spatele sertarului, pe un raft, se afla un telefon cu memorie.

Telefonul încetă să mai sune.

Natalie luă receptorul şi-1 duse la ureche. Contrariată, trase de fir până aşează aparatul pe birou. Începu să cerceteze din nou sertarul. Fusese tăiat cu grijă şi scurtat. Pe tăietura proaspătă era impregnat praf pentru a o face să pară veche. Pipăi deschizătura din birou şi descoperi mufa şi lăcaşul prin care ieşea firul. Se târâân spatele biroului şi descoperi că firul era ascuns pe partea interioară a piciorului mesei. Firul dispărea apoi, printre două scânduri din duşumea.

Natalie se ridică în picioare clătinându-se ameţită. Wallace instalase un telefon fără să-i spună. Ba mai mult, l-a ascuns în mod deliberat. Ea l-a descoperit din întâmplare, datorită câinelui. Cu gesturi mecanice adună cataloagele împrăştiate. Orvis, French Creek, Damart, L. L. Bean. Sub ele descoperi o carte, pe care nu o observase până acum. O întoarse şi o privi împietrită de uimire. Nu-i venea să creadă. Era ediţia Grover Press a romanului Perla.

Pe copertă trona o femeie goală, aşezată pe un scaun, într-un budoar. Jurnalul unei lecturi voluptuoase. Povestiri subterane ale Angliei Victoriene. Trei volume într-unui singur. Natalie o deschise cu mâinile tremurânde. Cutele

din cotor şi colţurile paginilor arătau că a fost citită şi răscitită. Furioasă, o trânti de peretele camerei şi începu să plângă.

— Ce probleme ai avut?

Câinele fugi după carte. Telefonul începu din nou să sune. O dată. De două ori. De trei ori.

Smulse receptorul şi îl lipi de ureche. Din grabă apăsă pe furcă şi întrerupse legătura. Ton. Puse receptorul în furcă şi încercă să-şi revină din şoc. După câteva secunde telefonul sună din nou. Inspiră adânc, îl luă cu multă grijă şi îl duse la ureche. Auzi bipuri metalice, ca şi cum convorbirea venea de peste ocean.

„Vasili", se auzi vocea şoptită a unei femei. „Milionarii au râs când le-am spus de Ziua valentinelor. Am greşit?"

— Cine eşti?

Auzi o şoaptă speriată. Clicul telefonului, şi legătura se întrerupse. O femeie, gândi ea cu tristeţe şi cu furie. O femeie îl suna pe soţul ei la un telefon ascuns, deci secret. Clipi des pentru a-şi alunga lacrimile şi privi pe fereastră, abia conştientă de câinele care stătea cu capul în poala ei. O femeie care nu ştia că el a murit.

— Natalie!

Tresări. O văzu pe Lynn Brown, avocata ei, traversând pajiştea, însoţită de două asistente şi legănând în mână geanta diplomat.

Natalie fugi în întâmpinarea ei, astfel ca Lynn să nu ajungă în hambar, ştergându-şi lacrimile cu mâneca bluzei.

— Bună. Iartă-mă, lucram ceva.

— Am văzut fum pe coş. Ce mai faci? Lynn o prinse de talie şi porniră împreună spre casă, urmate de cele două asistente, rămase puţin în urmă pentru a le permite să vorbească.

Ai câine?

Îmi ţine de urât.

Foarte bine. Cine va avea grijă de el la New York?

Nu. Nu-1 iau.

Natalie se opri brusc. Lynn se împiedică.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia! Femeia de la telefonul secret al lui Wallace – femeia care nu ştia că Wallace a murit, în ciuda isteriei din ziare – femeia aceea vorbise ruseşte.

Va-'sii-lii. Wallace. Am greşit? Totul a fost în ruseşte.

Fusese atât de zguduită de existenţa telefonului şi a cărţii pornografice, încât nu-şi dăduse seama imediat. Uneori, Wallace îi mai spunea câte ceva în ruseşte, iar ea răspundea cu uşurinţă, pentru că învăţase limba în copilărie de la servitorii care vorbeau ruseşte. În pat era chiar o limbă sexy.

Vasili.

Natalie, nu te simţi bine?

Ba da. Ascultă, am uitat. Mi-am lăsat notiţele în hambar.

Mergi în casă. Vin şi eu imediat.

— Nu-i nici o problemă. Pot să te însoţesc.

— Nu. Ştii ce? Trimite pe cineva după salată verde. Am mâncare, dar nu am cumpărat salată.

— Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Dar vreau să mănânc salată. Natalie se întoarse spre hambar. Acum i se părea o clădire mult prea masivă, în comparaţie cu trunchiurile subţiri ale copacilor din jur. Lynn, o să lucrăm în sufragerie. Aranjează-ţi hârtiile pe masă. Vin şi eu imediat.

Pot să-mi fac o cafea?

Aşa! Fă o cafea.

Câinele pomi în fugă spre hambar. II ajunse din urmă, dădu buzna în biroul lui Wallace, trânti uşa şi se prăbuşi pe scaunul de la birou. Lamela pe care ar fi trebuit să fie scris numărul telefonului era albă.

Întinse mâna cu intenţia de a apăsa pe tasta zero, pentru a întreba centralista pe ce nume era înregistrat telefonul. Mâna ei se afla în aer, când ochii i se opriră pe tasta Redial; îşi aminti că aceste telefoane păstrează în memorie ultimul număr format. Dacă apăsa pe această tastă, se va repeta

ultimul număr de telefon format de Wallace. Cu mâna tremurând, apăsă pe tasta de repetare a numărului. '.

Conştiincios, aparatul formă un şir de cifre. Erau multe, dar Natalie reţinu că formează aria de cod a zonei 203 Connecticut. Legătura se conecta. Începu să facă apel. O voce de femeie spuse:

Aici patru-şase-trei-cinci.

Cine sunteţi?

Un serviciu telefonic special. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

Patru-şase-trei-cinci? Repetă ea.

Doriţi să lăsaţi un mesaj?

Sunteţi în codul doi-zero-trei?

Exact. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

Natalie trânti receptorul în furcă. Îşi amintea foarte bine numărul. Era un telefon neînregistrat din casa de vacanţă a Dianei Darbee, de pe plaja din Malibu.

Formă apoi numărul centralistei şi întrebă:

Ce număr este acesta?

Patru-doi-şase, doi-cinci-patru-opt.

Pe numele cui figurează?

Nu vă pot spune acest lucru.

Nu este înregistrat?

Nu am această informaţie.

Cum o pot obţine?

Nu puteţi. Compania de telefoane nu divulgă numele pentru anumite numere de telefon. Dacă este o problemă urgentă, sunaţi la poliţie.

Natalie închise telefonul şi îl privi fix. Bineînţeles că ar trebui să informeze poliţia. Ceea ce descoperise ar putea fi concludent în elucidarea asasinării lui Wallace. Dar se temea de implicaţii. Detectivilor le-ar pica tocmai bine un telefon secret şi s-ar grăbi să tragă concluzii, iar ea va trebui să recunoască că a sunat aici o altă femeie. Aceasta ar deveni o probă şi ar argumenta supoziţia că Wallace a fost împuşcat de amanta lui. Când reporterii vor afla, toate ziarele vor scrie cu litere de-o şchioapă, vor face cele mai

penibile speculaţii, vor da o lovitură companiei şi vor terfeli căsnicia lor.

Şi totuşi, dacă în acest telefon putea să găsească răspunsul la frământările ei?

„Pune oamenii la treabă”, o sâcâia mereu Wallace. „Numeşte un om”.

Stătu pe gânduri câteva clipe înainte de a-1 suna pe Kenny Wilson, fost agent FBI, ieşit la pensie, cel care se ocupa de sistemul de securitate şi pază la compania Cotillon. De obicei era un om plăcut şi vorbăreţ, dar astăzi începu cu o scuză. Natalie îl întrerupse.

Am crezut fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus în noaptea aceea, Kenny. Poliţia a fost de acord cu mine. Tu şi oamenii tăi eraţi acolo pentru a proteja hainele, nu pe post de body-guards. Nu te consider vinovat.

Vă mulţumesc mult, doamnă Nevski. Sunteţi tare drăguţă. Vă pot ajuta cu ceva?

Îi trecu prin minte gândul că nu era în interesul companiei să divulge şi altcuiva existenţa telefonului secret al lui Wallace. Ar stâmi din nou îndoieli cu privire la capacitatea ei de a conduce compania. Va trebui să afle ce dorea folosind alte metode.

Am sunat doar aşa, din obişnuinţă, Kenny, să vă spun că vin la birou peste câteva zile. Sunt probleme?

O mică încercare de furt. V-aş fi sunat, dar am rezolvat situaţia.

A fost cineva rănit?

Nu. Nu am avut probleme. Maşina lor s-a stricat. I-am prins. Happy-end.

Cred că am avut noroc.

Ei, spuse Kenny, nu ne puteau scăpa, mai ales că şoferul lor nu ştia meserie. Apropo, am făcut cercetări în apartamentul dumneavoastră împreună cu agentul de asigurări. Nu lipseşte nimic.

Bernadette a apărut înainte ca să fure ceva.

Ştiu şi eu! Au răscolit toate camerele. Nu a rămas nimic necontrolat. Au căutat mult.

Au căutat?

Hai, nu vă mai faceţi atâtea griji. Am vrut doar să vă comunic că nu lipseşte nimic.

Da, dar cum adică au căutat? Adică au controlat? Ce anume au căutat?

Doamnă Nevski, locuiţi într-un cartier select. Când hoţii nu găsesc un seif în perete, îl caută în duşumea. Nu şi-au ales bine ora. Dar putea fi şi mai rău.

— Ai dreptate, Kenny. Îţi mulţumesc. Ne vedem curând. Ascunse telefonul la locul lui, întrebându-se unde trimitea Ma Bell notele de plată. Când închise sertarul, hotărî că era mai bine să păstreze acest secret numai pentru ea. De n-ar fi folosit Kenny cuvintele „au căutat”. Parcă îi sugerau un fel de percheziţie, nu un furt obişnuit.

Telefonul bâzâi uşor.

Natalie deschise în grabă sertarul şi luă receptorul – clic, clic:

Zdrastvuite!

Linişte profundă.

— Alo?

Wallace Nevski este acolo?

Cine îl caută?

Spuneţi-i că sunt Liuba.

Pot şti în legătură cu ce problemă?

Nu. Spune-ţi-i doar că sunt Liuba.

Liuba. Diminutivul rusesc de la Ludmilla. Încercă să-şi imagineze cum arăta femeia cu care vorbea. Accent rusesc. Părea tânără. Şi speriată; o femeie înspăimântată care încearcă să-şi păstreze controlul.

Este acolo Wallace Nevski? Pot aştepta la telefon.

Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu ştiu ce a însemnat el pentru tine. Dar Wallace Nevski este mort.

— Nu se poate!

— Cine eşti?

Întrebarea ei nu primi răspuns. Auzi un zgomot înfundat. Cu o furie amară, Natalie realiză că era un hohot de plâns.

Cum a murit? Întrebă în şoaptă femeia.

A fost împuşcat, spuse Natalie cu răceală. De o femeie.

Ah, Dumnezeule!

Wallace era soţul meu. Tu cine eşti?

Din nou tăcerea întinzându-se ca o pânză de păianjen. Apoi auzi câteva cuvinte rostite răspicat:

Ne vom întâlni mâine.

De ce?

Mâine voi fi în Connecticut.

Nu! Natalie era îngrozită. Connecticut era prea aproape. Femeia nu era decât o voce necunoscută; venită dintr-un ţinut necunoscut. Dar ea se găsea acasă, acasă la ei. Nu, nu mă pot întâlni cu tine. O văzu pe Lynn, apropiindu-se de hambar.

Te rog, o imploră Liuba. Trebuie să vorbim!

Nu vreau să te cunosc, răspunse Natalie furioasă. Nu vreau! Nu înţelegi?

Unde este casa voastră?

Nu ştii? Natalie se mai învioră. Nu ştia unde locuiesc. Wallace nu a adus-o aici.

Natalie! O strigă Lynn. Acoperi receptorul cu palma.

Vin imediat!

— Unde ne putem întâlni? Întreba din nou Liuba.

La prim, gândi ea frenetic. Pot rezolva cu o masă de prânz. Undeva unde nu era cunoscută.

Este un local numit Hopkins Inn. Pe malul lacului Waramaug. Înainte de New Preston.

Mâine la prânz, spuse Liuba şi închise.

Natalie, strigă din nou Lynn şi-i bătu în geam.

Da, vin!

Hei, măi fetiţă, dacă vrei să-ţi menţii compania pe picioare trebuie să mai şi muncim.

Corect.

Le-au trimis pe cele două asistente în oraş, pentru a profita de câteva momente de intimitate. S-au aşezat la masa din sufragerie.

Într-o lume normală, ţi s-ar fi acordat câteva săptămâni să-1 plângi în linişte, dar nu cred că te pot lăsa în pace. Ai trei probleme foarte serioase. Datorii, acţionari agitaţi şi Diana Darbee.

Patru probleme, o întrerupse Natalie. Cea mai mare problemă a mea este materia primă. Fără Wallace nu voi avea o aprovizionare ritmică cu materie primă de bună calitate. Acesta este adevăratul motiv de îngrijorare al acţionarilor.

Patru probleme. Ceea ce înseamnă că trebuie să iei o hotărâre chiar în acest moment. Şi nu ştiu dacă eşti pregătită.

Ce vrei să spui?

Liuba nu ştia unde se găseşte casa lor. Deci Wallace nu a adus-o aici, în patul lor, pe care l-au cumpărat dintr-un magazin de antichităţi din Montreal. Ce-o fi însemnând asta? S-o fi dus în apartamentul lor? Sau prin hoteluri? Sau au mers acasă la Liuba?

— Dacă nu mi-ai fi prietenă şi n-aş fi avOcata ta, dacă te-aş putea privi cu alţi ochi, mi-aş spune femeia aceasta este cam demolată, suferă şi este confuză. Nu pare să fie de curând văduvă, ci suferă din lipsă de dragoste.

Natalie îi zâmbi dureros.

— Fă-mi te rog un serviciu. Nu mai spune la nimeni.

E bine să ştii că sunt de partea ta.

Ei, şi care este acea decizie pe care trebuie să o iau imediat?

Vrei să lupţi?

— Există altă alternativă?

— Te pot scoate din această situaţie de blocaj. Dacă asta vor acţionarii, asta vor primi; pot transforma acţiunile tale şi ale lui Wallace într-o grămadă frumuşică de bani.

— Nu.

Ce nu?

Noi doi am creat Cotillon. Eu o voi păstra.

— Înseamnă să începi războiul exact din clipa aceasta. Iar tu eşti într-adevăr deprimată, draga mea. Arăţi mai rău decât la înmormântare. Din ce în ce mai rău. Îmi displace ce-ţi spun dar sunt obligată s-o fac. Dacă începi lupta şi ratezi, vei pierde absolut totul. Studiază puţin cifrele, eu merg să aduc o cafea.

Lynn pomi spre bucătărie însoţită de ecoul tocurilor ce ţăcăneau pe duşumeaua bine lustruită. Natalie era incapabilă să gândeas-că. Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră şi privi spre hambar, cu gândul la femeia de la telefon. Liuba, ce nume stupid. Suna rotund şi lasciv. Ceva îi spunea că femeia nu era deloc rotundă şi nici lascivă.

Pretextând că este obosită, reuşi să scape de Lynn la ora trei. Imediat ce maşina avocatei se îndepărtă, Natalie dădu fuga la hambar. În cămăruţă era frig. Adună tăciunii din sobă şi puse câteva lemne sănătoase. Apoi, se aşează în scaunul lui Wallace, îşi aşează picioarele pe birou şi cercetă camera de jur împrejur, întrebându-se ce o mai fi ascuns el acolo.

Se gândea la mici cadouri pe care i le-ar fi putut da femeia, la scrisori, la flori presate, la note de plată de la restaurante şi hoteluri. Nu dorea să găsească astfel de dovezi, dar trebuia să le caute să fie convinsă că nu există. Telefonul secret era atât de bizar, atât de acuzator, încât îi venea foarte greu să creadă că Wallace era nevinovat.

Cercetă cu atenţie pereţii din lemn ai camerei, căutând o ascunzătoare secretă, sau un seif. Tavanul era acoperit cu panouri de tablă, asemeni cârciumilor vechi din New York. Se întrebă unde găsiseră proprietarii panourile acestea. Urcă pe masă şi trase de un capăt. Era bine prins. Se aplecă şi cercetă din nou duşumeaua. Ici şi colo, se vedea prin câte o crăpătură.

Reveni la masa de lucru. Cercetă din nou sertarele. Când dădu peste mini-casetofon îşi spuse că i-ar plăcea să asculte

puţină muzică. Wallace se relaxa ascultând Mozart. Apăsă tasta şi liniştea fu invadată de o temă muzicală obsedantă, care îl făcea pe Wallace să repete mereu, „Cine sunt eu, de fapt?” Parcă dialoga cu Mozart: „Sunt eu altceva decât propria-mi persoană?”

Natalie izbucni în plâns. Rănită şi furioasă, începu să răscolească printre casete. Alese una cu Agustin Anievas, interpretând lieduri de Chopin. Nu! Chopin r-ar stârni alte amintiri dureroase. Fantezia în şi diez Improvizată a lui Chopin îl făcea, invariabil, pe Wallace să cânte, „Eu sunt în căutarea unui curcubeu”, aşa cum Lacul Lebedelor îl provocau să fredoneze fragmente din Poveste din Cartierul de vest.

Scoase din aparat caseta cu Chopin. Simţi ceva ciudat. Eticheta de pe casetă i se părea groasă. O privi în zare şi văzu că era o etichetă cu marca Philips, lipită peste o alta. Clipsurile care preveneau ştergerea erau la locul lor. Mâinile îi tremurau. Băgă caseta şi apăsă pe play. Vocea lui Wallace, gravă, dar detaşată sparse liniştea camerei.

„ Când ruşii strănută, eu răcesc „.

Întreaga mea viaţă, chiar din ziua în care am fost conceput – acea dimineaţă sobră de octombrie – întreaga mea viaţă s-a scurs sub jugul rusesc. Asemenea unui sclav, viaţa mea a fost viaţa stăpânului meu, dar aş fi un mare mincinos dacă m-aş plânge de asta. Treizeci de milioane de ruşi au avut o moarte violentă în timpul vieţii mele, şi, chiar acum. Când vorbesc, ţara lor se află în preajma unei schimbări, care poate fi foarte violentă.

În tot acest timp eu supravieţuiesc pălăvrăgind cu un casetofon, într-o fermă, unde nu s-a tras vreun foc de armă de mai bine de două sute de ani. Afară, frumoasa mea soţie pregăteşte grădina pentru iarnă. In seara aceasta vom merge la New York şi vom lua masa cu nişte prieteni. Mâine vom munci. Ce lucru minunat este să fii cetăţean american. Dar eu sunt unul din copiii revoluţiei, şi, de aceea, am anumite responsabilităţi.

Înregistrez această istorie a mea pentru copiii mei încă nenăscuţi; nu-mi pot permite să mai aştept. Foarte mulţi domni de vârsta mea au sfârşit cu un atac de cord, exact în momentul în care îşi aduceau contribuţia la conceperea unui copil. De asemenea, aşa cum voi explica imediat, trecutul meu este viu. Eu trăiescfoarte mult în prezent, şi, în acest prezent, Rusia se trezeşte la viaţă. Dar în Rusia, după cei şaptezeci de ani de dominaţie gangsterească, schimbările sunt o ameninţare. Oricât de buni şi cinstiţi ar fi Gorbaciov şi Perestroika lui, încă mai există un Lihanciov şi un Lapşin, care vor să-l înfunde. Pentru fiecare ardent susţinător al reformelor se găseşte un troglodit, un antisemit sau un membru reacţionar al mişcării „Pamiat”. Pentru fiecare prieten declarat, se găseşte un duşman, ascuns. La urma urmei eu vorbesc de Rusia şi Rusia are mulţi copii care să-i mânuiască armele, să-i vâneze inamicii, fie ei reali sau imaginari. Un glonte nu face diferenţe, de aceea, după toţi aceşti ani, am o durere permanentă în gât, pentru că mă uit mereu peste umăr”.

Natalie privea hipnotizată maşinăria miniaturală. Practic, el şi-a prezis propria moarte. Opri banda, o derula şi o ascultă de la început. Cuvintele erau aceleaşi. Wallace Nevski ştia că este în pericol. Lăsă caseta să continue, întrebându-se ce făcuse ca să poată fi confundat cu un duşman.

Apropo, copii, refuz ideea de a face o înregistrare video, pentru că nu vreau să rămâneţi cu imaginea unui om bătrân. Ceea ce vă povestesc eu acum este o istorie modernă, în curs de desfăşurare exact în aceste momente. Gata, începem. Să mă credeţi. Tatăl meu a spus o mulţime de minciuni, la vremea lui, dar aceasta este o poveste adevărată, trăită de un american rus. Un exilat cinstit.

Totul a început în 1905, cu şaptesprezece ani înainte să mă nasc eu. În Rusia a avut loc o revoluţie care a eşuat. Ţarul a trimis trupe să-i pedepsească pe răsculaţi. Vinovaţii,

inocenţii, revoluţionarii, criminalii şi mase întregi de oameni care-şi iubeau nevestele şi copiii, toţi au simţit teroarea.

O copilă pe nume Rachel Klimovitzski, bunica noastră, a văzut cu ochii ei cum tatăl său fuge de lege. S-a spus că a fugit din motive politice, dar nu este adevărat – a fugit pentru că a comis o fraudă, i-a furat Ţarului monopolul asupra blănurilor din Rusia. Tatăl lui Rachel cumpăra piei de animale de la braconieri, în mod ilegal. Aşa cum se întâmplă, a venit şi politica, mai târziu.

Tatăl lui Rachel a fugit, dar cazacii i-au dat foc la casă, iar pe mama ei au violat-o şi au omorât-o. Rachel şi fratele ei au fost crescuţi de un proprietar de pământ, un om decent, care controla regiunea Siberiei în vremea aceea. Rachel s-a transformat într-o tânără foarte frumoasă şi foarte pasionată, aşa că, inevitabilul s-a produs. Proprietarul de pământuri s-a îndrăgostit de ea. Pe neaşteptate, a venit acasă fratele lui Rachel, eliminat de la universitate pentru activităţi revoluţionare subversive. A interpretat greşit o întâlni re, drept încercare de viol şi i-a expediat omului un glonte în cap. Vremurile find tulburi, orice animozitate era folosită ca pretext pentru a atinge anumite scopuri. Fratele a fost şi el împuşcat, dar Rachel a scăpat ajutată de revoluţionarii radicali.

Revoluţionarii au adus-o la Moscova şi apoi la St. Petersburg. Călătoria a durat aproppe un an. Fata a fost complet îndoctrinată cu principiile comuniste, aşa cum erau ele aplicate de aripa bolşevică, antiţaristă. A îmbrăţişat aceste doctrine cu aceeaşi pasiune cu care şi-a îmbrăţişat şi părintele adoptiv.

Okhranka, poliţia secretă a Ţarului, era atât de puternică, încât nici o casă din St. Petersburg nu era sigură pentru Rachel.

Printre acele lucruri care nu se schimbă niciodată în Rusia, se numără şi miliţienii. In Rusia ai mai multe şanse să fi urmărit de un miliţian, un KGB-ist, un membru GRU, sau, mă rog, de oricine altcineva, decât ai şanse în America să fii

jefuit. Este chiar nostim, după ce te obişnuieşti cu ei. Şi; uneori îţi pot fi de mare folos. Odată, mi s-au terminat bateriile la o lanternă, în timp ce încercam să localizez o locuinţă, într-o curte întunecoasă. Am împrumutat lanterna unui miliţian care măfila. Mă întreb şi acum, cine s-a gândit mai mult la povestea aceea, eu sau el?

Cum spuneam, revoluţionarii au reuşit să o scoată pe Rachel din ţară, pe la graniţa finlandeză, apoi, prin apele norvegiene au trecut-o în Anglia, la New Castle. De acolo a rămas singură. Dacă ar fi putut ajunge la New York, acolo o aştepta o legătură a revoluţionarilor. A ajuns la Liverpool. Şi-a găsit de lucru şi a strâns bani pentru biletul de călătorie. Dragii mei copii, imagi-naţi-v-o pe bunica voastră, la optsprezece ani, în mijlocul Atlanticului. Clasa a treia nu era pentru ea. La început s-a furişat curajoasă la clasa a doua, noaptea, apoi la clasa întâi. Avea un singur lucru de valoare, o extraordinară căciulă din blană de samur, uitată de tatăl ei când a fugit. Când întunericul îi ascundea haina ponosită, se furişa pe lângă chelneri, afişând o ţinută aristocratică.

De fapt, eu nu despre plecarea ei vreau să vă spun. Exilul este cea mai îngrozitoare pedeapsă pe care o poate primi un rus. Din fericire, ea a revenit în Rusia, dar merg prea departe.

Fe promenada de la clasa întâi, se plimba James Stuart, un tânăr frumos – unchiul unchiului mamei voastre şi văr cu bunicul' lui Greg. Nu avea alte merite, decât că se născuse într-o familie cu avere' care oferea vlăstarelor ei o educaţie deosebită, incluzând şi o călătorie prin Europa şi o slujbă sigură în banca familiei. Tânărul James a încercat o conversaţie cu exotica frumuseţe rusă, obişnuită să joace pe degete bărbaţii, de la cei mai rasaţi aristocraţi ruşi, 'la cei mai fanatici revoluţionari. După ce a ajuns la New York, Rachel l-a găsit pe tatăl ei, care lucra haine de blană în cartierul Lower East Side. James Stuart a început să o viziteze din ce în ce mai des, spre marea uimire a

locatarilor de pe Strada Delancy şi spre groaza familiei sale. Între timp, în secret, RacheN-a contactat pe omul de legătură al revoluţionarilor. Revoluţionarii de aici au înţeles repede avantajele unei legături cu James Stuart. „

Natalie zâmbi, amintindu-şi că Wallace i-a povestit acest lucru la prima lor întâlnire. Atunci ea a fost uluită.

— Cum adică? Mama ta a fost o socialistă? Asta înseamnă că stră-străbunica lui Greg a fost socialistă?

Vărul tău îndepărtat are astfel de înclinaţii.

Nu am auzit niciodată aşa ceva.

Întreab-o pe mătuşa ta, Margaret.

— Am întrebat-o. Nu vrea să-mi spună. Ar prefera să aibă în familie un criminal, decât un ex-socialist.

— Nu-ţi face probleme, este o genă recesivă. Wallace continua să vorbească de pe bandă: „S-au căsătorit şi au avut dpi copii, James şi Gregory. In felul ei, Rachel era naivă şi a început să-i împuie capul tânărului bancher cu idei socialiste, care întreţineau credinţa că războiul între regimul corupt din Europa şi oamenii cu idei avansate este inevitabil.

James s-a dovedit a fi mai inteligent decât îl credea familia lui. Dacă războiul din Europa este inevitabil, gândea el, Statele Unite vor furniza arme, tot în mod inevitabil. Cum îi despărţea oceanul, însemna că profiturile cele mai mari le vor avea armatorii. Aşadar, în timp ce soţia lui povestea întruna despre noua ordine mondială, tânărul James investea în vapoare. Războiul va începe, îl asigura Rachel, în 1914. In timpul celor doi ani care l-au precedat, puţini americani i-au intuit implicaţiile. Dar tânărul Stuart a transformat o avere mică într-una mare şi, familia Stuart, care se ofilise, a revenit în centnd atenţiei.

Rachel era revoltată de faptul că el profita de război şi îl ruga mereu să înceteze. Un adevărat socialist ar fi gustat ironia situaţiei. Furnizând arme Angliei, Franţei şi Rusiei, împotriva Germaniei, soţul capitalist al lui Rachel prelungea războiul care avea să-l distrugă pe Ţar. Dar Rachel nu

vedea astfel lucrurile. La urma urmei, ea s-a dovedit a fi a socialistă romantică. Iar războiul a fost îngrozitor.

James a refuzat să abandoneze afacerea cu vapoare, argumentând mereu că este în interesul familiei. Certurile foarte dese i-au despărţit; Rachel a alunecat în bf aţele mişcării revoluţionare, care o folosea drept curier. Sub acoperirea sigură a faptului că era cetăţean american, s-a întors în Rusia şi a intrat într-o asociaţie a femeilor voluntare.

A ajuns la Retrograd exact în momentul în care a izbucnit războiul.

Telefonul din sertar zumzăi din nou.

Natalie întinse mâna să răspundă. Deschisese pe jumătate sertarul şi abia atunci realiză că telefonul sunase în timp ce Wallace înregistra.

„Aşteptaţi puţin „, se auzi vocea lui Wallace.

Natalie auzi un clic înregistrat pe bandă. Wallace închisese casetofonul. Nu va afla cât timp a vorbit la telefon şi cine îl sunase. Clicul se auzi din nou, semnalând că Wallace pornise iarăşi casetofonul.

„ Unde rămăsesem, copii? Da, la Petrograd. „ Natalie avu sentimentul că vocea lui era schimbată. Părea preocupat.

„ Ţarul a abdicat. Sovietele formate de muncitori au preluat controlul în ţară, iar şase luni mai târziu bolşevicii au preluat controlul sovietelor.

Vremurile erau tulburi, exact pe placul unei femei îndrăzneţe, sufletul unei revoluţii la care ea a participat mai bine de jumătate din viaţă. Bogată, categoric frumoasă, era deţinătoarea unor acreditări revoluţionare de necontestat, ca să nu mai vorbim de paşaportul american. Probabil că în iarna aceea tot Retrogradul a fost al ei. Insă perla pe care a ales-o ea, era un ofiţer cazac, erou al revoluţiei, care dezertase din poliţia secretă a Ţarului într-un moment crucial şi apăruse din nou în octombrie, în faţa Palatului de Iarnă, cu suficient de multe maşini blindate pentru a speria guvernul provizoriu. In general, bolşevicii nu-i iubeau pe

cazaci, dar ştiau că aveau nevoie de ei. Germanii încă erau o ameninţare, armata albă se replia şi războiul civil bătea la uşă. Tânărul ofiţer cazac a urcat repede treptele ierarhiei din Armata Roşie, iar Rachel a rămas însărcinată.

Acesta ar fi trebuit să fie un motiv de sărbătoare – o viaţă nouă, într-o societate nouă. Dar s-a întâmplat ceva teribil. O revoluţie aparent paşnică, s-a transformat în ceva înspăimântător. Lenin, care preluase puterea, a început să împuşte mase întregi de oameni, doar pentru apartenenţa la o anumită clasă socială.

Purtându-mă în pântece, Rachel Klimovitzski Stuart a trebuit să fugă din nou din Rusia. Viitorul tatălui meu era strâns legat de Armata Roşie. Probabil că pentru ei a fost înfiorător, pentru că au amânat plecarea până când condiţiile s-au înrăutăţit atât de mult, încât ftachel abia a găsit un bilet pe un vapor de marfă. Eu m-am născut în timpul unei furtuni în Marea Baltică şi mi s-a spus Wallace, pentru că aşa se numea comandantul vasului, scoţianul care m-a adus pe lume. Cred că acum înţelegeţi. Eu port în sânge dorinţa de a mă furişa peste graniţa Rusiei.

Rachel a ajuns în cele din urmă la New York. Soţul ei a renunţat la investirea capitalului în vapoare, exact la momentul potrivit. James a primit-o înapoi pe Rachel, deşi ea insista ca el să mă adopte, ceea ce bietul om a jăcut până la urmă. Sunt convins că eu sunt singurul evreu cazac botezat vreodată în Catedrala Episcopală St. Thomas.

Natalie începu să râdă.

„Dar James mă ura”, continuă Wallace sobru. „Eu simbolizam pentru el infidelitatea soţiei sale. L-a spus că a iertat-o, dar a minţit. El era prizonierul acelei ciudăţenii, tipic americane, de a nu împărţi cu nimeni partenerul de pat.”. Stop. Derulează înapoi. „a nu împărţi cu nimeni”. Stop. Natalie stătea nemişcată. Pe buze i se contura cuvântul bastard, dar nu şi în inima ei. Se întrebă dacă nu cumva este cinică. Play.

„. Partenerul de pat. El a scăpat de mine trimiţându-mă la o şcoală cu internat. Aveam cinci ani. Acolo, am lâncezit printre aid copii, gustând din plin opulenţa bogătaşilor americani, chiar dacă nu le împărtăşeam gusturile, până în 1929, când bursa a căzut. Bineînţeles că Rachel a prezis crahul.

— Ce socialist nu ar fi prezis asta – dar James nu a mai ascultat-o şi eu am venit acasă, pentru că nu mai erau bani de şcoală.

Acasă am găsit iadul pe pământ. Tatăl meu vitreg era un om ruinat, o epavă şi un încornorat. Mama, finanţată de cominternişti, era ocupată cu cauza socialismului şi menţinea legătura cu tatăl meu, care avansa mereu în grad în Armata Roşie, sub numele de revoluţionar Aleksandr Nevski, un mare patriot rus. Lenin murise, iar statutul social al mamei o făcea valoroasă în ochii sovietelor, care căutau cu disperare o cale de a cumpăra armament de la americani. Statele Unite încă nu recunoscusem Uniunea Sovietică, adică regimul comunist de acolo, dar mama funcţiona ca un adevărat misionar. Întreţinea prietenii, făcea cunoştinţe, în general se făcea folositoare, călătorind neîncetat. Rusia admira puterea, mai ales când era vorba de femei, iar mama era o femeie puternică.

Eu m-am apropiat de singurul om care m-a iubit şi a avut timp pentru mine, blănarul din Delancey Street. Bunicul era un bărbat urâcios, mirosea ciudat şi, cu toate că fugise din Rusia de douăzeci şi cinci de ani, nu reuşea să articuleze corect o propoziţie în engleză.

Noi doi vorbeam ruseşte. M-a învăţat meserie: de la alegerea blănurilor de animale, până la tăbăci re, tăierea fâşiilorşi coaserea hainelor.

Copilăria mea a fost schizofrenică. La un sfirşitde săptămână vopseam piei, în săptămână următoare fugeam şi jucam fotbal cu băieţii de vârsta mea. Pe măsură ce creşteam şi mă maturizam, îmbrăţişam treptat ideile mamei mele şi am început să lupt pentru drepturile blănarilor,

creând un sindicat. Mi-am luat numele de Nevski şi, la cincisprezece ani m-am înrolat în batalionul Abraham Lincoln pentru a lupta împotriva fasciştilor din Spania.

Am traversat oceanul împreună cu mama şi ne-am despărţit la Le Havre. Ea a plecat în Rusia, unde, vorbăreaţă ca de obicei, i-a spus lui Stalin că trebuie să înceteze crimele bolşevicilor. Stalin i-a mulţumit din inimă pentru aceste păreri avansate. A doua zi a fost arestată. „ în vocea lui se simţi efortul de a păstra un ton normal. Natalie ştia că va fi unica martoră a dezamăgirii lui.

„După ce am pierdut războiul din Spania, eu am plecat la Paris. Printr-un grup de ruşi pe care i-am cunoscut în Brigada internaţională de voluntari, am încercat să iau legătura cu tatăl meu. Dar Stalin tocmai începuse epurările în Armata Roşie, iar cazacii au dispărut fără urmă.

La Paris am făcut puţin spionaj – un fel de spionaj industrial, în defavoarea naziştilor, apoi m-am alăturat unui grup care scotea evreii din Germania. Şi eu sunt pe jumătate evreu. Ceea ce ştiam, ştiam numai de la bunicul meu. Mama era doar un om politic. Comerţul cu blănuri fiind o ocupaţie internaţională, evreii din Germania pe care i-am contactat erau desigur blănari.

Când Stalin a semnat pactul de neagresiune cu naziştii, mi-am pierdut gustul pentru regimul sovietic. Stalin mi-a luat mama, mi-a luat tatăl. După cum vedeam eu aproba exterminarea evreilor, aşa că m-am înrolat la englezi. Ei au apreciat activitatea mea de spionaj şi m-au trimis înapoi în Europa. Când America a intrat, în sfârşit, în război, m-am alăturat trupelor OSS*. Noul serviciu american de contrainformaţii. OSS-iştii, Dumnezeu să-i binecuvânteze, m-au trimis să mă infiltrez în serviciile de contraspionaj sovietice.

La Moscova am aflat că Stalin îl reabilitase pe tatăl meu „.

Natalie opri casetofonul. Wallace nu-i povestise niciodată despre adevăratul lui tată. L-a întrebat când s-au întâlnit prima oară, dar el nu a spus decât – „Asta-i cu totul altă

poveste” – apoi a luat lista de vinuri şi a chemat chelnerul. „Foarte romantică, o poveste cu care încă nu mi-am găsit liniştea. Nu-mi plac vinurile albe de California, tu ce preferi”?

Nu-i spusese niciodată că tatăl său a fost eliberat din închisoare. Era, de fapt, prima explicaţie pentru faptul că Wallace a ascuns cu străşnicie această casetă. Apăsă pe play, convinsă că în sfârşit va auzi adevărul.

* OSS – Organizaţia pentru securitatea statului în S. U. A. (n. tr.).

„Armata Roşie a găsit un loc pentru cavaleria cazacilor, în războiul împotriva nemţilor. Dacă aveau condiţii, aceşti cazaci deveneau devastatori, ca nişte trupe de gherilă. Tatăl meu. la cincizeci şi doi de ani, a intrat în luptă şi a devenit iarăşi erou.

Întâlnirea dintre noi a fost magnifică, dacă poţi numi întâlnire prima întrevedere dintre tată şi fiu. Am reuşit să furăm câteva zile şi am fost la vânătoare, am călărit şi am băut votcă. Au fost cele mai fericite clipe din viaţa mea.

În primăvara lui 1945, cu câteva zile înainte de căderea Berlinului, pe tatăl meu l-au capturat nemţii, în timp ce conducea o misiune de cercetare. Din fericire, a fost eliberat de trupele americane. Avusesem amândoi suficient timp să cunoaştem bine nesinceritatea ruşilor. Deocamdată stăteau liniştiţi, până la terminarea războiului, aşa că nu mi-a fost greu să-l conving pe tata să vină cu mine în America.

Dar preşedintele Roosevelt şi primul-ministru Churchill îi promiseseră lui Stalin că vor repatria toţi soldaţii ruşi. Lor li s-a părut cel mai normal lucru din lume, pentru că habar nu aveau de lagărele de concentrare care îi aşteptau pe aceşti prizonieri de război.

Cazacul meu ştia că va fi ucis sau aruncat în închisoare, între timp, eu reuşisem să cunosc oameni influenţi şi am pledat cazul tatălui meu. Dar aliaţii semnaseră pactul, iar eu nu puteam să generez un precedent.

Am privit neputincios plecarea trenurilor spre Rusia. Omul de lângă tatăl meu a spart fereastra şi şi-a tăiat gâtul cu un ciob de sticlă. Tata era prea curajos să facă aşa ceva. Dar fusese rănit şi nu ar fi supravieţuit iernii. „

Natalie auzi fâsăitul benzii; s-a derulat în linişte mai bine de un minut, apoi, vocea limpede a lui Wallace continuă relatarea: „De obicei, răzbunarea este arma prostului, care nu poate vedea în viitor din pricina trecutului. Schimbarea este cea mai bună răzbunare, singura care îţi dă satisfacţii. Sugrumi monstrul, schimbând lumea în care trăieşte. Cauza morţii tatălui meu a fost ignoranţa. Faptul că Vestul a ignorat răul existent în Est, faptul că Roosevelt şi Churchill l-au ignorat pe monstrul Stalin. „

Telefonul bâzâi din nou.

„îmi pare rău, copii. Astăzi sună ca la poliţie”.

Se auzi cum întrerupe caseta, apoi cum o porneşte din nou. Vocea îi părea schimbată, sacadată, grăbită, dar mai mult decât atât, distantă.

„ Că veni vorba de schimbări, copii. A sunat stăpânul. Servitorul se grăbeşte la ordine, dar mă voi întoarce repede şi vă voi spune restul poveştii. Vă voi spune chiar şi cum i-am întâlnit pe cei mai importanţi oameni din viaţa mea – preşedintele Harry Truman şi frumoasa doamnă care a devenit mama voastră. Uraţi-i bătrânului vostru noroc. „ înainte de a închide aparatul, Natalie îl auzi murmurând „Al naibii de multă nevoie am de el”.

Natalie opri casetofonul, se ridică de pe scaunul lui Wallace şi se duse la fereastra unde rămase privind în gol. Îşi amintea o altă discuţie pe care a avut-o cu Wallace, la prima lor întâlnire. În ciuda atracţiei pe care o simţea faţă de el, a fost tot timpul circumspectă din pricina renumelui de afemeiat. A păstrat tot timpul în discuţii un ton de afaceri. După aceea au lucrat împreună câteva luni bune, pentru a lansa compania Cotillon. Când a invitat-o la cină, într-o seară, a crezut că e vorba de una din întâlnirile obişnuite de lucru. 0 invitase la Salonul rusesc, iar acesta

era restaurantul unde, aşa cum scriau ziarele de scandal, îşi făcea cuceririle. Tot aici a cucerit-o şi pe Diana.

S-a revoltat, spunându-i că ar dori să meargă în altă parte. Foarte rezonabil, Wallace a ales Clubul jocheilor, din Central Park, dar Natalie continua să aibă îndoielile ei. A descoperit cu uimire că restaurantul avea un aer romantic şi era decorat cu multe flori. Cuplurile care stăteau la masă păreau că s-au oprit aici doar pentru o prăjitură şi o cafea

— Eşti frumoasă, a întâmpinat-o Wallace, ridicându-se în picioare şi aşteptând ca ea să se aşeze. Sperase că îi va săruta mâna, dar el a întrebat-o scurt: Doreşti şampanie?

Scotch.

Ai o rochie deosebită.

— Am împrumutat-o de la mama. Toate rochiile pe care le probase în seara aceea i s-au părut extrem de juvenile. Având sentimente contrarii în legătură cu această întâlnire, nu voia să arate ca nepoata lui.

— Ai grijă să nu te vadă îmbrăcată cu ea, s-ar putea să nu o mai poarte niciodată.

Natalie a încercat să menţină conversaţia în limita afacerilor, iar Wallace i-a explicat răbdător că Sojuzpushnina – Asociaţia negustorilor de blănuri ruşi – era, de fapt, extensia modernă a vechiului monopol ţarist asupra comerţului cu blănuri. Deodată privirea i s-a aprins.

Nimic nu se schimbă în Rusia. Ţarul – Stalin – Siberia - Gulagul. Okhranka – KGB* Spionează prin cârciumi, ascultă telefoane, chiar şi telefoanele de lângă hotelul în care locuieşti. Cucerirea Crimeii, Afganistan.

Iubeşti cu-adevărat Rusia, nu-i aşa?

Râsul lui Wallace a fost profund şi plin de amărăciune.

— La fel ca toţi ruşii, eu iubesc ceea ce ar putea fi Rusia. Din acel moment, Natalie s-a îndrăgostit de ceea ce ar fi putut fi Wallace Nevski.

Derula caseta şi apăsă pe buton pentru a readuce în cameră vocea lui.

* K. GD – (Comitetul Securităţii Statului). În 1917 a luat fiinţă CEKA, poliţia însărcinată cu combaterea contrarevoluţiei şi a sabotajului în Rusia sovietică. În 1922, a fost înlocuită cu GPU (Administraţia politică de stat) care, în 1934 a fost integrată în NKVD (Comisariatul poporului pentru afacerile interne). În 1954 a fost înfiinţat K. GB-ul, care a preluat funcţiile Ministerului Securităţii Statului, fiind însărcinat cu informaţiile şi contraspionajul în interiorul şi în exteriorul ţării (n. tr.).

Dimineaţa era caldă, blândă, neobişnuită pentru o zi de noiembrie. Spre amiază s-a încălzit suficient pentru ca restaurantul Hopkins Inn să servească masa pe terasa pardosită cu dale de piatră. De la masa unde se aşezase, sub crengile dezgolite ale unor copaci, Natalie putea supraveghea drumul din faţa clădirii.

Lacul Waramaug strălucea gri-albăstrui, contrastând cu cenuşiul dealurilor care-1 înconjurau. Natalie observa şoseaua de unde veneau necontenit consumatori care se aşezau la mese, comandau câte un Perrier şi se întrebau plictisiţi cum să-şi mai petreacă timpul.

Maşinile parcau, una după alta, aducând bărbaţi şi femei de toate vârstele. După voce, femeia cu care vorbise la telefon părea tânără. Lui Natalie îi trecu prin minte că Wallace ar fi putut avea o legătură şi cu o femeie de vârsta lui. Făcu semn spre chelner.

— Aştept o doamnă. Am spus deja şefului de sală, dar te rog să verifici la bar dacă nu cumva a venit.

Chelnerul o privi nedumerit.

— Poate că a trecut pe lângă el şi nu a observat-o, încercă Natalie să salveze situaţia, înciudată că se arăta neliniştită faţă de un străin.

Cum arată doamna?

Probabil foarte frumoasă.

Încă un pahar de Perrier?

— Cred că aş vrea un scotch cu apă. ba nu, adu-mi un whisky cu gheaţă şi un pahar cu apă.

Concentrează-te, se mustră ea. Arată că.ai un motiv serios. Nu te purta ca o şcolăriţă.

Cu o seară în urmă, Natalie ascultase ultimele cuvinte rostite de Wallace până a uzat banda casetei şi a consumat bateriile aparatului. Numai Dumnezeu ştie ce a vrut el să spună cu Harry Truman. Şi ea? Vâna o singură dovadă că a fost singura femeie din viaţa lui: Dovada că ea trebuia să fie mama acelor copii nenăscuţi cărora li se confesase Wallace. N-a găsit decât alte întrebări. Dc ce a recurs la acest casetofon şi nu la Panasonicul pe care-1 purta în buzunar? Ce secret ascundea această poveste adresată unor copii nenăscuţi? Întrebarea a rămas fără răspuns, secretul nu-1 aflase din cauza celui de-al doilea telefon pe care-1 primise el.

Aşadar, după ce Liuba îi va explica cine este, cine sunt „milionarii" şi ce secret ascundea Ziua valentinelor, Natalie intenţiona să o întrebe dacă ea l-a sunat în acea zi, dacă ea a grăbit plecarea lui Wallace în Rusia. Până acum, nici nu se gândise la asta. Dar Wallace a plecat brusc, duminică, în loc de marţi, aşa cum era programat. Dacă Liuba a fost cea care a telefonat, poate că ea ştia şi de ce a fost ucis la câteva ore după ce s-a întors din călătorie.

Pe şosea apăru un Ford Escort cu număr de New York şi însemnul Z al maşinilor închiriate. Depăşi clădirea, nu înainte ca Natalie să vadă că era condus de o femeie. Apoi, maşina se întoarse şi parcă în faţa aleii de la intrarea în restaurant. Femei" coborî şi intră. De departe, Natalie reuşi să distingă culoarea de piersică a costumului cu care era îmbrăcată. O pierdu o clipă din vedere. Apoi, necunoscuta apăru pe terasă însoţită de şeful de sală.

Natalie simţi cum stomacul i se face ghem. Părul auriu al femeii reflecta metalic razele blânde de soare. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi era cutremurător de frumoasă. Remarcă o gură mare, cu buze senzuale şi simţi că moare încet, gândindu-se că l-a sărutat pe Wallace. Purta un costum Chanel, avea picioare lungi cu linii fine, sânii

puţin prea mari. Era înaltă, genul acela de frumuseţe care atrăgea atenţia lui Wallace la orice petrecere la care mergeau împreună.

Şeful de sală se îndreptă spre ea, dar Liuba cerceta atent toate mesele ocupate de pe terasă. Pantofii şi poşeta păreau italiene şi se asortau perfect cu culoarea de piersică a costumului. Când ajunse lângă masă, o salută zâmbind pe Natalie:

— Iartă-mă, dragă, din nou am întârziat.

Natalie privea încremenită mâna întinsă spre ea. Nu purta mănuşi, nici un inel nu sclipi în soare, n-avea verighetă.

Liuba îşi lipi obrazul parfumat de faţa ei, dar Natalie se feri ca muşcată de şarpe Femeia ţinea sub braţ un ziar şifonat. Se aşeză şi puse ziarul pe masă. Era Vocea satelor, deschisă la rubrica de anunţuri.

Liuba comandă o cafea neagră. Avea o voce subţire şi muzicală, în sfârşit, Natalie înţelese că felul în care o salutase era o formă de a se ascunde. De fapt, ochii Liubei erau obosiţi şi departe de a fi zâmbitori. Pe cine, se întrebă Natalie, încerca ea să păcălească?

Cele două femei se priviră în tăcere, cercetător, până când chelnerul sosi să ia comanda.

A venit prietena pe care o aşteptaţi?

— Da.

Doriţi să vedeţi meniul cu specialităţile casei?

Nu, deocamdată doamna doreşte doar o cafea neagră.

Au aşteptat, din nou, în tăcere. În sfârşit a sosit şi cafeaua. Liuba ă pus două cuburi de zahăr şi a început să amestece. Aşează hârtiuţele de ambalaj pe ziarul din faţa ei.

Eşti drăguţă că ai acceptat să stăm de vorbă.

Păreai disperată. Mi s-a părut că este vital.

Este, spuse Liuba, jucându-se cu perlele de la gât.

De ce?

A fost vital şi pentru Wallace Nevski. Vorbea atât de încet, încât nu ar fi putut-o auzi nimeni. Totuşi arunca priviri cercetătoare spre mesele din jurul lor.

Nu vreau să fac presupuneri greşite şi nici nu-mi arde de glume.

Înţeleg că îţi este foarte greu.

Ce legătură a fost între soţul meu şi tine?

Liuba privi spre ziar, apoi din nou spre Natalie. Părea epuizată. Uluită de frumuseţea ei, Natalie nu observă de la început că ochii femeii erau roşii de parcă nu dormise de câteva zile. Tânără scoase o tabacheră din poşetă. Degetul arătător era îngălbenit. Deşi era parfumată, hainele emanau mirosul de fum de tutun. Mai împrăştia şi un altfel de miros, ce i se părea cunoscut. După câteva minute îşi dădu seama – Kerosen. Combustibil pentru avioane. Mirosul acesta ţi se îmbiba în haine când călătoreai câteva zile la rând.

Ai avut un zbor bun? O întrebă, în timp ce Liuba îşi scotea bricheta cu mâinile tremurânde.

Interminabil.

De unde vii?

Natalie, ce ţi-a spus Wallace despre mine?

Nimic.

Liuba îşi făcu de lucru, învârtind între degetele manichiurate ambalajele cuburilor de zahăr.

Te rog să-mi spui.

Nu am ştiut de existenţa ta până când nu ai sunat. Foloseai des numărul acela de telefon?

Liuba tăcu. Cercetă din nou terasa. Avea ochii verzi cu reflexe argintii.

Soţul meu a fost în Rusia înainte de a fi ucis. A plecat imediat după ce l-a sunat cineva la telefonul secret. Tu l-ai sunat?

Da, şopti Liuba.

Te-ai întâlnit cu el în Rusia?

Natalie nu avu puterea să o întrebe ceea ce ar fi vrut să ştie.

— De ce a plecat mai devreme?

Aşa cum ai spus, pentru că l-am chemat eu.

— De ce?

Avea treabă în Rusia.

Dar era prea devreme pentru licitaţie.

El cunoştea mulţi oameni acolo. Trebuia să-i întâlnească. Deodată tânără deveni agitată şi se însufleţi de parcă ar fi fost mândră de Wallace. Ştii, el îi cunoştea pe toţi. Cunoştea toată nomenclatura. Toţi oamenii influenţi. Avea blat.

Influenţă?

A, da! Putea vorbi cu oricine. Chiar şi cu unii membri ai Biroului Politic.

Care anume?

Mulţi.

Mulţi? Natalie era înmărmurită. În America asta ar fi însemnat să cunoşti şeful de personal de la Casa Albă şi conducătorii senatului şi camerei reprezentanţilor.

Ştia. Cum spuneţi voi asta? Să meargă Na leva.

La stânga?

Într-un fel. Ştia să se descurce, să manipuleze legal sau. Altfel. Nu cunoşti lucrurile astea?

Pentru ce fel de afacere a plecat când l-ai chemat? De ce l-ai chemat?

Faţa Liubei se întunecă. Ochii verzi deveniră opaci ca o oglindă oxidată.

A adus ceva? Ţi-a adus vreun cadou? Întrebă Liuba.

Cum ar fi?

Rusoaica ridică mâinile enervată.

— Un suvenir. Ceva. Ceva din Rusia.

— Nu. Noi doi călătoream foarte mult, aşa că nu mai aşteptam suveniruri. Ce a făcut el în călătoria aceea?

— Ceva. Trebuia să-ţi fi adus ceva.

— Mi-a adus bilete de avion. Urma să mergem în Rusia de Crăciun.

Liuba o privi uluită.

— Vasili te aducea pe tine în Rusia? Credea că eşti în siguranţă acolo?

— Cum adică în siguranţă? Întrebă Natalie tăios.

— Ah, nimic. Femeia tăcu. Ochii i se întunecară şi mai mult.

— Natalie avu impresia că nu va mai scoate nimic de la ea. Tânără trăgea cu sete din ţigară scoţând fumul încet, aproape dureros. Continuând să privească neliniştită în jurul ei Liuba întrebă: Ţi-a vorbit vreodată despre „milionari”?

— Milionari? Nu. Prima dată am auzit despre ei când am vorbit cu tine la telefon. Cine sunt „milionarii”?

Nu ştii de Vozhd? Întrebă Liuba. De tătuc?

Ce tătuc?

Liuba clătină din cap.

— Ce-ai vrut să spui cu Ziua valentinelor?

— La voi este ziua îndrăgostiţilor. În paisprezece februarie, nu-i aşa?

— Ştiu foarte bine ce zi este asta, se răsti Natalie.

Avu impresia că Liuba a murmurat „A fost un prost”, dar ar fi putut la fel de bine să spună „A fost trădat”. Înainte să o poată întreba ce anume a spus, ochii Liubei, care cercetau necontenit terasa, şoseaua şi intrarea principală se opriră îngroziţi pe o pereche distinsă, care coborâse dintr-un Mercedes negru şi intra în hotel.

— Unde este toaleta? Întrebă ea brusc.

Fără să aştepte răspunsul lui Natalie, blonda traversă terasa şi intră în hotel. Natalie avu ocazia să constate cu amărăciune, pentru a doua oară, că era frumoasă. Genul lui Wallace: elegantă şi frumoasă. Şi tânără. Chiar mai tânără decât ea atunci când s-a întâlnit prima dată cu Wallace. Avea vârsta Dianei.

Cum de nu şi-a dat seama că a existat o astfel de legătură?

Sigur, el a avut tot timpul din lume, dar când erau împreună Natalie simţea că sunt foarte apropiaţi. Cum a putut să o mintă? De ce a minţit când i-a spus că îl face fericit? Dintre ei doi, doar ea a iubit?

Şi totuşi, nu s-a îndoit niciodată, nici chiar acum că el a adorat-o. Pe această stâncă şi-a clădit ea încrederea în el.

Nu şi-a dat seama cât de proastă, cât de insensibilă a fost ca să nu observe că Wallace a găsit o compensaţie pentru ceea ce lipsea dragostei lor. Cât despre cartea pornografică – Perla – descoperirea era mai mult decât îngrozitoare.

Făcu un efort să se gândească la lucruri mai plăcute, mai puţin ciudate. Ştia despre Wallace că vine şi pleacă din Rusia, dar Liuba i-1 prezentase într-o cu totul altă lumină, ca pe un om foarte' important, iar din câte ştia ea despre ruşi, aceştia nu se apropiau uşor de străini. Poate că Liuba a exagerat.

Chelnerul veni la masă şi le aduse meniul.

Comandaţi acum?

O aştept pe prietena mea.

Doamna blondă?

— Da.

Dar a plecat.

Poftim?

A ieşit pe uşa de la bucătărie.

Abia atunci văzu maşina roşie îndepărtându-se în viteză. Natalie rămase privind în gol. Tot nu aflase de ce a plecat Wallace mai devreme în Rusia şi ce legătură a fost între el şi Liuba. Chelnerul luă ceaşca de cafea şi ambalajul cuburilor de zahăr.

— Doriţi să păstraţi ziarul pe care l-a adus?

— Nu. Stai! Da, lasă-1.

Ziarul era pătat în dreptul unui anunţ: „Ai găsit un rol pentru Perla? Fii binevenit la clubul nostru”.

Sorbi gânditoare din pahar. Nu era o coincidenţă. Cu cât studia mai mult cuvintele anunţului, plasându-1 în contextul Perla, pornografie, înfăţişarea erotică a Liubei, cu atât cuvântul „Club” căpăta sensul de Club sexy. Simţi că-şi pierde minţile. Trebuie să fie mai mult decât atât. Trebuia. I se făcea rău pentru că se confrunta cu o concluzie evidentă, pe care nu o putea suporta, dar nici nu o putea neglija. Băutura i se opri în gât. Îi era greaţă. Bâjbâi în poşetă, scoase portmoneul, lăsă banii pe masă şi plecă în fugă de pe

terasă, în holul hotelului se întâlni cu perechea care o îngrozise pe Liuba. Vorbeau cu recepţionerul.

— Vă rog să mă iertaţi, o cunoaşteţi cumva pe blonda aceea înaltă care a stat la masa mea?

Cei doi se întoarseră spre ea, apoi schimbară între ei o privire semnificativă.

— Pardon, spuse bărbatul.

— Femeia cu care stăteam la masă v-a recunoscut. Cred. Stăteam pe terasă şi.

Stai puţin, gândi Natalie. Ce faci? Nu-i cunoştea pe oamenii aceştia, nici natura relaţiei dintre Liuba şi Wallace. Dacă rusoaica a avut un motiv întemeiat să fugă? Cei doi o priveau întrebător.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea cu un zâmbet stânjenit. Am avut impresia că vă cunosc.

Scuza nu avea nici un sens, dar a fost suficientă pentru a câştiga timpul necesar să împingă uşa şi să se îndepărteze în grabă pe alee, tulburată de secretele lui Wallace.

Dacă mă vor urmări înseamnă că ştiu ceva, îşi spuse ea. În timp ce se chinuia să pornească maşina lui Wallace, singura persoană care s-a apropiat de Mercedes-ul negru a fost portarul care le-a luat bagajele.

Natalie a gonit nebuneşte spre New York, tulburată de întâlnirea cu rusoaica şi uluită de anunţul din ziar. A uitat să conecteze până şi detectorul de radar instalat în maşina lui Wallace. Îl puse în funcţiune şi imediat acesta începu să semnalizeze. Micşoră viteza şi depăşi echipajul de poliţie. Îşi aduse aminte că Leo Margulies a călătorit uneori cu Wallace în Rusia. Formă numărul la telefonul instalat în maşină.

— Te-am sunat să ştiu ce mai faci?

Leo ura pur şi simplu telefoanele de genul acesta. Avea impresia că acela care îl suna dorea să-i distragă atenţia de la munca lui.

Ce mai fac? Fac bine. Te sun eu dacă se iveşte vreo problemă.

Te rog să o faci neîntârziat. Prefer să aflu nenorocirea, oricare ar fi ea, înainte de a-mi scăpa situaţia de sub control.

Leo oftă.

Am contactat câţiva furnizori de blănuri care mi-au promis că-mi vor face o rezervă pentru Cotillon. Jumătate din ei mint. O treime exagerează. Unii mi-au spus deschis că preferă să lucreze cu alţii deoarece Cotillon se cam clatină şi se tem că nu vor fi plătiţi. Dar există câţiva care abia aşteaptă să lucreze pentru tine.

Deci nu stăm chiar atât de prost.

Sunt oameni la care Wallace n-ar fi apelat chiar dacă ar fi ştiut că se scufundă. Dar nu-ţi face probleme. Încerc să-i ţin în mână.

Îţi sunt recunoscătoare pentru timpul şi energia pe care le consumi.

Hei, la drept vorbind mă distrez. Niciodată nu m-am omorât pentru alţii. Dar nu-i chiar atât de rău.

Leo, ai primit ceva de la Wallace când s-a întors din ultima călătorie?

Să primesc ceva? Când am fost pe vapor?

Sau când a venit să ia haina de la tine.

Când a venit să ia haina?

Apropo, este extraordinară. N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc.

Mi-a plăcut cum îţi vine. Te-am văzut la şedinţa de Consiliu. Ar trebui să mă laşi să-ţi fac şi o căciulă.

Nu ţi-a adus nimic? Din Rusia vreau să spun.

Ce anume?

Poate un cadou.

Un cadou? Aşa ca păpuşile acelea ruseşti? Nu. Wallace nu-mi aducea niciodată cadouri. Poate le aducea altora. Dar nu lui Leo. Pentru mine avea doar o factură foarte consistentă. Că veni vorba Natalie, în ianuarie plec la licitaţie.

Cred că vrei să ţi le alegi singur.

Da, dar nu asta vreau să-ţi spun. Plec la licitaţie.

Nu înţeleg.

Natalie, de şase luni lumea preferă samurul. Banii se recuperează greu. Dacă voi cheltui la Leningrad, în ianuarie, două milioane de dolari pentru blănuri, voi fi norocos să-i recuperez până în august.

Încerci să-mi spui că Wallace te-a împrumutat cu bani?

Mulţumesc.

Să cred că mă vor anunţa şi alţii că vor pleca la licitaţie?

Poţi să fii sigură.

Mă ajuţi să îi aflu?

Îmi dai un procent de interes?

Îl primeşti. Spune-mi, tu cunoşti oamenii pe care îi contacta Wallace în Rusia?

Wallace se întâlnea cu ei în numele meu. Aşa îşi câştiga comisionul de la mine.

Eu mă gândeam la alţi ruşi, alţii decât cei cu blănuri.

În cazul în care ai uitat, Natalie, eu vând haine din blană de râs. Mă întâlnesc cu milionari texani şi arabi. Ce ar putea cumpăra un rus de la mine?

N-am idee. Mă gândeam doar că poate aţi cunoscut şi alţi oameni când eraţi amândoi.

Mda, am întâlnit unul odată. Un general nebun care are o fermă de nurci.

Un general sovietic poate avea o fermă de nurci?

Vezi tu, acolo nimeni nu are nimic al său. Asta-i greşeala. Ferma generalului este ca un fel de laborator de cercetare. În afara Moscovei. El şi Wallace erau cunoştinţe vechi, din timpul războiului.

Cum îl cheamă?

La naiba! Nu mai ştiu. Ceva care începe cu Lap. Nu prea suna ruseşte. Stai puţin să caut în carneţel. Leo începu să râdă cu poftă. Ei, Natalie, ar fi trebuit să-1 vezi pe Leo, evreul băutor de votcă la masa aceea plină de ofiţeri ai Armatei R*oşii. Priveam un spectacol de „gimnastică artistică”. Ce fete! Cea mai bătrână avea douăzeci de ani. Nişte trupuri cum nici nu visezi.

Când s-a întâmplat asta?

Înainte să apari tu. Îmi pare rău, nu găsesc numele. Ar fi trebuit să mă vezi. Nici nu ştiam la care să mă uit mai întâi. Şi ei strigau, „Pe evreu!”. Ciudaţi prieteni mai avea Wallace.

Arătţi ca o umbră, o întâmpină tatăl ei.

Nu prea dorm, explică ea.

Richard Stuart c aşteptase la Clubul Harvard, îmbrăcat îngrijit, cu costum şi cravată. E la al doilea pahar de Martini, gândi ea, judecind după roşeaţa din obrajii de patrician. Avea câţiva ani mai puţin decât Wallace.

Natalie a anulat o invitaţie la cină şi l-a rugat să o întâlnească, intenţionând să se folosească de influenţa lui asupra unor acţionari din familie. Pentru afacerea ei era un lucru vital, dargândurile i se întorceau mereu la Liuba şi la anunţul din ziar.

Tatăl ei repetă cuvintele mătuşii Margaret:

Nu crezi că este puţin cam devreme să te ocupi de afaceri?

Prea devreme, recunoscu ea docil, încereând să-şi reprime un hohot de plâns.

Slăbise cinci kilograme, iar ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne adânci. Obrajii, în mod obişnuit uşor alungiţi arătau acum traşi, în ciuda machiajului. Dar mai îngrijorătoare decât orice era expresia febrilă a ochilor ei. Îşi dădea seama că nu va putea continua afacerile dacă nu-şi va reveni.

Richard Stuart se aplecă peste masa la care se aşezaseră.

— Ca întotdeauna, este de datoria generaţiei mele să informeze generaţia ta că acele convenienţe pe care tu ai dori să le ignori îşi au rădăcinile în raţiune.

Natalie se apropie de el. Ceea ce altora le-ar fi sunat rece şi fără sens, ei îi sugera siguranţă. În ciuda divergenţelor de opinii, recunoştea că tatăl ei găseşte întotdeauna cuvinte să explice ceea cc părea de neexplicat. Prin natura sa era un adevărat pedagog.

Ce fel de convenienţe?

O perioadă decentă de doliu este mai mult decât necesară.

Nu reprezintă ceva „drăguţ”. Serveşte unui scop, îţi dă timpul să accepţi ceea ce s-a întâmplat, să te acomodezi cu toate consecinţele, să rupi legătura cu trecutul şi să faci faţă viitorului.

Dar eu asta fac. Încerc să-mi salvez viitorul.

Nu poţi ignora la nesfârşit realitatea.

De ce nu?

Pentru că realitatea nu stă pe loc, chiar dacă tu stai.

Bine, dar eu am o realitate imediată de care trebuie să mă ocup în primul rând. Tată, te rog, nu ţi-am cerut niciodată ajutorul în afaceri.

Foarte înţelept din partea ta, comentă el, întinzând paharul spre chelner. Pentru că eu habar nu am să fac afaceri.

Dar eu ştiu. Şi mai ştiu că nu pot aştepta. Acum am nevoie de ajutorai tău. Acţionarii din familia noastră te respectă şi au încredere în tine.

Nici eu nu-mi explic de ce. Doar ei sunt cei care au bani de investit. În ce mă priveşte rămân un diplomat depăşit de vreme, care nu a învăţat niciodată să investească, dar nici să se descurce printre nebuni.

În urmă cu un an renunţase la cariera diplomatică. A predat o vreme la Universitatea Columbia un curs pe probleme de politică şi a scris o carte, dar n-a reuşit să-şi înece amărăciunea şi devenea din ce în ce mai tăios în afirmaţii.

Ceea ce vreau eu să te rog seamănă mult cu diplomaţia, încercă ea să-1 îmbuneze.

Sau cu războiul.

Acelaşi lucru. Scopurile diferă.

Îi plăcu remarca şi începu să râdă Natalie profită de situaţie.

Tată, voi pierde totul dacă familia vinde acţiunile. Se va găsi o corporaţie care să-mi cumpere compania şi să o distrugă.

Ar fi chiar atât de rău?

Ceea ce gândea Natalie, nu putea discuta cu el. Un soţ care tăcea parte dintr-un club porno, „Fii binevenit la clubul nostru”, aşa spune anunţul. „Ai găsit un rol pentru Perla?'. Şi ce făceau oare aceşti membri? Puneau în practică în fiecare seară o altă idee pornografică? Încetează, îşi impuse ea. Liuba a pătat intenţionat anunţul, pentru a se identifica. Nu, pentru a o identifica pe ea. Nu, pentru a afla ce ştie. Ce anume trebuia să ştie? Femeia a telefonat din Europa. A zburat mii de mile. Arăta îngrozitor. Trebuia să existe o legătură mai puternică decât o simplă chestiune de sex.

Ce ar fi să dea un anunţ pentru Liuba în acelaşi ziar? „Dragă Perla, hai să terminăm masa de prânz”. Dar cum o va găsi Liuba pe ea? Prin telefonul secret al lui Wallace. Trebuie să-i ataşeze un robot. „Dragă Perla. Îmi ştii numărul. Se răceşte mâncarea”. Această idee o înveseli într-un mod pervers. Ce-ar fi să scrie „Hai să o facem de Ziua valentinelor”?

Cel mai rău lucru din lume. Îi zâmbi. Dar nu echivalează cu un holocaust nuclear.

Am impresia că începi să vezi lucrurile în perspectivă, spuse el zâmbindu-i. Sigur nu vrei să cinăm?

Nu pot. Am fixată o întâlnire cu membrele Clubului de artă.

Ce mai fac tinerele aiurite? Se pregătesc să cumpere lumea? Sau să o vândă?

Prietenele mele îşi consumă foarte mult timp să mă ajute.

Foarte drăguţ din partea lor. Să fim şi puţin serioşi. Tragedia aceasta prin care ai trecut nu-ţi oferă ocazia să o iei de la capăt?

S: o iau de la capăt? De ce i-a fost frică, n-a scăpat.

Adică să faci ceva mai bun din viaţa ta.

Wallace a fost viaţa mea, protestă ea. L-am pierdut, am pierdut ce aveam mai bun pe lume. Dar nu vreau să pierd

cel de-al doilea lucru important, afacerea pe care am clădit-o împreună.

Ascultă, Natalie. Aceasta este şansa ta.

Of, Dumnezeule, nu începe din nou.

Ba da. Ascultă, diplomaţia la ruşi este cea mai bună ocazie pentru tine. Cu mediul din care provii, cunoscând perfect limba, cu prietenii pe care îi mai am îţi pot găsi un post la ambasada din Moscova. Sau pentru început la Leningrad.

Ne întoarcem la vechea poveste, nu-i aşa? Comentă ea amărâtă, dar el perora prea aprins ca să o mai audă. Tată, tu fi-ai stors creierii şi te-ai consumat în sistemul birocratic de la Departamentul de Stat timp de patruzeci de ani. De ce insişti să fac şi eu acelaşi lucru?

Oameni ca noi aduc servicii ţării, spuse el cu convingerea diplomatului de carieră. Fratele său, Ronald era director adjunct la Ford, celălalt frate, Jeffrey se ocupa de departamentul chinez al muzeului Metropolitan. El şi tatăl său şi-au dedicat întreaga viaţă Departamentului de Stat pe parcursul mandatelor a nouă preşedinţi, întotdeauna guvernul este bun dacă oamenii care îl servesc sunt buni.

Te rog, tată. Nu insista. Nu mai am douăzeci şi doi de ani şi nu mai sunt la cursurile de diplomaţie. Sunt văduvă. Şi lupt pentru viaţa mea.

Viaţa ta? Întrebă el uluit. Nu-mi”vine să cred că a vinde haine de blană înseamnă viaţa fiicei mele.

Discuţia alunecase spre vechiul lor motiv de ceartă.

De ce eu? De ce nu Mike? El se joacă la computere pe Wall Street. Mai nou, încearcă să-i organizeze pe acţionari şi să-i ridice împotriva mea de parcă ar fi un geniu în afaceri. Trimite-1 pe el în Rusia.

Am renunţat de mult la fratele tău, răspunse bătrânul cu năduf. Este un prost.

În ciuda durerii care o măcina. A confuziei în care se afla şi a trădării lui Michael, Natalie găsi în ea puterea să-şi apere fratele, aşa cum o făcea întotdeauna.

— Nu este prost. Doar că nu. Richard Stuart o întrerupse brutal:

Dar tu eşti deosebită şi ai fost crescută în tradiţia diplomatică a familiei.

Să spunem lucrurilor pe nume: de ce-mi petrec viaţa printre evrei de clasă mijlocie? Asta e, nu?

Faptul de a fi evreu nu are nici o legătură cu ce vreau eu să spun. Spuneai că mai sunt şi greci, şi Dumnezeu mai ştie ce alte naţionalităţi.

Da, dar ei sunt stigmatizaţi pentru că fac parte dintr-o clasă socială dispreţuită.

Natalie, te rog.

Ştii de ce prefer oamenii cu care lucram eu şi Wallace, în locul acestor înfumuraţi din jurul nostru? Uită-te puţin la ăştia care îl imită pe John Wayne. Blănării sunt nişte oameni deosebiţi. Emană o forţă interioară. Îşi asumă un risc. Dacă nu se trezesc dimineaţa să-şi pună mintea la treabă, nu au din ce trăi. Sunt gata să rişte, pasionaţi de ceea ce fac. Le pulsează sângele în vine. În salonul ăsta un vampir ar muri de foame.

Spre uimirea ei, bătrânul o privi cu respect, apoi goli paharul şi făcu semn chelnerului. Natalie avu sentimentul că tatăl său îşi îneacă amarul în băutură.

Tu nu ai văzut cât de fericită am fost? Nu te-a interesat?

N-am pus asta pe seama comerţului cu haine. Am presupus că Wallace se poartă frumos cu tine.

Se purta, se grăbi ea să răspundă. Adevărul era că această companie, Cotillon Furs Limited, începea să devină singurul lucru din viaţa lor care nu fusese o minciună. Ţi-a povestit vreodată Wallace ceva despre Rusia?

— Nu.

— Ştiai că are influenţă?

— Nu.

— Ai auzit vreodată că a avut cunoştinţe printre membrii Biroului Politic?

— Un blănar evreu? O altă fantezie de-a lui Wallace.

Printre telefoane şi multe alte discuţii de afaceri, după-amiază, târziu, Natalie a reuşit să-1 abordeze pe Kenny Wilson fără să-i trezească suspiciuni. A coborât în biroul lui şi l-a găsit pregătin-du-se să plece acasă. Era un irlandez rotofei, roşu în obraz, în jur de cincizeci de ani, extrem de politicos. Când a văzttt-o intrând a sărit imediat în picioare.

Nu m-am aşteptat să vă văd atât de repede. Ce mai faceţi?

Cam epuizată. A fost cea mai lungă săptămână din viaţa mea.

Cred şi cu. Vă pot ajuta cu ceva?

Da. Vreau să te rog să-mi faci un mare serviciu.

— Spuneţi.

Îi întinse numărul de telefon scris pe o hârtiuţă.

— În ziua înmormântării, am notat numărul acesta, dar am uitat să scriu şi numele persoanei. Probabil că trebuie să mulţumesc cuiva, pentru ceva, dar pur şi simplu nu-mi amintesc. Poţi afla al cui este telefonul?

— Bineînţeles. Nu-i nici o problemă. Încep chiar acum.

Clubul de artă era creaţia ei.

Cu aproape zece ani în urmă, Natalie, proaspătă absolventă a Şcolii de investiţii bancare, a fondat un club al tinerelor, cu scopul ca membrele acestuia să-şi împărtăşească ideile, realizările şi greutăţile. Rhonda, bancherul grupului, ar fi dorit să-1 numească „Clubul Luncheonettes”, dar o anumită trăsătură de caracter, foarte conservatoare, a lui Natalie, o făcu să refuze ideea cam extravagantă. Rhonda o specula şi declara râzând că, dacă Natalie Ştuart s-ar relaxa puţin, ar putea chiar să danseze cu pasiune într-un restaurant sau măcar să se bucure de o serată ca orice persoană normală. Natalie a stabilit numele – Clubul de artă – şi aşa a rămas.

Cele mai multe membre au avut succes în afaceri. Lynn Brown era deja partener la o firmă de avocatură; Rita Dabney şi-a deschis propria ei firmă de tranzacţii imobiliare; Rhonda Rosenfeld conducea un comando, hotărât să acţioneze în Comitatul Fairfield imediat ce lobby-

iştii bancari îşi realizau proiectele în Congresul American; Daphne se ocupa de circulaţia monetară, dar se retrăsese să-şi crească primul copil şi era înlocuită de Laura Drake, fost manechin, care şi-a deschis prima agenţie de publicitate la douăzeci şi şase de ani, iar acum se număra printre cele mai bogate cliente ale lui Cotillon Furs.

Cu timpul, Clubul de artă s-a transformat într-un adevărat forum ale cărui membre lansau opţiuni şi analizau ecourile acestora.

Tatăl lui Natalie le-a etichetat de la bun început – „Tinerele aiurite”, îmbunătăţindu-şi în timp vocabularul cu „Femei care au conştiinţa socială a şerpilor şi iuţeala de deplasare a broaştelor ţestoase”. Ceea ce el nu ştia, şi nici n-a dorit să afle, era faptul că o femeie care făcea afaceri trebuia să vorbească altora, mai ales acelora care nu aveau nici un interes pentru preocupările ei, dar puteau deveni interesaţi mai târziu.

Astfel, cu câţiva ani în urmă, lui Natalie i s-a părut normal să prezinte în faţa membrelor ideile sale în legătură cu viitoarea companie Cotillon. La câteva zile după ce s-a întâlnit cu Wallace, ideile au început să prindă rădăcini, şi intuiţia că va renunţa să fie vicepreşedintă la firma unde lucra a devenit certitudine. Instinctul o îndemna să se avânte tară ezitare, dar mintea de bancher îi spunea să nu grăbească lucrurile.

Clubul de artă se reunea, ca de obicei, în jurul mesei rotunde din grădina lui Barbetta, la o săptămână după ce Bill Malcom, şeful şi fostul ei amant, îi propusese să devină vicepreşedintă la Banca SM & H, după ce, cu două zile înainte, luase masa cu Wallace Nevski.

Barbetta stătea între exotica Rhonda şi îndesată Lynn. În faţa ei se aflau Rita realista şi Laura Drake, a cărei frumuseţe şocantă ascundea o ambiţie depăşită doar de cea a lui Natalie. Restaurantul era frecventat de femei din suburbiile oraşului, dar membrele Clubului de artă se remarcau de la distanţă. Erau mai tinere, îmbrăcate ca

nişte femei de afaceri şi mai puţin zgomotoase. Chelnerii se purtau mai atenţi cu ele ştiind că primesc un bacşiş consistent.

Natalie le servi noutatea la salată. Rita şi Laura au fost cele mai impresionate, pentru că responsabilităţile ce derivau din aceste idei includeau şi deschiderea unui birou în Anaheim.

— Propriul tău magazin, Nat! Este fantastic.

Lynn dori să cunoască în amănunt clauzele de asociere între parteneri. Era avocată şi uneori le invidia pe prietenele ei care se îmbogăţeau făcând afaceri. Totuşi ea a fost aceea care a pus punctul pe i.

— Toate cunoştinţele tale sunt la New York.

— Nu este o problemă. Eu călătoresc mult. Călătorise şi pentru clienţii băncii SM & H şi avea legături în toată ţara.

Experienţa managerială contează, comentă Laura.

Ce garanţii ai? Întrebă din nou Lynn.

La cafea conversaţia s-a desfăşurat în grupuri mici. Natalie se trezi discutând separat cu Rhonda.

— Ştii, ar mai fi ceva, îi spuse aceasta. Anaheim este prea aproape de Los Angeles. De fapt dorea să sugereze că Bill Malcom locuia la Los Angeles.

— Dacă am să merg la Anaheim, glumi Natalie, o să-mi găsesc un tip la New York.

Probabil.

De ce hu? Nu mai am nevoie de încurcături.

Rhonda contemplă melancolic gardul viu din jurul grădinii.

Sunt multe lucruri la care trebuie să te gândeşti, murmură ea.

În primul rând să uit de dragoste.

De ce să uiţi? Eu mă gândeam la lucruri de viitor.

Cum ar fi?

De exemplu, banca mea. Acum analizăm nişte mişcări interesante împreună cu o companie de asigurări. Probabil că şi tu vei lucra cu ei. Au sediul pe Wall Street.

Natalie lăsă din mână paharul cu brandy. Îşi privea uluită prietena care rămăsese în aceeaşi atitudine melancolică.

— Dumnezeule!

Regulile privind informaţiile din interiorul unei companii erau foarte stricte. Rhonda tocmai îi „sugera” că auzise anumite discuţii despre firma la care lucra Natalie. De fapt, o atenţiona că o companie de asigurări încerca să preia banca SM & H.

Asta a hotărât-o definitiv să se lanseze în comerţul cu haine de blană. Dacă ceea ce îi spusese Rhonda era adevărat, dacă partenerii firmei tratau în secret să o vândă cu profituri enorme pentru ei, ea nu mai avea nici o şansă să devină partener la această bancă. Da, ar fi un angajat bine plătit. O nouă conducere ar plăti salarii mari pentru a păstra oamenii cheie, aşa cum era ea. Dar nu mai avea nici o şansă să devină partener.

— Să-i ia naiba! N-au decât să-şi păstreze banii. Eu mă lansez în afaceri pe cont propriu.

Cu ce?

Ascultaţi-mă, le atrase ea atenţia celorlalte şi le expuse ideile pe care le avea în legătură cu hainele de blană destinate tinerelor femei dornice să-şi facă o carieră.

Haine de blană? Natalie, vrei să părăseşti banca pentru comerţ cu haine de blană? Eşti nebună?

Vânzările cu crescut constant din 1971. S-au dublat din 1974. Au atins un miliard pe an. Pot ajunge chiar la zece miliarde.

Bine, dar SM & H îţi oferă un post important.

Piaţa blănurilor înghite zece procente din comerţ. Vreau şi eu o bucăţică.

În centrul comercial? Uau! Or să te mănânce de vie. Nu-ţi dai seama, Natalie. Acum munceşti într-o lume ordonată. Spune-i, Laura, tu ai fost manechin şi ai trăit în lumea asta.

Crede-le, Natalie. Când aveam zece ani am întâlnit creatori de modă care s-au oferit să mă ducă în Florida. Mama a trebuit să-mi explice că oamenii aceia nu doreau o

plimbare la Disney World. Eu arătam de doisprezece ani, dar, Nat, nu erau oameni cu intenţii prea plăcute.

Vreau să fac ceva adevărat. Vreau să am şi eu ceva al meu.

De exemplu? Fantezii cu blănuri.

De ce nu! Va fi o plăcere să le vând. Ascultaţi-mă! Am fost într-o fabrică. De fapt, un atelier manufacturier de modă veche. Oamenii care lucrează acolo se numesc mecanici. Nu sună frumos? Mecanici. Asta pentru că ei asamblează piesele.

Asamblează piesele? Nimeni nu face bani dacă asamblează ceva în zilele noastre.

Şi mecanicii fac parte dintr-un sindicat.

Ce industrie demodată, interveni Rita Dabney. Dumnezeule, te pomeneşti că-ţi aduc marfa cu o căruţă!

Eu am citit undeva. Coreenii încearcă să intre în acest gen de comerţ.

Artizanii greci şi cei din Hong Kong reprezentau o adevărată ameninţare pentru americani, aşa-i spusese Wallace. Iar coreenii se mişcau din ce în ce mai repede.

Natalie, nu-ţi face una ca asta. Cred că eşti puţin dezorientată pentru că nu ţi-au ieşit pasenţele şi împlineşti curând treizeci de ani.

Ştiu ce spun. Am întâlnit un om. Se ocupă de blănuri şi.

Ohohoho!

Prietenele ei o priveau cu subînţeles, lovind paharele cu linguriţele. Pentru că Natalie era fondatoarea clubului se bucura întotdeauna de respectul lor, deşi atitudinea mereu rezervată şi stilată pe care o afişa le deruta. Dintre toate, Natalie era singura care nu făcea schimbări bruşte şi nu vorbea despre asta. Dintre prietenele ei numai Rhonda ştia că s-a despărţit de Bill Malcom.

Cine este?

Nu-i un prieten, e o rudă.

Ofl.

Adică un fel de rudă.

Un fel de?

Stai puţin, interveni Rhonda. Ceva nu se potriveşte. Vrei te rog să-mi explici cum vor primi „Stuarţii din New York” un blănar ca rudă?

De fapt, familia mea a început tot în comerţul cu blănuri.

Acum două sute de ani, cu John Jacob Astor. Natalie, ştii că nu vreau să fiu rea, dar un evreu în familia ta este ca un nazist într-a mea.

E fiul adoptiv al unui unchi de-al meu, de-al treilea. Nu-i decât pe jumătate evreu.

Jumătatea de sus sau cea de jos?

Bun! Deci l-ai întâlnit. Această rudă, care nu-ţi este rudă, se numeşte.

Wallace Nevski. Face comerţ cu blănuri de animale. Le cumpără la licitaţii. Este foarte priceput. Mi-a arătat şi mie cum să aleg blănurile. Eu i-am prezentat o idee şi lui i-a plăcut.

Şi cum arată unchiul Wallace?

E. Foarte priceput.

Însurat?

Văduv.

Şi cum arată?

Întruneşte foarte multe calităţi. Este foarte elegant şi rafinat. Cei de la restaurantul rusesc îl tratează ca pe un ţar. E foarte iute pentru vârsta lui.

Care este.?

Nu ştiu, spuse Natalie, prefăcându-se indiferentă. Poate şaizeci.

Ia te uită!

Ei, eliminăm o problemă importantă, spuse Rita. Celelalte se declarară de acord cu ea, dar Rhonda, care îşi cunoştea bine prietena, o privi zâmbind pe Natalie.

Arată ca un om de cincizeci de ani, doar că are părul de un alb argintiu incredibil.

Frumos, elegant, iute şi bătrân, murmură Laura. Altceva? Din întâmplare este şi bogat?

Cred că este un singuratic.

Lynn şi Rhonda se priviră cu subînţeles.

— Nu ar trebui să fii lăsată singură după ce se întunecă, spuse Rita.

Dar ce naiba am spus? Pare un om singur, plin de energie, doar că o parte din suflet pare a fi golită de sentimente. Omul este văduv. A avut multe prietene. O cunoaşte pe Diana Darbee. Ia lăsaţi-mă în pace! Eu încerc să vă spun despre o afacere.

Diana Darbee? Ea cum arată?

Încântător. S-a aruncat ca o tigroaică asupra lui.

E frumoasă?

Cât a stat acolo mi-am dorit să cadă tavanul pe ea.

Câţi ani are?

Mai tânără decât noi.

Femeia fatală.

Nu prea. Am s-o invit odată să ia masa cu noi. A făcut avere vânzându-şi imaginea şi s-a descurcat singură. Wallace spune că are o minte UNIVAC.

Ce este un UNIVAC?

Expresie învechită pentru computer.

Şi unchiul Wallace s-a mai uitat la tine?

Se poartă ca un părinte.

Am vrut să spun, după ce a plecat Diana Darbee.

Da, puţin. Dar cred că din politeţe. Bărbaţii de vârsta lui sunt întotdeauna politicoşi. Numai ei salută scoţând pălăria.

Pământ, pământ pentru Natalie! Există vreo posibilitate, oricât de vagă, ca el să te fi considerat drăguţă?

Natalie ridică din umeri.

Uneori e simpatic. Alteori îşi dă aere. Ştiţi ceva, cred că aveţi dreptate. Cred că îi plac.

Cred, se pare că. Rhonda îşi deschise poşeta. Pun pariu pe douăzeci de dolari că Nat se mărită cu curcanul ăsta.

Nici vorbă! Strigă Natalie.

— Mai pariază cineva? Scoaseră toţi banii din poşetă.

O să pierdem. Natalie nu o s-o facă niciodată cu un partener de afaceri.

Am spus se mărită. Nu că o să facă altceva.
Tot una e. Uite, Nat, ţine tu banii.
Da ce sunt eu, călugăriţă?
Calm, fetiţo, calm. Tu nu renunţi niciodată.
Şi dacă voi renunţa?
Atunci o să iei tu banii.
Când te mai întâlneşti cu el?
Păi n-am hotărât. O să formăm împreună o companie.
Cine vor fi clienţii?
Femeile de afaceri, femeile nesigure care vor să pozeze.
Iată prima ta reclamă.
Ba nu, douăsprezece.
Douăsprezece?
Voi veţi forma clientela permanentă. Pentru început vă vând haine din blană de nurcă, pentru birou şi călătorii, jachete pentru week-end-uri şi un model de mantou exotic pentru invitaţiile la cină. Mai târziu, veţi veni la mine să cumpăraţi produse din blană sau din piele, pentru prietenii voştri.
Şi prietenii noştri vor fi nişte sălbatici.
Pe urmă, veţi veni din nou şi din nou la mine pentru că o să vă placă să cumpăraţi lucruri de calitate, la preţuri acceptabile. Voi avea o marcă în care veţi avea încredere.
Mie să-mi dai o firmă care să-mi garanteze că voi arăta bine, spuse Lynn, presându-şi tâmplele. N-am timp să mă gândesc la cumpărături, darmite să le mai şi fac. Dacă pot intra într-un magazin, dacă pot completa un cec cu o sumă rezonabilă, dacă mă voi simţi bine când ies de acolo, atunci cu siguranţă voi reveni.
Natalie transformă cuvintele lui Lynn în crezul companiei Cotillon. Şi afacerea a mers timp de cinci ani. Wallace a fost cel care a adus calitate la un preţ pe care şi-1 puteau permite clientele ei. Dar Wallace nu mai era.
Acum cinci ani şi jumătate le împărtăşise prietenelor ei un vis. În seara aceasta le povestea un coşmar.

Încă nu ştim cine încearcă să cumpere acţiunile din compania lui Natalie, spuse Lynn, deschizând întâlnirea organizată într-un birou de la Cotillon. Dar Rhonda mi-a spus că se vorbeşte despre un preţ avantajos.

Foarte, interveni Natalie, care se informase la telefon după ce se despărţise de tatăl său.

Era şapte şi jumătate şi prietenele ei erau obosite. Joannie le pregătise gustări şi vin cu gheaţă; niciuna nu bău, în schimb somonul afumat se topi rapid. Lynn se lansă într-o analiză amănunţită a companiei. Nu era cea mai ambiţioasă din grup, dar le depăşea pe celelalte ca inteligenţă. Ea evalua întotdeauna ideile.

Cotillon Furs a devenit un circ. Un jongler ici, un clovn colo. După ce am analizat ceea ce au creat Natalie şi Wallace, mi-a venit în minte imaginea a două camioane de circ care se ciocnesc unul de celălalt. Locul ăsta este o menajerie. După părerea mea necesită o reorganizare. Unii să fie închişi în cuştile lor, alţii să conducă jungla.

Este cam târziu pentru metafore, interveni Rita. Nu am putea.

Iată cu ce se confruntă Natalie: o reţea de magazine francisate, pe punctul de a da faliment din cauza creşterii preţurilor de pe piaţă. Dacă această creştere a preţurilor va afecta industria de blănuri, Natalie nu va mai putea vinde francise, ceea ce ar putea deveni o problemă, pentru că venitul provenit din francise acoperă o mulţime de alte operaţii marginale, cum ar fi lanţul de magazine suburbane. Al treilea pion în această afacere este comerţul cu blănuri de animale, de care se ocupa Wallace Nevski. El cumpăra blănurile într-un circuit de licitaţii internaţionale, mai ales din Rusia, şi le vindea manufacturierilor din New York şi Canada. Wallace a făcut, de asemenea, împrumuturi care contravin regulamentelor bancare. Apoi, Cotillon deţine procente de parteneriat îritr-o serie de fabrici din New York ce produc haine de blană. Pentru a menţine toate acestea, Natalie trebuie să cumpere acţiunile investitorilor înainte

ca ei să le vândă altcuiva. Deci, cum să procedeze? Reţineţi că are suficient de multe datorii ca să acopere cu ele râul Hudson.

Să vândă lanţul de magazine, spuse Rita. Am un client care s-ar da peste cap să le cumpere. Priveşte puţin aici. Desfăcu o hârtie în faţa lui Natalie. I-am rugat pe cei de la design să-mi schizeţe o idee – mai punem câteva neoane lângă oglinzile din sala de prezentare a modelelor. Clienţii la care mă gândesc eu vor muşca momeala. Ei vor închiria şi tu îţi vei acoperi cheltuielile auxiliare.

Bine, spuse şi Rhonda. Renunţă la cele care îţi aduc pierderi şi obţii bani lichizi.

Nu, se opuse Natalie.

Nu ce?

Wallace iubea magazinele acestea. Lanţul de magazine a fost copilul lui. Rita, poate că ideea ta este interesantă, dar nu vreau să mă pripesc.

Am adus-o în discuţie pentru că te-ai plâns că a devenit o adevărată povară. De fapt, adevăraţii tăi clienţi sunt în oraş.

Nu pot vinde lanţul de magazine.

Dar să ne gândim ce se va întâmplă cu furnizarea materiei prime? Interveni Lynn schimbând subiectul.

Licitaţia de la Leningrad este peste trei luni, la începutul lui februarie. Urmează apoi Danemarca şi Leipzig.

Vrei să mergi?

Aş putea licita, dar habar nu am să aleg blănurile. Wallace făcea asta de cincizeci de ani.

Nu e cazul să-ţi pierzi vremea călătorind, când ai atâtea pe cap.

Ar trebui să susţin emblema de marcă a firmei Cotillon în circuitul de licitaţii. Acţionarii s-au împărţit în trei grupuri: membrii familiei, ftnanţiştii şi manufacturierii. Tata mă ajută să conving familia să mai aştepte puţin. Probabil că i-am pierdut pe ftnanţişti; cred că îşi vor cere banii înapoi până în primăvară. Aşadar, puterea se află în mâinile blănarilor, iar în acest moment ei sunt împotriva mea. În plus,

amintirea lui Wallace nu va dăinui la nesfârşit. Deci, eu va trebui să îi conving pe furnizorii noştri că ştiu meserie. Poate că participând la o licitaţie pot dovedi că sunt bună.

Dar cum ai putea tu să.

Voi angaja pe cineva şi voi cheltui nişte bani.

Nu trebuie să mergi personal ca să cheltuieşti nişte bani, protestă Lynn.

Vreau să merg, strigă Natalie enervată. Lynn îi aruncă o privire curioasă şi Natalie înţelese adevăratul motiv pentru care dorea să meargă în Uniunea Sovietică. Vroia să meargă în Rusia, pentru că acolo se ducea Wallace. Şi mai dorea să-i întâlnească pe oamenii pe care îi întâlnea el.

Kenny Wilson apăru în cadrul uşii şi ridică un deget.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spuse Natalie, mă întorc imediat, în hol, Kenny îi întinse o hârtie care conţinea două nume şi mai multe adrese, unele din estul cartierului Manhattan; Greenwich, Connecticut; Princeton, New Jersey şi Washington.

— Numărul nu este înregistrat. Notele de plată sunt achitate de această corporaţie, care aparţine acestui avocat, angajat de tipul ăsta.

— Jeff Jervis. Colosul care înghite companii mici?

— Cum, nu-1 cunoaşteţi? Eu credeam că el v-a dat numărul. Uitase povestea pe care i-o servise lui Kenny. Încercă să o dreagă:

— Probabil că a fost nevastă-sa. Pur şi simplu nu mai ţin minte. Mulţumesc, Kenny. Mulţumesc foarte mult.

„Ţine-ţi gura”, se certă ea în gând. „Este un fost agent FBI. Îşi dă seama că baţi câmpii.”

— Am să-i trimit un bilet de mulţumire.

Era uluită că Wallace l-a cunoscut pe Jefferson Jervis. Nu numai că nu menţionase niciodată numele lui, dar îi dispreţuia făţiş pe patronii corporaţiilor care înghiţeau companiile mici, considerând că abandonau industria americană productivă în favoarea unor profituri uriaşe.

La începutul anilor '80, Jefferson Jervis a f) st preferatul revistei New York. Miliardar autodidact, colecţionar de artă, organizator de petreceri, vânător de femei frumoase, vârful piramidei succesului din Manhattan. El inventase jocul preluărilor prin contracte; devenise o legendă când Natalie abia îşi începea munca la SM & H.

Pierderile provocate de scandalurile bancare, care au umbrit ultima perioadă a preşedinţiei lui Reagan, nu l-au afectat. Jervis îşi concentra ambiţia asupra Washington-ului – cam în vremea când Natalie începuse afacerea Cotillon; fiind unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai preşedintelului a ocupat un post de secretar asistent în armată, apoi la Consiliul Securităţii Naţionale, reuşind să iasă cu puţin înainte de scandalul Irongate. A construit imediat un conglomerat format din oameni de afaceri conservatori; descoperise că mulţi oameni din sfera puterii ar da orice pentru un sfat primit de la un miliardar.

Se părea că Wallace îl cunoscuse foarte bine dacă acceptase să instaleze un telefon secret. Cuvinte urâte îi veneau în minte, mai urâte decât ar fi fost în stare să rostească un muncitor din atelierul lor: un om de afaceri afemeiat, care îl acoperea pe altul.

Reveni în camera unde erau prietenele ei, ameţită de informaţia primită de la Kenny. Cum naiba de a reuşit Wallace să se încurce cu o asemenea megapersonalitate ca Jefferson Jervis?

— Vă rog să mă scuzaţi. Fetelor, trebuie să scurtăm discuţia. Toate o priviră surprinse.

Am lăsat câinele închis în casă, le explică ea. Era atât de grăbită şi confuză din pricina ultimelor noutăţi aflate, încât a apelat la cea mai puerilă scuză. Trebuie să mă întorc la casa de la ţară.

Ce câine? Tu ai un câine?

Boscorodindu-se în gând pentru că a fost atât de stângace, Natalie îşi dădu seama că minciuna spusă trebuia dusă

până la capăt. Altfel erau în stare să o ţină aici ore în şir, iar ea nu mai suporta să rămână nici măcar un minut.

Câinele vecinilor. Setterul roşcat de la fermă. M-a vizitat şi I-am împrumutat pentru câteva zile.

Ce tot spui?

I-am sunat şi i-am rugat să-1 mai lase puţin la mine. Au fost de acord. Prezenţa lui mă relaxează. Dar am uitat de el. Trebuie să-i dau de mâncare şi să-1 scot afară. Îmi pare rău, trebuie să plec.

Natalie, sun-o pe menajeră sau pe grădinar şi spu-ne-le lor să dea de mâncare câinelui.

Nu. Pe ei câinele nu-i cunoaşte.

Natalie! Lynn îi pusese mâinile pe umeri şi o privea cu înţelegere. Ei, haide, Natalie, vor face cunoştinţă. Ce naiba-i cu tine?

Ascultă-mă, trebuie neapărat să discutăm problema cu Diana Darbee, spuse Laura Drake imperativ. Altfel o să te părăsească.

Diana îi amintea lui Natalie de părul auriu al Liubei. Femeia aceea atât de frumoasă. Simţi din nou nodul din gât şi era cât pe ce să scape un hohot răguşit, de om nebun.

— Hei, mai suportaţi-mă puţin, fetelor. Nu am mai fost văduvă, nu prea am experienţă.

În drum spre casă, traversă oraşul şi se opri la locuinţa lui Jervis, pe East Sixty-four Street. Era o clădire enormă, din piatră cenuşie, cu ferestrele îngropate în arcade gri. Hotărî să o ia prin nord, adică prin Greenwich.

Acum îşi mai amintea ceva în legătură cu Jefferson Jervis. În ultima vreme începuse să facă afaceri pe picior mare cu Uniunea Sovietică. În timp ce negocia pentru a ajunge la un compromis în legătură cu embargoul asupra conductei sovietice de gaz – care a fost un adevărat fiasco – a luat legătura cu multe personalităţi din Rusia şi i-a angrenat într-un păienjeniş de aranjamente, devenind un fel de Armând Hammer al zilelor noastre. La drept vorbind, ce-mi era Hammer, ce-mi era Wallace – păsări rare care treceau

fără nici o diferenţă graniţa între Statele Unite şi Uniunea Sovietică.

Proprietatea lui Jervis se afla în apropierea casei soţiei lui Greg. Aerul sobru şi impunător al vilei contrasta puternic cu casa lui Greg, care părea frivolă şi lipsită de gust, deşi afişa opulenţă. De departe, printre copaci, văzu clădirea principală scăldată în lumină. Părea o copie a Casei Albe. Aleea de acces pentru maşini era bine păzită de porţile masive din metal, telecomandate. Un paznic în uniformă veni spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ca prin minune îi trecu teama şi deveni îndrăzneaţă, de fapt furioasă.

Nu, mulţumesc.

Mă tem că va trebui să vă rog să părăsiţi zona.

— Eşti poliţist?

— Da.

— Atunci cum de nu ştii că mă aflu pe un drum public?

O maşină apăru de după curba pe care o făcea aleea printre copaci şi porţile glisară aproape fără zgomot. Un Mercedes-Benz uriaş ieşi în drumul principal şi se pierdu în noapte. Natalie văzu pentru o fracţiune de secundă chipul acela, aflat pe prima pagină a ziarelor – nas de vultur, obraji supţi, sprâncene lungi şi subţiri.

— Să nu te mai găsesc căscând gura pe aici, când mă întorc! Spuse poliţistul; apoi se întoarse, urcă în maşina lui şi pomi spre casa lui Jervis.

Natalie încercă să întoarcă pentru a urmări Mercedes-ul, dar până reuşi ea să manevreze Cadillac-ul, maşina lui Jervis dispăru în noapte. Se hotărî să plece la ţară, dorindu-şi din suflet să găsească măcar o persoană cu care să poată discuta.

Se trezi brusc în toiul nopţii. Inima îi bătea cu putere. Auzul ascuţit la maxim, încerca să distingă sunetele în beznă. Speriată şi perfect conştientă de faptul că se afla singură la capătul unui drum de ţară de un sfert de milă,

asculta încordată. Auzi zumzetul congelatorului din bucătărie. Poate că a trezit-o sistemul de aer condiţionat, care, atunci când pornea, bâzâia uşor. Dar ventilatoarele nu funcţionau şi în casă era frig. Îşi încorda din nou auzul părân-du-i-se că aude hidroforul, fixat în pivniţă. Nu era nici un hidrofor. Ceasul arăta ora trei.

Auzi limpede un zgomot în camera de jos – parcă ar fi trântit cineva o revistă. Începea să-şi scape imaginaţia de sub control. Lângă ea, bătrânul câine se foi, se trezi şi îşi încorda grumazul. Un mârâit neprietenos îi vibra în gâtlej. Natalie îi prinse botul în palme ca să nu latre. Era din nou linişte. Natalie îşi aminti că oricine intra în casă trebuia mai întâi să deconecteze sistemul de alarmă – toate uşile şi toate ferestrele erau protejate de cablurile sistemului de alarmă. Nu, nu era nimeni. În secunda următoare, însă auzi clar paşi în salonul de jos.

/\par întinse mâna spre telefon – 911 poliţia oraşului, 888 compania care întreţinea sistemele de alarmă. Ledul care indica funcţionarea aparatului era stins. Duse receptorul la ureche – telefonul era mut. Încremeni cuprinsă de panică.

Wallace i se păruse exagerat în privinţa securităţii casei, dar acum îl binecuvânta pentru încăpăţânarea lui. În noptieră, Wallace fixase un al doilea telefon cu fir direct la compania pentru sisteme de alarmă. Deschise uşurel sertarul noptierei. În interiorul sertarului, ledul de alarmă era stins ca şi cel al telefonului. Îl apăsă totuşi, deşi era conştientă că firele fuseseră tăiate. Conform instrucţiunilor acestui sistem de alarmă, chiar dacă firele erau tăiate, semnalul era programat să se declanşeze automat. Şi, totuşi, nu se întâmplase aşa.

Natalie se aplecă spre marginea patului şi căută sub saltea. Cearşafurile bine apretate foşneau îngrozitor. Căută cu înfrigurare şi găsi lanterna cu halogen a lui Wallace. Metalul îi dădu oarecare siguranţă. O băgă sub plapumă şi răsuci minerul până găsi butonul de aprindere. Rămase nemişcată, ascultând încordată cu speranţa că zgomotul va

înceta. Poate că hoţul o să se mulţumească doar cu argintăria. Dar, dacă nu era nici un hoţ. Apoi, auzi cum scârţâie o scândură din duşumea, o scândură pe care ea o ştia foarte bine, cea de la baza scării.

Cu un efort supraomenesc, îngheţată de frică, se ridică din pat, se duse la şifonier şi căută puşca de calibru 22, pe care i-o adusese Wallace când guzganii îi distrugeau straturile de flori din grădină. Arma se afla acolo unde o lăsase cu un an în urmă. Bâjbâind, reuşi să găsească şi săculeţul de plastic xu gloanţe. Stângace, luă un glonte şi încarcă arma. Auzi scârţâind o treaptă a scării.

Natalie rămase în picioare, cu faţa la uşă. Ţinea într-o mână lanterna grea şi în cealaltă, arma de vânătoare. Mai auzi o treaptă scârţâind. Împleticindu-se fugi spre pat şi se aşează pe marginea lui. Căută halatul de casă, dar acesta era jumătate sub trupul câinelui. Îi venea greu să se descurce şi cu lanterna şi cu puşca. Trase cordonul halatului şi legă lanterna sub încărcătorul armei. Puse un deget pe butonul lanternei şi arătătorul pe trăgaci.

Un alt scârţâit, o altă treaptă. Natalie gândi fulgerător – dacă hoţul avea armă, iar ea aprindea lanterna, el va şti exact unde să ochească. Trebuia mai întâi să tragă şi apoi să aprindă lanterna, dar îi era teamă că nu va reuşi. Când încercase să tragă cu arma asta, o duruse atât de tare umărul, încât renunţase s-o folosească.

Un pas apăsat pe hol şi stomacul i se strânse de frică. Câinele mârâi. Natalie îi prinse din nou botul cu o mână, dar trebui să-i dea drumul pentru că nu reuşea să ţină puşca. Văzu lumină, o dungă galbenă pe sub uşa dormitorului. Probabil o lanternă, gândi ea, în timp ce nepoftitul îşi continua drumul pe hol. Lumina dispărea şi reapărea. Probabil că intră în fiecare cameră, gândi ea. Mai întâi se va uita spre pat. Se ridică în picioare. Aşează câteva perne sub plapumă şi trase câinele în cel mai apropiat colţ de lângă uşă. Acolo se ghemui sprijinindu-se de cei doi pereţi şi ţinti uşa.

Clanţa se mişcă uşor. Uşa se deschise şi raza de lumină aproape că o orbi. Conul luminos cerceta covorul, patul, apoi începu să se rotească prin cameră.

Natalie apăsă pe trăgaci. O lumină orbitoare explodă în cameră. O umbră se ghemui în cadrul uşii, apoi se îndreptă, scoţând un geamăt. Natalie făcu un efort să apese trăgaciul. Silueta se întoarse şi, în lumina difuză, Natalie văzu un pistol.

Apoi omul dispăru. Îl auzi fugind împleticit de-a lungul holului şi aproape prăbuşindu-se pe scări. Natalie sări din colţul unde se ascunsese şi făcu un lucru care era o nebunie.

— Prinde-1! Strigă ea câinelui. Prinde-1!

Cu un salt câinele ieşi din cameră lătrând sălbatic. Natalie pomi în urmă, cu lanterna într-o mână şi cu puşca în cealaltă. Câinele cobora vijelios scara din lemn, iar Natalie îl urma, prea agitată de ceea ce făcea ca să-i mai fie frică. Uşa de la intrare era deschisă. Coborî în fugă treptele de granit, auzi un ţipăt şi încercă să focalizeze lanterna în direcţia respectivă.

Câinele lătra încereând să-1 muşte pe spărgător. Acesta, însă, trecu printre arbuştii care separau aleea de pajişte şi reuşi să scape de câinele destul de mare şi de greoi. Natalie înconjură arbuştii, văzu lumina farurilor şi auzi scrâşnetul cauciucurilor. Duse arma la umăr.

Maşina pomi pe pietrişul aleii. Câinele reuşi să treacă printre crengile arbuştilor. Maşina se întoarse, era în raza puştii, o maşină mare albastră. Se contura clar capul şoferului. Natalie strânse arma, dar nu fu în stare să apese pe trăgaci.

Se prăbuşi într-un genunchi, respirând greu. O rază îngustă lumina clar numărul de înmatriculare al maşinii – ZIU trei-şase-nouă, repetă în şoaptă, în timp ce maşina demara urmărită de câine.

Să nu uit: ZIU trei-şase-nouă, New York.

Câinele se întoarse şi se prăbuşi la picioarele ei de parcă i-ar fi fost frică că îl va certa. Natalie îl mângâie.

— Mulţumesc, prietene. Ah, Dumnezeule, ia uite ce am făcut. Am uitat să pun piedica armei. Porniră împreună spre casă. Ştii ceva, prietene? Z-ul este semnul pentru maşinile închiriate la”New York. Hoţii din Connecticut nu merg până la New York să închirieze o maşină.

O camionetă albă, curată, fără alte însemne pe ea, staţiona pe Madison Avenue la Ralph Lauren. În faţa ei se aflau două maşini mici, la fel de curate, iar în spate alte două. Din fiecare maşină ieşiseră câte doi bărbaţi şi supravegheau camioneta, în timp ce şoferul acesteia scotea suporturi metalice pe rotile, pe care erau aranjate, în saci din plastic, hainele de blană.

Oamenii de pază purtau mini-microfoane în urechi, exact ca agenţii serviciilor secrete. Din când în când, un bărbat dintr-o a cincea maşină spunea ceva într-un microfon şi unul sau mai mulţi paznici se deplasau într-o anumită direcţie. Bărbatul din cea de-a cincea maşină era Kenny Wilson. Când Natalie Stuart Nevski bătu în geam, acesta o privi surprins, apoi se aplecă şi deschise portiera.

Bună ziua.

Te deranjez dacă privesc şi eu?

Bineînţeles că nu. Scuzaţi-mă doar o secundă. Şopti în microfonul din palmă: Pete, spune-i tipului nou venit să vorbească în timpul liber. Acum trebuie să supravegheze colţul străzii. Îi zâmbi lui Natalie. Greu găseşti un om priceput în zilele noastre. Îmi pare bine că vă văd. Aţi ieşit la cumpărături?

Kenny, tu te simţi bine la Cotillon?

Bineînţeles. O privi cu suspiciune.

Ai cumva de gând să pleci?

Doar dacă dumneavoastră ştiţi ceva ce nu ştiu eu.

Să-ţi spun de ce te întreb. Aceasta este o problemă pe care eu şi Wallace am discutat-o înainte de a fi ucis. Tu ai pus pe picioare un sistem de securitate cu-adevărat eficient. Nu

mai pierdem haine, cum se întâmplă altădată. Sunt extrem de mulţumită de felul în care tu ne protejezi emblema firmei.

Kenny Wilson plecă fruntea, evident stânjenit şi neobişnuit cu laudele.

Noi doi ne-am gândit – acum mă gândesc numai eu – că ar trebui să organizăm un serviciu de asigurare a mărfurilor, pe care să-1 închiriem şi altor asociaţi din industria blănurilor. Mă gândesc mai ales la blănării cu ateliere mici, care nu-şi pot permite să-şi organizeze singuri un sistem de pază. Ce zici?

Zic că ar trebui să mai angajăm oameni.

Bineînţeles. Eu una nu am de gând să renunţ la nimic. Dacă te interesează ideea, pune-o repede pe hârtie. Nu mai mult de o pagină.

E în regulă, doamnă Nevski.

Acum, mai am o problemă. Kenny Wilson îi zâmbi şiret.

Alt număr de telefon?

Şi dacă ar fi?

— Doamnă Nevski, eu pot face foarte multe lucruri pentru dumneavoastră. Dar nimic ilegal.

Natalie lăsă câteva clipe de tăcere semnificativă.

— Legal, Kenny, legal. Cum te-ar putea ajuta vechii tăi prieteni? Kenny ridică din umeri.

— Păi, cu orice. Numere de telefon, adrese, numere de înmatriculare, înregistrări de convorbiri telefonice, informaţii bancare.

Bineînţeles că voi acoperi cheltuielile; bănuiesc că ai nevoie de bani lichizi.

Nu prea mulţi. Nimeni nu îmi dezvăluie secrete, dar nici nu mi le vând. Poliţiştii şi agenţii ştiu că eu angajez oameni, le dau de lucru. Cât de cu rând vor ieşi şi ei la pensie.

Excelent. Uite, am-un număr de înmatriculare. Aş vrea să ştiu cine a condus această maşină ieri.

Pare o maşină închiriată. Dacă are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu domnul Nevski, cred că ar trebui să

vorbiţi cu poliţia. O privi extrem de serios. Natalie ridică bărbia şi îi întoarse privirea. Era un subiect asupra căruia se hotărâse definitiv.

Kenny, tu ştii ce se petrece acum. Eu lupt pentru a obţine sprijinul investitorilor. Dacă ziarele află că am fost la poliţie, Cotillon va fi din nou pe prima pagină, iar eu nu voi putea pretinde că sunt o persoană în care poţi avea încredere şi care ţine situaţia sub control.

Deşi nu părea prea încântat, Kenny îi dădu dreptate.

Nu-mi place, dar înţeleg foarte bine ce spuneţi.

Mulţumesc, Kenny. Şi scrie propunerile acelea cât poţi de repede. S-ar putea dovedi o sursă bună de finanţare.

Kenny Wilson era mult mai eficient decât lăsa să se vadă. Natalie primi raportul său chiar în după-amiaza aceleiaşi zile. Ford Escort albastru, număr ZIU 369, din New York. Închiriată de „Avis” lui Margot Klein. Apartamentul 13, Barbazon Estate, Londra, telefon 248-3548. Maşina înapoiată a doua zi dimineaţă. Nici o altă problemă.

O femeie. Inima lui Natalie începu să bată cu repeziciune. Se gândi, bineînţeles, la femeia care l-a împuşcat pe Wallace. Nu a văzut faţa celui care i-a violat locuinţa, nici măcar profilul, nu a văzut decât faldurile unei haine, se pare foarte largi, dar putea fi o femeie.

La Londra era ora zece.

Trei-cinci-patru-opt, răspunse o voce de femeie.

Cu doamna Margot Klein, vă rog.

Încă nu s-a întors de la New York.

Încă'?

Ah, nu aţi auzit? Biata de ea este la spital.

Dar ce s-a întâmplat?

Se pare că a alunecat şi a căzut pe nişte scări.

Am să-i fac o vizită. La ce spital este internată?

La Doctors'.

Natalie cunoştea bine spitalul de pe vremea când unchiul ei, Norbert, se interna regulat pentru cura de dezalcoolizare. Se afla pe East End Avenue, vizavi de Gracie

Mansion. Era un spital liniştit, cu un personal extrem de politicos. Răspunsul pe care l-a primit Natalie la biroul de informaţii i-a întărit convingerea că Margot Klein era persoana care intrase în casa ei. Când pătrunse în mica rezervă, Natalie avu impresia că Kenny Wilson greşise.

O bătrânică de vreo şaptezeci de ani moţăia în faţa televizorului. Nu ţi-o prea puteai imagina intrând noaptea în casele oamenilor şi ţinând în mână un pistol. Natalie citi fişa de la capătul patului. Margot Klein. Femeia care doimea în patul alăturat era şi mai bătrână.

Margot Klein tresări speriată. O expresie de uimire inocentă se aşternu pe chipul ridat; Natalie avu, totuşi, impresia că femeia a recunoscut-o.

— Da? Trebuie să iau medicaţia?

Natalie întinse o foaie de hârtie pe deasupra patului.

Ce este asta, drăguţă? Nu văd fără ochelari. Vorbea cu un accent ciudat, un amestec european şi britanic, de parcă învăţase engleza ca a doua limbă, la Oxford.

Este copia chitanţei de închiriere a maşinii pe care o conduceai ieri, cu care ai venit noaptea trecută în Connecticut şi ai intrat în casa mea.

Poftim? Ce spui?

Te-ai internat aici azi-dimineaţă, cu două coaste rupte, pentru că ai căzut şi te-ai rostogolit pe scara din casa mea.

Accentul englezesc deveni mai pronunţat:

Mă tem că habar nu am despre ce vorbeşti, drăguţă. Soră! Soră!

Află că am fost foarte fericită când am aflat că ai şi o muşcătură de câine pe coapsa stângă.

Margot Klein se trăda aruncând o privire neliniştită spre femeia din patul alăturat.

— Încă nu am anunţat poliţia. Nu eşti tocmai ceea ce mă aşteptam să văd. Dar o voi face dacă nu spui imediat ce căutai noaptea în casa mea?

Bătrâna oftă dezarmată:

— Eu sunt doamna Nevski. Doamna Nevski!

CARTEA A DOUA.

Glasnost

~ Eu sunt prima soţie a lui Wallace.

— Nu este adevărat! Soţia Iui Wallace a murit în timpul bombardamentului din Londra.

Cine ţi-a spus asta?

Wallace.

Ei, ştii doar cum exagera Wallace. Natalie rămase cu gura căscată.

Poftim?

Margot îi zâmbi ironic.

— Eu sunt prima lui soţie. Nu am murit.

Furia lui Natalie se exprimă într-un râs isteric ce i se opri în gât, ca apoi să explodeze într-un geamăt prelung, pe care nu-1 putu opri.

— Ai intrat hoţeşte în casa mea.

— Ţi-ai lăsat BMW-ul la New York. De unde era să ştiu că eşti acasă?

— Ai tăiat cablurile sistemului de alarmă. Aveai la tine o armă. Margot privi, din nou, îngrijorată spre patul unde cealaltă bătrână dormea profund.

— Hei, vorbeşte mai încet!

Ai tăiat firele, o acuză din nou Natalie. În sinea ei intuia aproape inconştient că îndemânarea de a tăia astfel de fire fără a declanşa alarma constituia ceva terifiant, ceva mai înspăimântător decât pistolul cu care o ameninţase.

Lasă, o să le repar.

Să nu glumeşti cu astfel de lucruri! Nu mă prosti, Margot. Sunt gata să anunţ poliţia. De ce ai intrat astfel în casa mea?

Căutam ceva ce ar fi putut trece Wallace clandestin peste graniţa ruşilor.

Să treacă clandestin? Glumeşti? Ar fi periclitat toată afacerea noastră!

Poate că afacerea voastră nu era singurul lucru care-1 preocupa pe Wallace.

Natalie o privi stupefiată. Plutea în derivă pe un ocean de întrebări, care i se rostogoleau în minte precum valurile şi, deodată, îşi aminti că Liuba i-a spus ceva asemănător la Hopkins Inn. Nu a sugerat şi rusoaica acest lucru? Că Wallace s-ar fi ocupat şi de altceva în Rusia, nu doar de licitaţiile de blănuri? Da, alte afaceri şi o putere de influenţă neobişnuit de mare. Îşi adună tot curajul pentru a pune singura întrebare care conta pentru ea:

Ştii cine l-a împuşcat pe soţul meu?

Asta nu ştiu.

— Ba ai să-mi spui! Dacă nu, te duc la poliţie! Margot avu o reacţie de teamă.

— Adică, nu ştiu exact cine este femeia aceea. Dar sunt convinsă că nu l-a împuşcat din gelozie.

Natalie simţi cum o învăluie un sentiment de uşurare, cum i se relaxează muşchii încordaţi şi obosiţi, de parcă s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă fierbinte. Pentru prima dată de la moartea lui Wallace, cineva îi spunea, în sfârşit, că el nu o înşelase.

Margot o aduse la realitate, cu un zâmbet maliţios.

— Dar, mai ştii, cu Wallace nu poţi fi niciodată sigură de nimic, nu-i aşa?

Natalie se răsti la ea furioasă:

Să-ţi spun drept, Margot, tu nu prea pari a fi genul lui Wallace.

Nu-mi mai aduce aminte, spuse bătrâna cu amărăciune. El prefera femeile înalte, osoase, aşa cum eşti tu.

Sau Liuba?

Cine?

Bătrâna o privea cu inocenţă, dar Natalie nu avea încredere în ea.

— Continuă, Margot. Povesteşte-mi. Cum l-ai cunoscut pe soţul meu?

L-am întâlnit pe Wallace Nevski în Germania, în 1939, cu o lună înainte să înceapă războiul. Făcea parte din grupul de tineri care negociau cu naziştii pentru a permite unui tren

cu copii evrei să plece în Anglia. Eu aveam nouăsprezece ani şi o îngrijeam pe sora mea mai mică. Trenul nostru a fost oprit la frontieră. Am aşteptat ore întregi tremurând de groază. Într-un târziu, am văzut o maşină germană şi un general care a făcut semn mecanicului de tren să pornească. În timp ce trenul se punea, încet, în mişcare, l-am văzut pe Wallace zâmbind. Stătea în maşină, între general şi aghiotantul lui. După câteva săptămâni, Wallace a apărut în Londra, m-a convins în câteva minute să mă culc cu el şi, în semn de mulţumire pentru virginitatea mea, mi-a explicat ce se întâmplase la graniţă.

Ce se întâmplase? Întrebă Natalie, care nu suporta să audă o poveste de dragoste de acum cincizeci de ani.

În maşină, ţinea un pistol în coastele aghiotantului. Îl împuşcase deja pe general.

Bine, dar ai spus că generaul a făcut un semn cu mâna.

Wallace a făcut. El a mişcat mâna generalului.

O străbătu un fior. Hohotul isteric o gâdila din nou în gât.

Este greu să alătur povestea asta omului cu care eram eu măritată.

Povestea se potriveşte bine cu vremurile pe care le-am trăit noi.

Dar nu mi-a povestit niciodată! Bătrâna ridică din umeri.

Ei, poveşti demodate!

Natalie simţi că mai rămăseseră lucruri nerostite.

— Şi tu, tu ce ai făcut în vremurile acelea tulburi?

— M-am înscris voluntară. M-am întors şi o vreme am rămas în Germania.

În sfârşit, Natalie înţelegea. Aşa se explica sistemul de alarmă, pistolul şi, probabil, mândria acestei bătrâne.

— În cele din urmă m-au lăsat puterile şi m-am stabilit la Londra. Eram croitoreasă. Prinsesem meseria în fabrica tatălui meu.

La Leipzig. Am învăţat engleza pentru a da un nou sens vieţii mele. Şi m-am măritat cu Wallace.

— Wallace mi-a spus că ai murit în timpul bombardamentelor care au distrus Londra.

De data asta, durerea se arătă mai puternică decât mândria.

Ai mai spus asta. În trenul acela a mai fost o fată. Ea a murit în timpul bombardamentului.

Înaltă, suplă, blondă. Am dreptate?

De fapt, părul ei semăna cu al tău. Wallace obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea. Întotdeauna.

Cum l-a întâlnit Wallace pe preşedintele Truman?

Excelent! Asta ţi-a spus-o!

Nu ştiu aproape nimic.

— Margot o privi cu viclenie.

Ţi-a povestit ceva despre tatăl lui?

Într-un fel, da, mi-a spus.

Cum a fost trimis înapoi în ţara lui Stalin?

Da. Şi despre mama lui.

Era furios pe ignoranţa care a dus la această greşeală a aliaţilor. Apoi i s-a ivit o ocazie. A fost prezentat preşedintelui Truman, împreună cu membrii unei reţele clandestine. Trebuia să li se acorde o medalie, în secret. Nu e cazul să-ţi spun eu ce putere de convingere avea el. L-a înghesuit pe Truman într-un colţ şi i-a povestit ce s-a întâmplat cu prizonierii ruşi care au fost repatriaţi de americani, i-a explicat de ce s-a întâmplat aşa, i-a arătat cât era de naiv Vestul în privinţa lui Stalin şi a regimului său gangsteresc.

„Nimic nu este simplu în Rusia”, i-a spus el preşedintelui Truman. „Foarte puţine informaţii transpar de la ei. Chiar şi dumneavoastră aveţi foarte puţine surse de informaţii demne de încredere”. Cunoscutele servicii britanice de contraspionaj MI-6 şi cele americane OSS, reprezentau unităţi combatante, legate numai de anumite operaţiuni. Mai mult decât atât, erau infiltrate cu spioni sovietici. În plus, l-a prevenit Wallace, cu cât se dezvoltau aceste agenţii, cu atât mai încâlcite deveneau hăţişurile birocraţiei

în care se zbăteau şi cu atât creştea pericolul ca ele să-1 manipuleze pe preşedinte.

Truman făcea feţe-feţe, aşa cum Wallace bănuise că se va întâmplă. Toată lumea ştia că preşedintele nu suporta spionii în general, dar mai ales pe cei din OSS. Pe măsură ce se gândea, devenea din ce în ce mai furios pe el însuşi, pentru că se afla pe punctul de a aproba o nouă agenţie de contraspionaj, deoarece viitorul generaţiei postbelice era foarte limpede: mulţi ani de acum înainte, două imperii se vor lupta pentru supremaţie. Sunt convinsă că ai aflat toate aceste lucruri de la tatăl tău.

— Ce ştii despre mine? Margot zâmbi.

Informaţii disparate. Wallace ştia că Truman se simţea prins în capcană. Avea nevoie exact de serviciile spionilor pe care-i ura şi în care nu avea încredere. Wallace i-a oferit o ieşire. I-a propus să formeze o reţea de spionaj rusească, care să-i raporteze direct, numai lui. Un serviciu de contraspionaj prezidenţial.

Truman a fost încântat la culme.

Nu te cred. Din ceea ce mi-a spus bunicul meu despre Truman, dacă ar fi auzit aşa ceva, l-ar fi aruncat pe Wallace pe treptele Casei Albe. Tu descrii o armată secretă care se poate organiza în zilele noastre, dar în nici un caz acum patruzeci de ani.

Margot o privi lung.

— Mă îndoiesc că bunicul tău îl cunoştea pe preşedintele Truman mai bine ca Wallace Nevski. Să nu mă înţelegi greşit. Truman a stabilit reguli foarte stricte pentru acest serviciu de contraspionaj. Absolut nici o operaţiune concretă nu le era permisă. Nici un sabotaj. „Băieţii de Ia Harvard”, cum îi numea el, nu aveau voie să intre cu dinamită în Kremlin. Truman era prea cinstit, prea isteţ şi prea patriot, ca să ofere pe tavă o vestă de protecţie celor de la CIA*. Nu dorea decât informaţii din interior despre Rusia, ceea ce de fapt se oferise Wallace să-i furnizeze. Nu înţelegi?

Wallace a intrat în jocul spionajului încă din Spania. Ştia că-şi va CIA – Agenţia Centrală de Informaţii a S. U. A. (n. tr.).

Pierde obiectivitatea dacă va încerca să deruleze operaţiuni. Avea spionajul în sânge.

Răspunse cu un zâmbet privirii furioase a lui Natalie.

Alegându-i pe cei mai buni, mişcându-se cu infinită precauţie, Wallace a pus pe picioare o reţea în interiorul Rusiei – militari cu care a fost camarad de arme, parteneri în comerţul cu blănuri, funcţionari de partid, ingineri – de fapt, toţi aceia care încercau să reconstruiască Rusia după război. Wallace era singurul care cunoştea amploarea reţelei. Ceea ce-i raporta lui Truman ştia doar el.

De unde ştii tu?

— La vremea aceea eram căsătoriţi. Eu am organizat birourile din Londra. Am continuat şi după ce am divorţat.

Cine plătea această reţea?

Truman dirija fonduri ale serviciilor secrete. Dar costa foarte puţin. Wallace pusese bazele unei afaceri profitabile cu blănuri de animale.

Cineva tot trebuia să plătească. Câţi oameni erau implicaţi? Douăzeci, treizeci?

Sute.

Costa mult.

Margot ridică din umeri, indiferentă.

Călătoriile lui Wallace în Rusia erau motivate, călători de afaceri. Acoperirea era perfectă şi câştiga bine din comerţul cu blănuri. Multe din legăturile din Rusia se ofereau de bună-voie, convinşi fiind, ca şi Wallace, că o informaţie corectă poate preveni tragedii inutile, poate menţine pacea între cele două imperii – Rusia şi America. Celor pe care-i plătea, nu le dădea bani mulţi. Alţii ofereau informaţii în schimbul unui serviciu pe care li-1 putea oferi Wallace. Era o reţea ca oricare altă, dar excelent asigurată. Caracteristic pentru această reţea era faptul că Wallace raporta direct şi personal numai preşedintelui Truman.

Bine, dar înseamnă că raporta o mulţime de informaţii netriate.

Erau filtrate prin extraordinara experienţă pe care o avea Wallace. Lucra admirabil. Pe măsură ce trecea timpul şi contactele lui se realizau la nivelul ierarhiei sovietice, informaţiile deveneau din ce în ce mai importante. Iar serviciile pe care le oferea Wallace erau tot mai mari. Devenise un fel de om-tampon între tot mai puternicii lui oameni de legătură din Rusia.

Blat, murmură Natalie. Margot o aprobă în tăcere.

Da, era o persoană influentă.

Nu-mi vine să cred că preşedintele Truman şi-a asumat un asemenea risc.

Ha, ha! Te gândeşti că SMERSH* ar fi putut monta electrozi pe glandele genitale ale lui Wallace şi el ar fi strigat „Truman!”.

Cred că la asta mă gândesc.

Răspunsul lui Truman ar fi fost perfect inocent. „Cine?” Absolut nimeni nu ştia de legătura dintre Wallace şi Truman.

Cât timp a funcţionat această reţea?

Păi, Margot zâmbi cu subînţeles, lui Einsenhower i-a plăcut tare mult ideea.

Tăcerea se aduna în jurul lor sufocându-le. Vag, Natalie recepta zumzetul spitalului de dincolo de uşă şi respiraţia, aproape imperceptibilă, a bătrânei din patul alăturat.

* SMERSH – Acronim pentru Serviciul de Contrainformaţii în timpul celui de-al doilea război mondial şi semnifică „moarte spionilor” (n. tr.).

Fiecare preşedinte care se retrăgea îl oferea pe Wallace succesorului său. Într-un anume moment al „perioadei de tranziţie”, echipa se retrăgea într-un loc secret şi preşedintele ales era infomiat de către cel retras. Apoi apărea Wallace şi explica regula jocului: dacă noul preşedinte spunea cuiva de existenţa lui – şefului de personal, soţiei sau celui mai bun prieten – Wallace se

retrăgea. Şi asta pentru că el îşi risca viaţa în spatele cortinei de fier. Dacă preşedintele nu avea nevoie de serviciile sale, cu atât mai bine. Wallace îşi continua fericit comerţul cu blănuri.

Până la urmă cine l-a refuzat? Carter?

Cred că poţi ghici singură.

Spune-mi, îi ceru ea imperativ, amestecând speranţa cu teama. Spune-mi, te rog!

— Dacă ai fi fost preşedinte, ai fi refuzat oferta lui Wallace? Ţi-ai fi refuzat un mic vizor prin care să pătrunzi în Rusia Sovietică? Ai fi refuzat ochii şi urechile din interiorul Kremlinului? Din inima partidului? Ai fi refuzat însăşi crema cercurilor conducătoare? Ai fi refuzat să primeşti informaţii în momente în care vreun director CIA, arogant, te-ar fi sfidat în Biroul Oval? Informaţii care ţi-ar fi oferit o altă perspectivă când NSA* se străduia să te manipuleze?

Ai fi fost tot atât de uimită în faţa ministrului apărării când acesta ţi-ar fi povestit despre rachetele sovietice – informaţii primite printr-o amantă care, din întâmplare, era nepoata unui mareşal al Uniunii Sovietice – când tu de fapt cunoşteai aceste informaţii? Când tu ştiai că rachetele aveau nevoie de timp dublu pentru lansare, informaţie primită de la Wallace şi nu de timpul înregistrat în documentul oficial.

Ce tot spui acolo? Cum adică, soţul meu era un spion care seducea femeile pentru a stoarce secrete?

Soţul tău era un spion artist, spuse Margot sobru. Unul foarte bun. Ani în şir nu şi-a permis să facă dragoste numai pentru sufletul lui.

Natalie căzu pe gânduri. Se ridică de pe scaun, merse la fereastră şi privi o barcă în Hell Gate. Afară părea să fie frig. După o lungă tăcere şopti:

— Tu îmi ceri să cred că blănarul de şaizeci şi cinci de ani cu care eram eu căsătorită a fost împuşcat pentru că desfăşura activităţi de spionaj în Rusia?

Există morţi mult mai cumplite.

Nu-mi vine să cred.

Există modalităţi mai dureroase de a deveni văduvă.

Să înţeleg că trebuie să fiu recunoscătoare?

Dar eşti.

Termină!

* NSA – Agenţia pentru Securitate Naţională a S. U. A. (n. tr.).

— Eu ştiu ce înseamnă gelozia. Şi eu am fost măritată cu el. Bineînţeles că îmi eşti recunoscătoare. Văd cum ţi s-a aprins speranţa în privire. Ai prefera ca el să fi fost ucis de un duşman, nu de amanta lui.

— Acum spune-mi cine este Liuba?

În salon apăru o asistentă, schimbă tubul de perfuzie al bătrânei care dormea şi ieşi la fel de discret cum intrase. Natalie rămăsese în picioare la fereastră, privind apele râului. Avea un răspuns care provoca alte întrebări.

Mai devreme ai spus, „ca şi Liuba”.

Wallace avea un telefon secret pe care eu nu-1 ştiam. O rusoaică pe nume Liuba a sunat, neştiind că el a murit. Ne-am întâlnit. M-a întrebat ce mi-a povestit Wallace despre ea. Bineînţeles că nu mi-a povestit nimic. Era foarte frumoasă. A recunoscut că l-a întâlnit pe Wallace în Rusia. Mi-a spus că se ocupa şi de alte probleme în afară de comerţul cu blănuri. Că era un om important. Că avea blat. Şi că mergea na leva. Adică, înţelegi.

Da, da. Continuă.

M-a întrebat dacă l-am auzit vorbind despre milionari.

Milionari?

Bineînţeles că nu l-am auzit. A spus ceva de genul că a fost un prost. Sau că s-a lăsat prostit de cineva. A părut surprinsă când i-am povestit că Wallace intenţiona să mă ia în Rusia. Cine crezi că era femeia aceea?

O agentă în reţeaua lui Wallace, dacă ai noroc. O agentă KGB care urma să hotărască, dacă ai „ghinion”.

Să mă verifice?

Faptul că tu ai răspuns la telefonul acela a ridicat un anumit semn de întrebare. Şi dacă KGB-ul suspectează reţeaua lui Wallace, atunci.

Natalie ignoră implicaţiile deosebit de grave. Pur şi simplu nu o interesau. Nu credea nimic.

— Liuba nu părea un om care verifica ceva. Era înspăimântată. Parcă fugea de cineva. A văzut o pereche intrând în hotel, s-a speriat şi a fugit pe uşa de la bucătărie.

Asta-i bine. Mă întreb cine a speriat-o?

Liuba a lăsat pe masă un ziar, deschis la mica publicitate. După ce a fugit mi-am dat seama că încerca să-mi atragă atenţia asupra unui anumit anunţ. Conţinea cuvântul Perla.

— Şt?

Ei bine, aceasta este o carte pornografică. Am găsit-o ascunsă împreună cu telefonul.

Vulpoi bătrân, râse Margot. Îi stătea în fire lui Wallace să facă asta – să-şi aleagă o carte pornografică drept carte de cod.

Mi-am imaginat că este un fel de mesaj. Ce înseamnă „o carte de cod”?

Este un mod foarte sigur de a comunica. Îţi scrii mesajul folosind numerele reprezentând pagina, rândul şi cuvântul. Simplu şi sigur până în momentul în care ceilalţi descoperă ce carte foloseşti. Singura şmecherie este să foloseşti o carte care conţine cuvintele de care ai nevoie. De exemplu „Madame Bovary” ar prezenta dificultăţi pentru transmiterea informaţiilor privind componentele tancurilor sovietice.

Dar în anunţ nu erau cifre.

Ceea ce ai văzut tu era un fel de alarmă generală. Liuba spera că vei accepta cuvântul drept parolă, testând dacă ştii ceva. Bineînţeles că tu nu ştiai nimic.

M-a întrebat dacă Wallace mi-a adus ceva. Aşa cum ai făcut şi tu. În fond, ce căutaţi?

Margot nu mai zâmbea.

Ceva destul de mic pentru a putea fi trecut clandestin peste graniţă şi suficient de important pentru a-1 fi ucis.

De exemplu?

Dacă-1 cunosc bine pe Wallace, putea fi o înregistrare. Un mesaj foarte personal.

În mini-casetofonul, pe care-1 purta întotdeauna la el, se afla o casetă goală. Poliţia a ascultat-o la nesfârşit.

Nu cred că ar fi purtat-o asupra sa.

Abia acum îmi dau seama că tu eşti aceea*care mi-ai cotrobăit prin apartament.

Ce ai spus?

Ai intrat la mine în apartament şi l-ai răscolit.

Margot coborî repede din pat. Scoase un strigăt de durere, ţinându-se de coaste. Îşi înfrânse durerea şi scoase din dulap un costum de tweed.

Ajută-mă să mă îmbrac.

Ce faci?

— Nu eu am fost persoana care ţi-a controlat apartamentul, spuse ea scrâşnind din dinţi de durere. Nu înţelegi? Asta înseamnă că eu nu sunt singura care caută ce a scos Wallace din Uniunea Sovietică.

Dar eşti rănită.

Mai bine rănită decât moartă, scumpă doamnă.

Natalie stătea la fereastra bucătăriei casei din Connecticut, privind cum îi dispare încet imaginea reflectată în geam. Afară, lumina dezvăluia peisajul învăluit într-o ceaţă transparentă, subţire deasupra pajiştei, ce devenea deasă la suprafaţa iazurilor. În depărtare, trunchiurile copacilor se conturau precum gratiile unei închisori.

În duminica aceea, când a plecat atât de grăbit în ultima lui călătorie, Wallace a rugat-o să îl ducă la aeroport. În maşină au vorbit doar despre afaceri, detalii de ultim moment pentru colecţia de iamă. Acum, îşi amintea cât de intens o privea, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie imaginea ei. Imagine de care să se agate ca de o

ultimă speranţă că se va întoarce acasă. Ca o ironie a soartei, el a trăit pentru câteva ore fericirea de a se fi reîntors, în timpul prezentării părea triumfător.

Natalie se cutremură. Trebuia să-şi adune tot curajul pentru a-şi explora gândurile ce începeau să depăşească speranţa pe care bătrâna o remarcase în ochii ei.

Margot luă ceaşca din mâinile lui Natalie şi îi întinse alta, cu ceai fierbinte.

— Pari furioasă.

Reuşise să o convingă că trebuie neapărat să controleze casa de la ţară. Natalie a acceptat, mai ales că în momente de stress era locul ei preferat de refugiu. Pe măsură ce se lumina se simţea tot mai bine şi era gata să analizeze povestea lui Margot. Imediat ce a urcat în maşină, Margot a luat o pilulă de valium, împotriva durerii. Pastila şi coastele rupte au doborât-o şi Natalie a fost nevoită să o ducă în braţe în camera de oaspeţi. Ea a moţăit pe o canapea în faţa sobei din bucătărie. Margot se trezise odihnită, plină de energie şi încerca să se împrietenească cu setterul roşcat, care îşi sprijinea capul în poala ei. Pistolul lui Margot era în poşetă, la îndemână, pe masa din bucătărie.

— Sunt furioasă, recunoscu Natalie. Soţul meu şi-a riscat viaţa fără să-mi spună.

Îşi risca viaţa cu mult timp înainte să te naşti tu.

Dar a continuat.

Aşa face orice poliţist.

Un poliţist nu-i spune nevestei că lucrează la poştă.

Depinde de nevastă, spuse Margot tăios. La drept vorbind, dacă tu reprezinţi femeia timpurilor modeme despre care aud atâtea, nu mă miră deloc. Ţi-ai făcut o virtute din a fi capricioasă.

Ori de câte ori am nevoie primesc critici sarcastice de la tatăl meu. Mulţumesc. Nu-mi trebuie şi de la tine.

Margot ridică din umeri enervată, dar gestul îi smulse un geamăt de durere.

— Hai să căutăm.

— Tu doar bănuieşti că Wallace a ascuns ceva. Luându-şi un aer de superioritate Margot răspunse:

* GRU – Conducerea politică de stat în U. R. S. S. (n. tr.).

Din experienţa mea ştiu că GRU* şi KGB ucid fie pentru a insufla frică, fie pentru a opri evenimente care sunt scăpate de sub control şi nu mai pot fi oprite altfel. Un atac în faţa a două sute de oameni sugerează că erau disperaţi şi că el trebuia oprit cu orice preţ.

Dar tu singură mi-ai spus că Wallace nu opera nimic. El aduna informaţii.

Înseamnă că ei sc temeau de aceste informaţii. Nu mai aveau timp. Şi pentru că nu au găsit ce căutau, au recurs la ultima soluţie.

După cum vorbeşti, par a fi extrem de inteligenţi. Femeia a scăpat pur şi simplu pentru că a avut noroc.

Mie mi se pare că a scăpat pentru că era o profesionistă. Dacă ar fi fost prinsă s-ar fi sinucis. Şi, poţi fi sigură, că pe urmele ei era un al doilea agent cu misiunea de a o ucide, dacă ea n-avea curajul s-o facă.

Natalie se prăbuşi pe canapea.

Încă nu-mi vine să cred că vorbim despre soţul meu.

Din acest punct de vedere – Margot zâmbi într-un mod neplăcut – vorbim despre soţul meu.

Nu! Soţul meu. Nu al tău.

Spune-i cum vrei. Totuşi el a scos ilegal.

Nu am nevoie de aşa ceva în viaţa mea. Eu trebuie să-mi conduc afacerile. Vreau să pleci imediat. Te conduc la autobuz, încalecă pe mătură şi pleacă. Pleacă!

Va trebui să mă dai afară cu forţa.

Nu. Eu sunt contribuabil la poliţie. Şi, în cel mai apropiat oraş avem un aşezământ foarte bun pentru boli mintale. Este destul să le îndrugi povestea asta. Natalie se apropie de telefon.

Timp de patruzeci de ani, spuse Margot calmă, soţul tău a condus o reţea de spionaj. Săptămână trecută el a

descoperit ceva pentru care ei l-au ucis. Trebuie să fie ceva foarte important.

O fi, pentru tine.

Poate pentru întreaga lume.

Nu mă interesează.

Pe Wallace îl interesa.

Oare? Nu şi-a dat osteneala să-mi povestească, nu? Ce te face să crezi că ar fi dorit ca tu să îmi povesteşti? Doar pe tine te mai interesează. El a murit. Nu a vrut să mă amestece şi pe mine. Ce te face să crezi că ar fi dorit să mă amestec acum?

Margot scotoci în poşetă şi lui Natalie i se făcu frică. Unul din motivele pentru care nu o detesta era frica; bătrâna părea capabilă să-i facă rău. Ridică repede receptorul.

Margot scoase din poşetă un plic şi i-1 aruncă. Acesta se lovi de vaza cu flori şi căzu pe masă.

Citeşte, proasto! Ai să-mi spui după aceea ce dorea Wallace. Natalie privea împietrită – pe plic era scrisul lui Wallace.

Ce scrie aici?

Nu ştiu.

Păi este pe numele tău, Margot.

Dar e sigilat. Citeşte data poştei. Wallace mi l-a trimis în ziua nunţii voastre.

Un secret chiar în ziua a'ceea?

Natalie luă furioasă cuţitul şi tăie plicul. Înăuntru era un altul pe care scria „N”. Îl deschise şi pe acesta.

„Tot ce îţi va spune ea este adevărat”, scrisese Wallace. „Este al naibii de sâcâitoare, dar loială. Ce vei face depinde numai de tine. Te iubesc”.

1 Un secret pe care nu i l-a împărtăşit în timpul vieţii, cădea în responsabilitatea ei după moartea lui. „Ce vei face, depinde numai de tine”. Mulţumesc, Wallace. Eu nu doream decât să salvez Cotillon şi să încerc să trăiesc fără tine. Da* iată că tu îmi dai de lucru. Natalie se apropie de sobă şi aruncă hârtia în foc.

Ce îţi scrie? Întrebă Margot curioasă.

De ce nu mi l-ai arătat până acum?

Am vrut mai întâi să văd cine eşti. Uneori el se lăsa vrăjit de frumuseţe şi tinereţe.

Şi am trecut testul?

Cu greu. Ce scrie?

Să te întreb despre munca lui. -

Ţi-am povestit tot ce ştiu. Wallace acţiona conform unui sistem personal foarte strict, pentru siguranţă. Reţeaua lui era celulară. Nimeni nu ştia de existenţa altora. Eu ştiu mai multe decât ceilalţi pentru că, la început, biroul din Londra era foarte important, dar să nu crezi că mi-a făcut confidenţe. Dacă eu aş fi trădat?

Nu cred că s-a gândit la asta.

Bătrâna respinse complimentul cu. Un gest de indiferenţă. Natalie se întrebă: ar fi putut oare Margot să devină duşmanul lui Wallace? S-a gândit el la asta? Aşa trăia, mereu cu teamă?

Aşadar, tu doar bănuieşti că el a adus ceva.

Presupun.

— Wallace nu a avut timp să vină aici, să ascundă ceva şi apoi să se întoarcă la New York. De la aeroport s-a oprit la apartament şi apoi a venit direct pe iaht. Nu aici, în apartament ar trebui să căutăm.

— Ţi-a spus că a venit cu un anumit zbor şi tu chiar crezi! Natalie clipi des, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Până şi cele mai obişnuite momente trăite cu el puteau ascunde o minciună. Wallace ştia întotdeauna ceva despre care ea nu avea habar. Jumătatea ei de viaţă a fost întotdeauna mai mică decât a lui. Apoi, îşi aminti că el a acceptat să o întâlnească la petrecerea lui Greg, pentru că vorbea ruseşte.

— Dar dacă ce-a aflat el în Rusia era doar în memoria lui?

— Este posibil, recunoscu Margot, afişând din nou zâmbetul ei ironic. În cazul acesta nu mai avem ce căuta. S-ar putea, ca persoana care a intrat în apartamentul din

New York să fie un hoţ şi nimic mai mult. Iar femeia care l-a împuşcat pe Wallace să fie doar o amantă părăsită.

— Gata, nu mai vreau să aud nimic.

Înainte de a începe căutările şi-au împărţit munca. Margot a luat casa, argumentând că un străin ar putea descoperi lucruri pe care nu le observă proprietarul. Natalie a plecat la hambar. Nu dorea ca Margot să-şi bage nasul în biroul unde găsise telefonul secret; era mult prea intimă cămăruţa.

În drum spre hambar s-a împiedicat de un muşuroi de cârtiţă şi a început să-1 preseze cu piciorul; cârtiţa asta săpase mult, se pare că se îndreptase spre hambar. Deodată, Natalie începu să fugă, fulgerată de un gând. Intră în hambar, apoi în biroul lui Wallace şi se repezi direct la sertarul secret. Telefonul dispăruse. Nu mai era nici firul. Când ieşi din nou afară, înţelese că şanţul nu fusese săpat de cârtiţă, pe acolo trecuse firul până la cel mai apropiat stâlp de telefon.

A dispărut telefonul, îi strigă lui Margot. Margot ridică din umeri.

Mă mir că l-au luat abia acum.

Natalie urcă în dormitor, dădu două telefoane şi când coborî o găsi pe Margot inspectând cu o lupă.

— Las-o baltă. Am verificat paşaportul. A sosit pe aeroportul Kennedy la ora la care mi-a spus, în ziua în care a fost împuşcat.

Margot continua să cerceteze ştampila.

— N-ai auzit ce ţi-am spus? Nu a avut timp să ascundă nimic în casă.

— Wallace putea să modifice perfect data de pe o ştampilă.

— Atâta lucru mi-am imaginat şi eu. L-am rugat pe şeful sistemului nostru de pază să verifice la vamă. Wallace a sosit în ziua în care a fost împuşcat.

Margot o privi cu un zâmbet aproape prietenos.

— Foarte bine. Şi a confirmat vama că Wallace a ieşit şi apoi a plecat imediat, după care a intrat în ţară cu un alt

paşaport?

Natalie o privea stupefiată.

— Soţul tău nu ar fi supravieţuit patruzeci de ani dacă ar fi fost atât de. Transparent.

— Nu mi-a trecut prin cap.

— Şi încă ceva, fii atentă când pui întrebări. Întrebările astea au prostul obicei de a furniza răspunsuri altor persoane.

În camera de oaspeţi, Margot descoperi câteva zgârieturi pe tapetul de pe un perete. Dezlipiră tapetul. Nu era nimic ascuns.

Cercetă cu lanterna tocul uşilor şi toate încheieturile din lemn, până când se terminară bateriile. Răsfoi fiecare carte din bibliotecă şi cercetă toate dulapurile şi toate rafturile. Apoi controla pivniţa.

În hambar, Natalie asculta casetele lui Wallace, ducând cu ea casetofonul în timp ce controla toate crăpăturile, pompa de apă pentru piscină şi pereţii exteriori. Se îndoia că el ar fi ascuns ceva aici, unde ar fi putut fi ros de şoareci.

Sunt penibilă, gândi ea. Pierd totul.

Se întoarse în casă şi o găsi pe Margot prăbuşită pe canapea. Dormea. O acoperi cu o pătură şi începu să caute în pod. Când coborî, după o oră, Margot fierbea ceaiul.

— Este imposibil să trăieşti fără ceai pe frigul ăsta.

La lăsarea serii, Margot hotărî că nu mai aveau unde căuta aşa că vor continua cercetările în apartamentul din New York.

Natalie deconecta sistemul de aer condiţionat, lăsă obloanele, încuie uşile şi duse setterul acasă la el. Porniră la drum nu înainte ca Margot să înghită o pastilă de valium. Până să intre pe şoseaua principală, bătrâna dormea tun, iar Natalie conducea cufundată în cele mai negre gânduri. Poate că bătrâna asta nu e în toate minţile, poate că exagerează trecutul şi are o fixaţie ce i se trage din al doilea război mondial. Dacă Wallace ar fi murit liniştit, în patul lui, ar fi alungat-o pe Margot fără să stea pe gânduri.

Poşeta lui Margot zăcea deschisă lângă ea. Natalie întinse o mână şi scoase cu grijă portmoneul. Îl deschise, concentrându-se în acelaşi timp asupra drumului. Scoase câteva cărţi de credit pe care reuşi să le citească la lumina de bord. Apoi găsi paşaportul. Era pe numele Margot Klein. Se îndoia că o femeie care a condus la Londra biroul unei reţele de spionaj ar fi pătruns în casele oamenilor sub numele ei adevărat.

Luă telefonul de pe bord simţind o nevoie disperată de a inspira o doză de real pe care ştia exact de unde o poate obţine. Era ora şase şi Lynn Brown se afla încă la birou.

Cine o caută? Întrebă secretara.

Văduva veselă.

Lynn răspunse într-o secundă.

Te simţi bine?

Mult mai bine. Ştii ce, îmi pare foarte rău că am plecat atunci. Ai putea să fixezi o întâlnire a clubului? Aş vrea tare mult să terminăm discuţia în legătură cu Cotillon.

Văduva veselă? Eşti sigură că te simţi bine?

Perfect. Până una alta trebuie să fac şi ceva adevărat.

Rămase de-a dreptul impresionată de promptitudinea fetelor. Când ea intra pe Autostrada 684, Lynn, Rita, Rhonda şi Laura erau deja adunate în sala de şedinţe, pentru teleconferinţă.

Vă sunt recunoscătoare, spuse ea în receptor.

Ar fi cazul.

Unde am rămas?

Hai să vorbim despre împrumuturile pe care le oferea Wallace, le sugeră Natalie. Eu nu cred că voi avea timpul să-i cunosc pe cei care împrumutau de la el.

Pentru un procent de douăzeci şi unu la sută, interveni Rhonda, eu aş cerceta-o şi pe mama.

Dar eu nu am cum să recuperez aceşti bani. Nu pot să stau în mijlocul străzii şi să strig „Daţi-mi banii!”

Mie îmi sună bine. Eu aş analiza situaţia şi aş menţine operaţia, continuă Rhonda.

Natalie are dreptate, o contrazise Lynn. Simplifică, acesta trebuie să fie laitmotivul reorganizării. Această companie trebuie să funcţioneze după două coordonate principale: să cumpere haine de blană şi să le vândă.

Că veni vorba, interveni Rita cu o voce stridentă, acele fabrici pe care le deţii tu au un stoc supradimensionat şi valorează foarte mulţi bani. Închide-le.

Natalie încercă, dar fără succes, să le explice că atelierele Nevski erau cele care fixau standardul după care compania Cotillon achiziţiona haine de la alţi manufacturieri. Membrele Clubului de artă nu s-au lăsat înduioşate nici de argumentele ei împotriva întreruperii relaţiilor cu vechii prieteni ai lui Wallace.

Din câte îmi dau eu seama, omul era unionist, remarcă Rhonda acru. Când ai făcut ultima dată estimarea costurilor de producţie în comparaţie cu Hong Kong şi Coreea?

Cotillon vinde calitate americană.

Aşa au făcut şi agricultorii. A fost odată ca niciodată.

Nat, o rugă Lynn, te rog încearcă să uiţi că au existat ultimii cinci ani. Încearcă să-ţi imaginezi că eşti un bancher investitor, priveşte problema obiectiv, aşa cum ai face-o pentru un client de-al tău care are necazuri. Ce sfat i-ai da?

Natalie auzea aceleaşi argumente pe care le folosise şi ea în discuţiile cu Wallace. Dar acum ea îl apăra. Ce-i spusese tata? Realitatea evoluează, iar eu stau pe loc. Lângă ea, Margot sforăia. Prietenele aşteptau un răspuns, dar ea îşi epuizase lista argumentelor, într-un târziu, o auzi pe Laura Drake:

Reclamele. Campania de reclame va fi un dezastru dacă Diana Darbee se retrage.

Femeia fatală! Mârâi Lynn.

Fatală sau nu, fără ea Natalie n-o să vândă prea multe haine. Pot cumpăra spaţii de reclamă, dar cine o să ne pună în evidenţă dacă o pierdem pe Diana?

În capul lui Natalie se declanşară toate sistemele de alarmă.

Cine o să ne pună în evidenţă? Ce naiba se întâmplă cu Laura Drake? De ce nu venea cu idei agenţia ei? De ce nu aducea o soluţie de campanie publicitară? Se lenevise? Destul de nervoasă, atacă subiectul imediat, deşi momentul era total nepotrivit. Dacă nu putea obţine o altă campanie, măcar să o înţepe pe Laura.

Hai să găsim pe altcineva, Laura. Imediat. Pregătim vânzările de Crăciun. Nu-mi place să îmi schimb ideile în cursul acţiunii, dar e bine să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Cât despre Diana, Wallace a spus întotdeauna.

Wallace nu mai este, spuse Rita tăios. Iartă-mă, Natalie, dar.

Wallace, repetă Natalie cu încăpăţânare, a spus întotdeauna că o irosim pe Diana.

O irosim? Laura, care concepuse imaginea femeii modeme în campania ei publicitară, întrebă cu răceală: cum adică o irosim?

Diana este actriţă, îi explică Natalie. Noi nu am făcut, altceva decât să o plimbăm de ici colo ca pe un manechin. I-am folosit faţa, dar nu şi talentul.

Care poate fi discutabil.

Ea îi era credincioasă lui Wallace. Vreau să fie credincioasă şi companiei Cotillon. Hai să-i oferim ceea ce încă nu are.

Cum ar fi?

Lasă-mă să termin, spuse Natalie cu un ton care nu admitea replică. Putem prinde doi iepuri deodată dacă îi vom exploata mai bine talentul: o campanie publicitară mai bună, pentru a vinde mai multe haine, şi un devotament atât de profund faţă de Cotillon încât, indiferent cât de proastă ar fi publicitatea din cauza asasinării lui Wallace, Diana să nu dorească să-ne părăsească. Laura, asta vreau eu să faci tu. O campanie publicitară pentru actriţa Diana Darbee şi, ca o măsură de prevedere, stai de vorbă şi cu Donna Mills.

Hei, Natalie? Strigă Rita.

Poftim?

Bine ai revenit între noi. Dar ia-o uşurel!

Margot se trezi când Natalie micşoră viteza pentru a plăti taxa de intrare pe podul Manhattan. Înainte ca Natalie să-i spună de paşaport, Margot o întrebă:

Nu ţi-a adus nici un cadou?

Doar ţi-am spus că nu.

Chiar nici un cadou? Nici măcar păpuşile acelea caraghioase?

Nu. Mergea mereu în Rusia. Nu trebuia să-mi aducă păpuşi.

Mie îmi aducea totdeauna cadouri.

Mi-a dat o haină superbă din blană de râs, ripostă Natalie furioasă.

Ce-ai spus?

Blană de râs rusesc. A lucrat-o, aici, Leo Margulies.

Bineînţeles. Ce rost avea să plăteşti vamă pentru o haină gata lucrată, când o puteai confecţiona la New York?

Ajunse în apartament, Margot intră în dormitorul lui Wallace iar Natalie tăcu un duş. În timp ce îşi usca părul o auzea încă pe bătrâna cotrobăind devastator, ca o armată invadatoare. Brusc, nu mai suportă ideea de a o lăsa să violeze intimitatea camerei elegante şi liniştite pe care o împărţise cu Wallace.

— Margot? Cum se face că ai călătorit cu paşaportul adevărat şi ţi-ai folosit propriile cărţi de credit? Eu te-am descoperit atât de uşor!

Margot ieşi din şifonier unde controlase un costum vechi, pe care Wallace nu-1 mai îmbrăcase de mulţi ani.

— Mi-ai controlat poşeta, nu?

Nu sunt sigură că îţi cred povestea.

În cazul acesta îţi mulţumesc că m-ai lăsat să controlez casa.

Cine a răspuns la telefon?

O doamnă care are grijă de florile mele.

— Dar.

Margot o privi stânjenită.

— Acum câţiva ani Wallace m-a obligat să ies la pensie. Nu-mi pot permite un paşaport fals.

Ai ieşit la pensie? Şi atunci ce faci aici?

Nu-mi place cum a murit. Mai ai întrebări?

Natalie se urcă în pat.

— Eu am să te ajut mâine. Sunt epuizată.

A dormit profund, până a doua zi dimineaţă, când a trezit-o Margot, oferindu-i o cană cu ceai.

Haina.

Ce spui?

Unde este haina? Haina din blană de râs pe care ţi-a dat-o.

— Este în seif la Cotillon. Probabil că valorează mai mult decât apartamentul acesta.

— Adu-o!

— De ce? Este lucrată la Leo Margulies. Wallace nu a adus-o din Rusia.

De unde ştii că a lucrat-o Leo?

Are eticheta firmei lui şi ambalajul.

— Prostuţă mai eşti! Nu ţi-a trecut prin cap că Wallace ar putea coase o etichetă de-a lui Leo Margulies pe o haină rusească pe care s-o împacheteze apoi în ambalajul firmei lui Leo?

De ce?

Ca să o scoată din Uniunea Sovietică. Adu haina.

Am să-1 sun pe Leo.

Nu-i mai amesteca şi pe ceilalţi! Adu haina!

Natalie o sună pe Joannie Frye la birou şi o rugă să-i trimită haina printr-un curier. Margot aşteptă, măsurând neliniştită sufrageria, oprindu-se mereu în faţa ferestrei, cercetând strada.

— Nu mai înţeleg, spuse Natalie. Ruşii nu confecţionează haine.

Foarte corect. Meseriaşii au fugit după Revoluţie.

Şi atunci, de ce.?

Ruşii trimit blănurile de animale în Europa. Rusoaicele înstărite îşi lucrează hainele de blană în Italia. Deci, dacă haina ta a fost lucrată în America, foarte bine, este un produs Leo Margulies, aşa cum arată eticheta şi ambalajul. Dar, dacă a fost lucrată în Italia, Germania sau Franţa şi a fost cumpărată din Rusia, este posibil ca Wallace să fi ascuns ceva în ea.

Imediat ce sosi curierul Natalie scoase haina din sacul de plastic şi. I-o arătă lui Margot. Aceasta o privi încruntată:

Fir-ar să fie, este al naibii de bine lucrată. Să vedem ce are sub căptuşeală.

Nu este lucrată în stil franţuzesc. Leo coase de mână căptuşeala.

Nu mai spune! Margot zâmbi. Este un procedeu neobişnuit pentru o piesă atât de costisitoare.

Face un fel de tiv fals.

Uite ce, hai să ne convingem singure, spuse Margot luând haina lângă fereastră, la lumină, şi atacând-o cu o lamă.

Ce naiba faci?

Descos căptuşeala. Mă îndoiesc că ar fi ascuns ceva prin buzunare.

Într-adevăr, Margot părea o bună meseriaşă, aşa cum se lăudase. Lama lucea şi tăia firele de aţă cu care erau prinse căptuşeala exterioară şi cea interioară. Reuşi să o desfacă şi dădu la iveală încrengătura de cusături care uneau bucăţile de blană.

Ochii femeii străluceau la fel ca oţelul lamei, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. De emoţie respira sacadat. Apoi, pe măsură ce degetele ei se mişcau din ce în ce mai lent, ritmul respiraţiei îi revenea la normal.

— Ce s-a întâmplat?

Margot aruncă lama şi îşi trecu degetele bătătorite de muncă peste cusături.

— Vezi fâşia asta de întăritură?

Natalie privi nedumerită la o bucată de pânză tare. Cusută pe dunga unde se uneau două bucăţi de piele.

— Ce ar trebui să văd?

— Chiar şi cel mai bun blănar din Europa, care s-ar ridica la această măiestrie, nu şi-ar pierde timpul să coase bucata asta pe deasupra. A cusut-o pentru a ridica preţul. La naiba! Margot aruncă furioasă haina pe duşumea. Calitate americană. La naiba! Eram convinsă că voi găsi ceva. Nu cred că ai o maşină de cusut.

Ba am.

Bine, adu-o, am să-ţi repar haina.

Natalie privea vrăjită cu cită precizie lucra Margot. O şi lăudă, dar Margot mirii.

— În tinereţea noastră lucram o haină pe zi. Acum ei fac douăzeci.

După ce termină de cusut, Margot îi spuse că este obosită. Natalie o rugă să se instaleze în camera de oaspeţi, dar răsuflă uşurată când o auzi spunând că mai are de făcut câteva vizite.

— Ne vedem diseară, Natalie. O să terminăm de controlat apartamentul. Să nu discuţi cu nimeni despre asta.

Natalie se înfăşură în haină şi rămase în picioare lângă fereastră. O văzu pe Margot mergând în direcţia Central Park West. Făcu semn unui taxi. Era iute şi hotărâtă, ca un tenisman care domina plasa cheltuind multă energie. Pe ambele trotuare ale bulevardului, câte un bărbat aştepta taxiul. Unul dintre ei păru să-i ceară lui Margot să stea la rând. Margot ieşi în mijlocul străzii, de parcă ar fi vrut să oprească maşina cu propriul său trup.

Cei doi se apropiară de Margot. La colţul blocului următor, exact la limita razei ei vizuale, Natalie văzu o maşină ce pleca dintr-un loc de parcare. Lumina roşie a semaforului opri traficul. Margot privea neliniştită în urmă, la cei doi bărbaţi care se apropiau. Deodată, Natalie intui că exista o legătură între cei doi bărbaţi şi maşină. Nu era sigură, dar aşa simţea. Ieşi în fugă din casă şi apăsă agitată pe butonul liftului. Îşi aminti că este oră de vârf şi ar putea aştepta

mult, aşa că pomi în fugă pe scări. Ieşi val-vârtej pe uşa principală a clădirii.

Maşina, un taxi pirat, se oprise lângă Margot. Unul din bărbaţi deschise portiera; Margot, care credea că vrea să-i ia taxiul, se aşează iute pe canapea. Al doilea bărbat deschise cealaltă portieră şi amândoi urcară în maşină. De unde şe afla, Natalie avu impresia că Margot se zbătea între cei doi bărbaţi. Începu să fugă sperând că o mai putea ajuta.

Auzi un fel de claxon şi în secunda următoare se afla pe pavaj, cu o durere ascuţită într-un picior. Într-o fracţiune de secundă văzu un biciclist dezechilibrându-se, revenindu-şi şi îndepărtându-se cu toată viteza. Portarul clădirii veni în fugă lângă ea.

— Doamnă Nevski, doamnă, aţi păţit ceva? Aţi văzut ce a făcut ticălosul!

— N-am nimic, n-am păţit nimic. Fii liniştit.

Se ridică în picioare. Taxiul pirat dispăruse, dispăruseră şi Margot ţi cei doi bărbaţi.

— Să-i ia naiba de biciclişti! Ar trebui exterminaţi. Sigur n-aţi păţit nimic?

— Nu, stai liniştit. Pomi şchiopătând spre clădire.

Ajunse în casă şi îşi puse o pungă cu gheaţă pe picior, convinsă că va face o vânătaie de toată frumuseţea. Se întreba de ce episodul acesta ar putea fi altceva decât ceea ce se întâmplă zilnic la New York. O femeie care nu se uită pe unde merge este lovită de o bicicletă. Biciclistul nu se opreşte, îşi continuă drumul. Normal. Dar dacă biciclistul îi proteja pe cei doi bărbaţi care au răpit-o pe Margot? Trei oameni îşi dispută un taxi. Oare, întotdeauna urcă toţi trei în maşină?

De două ori întinse mâna spre telefon, dar se răzgândi. Ce anume să spună? Presupunea că doi bărbaţi au răpit o bătrânică inofensivă, cu un taxi pirat, în Central Park West. Existau cel puţin zece mii de taxiuri pirat în New York. Da, şi bătrânică inofensivă avea pistol.

Dar dacă Margot a descoperit ceva în haină şi a luat acel ceva când a trimis-o pe Natalie după maşina de cusut? Bărbaţii aceia puteau fi oamenii ei. Aşteptau ca ea să o păcălească pe văduva lui Wallace şi să pună mâna pe ce ascunsese el.

Natalie formă numărul de telefon.

— Doamna Nevski sunt, Kenny. Da, informaţia ta a fost foarte corectă. Dar Margot Klein se află aici, la New York. Aş dori să o cauţi şi să mi-o aduci. Şaptezeci. Căm un metru cincizeci şi cinci, în jur de patruzeci şi şapte de kilograme. Scundă, îndesată, părul alb, ochii albaştri. Faţa rotundă. Accent britanic.

În seara aceea Margot nu s-a întors acasă. A doua zi dimineaţă, pe la ora zece, Kenny Wilson i-a telefonat. Era foarte sobru şi preocupat:

— Din nou trebuie să vă avertizez. Dacă toate aceste poveşti au vreo legătură cu uciderea domnului Nevski, trebuie să anunţaţi poliţia.

Ce-ai descoperit?

Femeia a devenit chiriaşă la morga oraşului.

Poftim?

Cadavru neidentificat. Aparent, victima unui jaf.

Cum, este moartă?

— Da, doamnă Nevski. Este moartă.

— Jaf?

— Se pare că hoţii au intrat în panică. I-au luat poşeta. Ea s-a luptat cu ei. Au lovit-o în creştetul capului. A murit.

— Dar era atât de descurcăreaţă! Murmură Natalie.

— Uneori reuşeşti să te descurci, alteori mori dacă opui rezistenţă. Mi se pare mie, sau aţi cunoscut-o?

— Da, am întâlnit-o.

1 Trebuie să vă întreb ce ştiţi.

— Nimic.

Kenny tăcu şi Natalie îl auzi aprinzându-şi o ţigară. Aşteptă. Prin minte îi treceau fel de fel de supoziţii. Să fi minţit Margot? Au avut oamenii aceia ce fura de la ea? A

spus adevărul şi a fost ucisă de cei care l-au omorât pe Wallace? Poate că a găsit şi a luat ce căuta, acel ceva ce fusese scos ilegal din Uniunea Sovietică. Să fi adus într-adevăr Wallace ceva important de acolo?

O tristeţe profundă o cuprinse, amrntindu-şi de bătrânică. Margot îi spusese ceva ce a impresionat-o profund: „Nu-mi place felul în care a murit Wallace”.

— Există vreo problemă în legătură cu povestea asta, Kenny?

Mă întreb cum să le spun prietenilor mei de la morgă cine e Margot Klein, fără să stârnesc întrebări nedorite.

Asta-i foarte uşor. Sună la numărul ei din Londra şi cere-i persoanei care va răspunde la telefon să anunţe dispariţia ei poliţiei din New York.

O voi face, doamnă Nevski. Dar, v-aş rămâne recunoscător dacă aţi fi puţin mai atentă cu ceea ce intenţionaţi să întreprindeţi.

Sunt hotărâtă şi ştiu ce am de făcut. Mulţumesc, Kenny. Kenny deveni solemn.

Au început să moară oameni. Insist să mergeţi la poliţie. Natalie avu impresia că Kenny se află pe punctul de a face el acest lucru.

— Kenny, nu-mi pot permite să apar pe prima pagină a ziarelor. Acum două zile încercase să o facă pe Laura Drake să vadă latura optimistă a publicităţii. Acum trebuia să-1 convingă pe Kenny de contrariul.

— Agenţia de publicitate Laura Drake m-a informat că riscăm să o pierdem pe Diana Darbee dacă ziarele vor continua să se ocupe de misterele companiei Cotillon. Cred că nu trebuie să-ţi mai spun că acum, cu şase săptămâni înainte de Crăciun, este cel mai nepotrivit moment. Riscăm să ruinăm campania de publicitate la care am muncit atât de mult. Dacă Diana ne părăseşte, amândoi va trebui să ne căutăm de lucru în altă parte.

Trânti receptorul. Apoi formă numărul lui Greg la Washington.

A intervenit ceva. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Vin acasă la sfârşitul săptămânii.

Detectivii de la omucideri pun întrebări ciudate despre Rusia.

Ce-ar fi să luăm cina împreună diseară?

„Am fost convinsă că aşa vei reacţiona”, şopti Natalie, după ce închise telefonul. Nici nu era de mirare. Toate firele duceau spre Rusia.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-o jachetă din piele şi cu un pulover pe gât, o privea insistent. Când metroul se opri în staţia Trenton, New Jersey, unde trebuia să-1 întâlnească pe Greg,. Natalie coborî în ultima secundă, înainte de a se închide uşile. Urcă în fugă scara metalică şi se grăbi să iasă din coridoarele lungi, abia luminate, înspăimântător de nepopulate. Îl simţi în spatele ei. Când, în sfârşit, ieşi din terminal şi privi peste umăr prin uşa de sticlă, îl văzu clar; îşi îmbrăca din mers balonzaidul.

Natalie trecu pe lângă câteva taximetre şi autobuze, aflate la capăt de linie şi privi în jur pentru a se orienta. La stânga ei era o intersecţie foarte aglomerată, dincolo de ea câteva clădiri masive dift cărămidă. Chiar în faţă se afla strada cu patra benzi de circulaţie, pe care, aşa cum a instruit-o Greg, trebuia să o traverseze. Reperă firma restaurantului Pete Lorenzo. Privi din nou înapoi şi îl văzu pe bărbat trecând pe lângă taximetre, aşa cum făcuse şi ea. Începu să fugă, dar se bloca între maşinile oprite la semafor. Găsi, în sfârşit, un mic culoar de trecere şi traversă strada. La intrarea în restaurant, * privi din nou peste umăr. Respira sacadat. Bărbatul urca într-un autobuz. O femeie îl întâmpină cu un sărut fugar şi autobuzul plecă.

„Trage-ţi sufletul şi revino-ţi!” îşi spuse ea, înainte de a intra în restaurant.

Greg îi făcu din mână din capătul sălii, unde se găsea un bar foarte aglomerat. Erau o mulţime de bărbaţi. În timp ce Greg se îndrepta spre ea, aproape toţi o priviră obraznic,

iar unul o invită la masă. Constată cu uimire că era bucuroasă să-1 vadă pe Greg.

Greg arăta superb”- tânăr, plin de energie, prosper. Costum şi pantofi englezeşti, cămaşă, cravată şi batistă italiene. Îi spusese odată că avantajul cel mai mare al căsătoriei cu Sally consta în faptul că funcţionarii publici cu soţii bogate erau întotdeauna trataţi cu respect. Greg îi zâmbi, îi prinse mâinile între ale lui, o trase mai aproape şi o sărută pe obraz.

Tremuri!

M-am pierdut în staţia de metrou.

Este vina mea. Trebuia să te aştept pe peron. Se îndepărtă de ea şi o învălui cu o privire caldă şi îngrijorată. Arăţi minunat.

Mă simt precum Camille în ploaie.

Şi Camille are nevoie de un whisky cu gheaţă. Am comandat deja. Ne aşteaptă la masă. O luă de braţ şi o conduse spre o masă retrasă. Să ştii că arăţi extraordinar. Poate puţin cam trasă la faţă, cred că dormi prea puţin, în schimb ţi-ai recăpătat strălucirea de altădată. Ce te înviorează, afacerile? Sau ai pus cumva ochii pe mine ca pe o posibilă cucerire.

Aici obişnuiai să te întâlneşti cu Wallace?

Uneori. Era cam la jumătatea drumului. Aşa cum am procedat şi noi astăzi. Îi plăcea restaurantul ăsta.

Nu mi-a spus niciodată de el.

Mă surprinde. Protipendada locuieşte în Trenton, iar aceşti domni bine hrăniţi pe care-i vezi în jurul tău sunt politicienii din Jersey. Wallace obişnuia să spună că zumzetul pe care-1 auzi este clinchetul banilor în democraţia noastră. Spunea despre el că este un newyorkez provincial şi că aceşti politicieni nu sunt mai puţin lacomi decât oricare alţii, dar faptul că frecventează acest local îi face să pară mai puţin vinovaţi.

Vorbele astea ţi se potrivesc mai degrabă ţie, decât lui Wallace.

Poate că sunt ale mele, îi zâmbi el.

Se întâmplă lucruri foarte ciudate, Greg.

De aceea ţi-am dat cartea mea de vizită. Ce spune poliţia?

Nu, nu despre poliţie e vorba.

Dar la telefon aşa mi-ai spus.

Aşa ţi-am spus? Greo o privi lung.

Tu glumeşti?

Natalie luă o gură de whisky în semn de recompensă pentru isteţime şi o a doua pentru a-şi face curaj.

A apărut o femeie care pretinde că este prima soţie a lui Wallace.

Ştiam că a murit.

Şi eu. Dar ea ştia amănunte din viaţa lui, pe care eu nu le cunoşteam. Mi-a spus că Wallace a fost agent, spion OSS, în timpul războiului.

Greg dădu din cap amărât.

Nu era singurul din familie. Unchiul Norbert a fost agent CIA pe timpul lui Kennedy. Întotdeauna am avut impresia că Joan Didion l-a avut ca model pentru un personaj din cărţile ei.

Mi-a mai spus că după război Wallace a organizat o reţea secretă de spionaj în Rusia, exclusiv pentru preşedintele Truman, dar a continuat să lucreze pentru Eisenhower, Kennedy şi pentru ceilalţi preşedinţi. Ea crede că Wallace a adus ceva important din Rusia şi de aceea l-a omorât KGB-ul.

Ce anume?

Nu ştiu. Am răsturnat casa şi apartamentul cu susu-n jos. Nu am găsit nimic.

Greg zâmbi.

Am s-o sun pe Joan Didion.

Bineînţeles că nu mi-a venit să cred, dar s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat. Am văzut doi bărbaţi urcând-o cu forţa într-o maşină pe această femeie. Ştiu şi eu. Poate că avea întâlnire cu ei. Mie mi-a spus că are câteva vizite de

făcut. Dar asta se întâmplă ieri. Azi-dimineaţă femeia a fost găsită moartă.
Moartă? Ce spune poliţia?
Că ar fi vrut să o jefuiască şi în busculadă au omorât-o.
Greg sorbi gânditor din băutură.
Doamna în cauză dispare. Sună a dosar clasat.
Greg, vorbim despre o femeie care a murit.
Tot caz clasat se cheamă.
Cu o foarte mică excepţie.
Şi anume?
Natalie mototoli între degete marginea feţei de masă. Apoi îl privi drept în ochi.
— Dacă este adevărat că Wallace conducea o reţea secretă de spionaj, nu putea pune mâna pe telefon să spună pur şi simplu: „Bună ziua, domnule preşedinte, m-am gândit că e bine să vă informez că Gorbaciov a mai înregistrat o victorie în Biroul Politic”.
Înţelegi ce vreau să spun, Greg? Avea nevoie de un om de legătură. Cineva trebuia să organizeze aceste întâlniri super-secrete. Cineva care lucrează la Casa Albă, Greg.
Greg făcu un semn chelnerului şi o întrebă atât de natural, de parcă ar fi discutat despre campania electorală de peste patru ani:
Comandăm?
Greg!
Aluziile tale sunt subtile asemeni curenţilor din Gulf Stream. Nu înţeleg prea bine ce doreşti de fapt?
Spune-mi că este adevărat. Tu chiar nu vrei să înţelegi? Dacă Wallace a avut o viaţă secretă ca spion, moartea lui ridică întrebări delicate. Nu a fost pur şi simplu împuşcat de o blondă, ci a murit. În timpul unei operaţiuni secrete.
— Adevărul nu-1 poate învia.
— Dar îmi poate oferi o motivaţie cu care să trăiesc. Dacă ar fi aşa, eu aş fi din nou mândră de el. De noi. Mândră de căsnicia noastră.
Greg îi luă mâna şi-i spuse cu afecţiune:

— Te înţeleg. Aş dori să avem fapte cu care să susţinem aceste argumente.

Greg se străduia să pară sardonic, dar privirea lui avea o expresie ciudată. I se păru că descoperea în acea privire, admiraţie şi frică.

— Nota de plată, te rog, strigă el la chelner.

Nu i-a spus lui Greg câteva lucruri importante – cartea de coduri Perla, telefonul primit de la Liuba, telefonul secret din biroul lui Wallace, banda cu povestea vieţii lui şi semnificativa Zi a valentinelor. Când observă limuzina impunătoare apropiindu-se de intrarea restaurantului, se decise să joace tare.

— Grozăvia asta este pentru noi? Şoferul coborî şi deschise portiera.

Aparţine unei persoane pe care aş dori să o cunoşti, răspunse Greg cu indiferenţă aparentă.

Jeff Jervis?

Zâmbetul dispăru brusc de pe faţa lui Greg. V -Cum de.?

Ce vrei să-mi faci, Greg?

Hei, eu nu sunt decât un om aflat la mijloc. De unde ştii că-i maşina lui Jervis?

Şoferul era poliţistul care o alungase de pe proprietatea lui Jervis din Greenwich, dar nu avea nici o intenţie să-i explice lui Greg.

Ce avea el comun cu Wallace?

Totul.

Poliţistul-şofer privea într-un punct fix, deasupra capului lui Natalie.

Urcăm? Întrebă Greg.

După tine.

Se trezi într-un interior care mirosea a piele nouă şi lac de lustruit nichelul. Fotoliile se aflau faţă în faţă, câte două locuri de fiecare parte. Greg îi făcu semn să se aşeze lângă el, dar Natalie alese scaunul cel mai îndepărtat, în diagonală. Maşina intră în intersecţia aglomerată. Greg închise geamul despărţitor dinspre cabina şoferului.

Ce maşină!

Ce-ai spus?

Maşina. Maşina lui Jervis. Arată grozav, nu?

Natalie ridică din umeri. N-o impresiona nimic, cu excepţia faptului că maşina era extrem de silenţioasă şi geamurile atât de negre, încât îţi dădeau sentimentul apăsător de izolare.

Este blindată, spuse Greg, zâmbind din nou. Cred că nici o bombă nu o dă gata. Aleargă ca o fantomă. Aşteaptă numai, să vezi ce casă are!

Mergem în Connecticut?

Nu. Lângă Princeton.

Ce legătură avea el cu Wallace?

Îl las pe el să-ţi explice.

După o jumătate de oră de mers părăsiră şoseaua principală şi continuară drumul într-o beznă de nepătruns. Natalie coborî geamul şi constată că merg pe un drum de ţară, mărginit de un gard metalic vopsit în alb.

— Ce-i asta? O fermă de cai?

— Are cam două sute de cai pursânge. Cincizeci care participă la curse şi cam o sută de iepe cu mânji. Învârte sume mari.

Era surprinsă de tonul admirativ cu care vorbea Greg. Îl privi mai atentă. El îi zâmbi şi Natalie nu reuşi să-şi dea seama dacă îl ironiza pe Jefferson sau pe ea, ori îşi bătea joc de el însuşi.

La lumina farurilor se vedeau grajdurile roşii şi oameni care încărcau în camioane cai. Apoi apăru o clădire compactă, formată din mai multe aripi, o casă modernă cu pereţi de sticlă. Trecând pe lângă o aripă a casei, Natalie văzu într-o cameră imensă o femeie fragilă, cântând la pian.

Cine este?

Doamna J.

Limuzina ocoli casa şi parcă lângă un hambar mare, în faţa căruia erau o mulţime de alte maşini. După ce au coborât, Natalie auzi muzică western şi larma specifică unei

petreceri. Greg o conduse spre hambar. Intrară. Hambarul fusese transformat în sală de dans. Cam o sută de oameni îmbrăcaţi în jeanşi şi pulovere, beau şi dansau. Oaspeţii îşi luau singuri berea, de la nişte robinete, iar chelnerii serveau friptură de pui la mesele aranjate în jurul ringului de dans.

Îl zări pe Jervis printre oaspeţi, făcându-le semne prietenoase, încercând să se apropie de ei, strângând mâinile ce i se întindeau şi întrebând invariabil:

— Cum vă simţiţi? Vă distraţi bine?

Era îmbrăcat în jeanşi, cu o cămaşă în carouri peste care purta o vestă. Nu lipseau nici cizmele de cow-boy. Nasul ascuţit, obrajii supţi şi sprâncenele înguste se străduiau să se încadreze într-un zâmbet cuceritor, dar ochii lui o fixau cercetători. Natalie îşi adună curajul. Lucrase destul timp într-o bancă pentru a simţi mirosul banilor care dau puterea.

— Bună, Greg. Ai uitat să-mi spui că este o femeie frumoasă. Avea un foarte vag accent britanic, uşor forţat şi o privire enervantă care o evalua. Când ochii lui îi examinară picioarele, Natalie îşi strânse haina pe lângă corp.

— Jeff Jervis, spuse el zâmbind. Părul foarte rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

Îmi pare bine, răspunse Natalie, ignorând mâna întinsă.

Sunt uluit, continuă Jervis.

Înseamnă că suntem doi.

Mda! Accentul englezesc deveni mai puternic. Te cred. Ce-ai vrea să-ţi spun?

Domnule Jervis, suntem în casa dumneavoastră, la o întâlnire fixată de dumneavoastră. Există vreun locşor liniştit unde am putea sta de vorbă?

— Bineînţeles!

Îi conduse spre o uşă, urcară nişte scări şi intrară într-un birou. Prin peretele de, sticlă se vedea toată sala în care se

desfăşura petrecerea. Când Jervis închise uşa, zgomotul amuţi brusc. Nu se mai auzea nimic.

— Vă rog să luaţi loc.

Natalie se aşează pe o canapea iar Greg preferă un scaun lângă peretele din sticlă. Jervis luă loc pe fotoliul din spatele biroului. Unul din pereţii camerei era plin cu diplome şi premii primite de la diverse societăţi apolitice şi religioase. Pe un raft care înconjura pereţii camerei se aflau o colecţie impresionantă de şepci de baseball, cu însemnele armatei americane, ale serviciilor secrete, ale unităţilor de pompieri din oraşele Los Angeles şi New York, ale unor brigăzi speciale de poliţie şi ale unor unităţi navale şi de submarine.

— Aşadar?

— Ce se întâmplă, domnule Jervis? Unde şi cum l-ai cunoscut dumneata pe soţul meu?

— Mi-ar plăcea să cred că vom deveni prieteni.

— Nu schimba vorba! Izbucni ea, prea tensionată pentru a se putea controla. Lui Wallace nu-i plăceau cei care manipulau oameni.

Era mai mult decât un bătrân socialist şi ţi-ar fi spus în faţă că eşti un parvenit.

Jervis o privea cu simpatie, fără să se enerveze.

— De fapt, eu şi Wallace am reuşit să ne înţelegem excepţional – am vorbit aceeaşi limbă. Eram o pereche; doi oportunişti realişti, asta eram noi doi. Cred că ne-am simpatizat chiar, nu-i aşa, Greg?

Greg bătea uşor cu degetele în rama scaunului şi privea fix în camera unde oamenii se distrau. Faţa lui cu trăsături frumoase era ca o mască.

Am jucat şi tenis aici. Doamne, ce serviciu avea! Ce passing shot în lung de linie, uau! Am uitat ce vârstă are în secunda în care am intrat pe teren. Mi-a spus că tu erai singura care îl bătea la tenis. De fapt, eu mă aşteptam la o amazoană, nu la o sirenă.

Aţi jucat tenis aici?

Aici, la Greenwich, la Washington, oriunde ni se încrucişau drumurile. Mi-a spus că îl prindeai mereu cu reverul. Că el a învăţat tenis pe vremea când reverul nu constituia o tehnică de joc, dar că tu îl foloseşti exact ca şi Chris Evert.

Fără să vrea, Natalie zâmbi. Acum îşi explica de ce se înţeleseseră Wallace şi Jervis.

Asta era scuza lui preferată. De fapt eu nu-1 băteam întotdeauna, în ce împrejurări l-aţi cunoscut pe Wallace?

Preşedintele mi l-a pasat în 1981.

Nu înţeleg.

Preşedintele preia oficiile la Casa Albă cu un cabinet, să-i spunem de bucătărie, format din oameni cu experienţă, aşa ca mine. Jervis zâmbi ironic. Cu trecutul meu binecunoscut, de agent secret în Vietnam, informarea asupra serviciilor secrete a intrat în sarcina mea. Printre nucile care mi-au căzut pe cap se afla şi un tânăr de perspectivă, foarte inteligent, aici de faţă – Greg. El era omul de legătură al unui blănar care susţinea că are o reţea de spionaj organizată în Rusia şi insista cu încăpăţânare să raporteze numai preşedintelui. Aşa ceva era cu neputinţă. Noi, cei care-1 conducem pe preşedinte, avem o regulă strictă.

Natalie se încorda.

/conduceţi pe preşedinte?

Ce este? Te deranjează cumva?

Eu am crescut într-o familie unde oamenii aflaţi în slujba preşedintelui erau conduşi de el.

Vremurile se mai schimbă. Regula noastră strictă era: niciodată nu va fi lăsat singur în compania unei persoane, pentru că, aşa cum unu plus unu fac doi, tot astfel va ieşi după întrevedere crezându-1 pe acela. L-am convins pe preşedinte să-1 oblige pe Wallace Nevski să-mi raporteze mie.

Wallace nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Bineînţeles. Nici nu a făcut. S-a retras.

S-a retras?

Da. A ieşit la pensie. Avea şi vârsta. Preşedintele i-a înmânat această distincţie. Jervis scoase o cutiuţă din buzunarul vestei şi i-o întinse. Natalie o deschise – o medalie de aur strălucea pe o perniţă de catifea. Cea mai înaltă decoraţie, continuă Jervis, pe care preşedintele i-o putea acorda lui Wallace, fără a cere aprobarea Congresului. O glumă proastă, de fapt, pentni că Wallace a trebuit să o ţină câteva momente în mână, după care a fost nevoit să o înapoieze.

Natalie scoase medalia şi o strânse puternic în palmă.

Greg?!

Ai auzit ce-a spus omul, Natalie. Prima soţie a lui Wallace ştia adevărul până la un punct. Poate că moartea lui a impacientat-o. Poate că a cuprins-o deodată pofta de acţiune. Fiind bătrâna şi singură, îi venea greu să renunţe la o viaţă palpitantă. Ştii, spionii sunt ca şi criminalii. Pe noi ceilalţi ne dispreţuiesc. Sunt ca lupii între oi. Jeff, cum le spun teroriştii la cetăţenii obişnuiţi?

Parcă măgari.

Tu ce eşti, Greg? Îl întrebă Natalie.

În nici un caz lup, zâmbi el. Sunt doar un birocrat care împleteşte fire de lână.

Dar dumneata, domnule Jervis?

Un elefant bătrân cu o memorie de invidiat.

Ei bine, amândoi aţi uitat ceva.

Ce anume, Natalie? Nu te supăra că îţi spun Natalie.

Amândoi aţi uitat ceva. M-aţi minţit, dar aţi dat-o-n bară.

Cum aşa, draga mea?

Wallace avea un telefon secret.

— Şi?

— După ce a fost ucis, la acest telefon l-a căutat cineva. O femeie care nu ştia că a murit.

— 0 femeie?

— Da.

Păi. N-aş vrea să par nedelicat, doamnă Nevski, dar Wallace. O femeie. Cred că-ţi imaginezi.

Este rusoaică şi speriată de moarte.

Tot nu înţeleg ce vrei să spui.

Poate o să vă simţiţi mai bine dacă veţi afla că nu a sunat cu taxă inversă.

Poftim?

— Telefonul este plătit de una din companiile dumneavoastră. Jervis aruncă o privire neliniştită spre Greg, care părea foarte stânjenit.

A trebuit să-1 luăm de acolo, doamnă Nevski.

Ştiu. Aţi intrat fără permisiune pe proprietatea mea.

Voi plăti daune.

— Este ultima voastră şansă, vă somez pe amândoi să mă lămuriţi. Soţul meu a fost împuşcat. O anchetă oficială este în curs de desfăşurare. Le voi spune tot ceea ce ştiu până acum şi vă asigur, ştiu mult mai multe decât v-am spus.

— Hai să ne calmăm.

— Recunosc, mi-ar fi fost frică să vă ameninţ în absenţa lui Greg, pentru că nu ştiu exact cine sunteţi şi de unde aţi apărut.

— Bine, bine, gata.

Nu mă trataţi ca pe o proastă. Nu o faceţi pe deştepţii cu mine. Vreau adevărul.

Ţi-am spus adevărul. Deşi nu în întregime. Soţul dumitale a ieşit la pensie, după cum ţi-am spus. Dar, doi ani mai târziu, a luat-o iar pe cont propriu şi a încercat să-1 convingă pe Greg să-1 ducă la preşedinte. Bineînţeles că le-am tăiat avântul la amândoi.

Natalie îl privi pe Greg. Ochii lui albaştri deveniseră ca oţelul auzind insulta.

Jeff, deviezi.

Nu! Tu ai deviat!

Greg se ridică de pe scaun cu o mişcare uluitor de rapidă. Abia atunci realiză Natalie că nu-l văzuse niciodată furios. Tot ce ştia despre Greg – zâmbete sardonice, ironice, ochii calzi ca ai unui copil – nu mai exista. Faţa lui devenise o mască rigidă, albă ca vaml. Dintr-un pas ajunse lângă

Jefferson Jervis, şi Natalie observă că tot trupul îi era încordat.

Însă, la fel de iute cum se ridicase, Greg se întoarse şi se prăbuşi pe scaun. Chipul inexpresiv privea din nou petrecerea de jos. Natalie oftă, simţind o dezamăgire stranie.

Jefferson Jervis reluă povestirea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aşadar, Wallaee pretindea că a descoperit un fel de conspiraţie, în cele mai înalte cercuri sovietice. Pretindea că făcea des călătorii în Uniunea Sovietică şi îşi menţinuse contactele acolo. Cerea insistent să-1 întâlnească pe preşedinte. I-am spus că regulile noastre nu s-au schimbat. Wallaee a insistat că deţine informaţii atât de explozive încât nu le poate dezvălui decât preşedintelui. Afirma că în cazul în care ajungeau cumva în Rusia, prin vreo scurgere de informaţii CIA, s-ar produce un adevărat dezastru. Noi, însă nu îl conduceam pe preşedinte aşa. Wallaee era furios la culme. Mai târziu am aflat că a întreprins câteva acţiuni pe cont propriu. Bineînţeles că nu a reuşit. Zidul din jurul preşedintelui nu a cedat.

Natalie se uită din nou spre vămi său, dar acesta privea în gol.

Ce fel de conspiraţie?

Nu a vrut să ne spună. Ne-a precizat doar că dacă se scurge vreun cuvânt, în Rusia va fi război civil. Am glumit, că ăsta nu ar fi chiar cel mai îngrozitor lucra pe lumea asta, dar el mi-a spus foarte serios că ar fi. Mi-a spus că ar suferi milioane de oameni. Mi-a spus că şi noi am suferi, pentru că Rusia este ţara unde există jumătate din armele nucleare din lume şi că exact în această ţară, nu trebuia să fie război civil. Mi s-a părut un argument logic.

— Şi atunci, de ce nu l-ai ajutat?

— Pentru că sub toate aceste cuvinte nu exista nici o conspiraţie, îmi părea rău pentru el. Mă gândeam vag, dar dacă. Dar dacă. Şi atunci, împotriva raţiunii, l-am lăsat să

mă convingă să-1 finanţez, măcar până va descoperi vreo probă concludentă, vitală, suficient de importantă ca să îl las să-1 vadă pe preşedinte.

Jefferson Jervis nu era omul care să-şi cheltuie banii pe idei nebuneşti. Cu tristeţe, Natalie înţelegea acum de ce a pierdut Wallaee iahtul Panache.

Aşa că i-ai cumpărat iahtul. Jervis începu să râdă.

Greg, ai o verişoara extrem de isteaţă. N-a stat cu mâinile în sân.

Poate că data viitoare vei asculta un astfel de om. Expresia de pe chipul lui Jervis le demonstra cu claritate că nu accepta să fie pus la punct. Privirea lui grea căzu asupra lui Greg, dar atitudinea acestuia arăta limpede că nu dă doi bani pe ce gândea Jervis.

Wallaee mi-a sugerat un contract de vânzare şi unul de închiriere. Era o modalitate curată de a finanţa ceea ce făcea, fără să stârnească întrebări şi să fie nevoit să mintă.

Ce fel de conspiraţie investiga el?

Dumnezeu ştie. Nu mi-a dat nici o informaţie.

Dumneata ce crezi că investiga?

Nimic. Ascultă-mă, eu am propriile mele legături în Uniunea Sovietică. Cunosc câţiva birocraţi, câţiva oameni cu funcţii înalte în armată, sunt prieten cu membri ai diverselor organizaţii, inclusiv Pamiat, ultranaţionaliştii. Atât cât pot fi ei prieteni cu un străin. Adevărul este că am cercetat pe cont propriu şi nu am ajuns la nimic.

Pamiat7

Pamiat. Înseamnă memorie. Vorbeşti ruseşte, nu-i aşa? Este un fel de mişcare să-ne-întoarcem-la-zilele-de-glorie, la-rădăcinile-Rusiei. De fapt, în ultima vreme organizaţia a ajuns o adevărată forţă în Rusia. Gorby va avea mult de lucru cu ei.

Da, Wallaee mi-a spus câte ceva despre ei.

Îşi aminti ce auzise pe caseta ce conţinea confesiunea lui.

„Pentru fiecare mutare corectă a lui Gorbaciov, pentru fiecare idee din Perestroika. Pentru fiecare susţinător

ardent al reformei. Un membru reacţionar al mişcării Pamiat”.

Cine este conducătorul acestei mişcări? Tătucul?

De unde naiba ai aflat asta? O întrebă Jervis tăios.

De ici, de colo. Cine este?

Ştiu doar că aşa i se spunea lui Stalin.

Bineînţeles că ştia mai mult. Natalie se hotărî să nu spună nimic despre milionarii amintiţi de Liuba.

— Nu înţelegi, doamnă Nevski? Nu descoperise nimic. Mi-a fost milă să-1 resping cu brutalitate, dar bătrânul domn era încăpăţânat. Pur şi simplu refuza să renunţe.

— Dacă nu deţinea nimic de valoare, atunci cine şi de ce l-a ucis? Jervis oftă. Greg încercă să intervină, dar ftnanţistul îl opri cu un gest al mâinii.

Sunt convins că nu era o persoană importantă. Te asigur.

Ce te face să fii atât de convins?

Am investigat pe două direcţii. Prima – un bătrân agent este împuşcat? Gândeşte-te puţin. Am cercetat imediat fiecare colţişor de pe glob. Nimic.

Dar cine ştia că este spion?

Crede-mă, doamnă Nevski, am pus întrebarea potrivită, oamenilor potriviţi.

Şi care este a doua direcţie?

În toţi aceşti ani cât el a continuat să sape, nu a găsit nimic, în plus, la Moscova nu s-a petrecut nimic care să demonstreze concret teribilele lui suspiciuni. CIA nu a descoperit nimic. Englezii, nici atât. Nici el nu a aflat nimic. Mi-a fost penibil să-i spun să se lase păgubaş. Era un bătrân veteran loial, care muncise aproape cincizeci de ani.

Femeia aceea nu era amanta lui.

Doamnă Nevski, sunt dispus să cred că blonda în cauză nu era o „blondă” în înţelesul pe care-1 dăm noi cuvântului.

Dacă sunteţi dispus să acceptaţi asta, trebuie să vă puneţi întrebarea cine l-a ucis, şi de ce?

În ce mă priveşte, presupun că Wallaee a fost neatent.

Ce vreţi să spuneţi cu asta?

A comis o greşeală. KGB-ul i-a luat urma. Când i-au descoperit reţeaua, care acţionase sub nasul lor atâţia ani, au hotărât să încheie socotelile. O lecţie pentru oricine ar mai îndrăzni să se gân-dească la spionaj în Uniunea Sovietică. Sunt şi ei oameni, nu-i aşa?

Poate că dumneata ai greşit. Poate că te-ai trezit vorbind despre el în „cabinetul vostru de bucătărie”.

Ia stai puţin, doamnă Nevski! Mă tratezi ca pe o cantitate neglijabilă, greşeală pe care au făcut-o unii diplomaţi de carieră şi, ulterior, au regretat-o. Faptul că mă ocup de afaceri nu înseamnă că nu pot rezolva sarcini guvernamentale.

Cine te-a însărcinat cu asta?

Preşedintele Statelor Unite. Duc tratative cu ruşii de mai bine de zece ani. Ştiu ce-i înmoaie şi ce vor ei. Îţi mai spun încă o dată, am verificat povestea spusă de soţul dumitale şi n-are nici o bază reală. Pricepi?

Ceea ce pricep foarte bine, răspunse Natalie cu înverşunare, este că verificarea făcută de dumneata putea să le ofere ruşilor o pistă care să-i pună pe urmele lui Wallaee. Poate că întrebările dumitale le-au dat ruşilor răspunsul de care aveau nevoie.

Fir-ar să fie! O iei de la capăt! Eu am fost ofiţer de contrainformaţii în sud-estul Asiei. Nu sunt un tâmpit. Nu l-am deconspirat eu pe soţul dumitale!

Atunci, de ce a fost ucis?

Greg, vrei te rog să vorbeşti cu femeia asta?

Nu mă trata cu superioritate, domnule Jervis!

Îţi înţeleg amărăciunea, dar te asigur că eu nu-ţi spun poveşti. Doamnă Nevski, soţul dumitale nu întinerea. Sunt convins că asta nu te consolează cu nimic, dar este mai bine să cunoşti adevărul, decât să spui poliţiştilor cine ştie ce bazaconii. Şi nu uita că îi pui în pericol pe toţi prietenii lui din Rusia.

Natalie îl privi întrebător pe Greg.

N-a ştiut să se oprească la timp, şopti el cu tristeţe.

Ar fi neloial să-1 condamnăm că a continuat să activeze. Îşi iubea meseria.

Wallaee nu era un bătrân senil, şopti Natalie.

Pardon?

— M-aţi pus în faţa unei situaţii îngrozitoare. Trebuie să accept una din variante: ori a fost ucis de amanta lui, ori l-au lichidat pentru că devenise senil.

Se lăsă o linişte grea. Natalie închise ochii, golită de orice speranţă. Aici se termină totul, gândi ea. Aici, la ferma de cai a unui miliardar de tinichea.

— Aş dori să fac ceva pentru dumneata, spuse Jervis într-un târziu. Pentru Wallaee.

— Voi păstra această medalie.

Nu-i o idee tocmai bună. Natalie o strânse cu putere în palmă.

Nici să nu vă gândiţi să mi-o luaţi! Interveni şi Greg.

Îţi aparţine, nu-ţi face probleme.

Nu-mi fac probleme, se răsti ea.

Nu-i deloc o idee bună, repetă Jervis.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră şi Natalie avat impresia că, în ciuda diferendului dintre ei, care părea că era foarte serios, în privinţa medaliei erau dispuşi să colaboreze.

Păstreaz-o, repetă Greg. Este a ta.

Sunt hotărâtă să o păstrez.

— Există considerente de securitate naţională la mijloc, insistă Jervis.

— Nu dau doi bani pe securitatea ta, ţipă Greg. Las-o în pace. Jervis ridică din umeri şi schimbă subiectul.

— Cred că eşti conştientă de faptul că situaţia companiei Cotillon e foarte precară.

— Am aflat multe lucruri pe care nu le ştiam.

— Cineva se străduieşte să obţină controlul asupra companiei, îl cunoşti pe Stevie Weintraub?

Este importator de haine de blană.

Wallaee îl cunoştea?

Nu-1 putea suporta.

Ei bine, el încearcă preluarea companiei.

Mulţumesc pentru avertisment.

Vrei să te ajut? Natalie îl privi mândră.

Nu, mulţumesc.

Aş face-o în amintirea lui Wallaee.

— Ai făcut deja prea multe pentru Wallaee. Şi nu m-ar mira deloc să aud că te vei folosi de Stevie Weintraub.

Natalie, nu spune prostii, o opri Greg. Jeff te poate salva.

Tu să nu-mi mai spui nimjc, Greg.

Considera că vămi ei a trădat-o prin simplul fapt că a fost împotriva lui Wallaee şi a acceptat povestea lui Jervis. Greg ar fi trebuit să separe binele de rău. Acum, dacă nu putea fi obiectivă, asta se datora suferinţei care o împiedica să fie raţională. Speranţele că trecutul a fost ceva unic dispăruseră iar golul din faţa ei, care se numea viitor, era sumbru şi îngheţat ca o noapte de iamă.

CARTEA A TREIA.

Perestroika

_ Nu-mi vine să cred că au trecut deja două luni de când Wallaee ne-a părăsit, se lamenta Diana Darbee.

' Două luni, o săptămână şi trei zile, gândi Natalie, dar nu spuse nimic. Se simţea de parcă tocmai intrase undeva la căldură sosind din viscol.

Tot trupul îi ardea. El exista acolo, ascuns în inima ei, dar nu o mai preocupa în fiecare secundă. Munca i-a folosit mult, mai ales în timpul zilei.

— Crăciunul a fost un dezastru, continuă Diana. Nu mi l-am putut scoate din minte. Până la urmă, prietenul meu a plecat acasă fără să-şi primească darul.

Natalie o aproba politicos, dar nu scotea nici un cuvânt.

Şi Anul Nou, gemu Diana teatral. Nici nu vreau să-mi amintesc. Tu ce ai făcut de Anul Nou?

I-am supravieţuit, răspunse Natalie, adunându-şi forţele şi agăţându-se de amintiri. La ora zece dormeam tun.

— Fir-ar să fie de vacanţe.

Convenienţele sociale fiind îndeplinite, Diana îşi scutură coama de păr blond. Actriţa era îmbrăcată cu o salopetă din piele, cu fermoarul desfăcut până între sâni, foarte strimtă şi care se mula indecent în zona pubisului. Toaleta actriţei o adusese pe eficienta Joannie Frye într-o stare de paralizie tâmpă. Diana privi semnificativ ceasul mare, cromat, pe care-1 purta peste mâneca din piele a costumului.

— Bine, şi acum să vedem ce mai avem de făcut.

Această vizită constitui punctul culminant al unei întregi săp-tămâni de negocieri între Laura Drake şi agentul Dianei, directorul executiv al lui Natalie şi avocaţii care-i reprezentau. Datorită faptului că publicitatea legată de asasinarea lui Wallaee mai scăzuse în intensitate, Diana acceptase să nu părăsească firma Cotillon. Ducea, totuşi, tratative făţişe cu Furrari şi Revillon şi acceptase, la modul superficial, să se informeze despre campania publicitară pregătită de Natalie. Acesta era motivul pentru care se afla în birourile Cotillon şi nu la Agenţia publicitară Drake.

Dimineaţa începuse prost. Înainte ca Joannie să o anunţe că Diana a sosit mai devreme, pe Natalie o înnebuniseră telefoanele, iar biroul uriaş pe care-1 împărţea altădată cu Wallaee, era plin de hârtii. Nu apucase să se dezbrace, când a sunat-o proprietarul magazinului din Binghamton reclamând agitat că n-a sosit maşina cu haine. Natalie a încercat să depisteze maşina şi, după trei telefoane, l-a putut asigura pe patron că totul este în regulă şi marfa va sosi curând. În acelaşi timp Joannie primea, la un alt telefon, o reclamaţie din partea unui manufacturier canadian, care cerea insistent cecul. Cum a terminat cu magazinul, Natalie l-a sunat pe canadian şi l-a asigurat că este o greşeală, că dintr-o neatenţie a funcţionarilor bancari cecul lui a ajuns la Londra, dar totul se va rezolva rapid. În timp ce vorbea, Joannie a intrat cu un maldăr de facturi pe care trebuia să le semneze; în urma ei, a apărut un avocat care îi arătă că se află sub incidenţa articolului 11 din Codul penal, dacă nu rezolvă problema clientului său.

Apoi a sunat Pete Kastoria, şeful atelierului şi s-a plâns că tăbăcăria din Brooklyn doarme, că nu le-a trimis un transport de blănuri pe care ar fi trebuit să-1 primească acum o săptămână. Natalie a telefonat la tăbăcărie, apoi'l-a asigurat pe Pete că blănurile vor sosi până la prânz. L-a rugat să o anunţe în caz că nu vor sosi. Aflată deja într-o dispoziţie jalnică, a reuşit, totuşi, o discuţie relativ mulţumitoare cu un mincinos de pe Strada 30, care îi datora bani pentru o mie de haine din blană de vulpe. Nu terminase de vorbit când a apărut contabilul şi i-a arătat că o parte din facturile semnate erau incorect completate. Apoi a sunat un alt avocat, ce se ocupa de colectarea banilor împrumutaţi de Wallaee; l-a somat să fie mai ferm când îi avertizează pe datornici. Un creator de modele, pe care ea îl îndrăgea, a anunţat-o că pleacă. Natalie 1-a ţinut de vorbă până a aflat că motivul sunt banii promţându-i apoi că-i va primi, în timp ce Joannie, lângă ea, îi arăta corespondenţa care trebuia citită şi semnată.

A reuşit să dicteze câteva răspunsuri la scrisori, folosind micul Panasonic al lui Wallaee, în timp ce aştepta legătura cu banca. Exact în acel moment, Joannie a anunţat-o că a sosit Diana Darbee.

Diana s-a uitat curioasă spre biroul plin de acte, a studiat cu invidie haina pe care Natalie o aruncase pe un scaun şi a remarcat că nu apucase să-şi bea cafeaua.

Parcă ai duce în spate o întreagă industrie. Cum naiba te descurci?

Relativ bine. Îţi mulţumesc că ai acceptat să vii.

Diana îi prezentă secretara, agentul publicitar, coafeza şi pe cei doi avocaţi ai ei. Natalie le-o prezentă pe Joannie Frye şi îl înşfacă pe Leo Margulies, care trecea întâmplător pe hol. Au băut cu toţii câte o cafea şi când, în sfârşit, au dispărut ceştile, asistenţii şi tot anturajul, Natalie s-a trezit faţă în faţă cu Diana, pentru prima oară după înmormântare.

Se aşează comod pe canapea.

Am hotărât două lucruri importante. Unu – „Creatorii de haine de blană pentru femeia modernă”, este un slogan acceptabil, aşa că îl vom păstra. Doi – Wallaee a spus mereu că tu îţi iroseşti talentul.

Care talent? Rise Diana într-un fel neplăcut.

Noi ne-am axat numai pe faţa ta frumoasă, vocea şi înfăţişarea de femeie modernă. Dar nu te-am folosit şi ca actriţă.

Privirea Dianei deveni în egală măsură intrigată şi îngrijorată.

Da, ce spui tu acolo?

Laura mi-a trimis acest plan de campanie publicitară, continuă Natalie punându-i în faţă dosarul cu patru schiţe în culori. Nu uita că firma Cotillon Furs este un nume cu tradiţie în comerţul cu haine de blană. L-am ales dintr-o listă cu firme falimentate, pe care mi-o adusese Wallaee, pentru că am socotit că are rezonanţe clasice.

— Prea clasice, o întrerupse Diana. Cotillon sună de-a dreptul învechit. Ar trebui să-1 schimbi.

Clientele mele, răspunse Natalie calmă, sunt femei realizate, conservatoare, convinse că provin din familii puritane, venite în America pe vasul, MAYFLOWER.

Ca şi familia ta? O întrerupse Diana, cu un zâmbet insinuant.

Noi provenim din familia de protestanţi Scot. Am avut vaporul nostru. Acum o să-ţi citesc. Nu uita că vei juca rolul nepoatei. Eşti pregătită?

Stai puţin, cine este tipa care seamănă atât de bine cu mine?

Bunica mea. A făcut singură investiţii la bursă. A reuşit să vândă acţiunile înainte de crah. De altfel bunica îşi cumpăra haine de la vechea companie Cotillon. Următoarea schiţă o reprezenta pe Diana îmbrăcată într-o haină cu o croială modernă, lucrând la un computer. „Nepoata” se adresa direct camerei de luat vederi: „Cotillon, compania care produce hainele femeii moderne de afaceri”.

O privi pe Diana, care stătea impasibilă.

— Aici avem altă schiţă. Este nostimă.

Diana era schiţată într-o sanie trasă de câini: „înfruntând frigul de la Polul nord, bunica a supravieţuit pentru că se îmbrăca în hainele Cotillon”.

În următoarea schiţă, Diana se afla pe Park Avenue, îmbrăcată într-o modernă haină de nurcă, ducând un căţel în lesă: „Femeia modernă se îmbracă la Cotillon”.

În ultimul desen, Diana era prezentată într-o haină de blană, model purtat de Eleanor Roosevelt, desfăcând o sticlă de şampanie: „Bunica a reprezentat statul nostru în Congres”.

„îmbrăcată în haine produse de Cotillon”, termină de citit Diana. Ei bine, din câte văd eu nu ţi-ai pierdut timpul. Lasă-mă să mă gândesc la asta în week-end. Îşi privi din nou ceasul, apoi răsfoi desenele.

Nu eşti liberă la prânz? O întrebă Natalie. Am rezervat o masă la restaurantul rusesc.

Sables nu mai este aici, în apropiere?

Acum se numeşte Garden, spuse Natalie descumpănită.

Eu vreau un sandviş cu pastrama. Şi murături. Şi mai vreau muştar. Hai să mergem. Tu plăteşti. Ei, ce-i cu tine?

Sunt descumpănită. Acolo mănâncă toţi blănării şi. Mă privesc atât de insistent, cred că din cauza lui Wallaee şi.

— Ce?

Mă simt stânjenită. În ultima vreme nu am mai fost acolo.

Să-i ia naiba! Se răsti Diana, aruneându-şi pe umeri jacheta Cotillon. Mergi acolo cu mine, chiar acum.

Conversaţiile încetau pe măsură ce Natalie şi Diana înaintau, conduse de bătrânul patron, spre o masă din centrul localului. Diana îi sfida.

— Spune-mi şi mie, i se adresă Diana bătrânului, suficient de tare: o sută de blănari tocmai şi-au pierdut glasul. Ce se întâmplă cu cei doi din colţ, care îndrăznesc să mai vorbească?

Natalie simţi că intră în pământ.

Sunt din Republica Populară Chineză. Îmi pare bine că vă văd din nou, doamnă Nevski. Cât despre vedeta noastră – bătrânul o prinse de obraz pe Diana – în opt ani n-ai avut timp pentru un sandviş?

Ţi-am trimis o fotografie. Dar nu o văd pe perete.

A fost furată.

Trebuia să mă anunţi şi-ţi trimiteam alta.

Atrăgea persoane nedorite în restaurant. Vă aduc meniul?

Pastrama. Şi apă tonică, pentru mine. Şi cât mai multe murături.

Proprietarul restaurantului se îndreptă strigând:

— Murături pentru vedetă.

Conversaţia în salon se reluă şi Diana întrebă îneântată:

Ţi-a plăcut?

A fost o scenă la care mi-ar fi plăcut să lipsesc.

Prostii. Ştii care-i problema ta?

Ştiu, prea iau lucrurile în serios.

Nu. Iei în serios lucruri lipsite de importanţă. Cred că l-ai înnebunit pe Wallaee. Natalie se întunecă.

Hai, sus fruntea, aud că ai rezolvat problema magazinelor.

Rita Dabney mi-a găsit un client pentru tot lanţul de magazine, dar nu are bani lichizi. Acum încerc să-1 asociez cu cineva cu bani.

Managerul meu mi-a spus că dentistul a trebuit să-şi verifice rezervele de aur, după ultimul tău telefon. Se pare că începi să ţii situaţia sub control.

Din ce în ce mai bine. Munca mi-a fost de folos. Mă simt bine când am la ce mă gândi.

Cum merg afacerile?

Ne omoară preţurile pieilor brute. Nurca, cel puţin, e înnebunitor de scumpă.

Cine te ajută?

Joannie este foarte eficientă la birou şi Leo Margulies mă ajută mult. Bătrânul Irving ţipă în locul meu. Joannie îi spune „brigada de artilerie grea'„. Ar trebui să-1 auzi cum vorbeşte la telefon, încercă să-1 imite: „Te-ai retras? Ce fel

de om eşti tu să te retragi în Florida când văduva celui mai bun prieten este jefuită? „

L-ai imitat perfect, ca şi Wallaee, felicitări! O aplaudă Diana.

Aş vrea să fiu ca Wallaee. Eu rezolv de la om la om. Ţi-aş putea vinde podul Brooklyn, dacă am negocia faţă-n faţă, dar Wallaee ar fi fost în stare să-1 vândă mai multora. Se întrista, copleşită de amintiri. Uneori îmi doresc să mor şi eu.

Doar că nu ai timp, interveni Diana, arătând limpede că nu acceptă confesiuni sau momente de slăbiciune.

Ai dreptate, se trezi Natalie la realitate. Dar Irving este atât de bătrân, încât adoarme între două telefoane. Mă mulţumesc şi cu atât, pentru început. Caut o modalitate de a moderniza sistemul nostru de lucru. Mereu ne gândeam la asta, eu şi Wallaee. Mereu promiteam că vom delega autoritatea managerială. Acum, nu mai am de ales. Ori mă organizez cum trebuie, ori voi fi înghiţită de alţii.

Dar acasă, cine te consolează9

— Sunt mai mult singură. Prefer aşa. Când simt nevoia, mă întâlnesc cu prietenele mele – Clubul de artă. Apropo, te roagă să accepţi o invitaţie la un dejun.

Diana respinse invitaţia cu un gest scurt.

Tatăl tău te ajută?

Nu prea.

Mama? *

Natalie clătină din cap amărâtă. De fapt, părinţii ei insistau să renunţe la afacere.

Dar vărul acela drăguţ şi cu sânge rece, Gregory? Continuă Diana cu un zâmbet plin de semnificaţii.

Nu ne-am mai întâlnit de la înmormântare. El stă mai mult la Washington.

Adevărul era că Greg îi telefona săptămânal, dar ea refuza să stea de vorbă cu el. Avea nevoie de un duşman. De cineva pe care să dea vina că l-a pierdut pe Wallaee. Iar

vămi ei, care o mintie şi conspirase cu celălalt, era tocmai potrivit pentru acest rol.

Diana, şopti ea deodată, uneori îl simt în mine.

Pe cine?

Pe Wallaee.

Până acum nu spusese nimănui. Abia recunoscuse faţă de ea însăşi. Diana o privi ciudat. Natalie ridică din umeri.

— Sentimentul este cât se poate de real. Îţi jur că îl simt pe Wallaee în mine.

Diana zâmbi strâmb.

— Şi unde, exact, îl simţi?

Natalie clipi. Zâmbetul Dianei era ca lovitura dată unui naufragiat care se chinuia să urce în barca de salvare.

O prostie, nu? Mai bine spune-mi ce crezi de campania publicitară a Laurei?

Scumpo, ca de obicei, la obiect. Întrebarea este: am eu nevoie de aşa ceva?

Natalie ştia. Adevărata problemă a Dianei era întrebarea: va aresta poliţia femeia care l-a ucis pe Wallaee? Nu dorea ca numele ei să fie legat de un proces răsunător. Îşi câştigase banii prin muncă şi îi preţuia.

Conversaţia se poticni şi amândouă tăcură un timp. În sfârşit, au sosit sandvişurile şi Diana a rupt tăcerea:

Mănâncă! Eşti numai piele şi os. Şi încă ceva, mi-ar plăcea să mergi pe jos la serviciu. Fă ceva şi scapă de cearcănele alea.

Le am pentru că nu dorm suficient.

Pune-ţi sângele în mişcare dimineaţa şi ai să vezi că vor dispărea. Mersul pe jos este cel mai bun lucru. Privi curioasă în jurul ei, amintindu-i lui Natalie că acest obicei îl avea şi Wallaee -devora tot ce vedea. Ştii, Wallaee m-a învăţat cum să fac deosebirea între milionari şi parveniţi. Milionarii îmbracă haine elegante şi discrete, parveniţii poartă mult aur.

Diana, de ce te-a sunat Wallaee în ziua în care a plecat în ultima călătorie?

Diana o privi surprinsă de faptul că Natalie ştia de acel telefon.

Să-şi ia rămas bun.

Doar rămas bun?

Diana schiţă un zâmbet, dar se răzgândi. Vorbi pe un ton foarte sobru:

Mi s-a părut că vocea lui era încordată.

Ce vrei să spui?

Parcă şi-ar fi luat adio. Ca şi cum ştia că nu se mai întoarce. Avea mai multă căldură în glas, decât de obicei.

Natalie luă sandvişul. Îi fu teamă să întrebe cum era Wallaee „de obicei”.

Diana, ţi-a dat Wallaee ceva, atunci, în ultima zi?

Care ultima zi?

Pe vas. Când a fost împuşcat.

Oh!

Diana îşi luă un aer impenetrabil. Ca şi cum faptul că agenţii ei o scoseseră imediat de pe vapor, i-ar fi şters definitiv din memorie incidentul.

Ce vrei să spui?

Mă gândesc la un cadou. Nu ţi-a adus vreun cadou din Rusia?

Probabil şi tu te gândeşti la păpuşile acelea stupide.

Orice.

Nu. Nu mi-a adus nimic. Zâmbi răutăcios. Ţie ce ţi-a adus?

0 haină lungă din blană de râs rusesc.

Perrrfeect!

Nu este chiar genul meu, dar arată superb.

Vreau să o văd.

Nu zău!

Da! Hai, plăteşte, plăteşte şi să plecăm. Au parcurs drumul în fugă.

Natalie a intrat în seiful companiei şi s-a întors îmbrăcată cu haina.

Oh, Dumnezeule! Şopti Diana. Parcă-i o furtună de zăpadă.

Uite, probeaz-o şi tu.

— S-ar putea să nu ţi-o mai dau înapoi. O furtună de zăpadă caldă. Mă simt ca Scrooge Mc Duck plonjând într-un ocean de bani.

Ridică gulerul hainei şi mângâie cu obrazul blana mătăsoasă.

— Ştii ceva? Noi două trebuie să stăm de vorbă.

Luni, spuse prompt Natalie, nedorind să mai discute despre campania publicitară.

Nu, nu despre campanie, se răsti Diana privind-o cu sinceră admiraţie. Cum naiba faci tu. Natalie?

— Ce să fac?

— Vreau să spun. Dumnezeule, Natalie. Cred că eşti. Un sac cu dinamită.

A doua zi dimineaţa, mergând pe jos la serviciu, aşa cum îi sugerase Diana, Natalie izbucni în hohote de râs. Abia acum a înţeles ce a vrut Diana să spună. Oamenii o priviră uimiţi şi ea se prefăcu că admiră un afiş. Dolarul continua să scadă, ceea ce însemna că preţurile la licitaţia de blană de nurcă de la Seattle aveau să crească. Simţea că putea obţine un avantaj din asta, dar nu se putea gândi decât la „sacul cu dinamită". Începu din nou să râdă, întrebându-se ce ar spune Diana dacă i-ar povesti prima noapte de dragoste cu Wallaee.

Totul s-a întâmplat în noaptea în care au deschis primul salon de prezentare a blănurilor Cotillon. Un magazin de testare, ieftin, închiriat de Rita, într-o clădire propusă pentru demolare, pe Madison Avenue. Reclamele comerciale cu femeia modernă-om de afaceri au prins repede şi clientele au luat, pur şi simplu, cu asalt, magazinul.

0 serată de inaugurare modestă s-a transformat într-o adevărată petrecere cu şampanie şi caviar. Târziu, după ce toată lumea a plecat, şi-au făcut un cuib de haine din blănuri – nu mai era căldură – şi au mâncat tot caviarul. Paharul lui Natalie era gol. Wallaee l-a dus pe al său la buze şi a stropit o haină.

— Vulpea! Ai grijă, am promis-o unei cliente.

— – în comerţul cu blănuri, promisiunile se fac pentru a nu fi respectate, spuse Wallaee, ştergând picăturile aurii.

Natalie îi privea fascinată degetele lungi şi elegante. Ridică ochii şi constată că el o studiază. Apoi Wallaee s-a aplecat şi i-a sărutat bărbia. Nu se poate, gândi ea. Aşa ceva nu mi se întâmplă mie. Are peste şaizeci de ani, dar buzele lui se lipeau uşor de gura ei. În sfârşit, şase luni de muncă, petrecerea şi reuşita magazinului

1 s-au părut un motiv suficient pentru a-i răspunde la sărut. După o vreme, el s-a ridicat şi a stins lumina. Natalie îşi auzea bătăile inimii.

Trebuie să-ţi spun ceva, reuşi să murmure. Nu-s grozavă la treaba asta.

Nu-ţi face griji. Bătrânul domn îşi aminteşte câte o şmecherie.

Nu prea mă las uşor convinsă.

Nici nu-mi imaginam asta. Ce-ar fi să explorezi? Să-mi pui întrebări. Să-mi povesteşti despre tine.

Dacă aş fi de acord, tu ai sta aici cu mine toată noaptea şi ai vorbi?

Ce-i drept, nu prea m-ar trage inima, dar.

Nu eşti întotdeauna atât de răbdător. M-ai înnebunit până acum cu afacerile astea.

Aşa-s afacerile. Încearcă să te gândeşti la dragoste ca la o mică vacanţă bine meritată.

Vacanţele sunt pentru începători.

Tocmai ai recunoscut că asta eşti.

Hei, am douăzeci şi şapte de ani. Nu prea mai sunt o începătoare.

Să recunoaştem că suntem începători unul cu celălalt.

Îi simţea trupul lângă ea, deşi nu era insistent. Dar nici relaxat. O dorea, dar mai mult decât atât, ar fi vrut ca şi ea să-1 dorească. Natalie îi cunoştea bine reputaţia. Îi văzuse unele prietene. Însă cu ea fusese întotdeauna neobişnuit de serios, iar acest lucru o înspăimânta.

Wallaee, ce-mi lipseşte mie?

Voi da un diagnostic complet mâine dimineaţă.

Cât e ceasul?

E ceasul adevărului.

Vrei să începi tu?

Sunt mult mai fericit în seara asta, decât am fost înainte să te întâlnesc. Acum este rândul tău să-mi spui ceva adevărat.

Deşi era întuneric, îşi ascunse faţa în umărul lui.

Adevărul este că mă tem să nu fiu prinsă la mijloc între sex şi muncă. Dacă tu mă ameţeşti în pat? Noi suntem parteneri de afaceri. Tu eşti mai în vârstă şi ai mai multă experienţă. Cum voi reuşi să te înfrunt dimineaţa?

Asta este o întrebare pentru avocaţi. Ce-ar fi să-1 chemăm pe vămi Greg să ne facă un contract prin care tu vei fi deocamdată şeful, iar eu partener minoritar? Ameţeala din pat poate fi cheia multor opţiuni favorabile.

Eu vorbesc serios.

Şi eu ţi-am făcut o ofertă foarte serioasă.

Asta ca să te culci cu mine, îl tachina Natalie, cufundându-se într-o blană de vulpe argintie.

De două ori sub preţul pieţei. S-a făcut?

Nu. Hâj să rămânem parteneri.

S-a făcut, spuse el, sărutându-i, uşor, obrazul. Acum este rândul tău să-mi faci o ofertă serioasă.

Ce ai dori?

— O invitaţie. Natalie închise ochii.

— Te invit pe grămada mea de blănuri.

Primul lui sărut a umplut golul lăsat de ultimul ei amant. Apoi, Wallaee a aranjat haina de blană sub ea şi al doilea sărut a căzut ca un trăsnet.

Mama îi spusese de mai multe ori că terapia cea mai bună pentru ea ar fi să dea cuiva hainele lui Wallaee. Natalie nu se grăbea, dar la insistenţele acesteia, a cedat şi a chemat-o să o ajute într-o sâmbătă dimineaţa. Martha Stuart a luat în primire unul din dulapurile lui Wallaee, pufnind uluită:

Doamne Dumnezeule, parcă ar fi făcut cumpărături împreună cu Imelda Marcos.

Mamă, Wallaee era om de afaceri. Ştia că îmbrăcămintea joacă un rol important.

Tatăl tău a fost diplomat, replică mama laconic. Nu ţin minte să fi avut mai mult de patru costume o dată. Natalie, aici trebuie să fie mai mult de treizeci de perechi de pantofi!

Natalie, care nu suporta prezenţa mamei sale nici măcar în dormitor, darămite în garderoba lui Wallaee, încercă să-i distragă atenţia cu o pereche de mocasini.

— Wallaee i-a cumpărat de la Londra, acum patruzeci de ani. Respecta ceea ce făceau oamenii cu mâna lor şi păstra cu grijă aceste obiecte. Nu, nu, mamă, pe acela nu-1 dăm.

Smulse din mâna mamei sale un costum alb şi îl aşează pe pat.

Este costumul cu care mergea la licitaţii. Îl îmbrăca de parcă ar fi fost uniformă şi nu există licitaţie în lume la care să nu-1 fi purtat. Întotdeauna îşi punea la el o cravată şi o batistă roşie. Să-1 remarce toată lumea.

Ce-ai să faci cu el?

Nu ştiu.

Doar n-ai să-1 păstrezi! Şi cu grămada asta de cravate, ce ai de gând să faci?

Natalie se sculase la şase dimineaţa şi începuse să aleagă cravatele care îi plăceau înainte de a veni mama sa.

— Ţi-am spus. Le păstrez.

Erau zeci de cravate din mătase, în toate culorile.

I-am făcut cadou atât de multe.

Bine, dar ce vei face cu ele?

— Ştii ce? Mi-ai dat o idee excelentă. Am să le cos una de alta şi am să fac o cuvertură de pat.

Mama o privi uluită.

Ai de gând să dormi sub o cuvertură făcută din cravatele lui Wallaee?

De ce nu? Sunt dintr-o mătase excelentă. Uite ce curcubeu de culori.

Le împrăştie cu o mână, mângâindu-le aşa cum un pictor îşi mângâie culorile preferate.

Ştii, mă gândeam că. Natalie, nu te amăgi. Înţelegi ce vreau să spun?

Nu, nu înţeleg nimic. Se îmbrăcă în costumul lui Wallaee şi se studie în oglindă. Haina era lungă, dar îi venea bine la umeri. Nu arăta rău deloc. Observă că îi dispăruseră cearcănele după terapia sugerată de Diana Darbee.

— Natalie, doliul nu ţine o veşnicie. Nu este normal. O învălui pe mama sa într-un zâmbet cuceritor.

— Mamă, îţi promit să nu fac nimic nesănătos sub cravatele lui Wallaee.

Era capabilă să glumească. Avea zile când nu plângea, dar erau şi unele mohorâte, când refuza să accepte ceea ce credea toată lumea şi se întreba ce anume cerceta. Wallace când făcuse „acea greşeală”, de care îi spusesev Jervis. Ce anume considera Wallaee că este atât de important? Descoperise oare un spion infiltrat în guvernul american? Sau un complot împotriva preşedintelui? Sau planul unei invazii militare în Europa? Sau noua armă sovietică? Sau un complot în Orientul Mijlociu? Sau o invazie în Golful Persic? Ori vreun amestec al Chinei? Îi zbârnâia mintea de tot felul de idei din cărţi, filme, ziare şi chiar din istorie. Într-o lume, în care două imperii s-au bătut cap în cap timp de patruzeci de ani, orice era posibil – orice. Din acest motiv, o dată pe săptămână, când pe Natalie o cuprindea această stare de spirit, îşi ascundea părul sub o căciuliţă de lână, se îmbrăca într-o haină uzată, îşi punea ochelari de soare şi făcea turul magazinelor Voice, Times şi New York.

Făcuse o înţelegere cu sine însăşi. Pentru sănătatea ei mintală, pentru a reuşi să depăşească acele zile şi pentru că nu avea nici o probă, hotărâse să creadă ceea ce i-au spus Greg şi Jervis – că Wallaee s-a retras din activitatea de spionaj. În acelaşi timp, însă, continua să spere că nu este

adevărat şi aştepta o probă care să-i demonstreze că Wallaee nu a fost ucis dintr-un motiv stupid, din gelozie.

Liuba însă n-a răspuns niciodată anunţurilor ei. Căsuţele poştale erau întotdeauna goale. „Perla, hai să luăm masa împreună”, „Perla, vrei să fii iubita mea?”, niciunul din aceste anunţuri nu a primit răspuns. În ianuarie, Natalie a mai dat un anunţ în International Herald Tribune.

Speranţa a luat alte forme. Îşi imagina că este urmărită, că telefoanele îi sunt ascultate, avea impresia că oamenii care l-au cunoscut pe Wallaee o priveau cu subînţeles. Existau însă şi zile absolut normale, zile când nu plângea, zile când logica îi spunea că este mai uşor să spere decât să încerce să redescopere că Natalie Stuart a fost cineva înainte de a se mărita cu Wallaee Nevski.

Natalie participă la licitaţia de la Seattle, unde-i studie atent pe foştii colegi şi competitori ai lui Wallaee. Patru dintre ei i-au atras atenţia în mod deosebit. Un bărbat îmbrăcat într-un sacou de satin roşu. Un altul care purta un pulover pe gât şi vestă din piele şi doi blănari, în vârstă, care marcau blănurile cu ochi de expert. Toţi se purtau în mod exclusivist şi neprietenos. Ea îi putea angaja, oferindu-le un comision ca oricine altcineva, dar ştia că firma Cotillon ar fi reprezentat doar unul din numeroşii lor clienţi şi aceasta nu era suficient pentru achiziţionarea de materii prime de calitate.

— Orice copil se pricepe să aleagă blana de nurcă, declarase unul din bătrâni la o recepţie, când Natalie încercase să-1 abordeze. Cine are nevoie de experţi, când nouăzeci şi cinci la sută din piei provin de la fermele de nurci?

Wallaee îi spusese asta de nenumărate ori. Bătrânii care participau la licitaţii au învăţat meserie pe vremea când comerţul se făcea cu blănuri de animale sălbatice. Clientela firmei lor depindea, în special, de abilitatea pe care o aveau în a distinge nuanţele de culoare, calitatea şi de a repara artistic urmele lăsate de capcane.

— Oricine poate cumpăra nurcă, repetă bătrânul. Nu trebuie să ştii decât ce doreşti şi să ai banii pregătiţi.

Natalie făcu un semn chelneriţei şi mai cern o bere pentru bătrân.

Ce părere aveţi despre nurca rusească?

Norka? Nu grozavă.

De ce?

Scumpo, nurca este blana ţărilor bogate. Pieile pe care le vezi aici arată aşa pentru că animalele au mâncat împărăteşte. Au fost sănătoase şi blănurile lor sunt dese. În ţările sărace, cum este Rusia, oamenii fac mâncare din carnea de curcan, pe care noi o dăm nurcilor. Nurcile lor suferă de foame. Indiferent cât de ştiinţific le împerechează, şi te asigur că importă cele mai bune specii, animalele nu sunt de calitate. Cred că Wallaee ţi-a vorbit despre asta.

Vreau să mai aud.

După al doilea război mondial, crescătorii americani de nurci au vândut rasele cele mai bune scandinavilor, ruşilor şi chiar chinezilor. La vremea aceea vindeam trei milioane de nurci pe an. Astăzi, ruşii vând zece milioane, scandinavii şapte milioane, iar chinezii, numai Dumnezeu ştie. Noi am rămas tot cu trei milioane. Strălucita iniţiativă americană. Oricum, pentru că ruşii nu-şi hrănesc bine animalele, Norka lor este de calitatea a doua.

Bine, dar Wallaee a cumpărat de la ei sute de mii de piei de nurcă pentru canadieni.

— Mie îmi spui? Înainte să te naşti tu, el manevra piaţa cu banii de la canadieni.

— Dar canadienii cer calitate.

Bătrânul; căruia oamenii îi spuneau Yokon Jack, se scarpină sub vestă, goli sticla de bere şi o luă pe cea comandată de Natalie.

Eu am spus în medie. Din cele zece milioane poţi alege câteva blănuri de calitate, la preţuri foarte bune. Toată

şmecheria este să le găseşti. Cazacul cunoştea oamenii, mai ales când cumpăra nurcă rusească.

Ei, doar nu vreţi să spuneţi că ruşii favorizau pe cineva la licitaţiile lor?

Bineînţeles că nu. Dar Cazacul ştia întotdeauna, cu câteva luni înainte, când va fi scos la licitaţie cel mai bun lot. Şi era întotdeauna primul care cumpăra.

— Nu sunt sigură că am înţeles, spuse Natalie încet.

— Mi se pare că sunt foarte explicit, doamnă Nevski. Dacă îl vedeam pe Cazac licitând nurcă deveneam mai atent. Ştiam bine că este chifla lui.

Într-o zi, Natalie l-a rugat pe Bill Malcom, fostul ei şef şi amant, să ia micul dejun cu ea. S-au întâlnit într-un mic birou al firmei, unde angajaţii puteau mânca ceva rapid. Luase masa acolo de trei ori. O dată cu mătuşa Margaret, când era copil, a doua oară când a fost angajată în afaceri bancare, imediat după ce a absolvit Harvard-ul şi ultima dată cu Bill Malcom, când au încheiat o afacere. Aventura lor amoroasă atunci a început, dar n-au mai folosit cămăruţa pentru că gentlemanii de la SM & H nu-şi invitau amantele în sufrageria firmei. Îşi făcuse planuri cum să folosească această mică sufragerie când va deveni partener la bancă, prima femeie partener la SM & H. Dar l-a întâlnit pe Wallaee.

Faptul că SM & H a fost înghiţită de o companie de asigurări din Hardford nu a schimbat obiceiurile partenerilor. Camera era lambrisată în lemn de mahon şi avea o masă lungă, înconjurată de fotolii din piele. Pe peretele de deasupra căminului se afla portretul bărbatului care-1 adoptase pe Wallaee. Tacâmuri de argint, din secolul al nouăsprezecelea, farfurii din cel mai bun porţelan chinezesc şi flori proaspete erau aşezate pe o faţă de masă mai albă decât praful de cocaină.

— Arăţi excepţional, spuse Bill Malcom, terminând porţia de ouă. Cu riscul de a mă repeta, îţi spun că arăţi

excepţional. Am vorbit cu directorii şi răspunsul este da, vom găsi un loc pentru tine.

Se îngrăşase, iar zâmbetul îi rotunjea faţa, dându-i un aer de om mulţumit de sine. Chelise puţin. Arăta ca un bărbat capabil şi viclean, bine înfipt în meserie. A fost un profesor bun, îşi spuse ea. Chiar un amant bun. S-a căsătorit bine, când terminase şcoala. A pus mâna pe ea pentru că Natalie nu dorea decât să facă o carieră strălucită. Până la urmă, el a rămas cu soţia lui, ceea ce pe Natalie nu a surprins-o.

Nu, Bill. Nu mă aflu aici pentru slujbă.

Nat, eşti la tine acasă aici.

Dar eu am o slujbă. Sunt preşedinta firmei Cotillon.

Of, îmi era teamă că ai să spui asta.

De ce?

Sper că nu ai venit să ne ceri bani pentru că, îţi spun deschis, nu te vom putea ajuta decât cu condiţia să-ţi reorganizezi eşalonul managerial. Ai nevoie de profesionişti, iar vânzările trebuie să ţi le facă evreii.

Nu-ţi face probleme. Nu te pun eu într-o situaţie stânjenitoare. Nu. Îmi vând magazinele suburbane şi închiriez în oraş. Am să fac o mulţime de bani.

Ai găsit cumpărători?

Da. Mi i-a găsit Rita Dabney. Am făcut o afacere grozavă şi Cotillon înfloreşte ca un trandafir.

Felicitări. Te descurci foarte bine. Dar nu înţeleg ce doreşti să discutăm? Nu că nu mi-ar face plăcere, dar.

I-am convins pe cumpărători că avem nevoie de un investitor bancar. Unul foarte solid care să ne ajute să rezolvăm problema managerială şi să ne mărim capitalul.

Dar de ce aveţi nevoie de capital?

— Cum de ce? Vreau să-mi cumpăr magazinele. Malcom rise puţin neliniştit.

Foarte inteligent. Îi aduci la mine, le creşte capitalul şi tu îţi cumperi magazinele. Asemenea clienţi a avut SM & H?

Ce, n-ar fi o ocazie bună? Sunt doi fraţi israeliţi, înjur de douăzeci şi cinci de ani. Se ocupă de computere. Au vânzări

excelente. Vor să cumpere magazinele mele pentru că sunt bine plasate şi Rita le-a arătat cum le pot amenaja, aproape fără bani, pentru a da impresia de tehnologie ultrasofisticată.

— Israel iţi?

— A trebuit să mă întâlnesc cu ei de trei ori ca să-i conving să stea de vorbă cu tine. Sunt foarte primitivi. Când au luat cafeaua, au luat şi monedele căzute din tonomatul stricat. Şi când te gândeşti că în fiecare an şi-au dublat veniturile.

— Ce cifră de afaceri au? Natalie îi spuse.

Bill îşi strânse buzele, îşi mângâie bărbia şi privi cu suspiciune în jurul său. Făcu semn unui chelner să-i aducă un trabuc.

— Ia unul şi pentru mine, spuse Natalie. Vreau să-1 dau portarului.

Bill îi dădu trabucul şi ea îl puse în poşetă: Apoi, o prinse de mână.

— Ştii, draga mea, dacă te simţi vreodată singură.

De fiecare dată când era convinsă că-şi poate controla emoţiile, intervenea câte ceva şi se enerva. Aştepta, crispată, răspunsul lui în legătură cu israeliţii şi el îi făcea avansuri.

— Singură? Întrebă ea tăios. Bărbatul roşi.

— Ştii, suntem prieteni vechi şi, pe urmă, o femeie are nevoie. Iartă-mă. De fapt încercam să-ţi spun. Nu ştiu cum naiba reuşeşti să stârneşti ce-i mai rău în mine.

Natalie încerca să-şi păstreze calmul.

Ei bine, abţine-te. Reuşi să-i zâmbească. Avea nevoie de el.

Cred că am putea fixa o întâlnire cu prietenii tăi. Măcar să îi cunosc.

Ţi-aş spune mulţumesc, dar până la urmă tu ai să-mi mulţumeşti mie. Indivizii sunt formidabili.

Poate. Ce vrei să faci cu banii?

Să cumpăr blănuri.

Atât de multe?

Atât de multe. Se scumpesc pe zi ce trece. Şi, dacă nu ai blănuri, nu ai haine.

Ştii că n-ar trebui să foloseşti banii pentru materie primă. Acesta este capital de investiţie.

Ce glumă bună. N-am de ales. Mi-am folosit tot capitalul de investiţie cumpărând acţiuni.

Bill îşi aprinse trabucul şi o privi cercetător printre rotocoalele de fum.

Te-ai gândit vreodată să transformi Cotillon într-o companie publică?

Cât a trăit Wallaee, nu.

Şi acum?

Aş prefera să nu o fac.

Păi, dacă nu ai în minte un plan din care să scoţi bani - presupun că zvonurile în legătură cu o preluare a companiei tale nu sunt gratuite – gândeşte-te la posibilitatea de a deveni companie publică.

Nu vreau. Mai bine îi hăituiesc pe investitorii individuali.

În cazul ăsta ar trebui să-ţi vină o idee genială, ca să poţi vinde. Nu mă gândesc la niscaiva francisări, cu asta nu rezolvi nimic.

Am pornit tot cu investitori individuali.

Atunci tăceai muncă de pionierat. Acum, dacă ai nevoie de capital, e bine să ieşi pe piaţă cu o noutate genială.

Cum ar fi?

O idee pe care să o putem vinde. O idee „fierbinte”, cum a fost cea de acum şase ani cu francisarea vânzărilor.

Se afla singură, în restaurantul The Garden, când îl văzu lângă masa ei pe Stevie Weintraub.

— Hei, Natalie, ce mai faci?

Stomacul i se făcu ghem şi gâtul îi înţepeni în efortul de a-şi ascunde furia. Ca şi Greg, Stevie era omul pe care-l putea condamna, omul de afaceri cu care încercase să fie prietenă, dar care se întorsese împotriva ei după moarteajui Wallaee. Văzându-l acum, lângă ea, zornăindu-şi brăţara de aur de la mână şi muşeându-şi colţul mustăţii,

Natalie îşi dădu seama că doreşte să se răzbune pe el. Avocaţii ei nu detectaseră încă nici o legătură subterană între importatorul din Hong Kong şi Jefferson Jervis, dar ea era convinsă că aceasta există. Reuşi să-i zâmbească.

La loc, Stevie.

Ce citeşti?

Un studiu de marketing, spuse ea împăturind hârtia. Tu ce mai faci?

Ca de obicei! Arăţi destul de bine pentru o femeie care a trecut prin câte ai trecut tu. Sesizând încordarea de pe chipul ei, bărbatul adăugă în grabă: Wallaee a fost un tip grozav.

Mulţumesc, Stevie. Îmi pare bine că te văd. La Seattle am avut impresia că mă eviţi.

Trebuie să stăm de vorbă.

Trebuia să-mi vinzi nişte jachete din blană, spuse ea inocent. Dar nu am mai auzit nimic de tine. Ce s-a întâmplat?

Păi. Eram convins că Wallaee este împotriva importurilor.

Acum eu hotărăsc.

Am presupus că dacă o pierzi pe Diana nu mai ai nevoie de ele.

Nu am pierdut-o pe Diana.

Am auzit că pleacă. Pentru că Wallaee.

A fost împuşcat de o blondă? Termină Natalie propoziţia, nereuşind să-şi stăpânească furia. Ai auzit greşit. Diana Darbee aparţine sută la sută companiei Cotillon. Tocmai acum realizăm un nou proiect de campanie publicitară. Avem loc şi pentm jachetele tale, cu condiţia să ne garantezi calitatea.

Stevie nu era omul care să-şi piardă cumpătul, lucm pe care-1 demonstra imediat, revenindu-şi foarte repede şi învăluind-o într-un zâmbet nevinovat.

Asta înseamnă că firma Cotillon este şi mai valoroasă, nu-i aşa?

Apreciază-i valoarea în blănuri de nurcă. Acest lucru mă face şi mai fericită. Câte jachete ţi-au mai rămas?

Poate jumătate.

Jumătate? Întrebă ea dezamăgită. Cine le-a cumpărat?

O parte Northern Lights, o parte Furrari şi restul, Revillon.

Natalie nu înghiţi minciuna şi reacţiona; nu degeaba fusese cea mai bună elevă a lui Wallaee Nevski.

Doamne, Stevie! Revillon nu's-ar atinge de importurile tale nici dacă l-ai ameninţa cu moartea.

Pentm expoziţia de blănuri.

Jachetele acelea erau prea bune pentru o simplă expoziţie de blănuri. De aceea ai venit la mine. Spui că mai ai jumătate?

Poate ceva mai puţin.

Să zicem. Zece mii de jachete?

Cam aşa.

În acest moment Wallaee s-ar fi autoironizat ascultând aceste minciuni, dar Natalie rămase consecventă tacticii personale de a negocia.

Dacă scazi cincisprezece procente din preţ, o să ţi le iau pe toate.

Zece procente, atât pot să scad.

Douăsprezece procente este ultima oferă şi exclusivitatea pentm model.

Natalie! Îmi iei şi sufletul?

De patru luni te chinui să le vinzi. Încheiem târgul?

Da, sigur.

Mulţumesc. Îşi dădură mâna peste masă. Îl cunoşti pe Alex Moschos?

Domnul Perfecţiune? Cel mai mare expert în comerţul cu blănuri? Alex Moschos l-a înnebunit pe taică-meu şi acum mă zăpăceşte pe mine. Cumpără cinci haine şi îmi trimite înapoi patru pentm retuşări.

Deci îl cunoşti?

Numele lui este strâns legat de ulcerul meu.

Ei bine, vreau să afli, ca să economiseşti timp, că domnul Moschos lucrează pentm mine.

Stevie Weintraub îşi îngropa faţa în palme.

Nu pot să cred că îmi faci aşa ceva. Ascultă, Natalie. Poate că sunt ceva mai mult de opt mii de jachete.

Am înţeles. Ai grijă să fie bune. Apropo, m-am întâlnit cu un prieten de-al tău. M-a rugat să te salut din partea lui.

Cu cine?

Cu Jefferson Jervis.

Stevie reuşi să-şi păstreze expresia feţei neschimbată.

Ah! Exclamaţia era prea studiată ca să fre reală.

Nu mi-am dat seama că te mişti în cercuri atât de selecte.

Mda, ştii.

Este investitor?

Nu! Nu. Ne-am întâlnit la. O acţiune de binefacere. Ceva în legătură cu Israelul.

Salută-1 din partea mea când îl mai vezi.

Faptul că Stevie n-a negat categoric legătura cu omul de afaceri, îi confirmă lui Natalie cele mai negre gânduri. Jervis îl susţinea pe Stevie cu bani. N-o făcea ca să câştige, firma Cotillon fiind o chiflă mult prea mică pentm standardele lui, ci pentm a o speria, ca să nu mai pună întrebări în legătură cu Wallaee. Îşi dădea seama că acest raţionament era răsucit ca un şarpe care încerca să-şi muşte coada, dar nu putea renunţa la el.

Ne vedem la Leningrad? Îl întrebă ea.

Cum, mergi la licitaţie?

Bineînţeles.

Nu cred că voi ajunge la Leningrad. Unul dintre partenerii mei din Hong Kong a prins o pistă grasă în RPC.

Ce înseamnă „o pistă grasă în RPC”?

Republica Populară Chineză construieşte o fabrică. Partenerul meu va furniza tehnologia, va conduce fabrica şi îi va învăţa pe chinezii roşii meseria de blănar.

Foarte interesant.

Parcă nu-ţi plăceau importurile.

Îmi place când afacerea depăşeşte frontierele. Pisică grasă?!

Ascultă, vrei să-mi faci un serviciu?

Bineînţeles, Stevie.

Vrei să duci o scrisoare unui prieten de-al meu?

Cine e?

Un evreu. Aşteaptă de o veşnicie permisiunea de emigrare. Nu are slujbă, nu are bani şi îl mai ajut din când în când.

Natalie nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Până şi Stevie părea stânjenit că a fost prins făcând o faptă bună, fără să obţină ceva în schimb.

Mi-ar face plăcere. Stevie, pot să-ţi dau un sfat?

Care anume?

Jefferson Jervis ar putea cumpăra şi vinde întreg New York-ul dacă ar avea chef. Nu este genul de investitor în care să am încredere.

Ce investitor? El nu este investitorul meu.

Stevie!

De ce-mi spui asta?

Pentm că eşti un negustor mai bun decât ar fi dorit Wallaee să recunoască.

De unde ştii?

Episodul cu jachetele. Le-ai păstrat. Corect? Pe cele bune. Nu te-ai putut abţine, Stevie, pentm că în sufletul tău apreciezi calitatea.

Şi ce dacă? Întrebă el enervat.

Am fost o vreme bancher. Ştiu cum operează indivizii ca Jervis. Ţi-a întins momeala şi când va avea chef te va înghiţi cu totul.

Ştii ceva, Natalie? Rămâne între noi. Poate că m-am extins cam mult în afaceri. Jervis mi-a întins un colac de salvare. Ţi se pare că mă plâng?

Natalie zâmbi. Reuşise să-1 aducă pe armăsarul lui Jervis la confesiune totală. Acum trebuia să-1 prindă.

Şi ce vei face când acel colac de salvare se va transforma într-un şarpe?

Scap de el! Între timp nu refuz oferta pentm că trebuie să mă salvez. Jervis a aflat că am nevoie de bani.

Mă ataci fără să ai vreo garanţie că nu-ţi faci rău cu mâna ta. Aşa este?

Aşa este. Dar nu am de ales.

Lasă-mă să-ţi găsesc un bancher.

Aş vrea să poţi, dar sunt înglodat în datorii. Privi în juml său, cu teamă. Anul ăsta nu-mi mai dă nimeni bani cu împrumut.

Poate îl conving pe Eddie Mayall să stea de vorbă cu tine.

Ăsta cine mai este?

Nu-ţi aminteşti de Knits? Afacerea bombă de anul trecut?

Nici acum nu ştiu cum a fost posibilă. L-ai găsit pe ageamiul ăla pe Seventh Avenue – un tip care muncea din greu ca oricare comis-voiajor, călătorea cu cele mai ieftine bilete. Scrie omul cuvântul Knits în diagonală, fetiţa lui de opt ani adaugă semnul exclamării şi BUM, devine cel mai cunoscut în toate magazinele din ţară.

Publicitate şi distribuţie. Eddie Mayall i-a reorganizat compania, i-a achitat datoriile, i-a cumpărat pe acţionari, l-a transformat în companie publică şi a obţinut bani pentm publicitate şi vâhzare.

— Cât l-au costat toate astea?

Mayall cere un comision fix, din tot profitul pe care îl obţine el. Pe tine nu te costă nimic. Să-1 caut?

Bineînţeles. Sunt dispus să vorbesc cu oricine, spuse Stevie nepăsător, dar licărul din ochii lui spunea totul.

Bine, aranjez întâlnirea.

Hei, Nat. Mayall ăsta pare să fie omul potrivit pentm tine.

— Nu, mulţumesc. Compania Cotillon Furs nu va deveni publică.

De fapt, în drum spre birou, se gândea că nu prea mai avea de ales, lucru subliniat de altfel şi de Bill Malcom. Nici

el, nici Eddie nu erau magicieni. Aveau nevoie de o idee pe care să o vândă.

Comis voiajorului de pe. Seventh Avenue i-a venit o idee teribilă. Stevie era bun pentm că deţinea acces exclusiv la piaţa din Hong Kong. Dar ea ce avea la Cotillon? Muncă şi oboseală.

— Mă bucur că te aud, dragă, modulă muzical cuvintele Eddie Mayall în telefon. Ce mai faci?

Bine. Cred că am găsit un tip pe care ar trebui să-1 cunoşti.

Câţi ani are?

Înjur de treizeci.

Este corect în afaceri?

— După standardele comercianţilor de blănuri. Eddie începu să râdă.

Avertisment scurt şi clar. Meritä, sau este un serviciu pe care bineînţeles că ţi l-aş face, dacă m-ai ruga?

S-a extins foarte mult şi foarte repede, importând haine din Hong Kong. Meritä.

E în regulă. Spune-i să mă sune. Dacă este tânăr şi dispus să muncească, îl voi sprijini.

Îţi mulţumesc.

Nu făcuseră niciodată afaceri, dar Natalie era impresionată de promptitudinea şi viteza cu care reacţiona Eddie.

Să-ţi spun drept, eu credeam că e vorba de tine. Am înţeles că mai ai pe cap câţiva acţionari nervoşi. Ştiu, ştiu, îi ţii în mână. Îmi dai voie să-ţi dau un sfat?

Bineînţeles.

Dacă nu eşti pregătită să părăseşti comerţul cu blănuri şi să te apuci de agricultură, trebuie neapărat să-ţi stabilizezi situaţia financiară. Ai nevoie de independenţă. Ai nevoie de un investitor bancar care nu se ocupă de blănuri.

Mulţumesc, Eddie, spuse ea cu răceală. Îl am deja pe Bill Malcom de la SM & H.

Solid, dar puţin cam demodat.

El ştie perfect de ce am nevoie. A înţeles că eu şi Wallaee am dorit să menţinem o companie privată.

Tăcerea vorbea în locul lui Eddie. Natalie continuă să explice.

Am lucrat cu Bill. Mă cunoaşte bine.

Îţi mai dau un sfat gratuit şi apoi ne întoarcem amândoi la treabă. Ţine minte: nimeni nu te vede mai înţeleaptă sau mai bună decât în ziua când te-a întâlnit prima dată.

O săptămână mai târziu, pe când coborau din biroul avocatului, după ce au încheiat afacerea cu jachete din blană de vulpe, Stevie Weintraub aminti, în treacăt, că Edward Mayall a acceptat să-i finanţeze importurile.

— Felicitări, spuse Natalie bucuroasă.

Niciunul nu a menţionat numele lui Jefferson Jervis, dar Natalie a simţit o satisfacţie deosebită. Dacă Jervis mai dorea să-i streseze acţionarii va trebui să-şi găsească alt om. Aproape fericită se îndreptă spre birou; trebuia să prezinte raportul de interimat, promis pentm luna ianuarie.

Străzile din cartierul blănarilor i s-au părut întotdeauna înguste lui Natalie, iluzie pe care ea o atribuia clădirilor înalte, vitrinelor demodate şi prost luminate ale magazinelor, neschimbate, din câte îşi amintea ea, de mai bine de cincizeci de ani.

Mergea acum pe Strada 29 mobilizându-şi aproape inconştient simţurile şi atenţia pentm a depista indivizi care ar putea să o jefuiască, să o molesteze sau taximetre care ar fi putut ţâşni în direcţia ei. Natalie avea obiceiul să-şi umple buzunarele cu hârtii de un dolar, pe care le dădea cerşetorilor, cu un gest aproape automat, zâmbind atunci când constata că a fost într-adevăr un ajutor.

În acelaşi timp, repeta în gând discursul pe care dorea să-1 ţină în faţa Consiliului; dorea să le expună planurile ei de perspectivă. Un camion intenţiona să parcheze pe trotuar la o rampă de încărcare şi ea se opri pentru a-i permite să execute manevra.

Deşi nu o îngrijora creşterea preţurilor, se gândi că tinerele ei cliente nu-şi vor putea permite noile haine de nurcă, care se vor scumpi cu cel puţin cincizeci la sută. O soluţie ar fi fost să ofere haine mai ieftine, ca jachetele lui Stevie, cu condiţia să nu renunţe la unicitatea lor, conform emblemei Cotillon. Tocmai formula în memorie sloganul – „Daţi-i femeii sentimentul de unicitate Cotillon", când şoferul camionului îi făcu semn să treacă. Încercă să-1 depăşească prin spate şi rămase împietrită când văzu că maşina demarează bmsc cu spatele, îndreptându-se spre ea.

I se părea imposibilă o asemenea greşeală. De cinci ani bătea străzile acestea. Probabil că intrase în punctul mort al oglinzii retrovizoare. A auzit scrâşnetul cauciucurilor şi l-a văzut îndreptându-se ameninţător spre ea, gata să o strivească de zidul clădirii.

Nu a avut timp să strige, să fugă, să sară sau să gândească. Şi totuşi, încercă să scape, alertată de un al şaptelea simţ, născut în săptămânile care urmaseră morţii lui Wallaee, când aşteptase în fiecare secundă să apară o altă Liuba, o altă Margot sau bărbaţii care au răpit-o.

Rampa de încărcare a clădirii avea aproape doi metri. Dacă n-ar fi fost înaltă şi n-ar fi purtat cizme cu toc, ar fi renunţat să se agate cu mâinile de ea. A acţionat într-o fracţiune de secundă, simţind cum betonul îi zdreleşte palma. Reuşise să tragă servieta diplomat, dar poşeta se agăţase. Văzu camionul apropiindu-se, lovind rampa şi simţi cimentul vibrând sub ea. De pe locul unde căzuse poşeta se ridica un damf greţos de parfumuri şi cosmetice. Îşi privi mâinile şi constată că-şi rupsese o unghie.

Nu aţi păţit nimic? Strigă un bărbat.

Cred că nu.

Doamnă, era să vă omoare.

Natalie stătea încremenită, continuând să-şi privească degetele. Bărbatul, muncitor la acel depozit, o privea îngrozit.

Nici nu ştiţi cât de aproape v-a fost moartea.

Cred că nu am nimic.

Omul se repezi spre cabina camionului, care se pusese deja în mişcare, şi strigă cât îl ţineau plămânii.

— Tâmpitule, era să o omori pe doamna. Bătea cu pumnii în portiera cabinei. Era să o omori. Ieşi din cabină că îţi arăt eu!

Natalie tocmai se ridica în picioare, când văzu la geamul cabinei lama strălucitoare a. unui cuţit.

— Aha, asta vrei? Strigă apărătorul ei, luând în mână un bolovan. Camionul pomi în viteză, intră în trafic, urmărit o vreme de muncitor, apoi mări viteza şi se pierdu.

Natalie încercă să se calmeze, îşi netezi fusta şi refuză ofertele trecătorilor de a chema poliţia sau salvarea. Prezentă raportul în faţa Consiliului, încereând să-şi stăpânească frica. Detaşarea i-a fost de ajutor. Membrii Consiliului au interpretat-o ca pe o dovadă de încredere în sine. Au aprobat schimbările pe care le-a făcut după moartea lui Wallaee, mai ales vânzarea magazinelor suburbane şi prelungirea contractului cu Diana. Un moment, Natalie se îngrijoră constatând absenţa mătuşii Margaret, dar mintea ei refuza să gândească la altceva decât la spaţiul dintre camion şi platforma de încărcare. Să fi fost ea condamnabil de neatentă sau şoferul acela a încercat să o omoare?

De ce? Renunţase să mai pună întrebări. Lăsase trecutul lui Wallaee să doarmă netulburat, după întâlnirea cu Greg şi Jervis. Continuase doar cu anunţurile în ziar. Dar nimeni nu putea face legătura între Perla şi ea. Trebuia să existe o explicaţie mai simplă. Accidentele se petreceau frecvent pe străzile aglomerate. Unii se opreau să-şi ceară scuze. Alţii nu. Natalie se condamna în egală măsură pe sine şi pe şofer. Ar fi trebuit să fie mai atentă. De două ori se surprinse examinându-şi mâna. A treia oară observă că fratele ei o priveşte curios.

Nu te simţi bine? O întrebă el în pauza de cafea.

Nu. Era să mă omoare un camion. Sunt speriată.

Iisuse! O îmbrăţişa. Tremuri.

Reacţia tardivă.

Îţi ceri scuze că mai trăieşti?

Să ştii că nu am nimic. Vorbesc serios.

Surioară, mai ai puţin şi începi să plângi.

Ăsta-i stilul meu.

În ultima vreme se supraveghea cu atenţie, iar dacă i se întâmplă să mai plângă, o făcea pentm Wallaee, nu pentm ea.

— N-ar strica să te descarci puţin, o necăji fratele său, enervând-o; ea ar fi vrut să depăşească singură acest moment critic.

— Mulţumesc, doctore. Ce sensibil ai devenit!

Mike ridică din umeri şi îi vorbi foarte serios. Abia atunci Natalie îşi dădu seama că el dorea să-i spună ceva.

— Am început tratamentul. Oamenii aceia încearcă să mă facă să gândesc altfel.

Tratament? Se bâlbâi ea şocată. Glumeşti!

Ce ţi se pare atât de ciudat?

Pentm ce faci tratament?

Cum adică pentm ce? Pentm cocaină. Armie mi-a spus că mă părăseşte dacă nu încep tratamentul. Asta m-a trezit la realitate. Nimic nu este mai eficient când trebuie să-ţi limpezeşti minţile decât o femeie bună. Hei, nu mă privi atât de îngrozită. Tratamentul meu nu este un atac personal la sensibilităţile tale.

Ştiu, ştiu. Iartă-mă. Dar vezi, când este vorba de familia ta. Se întrempse uimită de modul nepotrivit în care reacţionase.

Şi unchiul Norbert a făcut tratament, îi reaminti Mike.

Şi a sfârşit lunatic.

Să ştii că-mi este de mare folos. Mă simt mult, mult mai bine. Nu ţi-ar strica nici ţie să stai de vorbă cu un psihiatru, după toate necazurile prin care ai trecut.

Natalie îşi repeta cu încăpăfânare că este stăpână pe situaţie şi conştientă de sentimentele şi reacţiile ei. Cât despre Mike, îi promisese o slujbă după ce se va îndrepta.

Mă poţi privi în ochi spunându-mi că nu te-ai atins de cocaină în ultimele două luni?

De cinci săptămâni, zâmbi el cu sinceritate. Natalie aşteptă, dar fratele său nu-i cern nimic, ceea ce o impresiona profund. Pentm prima dată, după mulţi ani, era convinsă că va supravieţui.

Munceşti undeva?

Am de gând să merg din nou la şcoală.

Avocatură?

Nu. Nu vreau să fiu servitorul cuiva.

Atunci ce?

Nu ştiu. Ai vreo sugestie?

Sigur. Management.

Am făcut deja doi ani.

Şi te-ai descurcat grozav. Ai fi fost departe dacă nu l-ai fi lăsat pe tata să te convingă să-ţi schimbi opţiunea.

Noi suntem născuţi să ne servim patria, intona Mike, imitân-du-şi tatăl.

Serveşte-te pe tine însuţi, se răsti Natalie.

Mike ridică din umeri şi rămase stânjenit, până când Natalie rupse tăcerea.

— Cum m-am descurcat?

— N-a fost rău deloc. Dar unde este mătuşa Margaret? Întoarsă în biroul său, Natalie o sună. Mătuşa Margaret o invită în Berkshires pentm week-end şi Natalie acceptă invitaţia care suna ca un ordin.

Sâmbătă dimineaţa s-a trezit în patul îngust, din camera de oaspeţi, unde dormise o dată sau de două ori, în fiecare an. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet înflorat – dalii roz pe fond gri-vert. De la fereastră se vedea un copac singuratic, acoperit cu zăpadă. Mobila veche, din lemn de pin, era lucrată în secolul trecut. Mătuşa Margaret veni cu ceaiul.

— Micul dejun peste douăzeci de minute!

Cu o seară înainte, bătrâna blocase toate tentativele lui Natalie de a discuta despre afaceri. S-au culcat devreme. Când a coborât, a găsit-o pregătind micul dejun.

Mătuşă Margaret, de obicei nu mănânc dimineaţa.

Mergem la schi. O să-ţi pară rău.

Bine.

Schiuri de toate mărimile se aliniau sprijinite de pereţii casei. Până să aleagă Natalie, până să găsească bocancii potriviţi, mătuşa Margaret dispăm după dealul din spatele casei. Natalie se grăbi să o ajungă. Bătrâna o aştepta lângă un măr. Respirând precipitat, Natalie privi înapoi spre casa izolată din mijlocul întinderii de zăpadă, apărată doar pe latura din nord de o pădure impunătoare de pini. Clădirea cu trei etaje, ridicată pe fundaţie din piatră, panorama dealurile din Berkshires spre sud şi spre vest.

— Cine o să mai aibă grijă de ditamai casa după ce n-am să mai fiu eu? O întrebă mătuşa Margaret.

Depinde cui o vei lăsa.

N-o voi lăsa unei persoane anume. Casa aparţine familiei.

O familie de o sută de oameni. Ei, găsim noi o soluţie.

Nu fi obraznică. Cineva trebuie să-şi asume răspunderea.

Ai zece nepoţi care sunt îndrăgostiţi de ea.

Unul mai breaz decât celălalt.

Dacă îmi ceri sfatul, în locul dumitale eu aş găsi o familie de localnici care să vină să locuiască aici şi să aibă grijă de ea. De asemenea, aş cere ca fiecare persoană numită în testament să plătească o sumă anuală pentm întreţinerea ei. Aproape toţi membrii familiei au copii. Le place casa şi o vor folosi.

Te-ai supăra dacă ţi-aş lăsa ţie casa?

Poftim?

Casa şi două sute de acri. De ce naiba pufneşti? Natalie îşi duse mâinile la ochi şi începu să plângă în hohote.

Hohotele acestea o cuprindeau pe neaşteptate, ca un animal care sărea asupra ei din întuneric.

Ce se întâmplă cu tine? O întrebă Margaret.

Nimic. Sunt copleşită. M-ai făcut să simt că am rădăcini aici.

Bineînţeles că ai rădăcini, prostuţo. Vrei sau nu vrei casa? Se întoarse, cu un gest nervos.

— Eşti minunată, mătuşă Margaret, dar eu am deja o casă. Nu pot avea grijă nici de ea. Aici ajung o dată pe an. Pe urmă sunt alţii, mult mai apropiaţi de dumneata.

Se trezi vorbind fără noimă. Toată viaţa ei i-a respins pe Stuarţi şi acum o înspăimânta perspectiva de a se găsi în mijlocul lor. Îşi zise că este capricioasă şi încăpăţânată. Ar fi vrut să accepte, dar nu putea. Ca de obicei, Natalie negocia.

Tu eşti un om responsabil, îi spuse Margaret.

De ce nu i-o laşi tatălui meu?

Tatăl tău nu este o persoană responsabilă, în sensul în care înţeleg eu cuvântul. El are o responsabilitate morală, dar nu e în stare să facă deosebirea între o termită şi un gândac de bucătărie.

Atunci, lasă-i-o mamei. Ea este o femeie absolut practică.

Nu am de gând să-mi las casa fiicei unui misionar. Este în stare să mi-o umple de călugăriţe.

Nu ar face aşa ceva, o contrazise Natalie, încântată la gândul că mama ei ar putea deveni proprietara unei case frumoase. Ar avea grijă de ea şi ar iubi-o. S-ar purta exact ca dumneata, ar primi cu plăcere pe oricine ar veni în vizită. Oh, mătuşă Margaret, ea ar fi persoana cea mai potrivită.

Mătuşa Margaret se încruntă.

Nu te contrazic, dar mama ta nu este o Stuart.

Până la urmă, ea îmi va lăsa mie casa, iar eu sunt o Stuart.

Şi dacă ajunge pe mâinile aiuritului tău de frate?

Mama îţi va respecta dorinţele. Pune o clauză în testament.

Am să mă mai gândesc.

Bătrâna împinse în beţe şi dispăm pe pârtie. Natalie bănui că mai avea ceva de spus şi o urmă. Luă greşit o curbă şi

căzu. Se ridică şi continuă coborârea. Mătuşa Margaret o aştepta la poalele pârtiei.

Apropo, spuse Natalie gâfâind, aiuritul meu de frate face eforturi reale să se îndrepte.

Este dependent de cocaină.

Ştiai?

Bineînţeles. A încercat să împrumute bani de la mine.

Cred că doreşte sincer să renunţe.

Sper să şi reuşească. Este prea bătrân pentm prostii din astea. Margaret scoase băţul din zăpadă şi îi indică cu el peisajul din jur.

Priveşte numai.

Uitasem cât e de fmmos.

— Cinci mii de acri de pământ. Neatins, sublinie ea cu severitate. Aici am dus o adevărată campanie. Nici un zid de piatră. Nici o fermă. Doar păduri. Este unic.

— Ai fost norocoasă să trăieşti aici.

— Familia care a locuit în apropiere s-a destrămat. Dă târcoale un investitor, vrea să construiască locuinţe.

Poate face asta?

Nimic nu-1 poate opri. Ei, aproape nimic.

Ce vrei să spui?

Margaret se întoarse şi o privi direct în ochi.

— Iartă-mă, draga mea, dar trebuia să-ţi arăt, ca să înţelegi de ce fac ceea ce fac. Vei afla imediat.

Nu te înţeleg.

Vreau să-mi vând acţiunile la Cotillon.

Poftim?

— Ele sunt singura valoare reală pe care o am în momentul de faţă. Natalie o privea împietrită.

— Vreau să cumpăr tot pământul acesta. Voi administra printr-un Consiliu. Nu trebuie să-ţi spun că mă va costa foarte mult.

— Trebuie să o faci acum?

Am optzeci şi şapte de ani. Aş putea muri chiar în noaptea asta. Trebuie să protejez cumva pământul, înainte de a

muri. Nu fi atât de tristă, draga mea.

Sunt îngrozitor de dezamăgită. Momentul este total nepotrivit. Plec în Rusia. Sunt pusă la zid.

Margaret o întrerupse blând, dar hotărât.

— Natalie, când eu nu voi mai fi, când tu nu vei mai fi, când copiii tăi nu vor mai fi, când copiii copiilor tăi se vor bucura de acest ţinut, nimeni nu se va gândi la Cotillon. Inima lor va fi aici, aşa cum este astăzi pentm voi.

Cât timp am la dispoziţie? Întrebă Natalie scurt.

Mă tem că şi eu sunt pusă la zid, cum ai spus tu.

Natalie se simţi cuprinsă de panică. Banii, pe care trebuia să-i obţină din vânzarea lanţului de magazine, erau destinaţi achitării unei părţi din datorii şi cumpărării materiei prime. Nimeni nu o va ajuta să facă rost de bani, dacă nu va găsi o idee salvatoare. Până şi SM & H îi va cere să devină companie publică. „Wallaee, unde eşti când am atâta nevoie de tine?” strigă ea în gând.

Treptat, îşi dădu seama că mătuşa Margaret o priveşte cu severitate şi că a depăşit măsura.

Înţeleg, spuse mecanic. Încercă să pară cât de cât entuziasmată. Este o moştenire minunată.

Draga mea, nu este o moştenire, pur şi simplu este singurul lucm rezonabil pe care trebuie să-1 fac.

— Doreşti să discutăm detaliile vânzării acţiunilor?

Deşi habar nu avea de unde va face rost de bani, trebuia să negocieze un preţ şi să o convingă pe mătuşa Margaret să i le vândă ei. Margaret spuse simplu:

— Se vor ocupa avocaţii mei. Aşteaptă să-i suni.

Natalie se întoarse pentm a-şi ascunde un zâmbet involuntar. Aşa cum se aşteptase, mătuşa Margaret era prea isteaţă pentm a negocia singură cu o profesionistă.

Îl vizită pe Leo Margulies pentru a-1 convinge să o însoţească la licitaţia de la Leningrad. Leo o aştepta cu o căciulă asortată pentru haina ei din blană de râs. O probă cu o exclamaţie de plăcere. Leo se ridică pe vârfuri şi i-o aranja pe o parte.

Nu ştiu dacă sunt femeia potrivită pentm o asemenea ţinută.

Să-ţi spun ceva, iubito, toate licitaţiile, dar mai ales aceasta, sunt nişte piese de teatru. Dacă vrei să ţii sus stindardul firmei Cotillon, apoi alege unul pe care să-1 invidieze toată lumea. Pune-ţi haina şi căciula asta şi caută să fii în centml reflectoarelor!

— Ce-ar fi să vii cu mine?

Ar trebui să-mi iau şi băieţii. Soţia mea n-o să mă lase să călătoresc atâta timp numai cu tine.

Leo! Exclamă Natalie şocată.

Hei, Silvia este a doua soţie. Cum crezi că ne-am întâlnit? Apropo, felicitări – ai cumpărat acţiunile mătuşii tale. Foarte deşteaptă mişcare. Menţine cu orice preţ controlul. Mai ai puţin şi devii singurul tău şef.

Leo, am dat ultimul bănuţ. Sunt terminată şi atât de înglodată în datorii încât, dacă aş încerca să plătesc cafeaua asta, banca mi-ar închide contul.

Chiar aşa?

Mai rău nu se poate. Trebuie neapărat să închei o afacere bună, ca să capăt ceva credibilitate. Altfel, până în primăvară ies din afaceri.

Deci eşti la pământ, ai datorii şi n-ai cui cere ajutor.

Cam asta este situaţia.

Felicitări! Bun venit în rândul blănarilor!

Este o glumă bună, Leo, dar nu-1 mai am pe Wallaee să mă sprijine. Acţiunile cumpărate de la mătuşa Margaret nu-mi dau controlul total asupra companiei. Dacă mai cineva, am dat de bucluc.

Ce ai de gând să faci?

Mă trezesc cu transpiraţii reci pe şira spinării. Niciodată nu am fost într-o situaţie financiară atât de disperată.

Ia o pastilă.

Nu ajută la nimic.

Ei, dar poţi oricând să lucrezi la o bancă!

Nu-i deloc amuzantă perspectiva.

Dar eu nu glumesc.

Sperând că Liuba a găsit anunţurile în ziare şi că va lua legătura cu ea, Natalie se hotărî să ia în Rusia cartea lui Wallaee, Perla. În ciuda propagandei potrivit căreia democraţia a* renăscut în Rusia -cu noua deschidere spre lume, eliberarea deţinuţilor politici, alegeri libere şi multă, multă speranţă – vameşii comunişti opreau Biblia şi publicaţiile pornografice, la fel de zelos ca şi înainte.

Asta însemna să ascundă Perla, deci să o treacă ilegal. Gândul o înspăimântă, apoi găsi o poveste plauzibilă. Minciunile provin cu uşurinţă din adevăruri. S-ar simţi într-adevăr stânjenită dacă i s-ar găsi cartea la vamă; nu-i o plăcere să fii prins citind literatură pornografică.

În dimineaţa plecării în Rusia, Joannie Frye intră în biroul lui Natalie şi amncă pe masă o pungă plină cu prezervative.

Dacă este o aluzie, să ştii că nu sunt pregătită pentm aşa ceva.

Wallaee lua întotdeauna prezervative când pleca. Le foloseşti ca bacşiş – cumperi chelnerii, cumperi bilete la teatra, cumperi tot felul de servicii.

— Ce-ai mai adus9

— Dischete pentm computere. Ruşii sunt înnebuniţi după computere şi nu au niciodată suficiente dischete. Şi tampoane igienice. Nu au deloc grijă de femeile lor.

Joannie reveni în biroul lui Natalie, cu o oră înainte de a sosi tatăl său, care urma să-i ţină un curs de diplomaţie sovietică, în drum spre aeroport.

Un manechin vrea să te vadă. Îl cunoştea pe Wallaee.

Doamne, Joannie, doar ştii că nu mai angajez manechine. Trimite-o cu un bilet la Laura Drake.

Este bărbat. Şi a dat târcoale pe aici toată dimineaţa.

Tinărul acela drăguţ, blond, care era aici când am venit?

Ştefan. Este cotat printre cei mai buni manechini. Spune că are o problemă personală. Să scap de el?

Dumnezeule! Nu, îl primesc acum.

Tânărul, înjur de douăzeci şi doi de ani, avea trăsături frumoase şi o gură senzuală. Tunsoarea era perfectă, iar Natalie estimă în câteva secunde că hainele de pe el costă înjur de o mie de dolari -pulover de lână pură, pantaloni de caşmir, pantofi italieni. La gât purta un crucifix, în ureche un cercel, iar ochii blânzi îi dădeau un aer de copil nu prea isteţ.

Bună, Ştefan, cu ce te pot ajuta?

Vă sunt recunoscător că m-aţi primit, doamnă Nevski.

Bine, bine. Să ştii că sunt foarte ocupată şi. Ce s-a întâmplat?

Nu ştiu cum să încep. Am nevoie de ajutoml dumneavoastră.

Ce fel de ajutor?

Este o poveste cam lungă şi mă simt obligat să vă rog să păstraţi secretul.

Ştefan, sunt foarte grăbită. Nu te poate ajuta Joannie? Sau agenţia Laura Drake? Voi rezolva cu un simplu telefon.

Nu, dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi. Este un ajutor pe care mi-1 dădea şi domnul Nevski.

Ce anume?

Joannie sună la interfon să vadă dacă Natalie avea nevoie să fie salvată.

— Joannie, dă-mi cinci minute. Preia toate telefoanele. Şi acum, Ştefan, să aud povestea ta. Scurt. Ia loc.

Tânărul se aşează pe marginea scaunului din faţa biroului.

— Acum doi ani am participat la o filmare cu Ben Khan în Rusia. La Leningrad am întâlnit o fată. Actriţă. Ne-am îndrăgostit imediat.

Natalie era surprinsă. Ştefan era atât de frumos, încât fusese convinsă că e homosexual. Tânărul se întâerbânta pe măsură ce povestea.

Se numeşte Vera. Este atât de frumoasă, încât nu mi-a venit să cred că acceptă să stea de vorbă cu mine. În fiecare seară mă duceam la teatru să văd spectacolul în care juca. Este o actriţă excelentă. Publicul o aplauda frenetic. I-am

dat tot ce aveam la mine – casete, casetofonul portabil, costumul meu, pentm fratele ei, jeanşii. I-aş fi dat şi viaţa. În cele din urmă a acceptat să ne întâlnim. Ne-am plimbat prin Leningrad noaptea, ţinându-ne de mână, ca doi copii. Ei îi era teamă să fie văzută în compania mea.

De ce?

Şi eu sunt actor, într-un fel. Cunosc viaţa lor. Este lumea în care se găseşte întotdeauna cineva care să-ţi strice un spectacol, să te facă de râs în faţa publicului. În Rusia totul se face în grup. Este o companie cu reguli stricte. Dacă o actriţă jinduieşte la rolul ei, raportează pur şi simplu că Vera se întâlneşte cu un american şi vrea să emigreze. Vera este imediat dată afară. La început nu mi-a venit să cred, dar ăsta-i adevăml. Oricum, până la urmă eu am fost nevoit să plec.

De atunci nu ai mai văzut-o?

Ne scriem din când în când. Dar nu ne putem spune prea multe pentm că la ei se cenzurează scrisorile.

Unde o să ajungi cu povestea asta, Ştefan?

Vreau să mă căsătoresc cu ea. Şi ea vrea. Dar dacă va cere viză de emigrare, va fi concediată.

Cum o să vă căsătoriţi, dacă nu puteţi comunica?

Wallaee. Domnul Nevski. ne ducea mesajele. Ultima dată i-am transmis că m-am hotărât. Ea mi-a comunicat că este pregătită să încerce. După aceea, Wallaee nu a mai găsit-o. Nu am mai primit nimic de la ea.

Wallaee vă ducea mesajele? Alt secret, gândi Natalie cu ciudă.

Mesaje verbale. Nu vroia să ducă scrisori. Intenţionase să o caute şi atunci, în ultima lui călătorie, dar n-am mai apucat să îl văd pentm că.

Da, înţeleg.

Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să aflu ceva despre Vera. Aţi putea să luaţi legătura cu ea?

Cum? Întrebă Natalie prudentă.

Telefonaţi-i. Rugaţi-o să vă caute. Spuneţi-i că sunt îngrijorat şi trebuie să ştiu cum o pot ajuta să emigreze. Am strâns nişte bani. Dacă este necesar, merg şi în Rusia. Spuneţi-i că nu mai pot aştepta.

Natalie se ridică în picioare şi Ştefan sări de pe scaun ca împins de un arc.

Ştefan, eu voi fi foarte ocupată cu licitaţia. Pentm mine totul va fi foarte nou. Nu am timp. Şi la drept vorbind, cred că mi-e teamă să mă întâlnesc clandestin cu o persoană şi să-i transmit Un mesaj secret.

Dar nu sunt cine ştie ce secrete. O iubesc, atâta tot.

Nu în călătoria asta. Wallaee era obişnuit cu Rusia. Eu nu sunt. Poate după ce o să mă obişnuiesc, după ce o să mă descurc bine la licitaţii. Dar acum nu vreau să mă complic cu aşa ceva. Şi eu trec prin momente foarte dificile.

Înţeleg. Nu v-aş fi cerut-o, dar.

Deja am fost de acord să ajut un evreu disident. Îmi pare rău, nu vreau să-mi creez probleme. Înţelegi?

Nici ea nu înţelegea. Cert era că nu dorea să se implice. În parte pentm că Wallaee a făcut astfel de servicii şi le-a ţinut secrete. Apoi, pentm că îi era într-adevăr frică. Avea de rezolvat probleme vitale în Uniunea Sovietică. Nu putea intra în conflict cu KGB-ul.

Clipind ca un copil gata să plângă, Ştefan se aşează încet pe scaun.

Sigur că înţeleg. Tânărul lăsă capul în piept şi Natalie, care se pregătea să-1 expedieze din birou, văzu lacrimi mari rostogolindu-se pe obrajii lui. Nu-i nimic, nu-i nimic, murmura el. Şi dumneavoastră aveţi probleme.

Aş dori într-adevăr să te pot ajuta. Poate data viitoare.

Bine, bine. Doar că sunt atât de îngrijorat! Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

Tânărul începu să plângă de-a binelea şi Natalie se apropie de el să-1 liniştească. Se ruga în gând ca Joannie să intre în birou, pretextând o urgenţă. Tânărul era bine făcut,

dar acum, când plângea, părea mic şi neajutorat. Îi mângâie părul ca o mătase aurie.

Îi cuprinse capul în palme şi îi şterse obrajii udaţi de lacrimi. Ca un vânt care foşneşte jucăuş frunzele copacilor într-o pădure, Natalie simţi cum tmpul ei freamătă. Rămase împietrită. Pentm prima dată după moartea lui Wallaee, simţea o atracţie sexuală.

O dată tot trebuia să se întâmple, gândi ea vinovată. Băiatul nu prezenta nici un pericol, iubea o altă femeie. Continuă să-i mângâie păml, dar mâinile îi tremurau. Simţea cum atingerea îi arde pielea.

Deodată, lacrimile îi arseră ochii: nu-1 dorea pe tânărul acesta frumos, ci pe soţul ei.

Bine, gata, nu mai plânge. Spune-mi cum o pot găsi.

O veţi căuta? Tânărul sări în picioare şi Natalie îşf dădu seama că el nici nu-i simţise mângâierea.

Mi-e frică, dar o voi căuta. O voi face în amintirea soţului meu.

O să vă dau numărul ei de telefon. Locuieşte împreună cu părinţii. Sunaţi numai de la un telefon public. Niciodată de la hotel. Şi niciodată de la un telefon public din apropierea hotelului. Ea vorbeşte englezeşte, dar părinţii ei nu.

Eu vorbesc ruseşte.

Lor să nu le spuneţi nimic de mine. S-ar speria. Spuneţi-le că sunteţi o prietenă de-a Verei de la teatru şi întrebaţi când o puteţi găsi.

Bine. Aprobă, spunându-şi că este o adevărată nebunie. Auzi? Telefoanele publice sunt ascultate.

Trebuie să fiţi foarte atentă. Dacă află cineva de la teatru, o vor da afară.

Ce vrei să-i spun?

Spuneţi-i că o iubesc. Întrebaţi-o dacă se simte bine. Închideţi dacă răspunde altcineva la telefon, în afară de părinţii ei. Spuneţi-i că acum, cu noul guvern, va avea şanse mai mari de emigrare.

— Vrei să îi duc ceva?

— Nu!

O scrisoare? Voi fi foarte atentă.

Este prea periculos.

Prietenul disident despre care ţi-am povestit mi-a spus că va scrie la maşină o scrisoare, fără nume şi adresă pe ea. Aşa nu este periculos.

Este foarte periculos pentm dumneavoastră, doamnă Nevski. Wallaee nu accepta niciodată aşa ceva. Ştiţi, se întind tot felul de capcane.

— Capcane?

— Păi, oricine vă roagă să introduceţi ceva ilegal în Uniunea Sovietică, poate fi agent KGB.

— Mă înspăimânţi!

— Am învăţat de la Wallaee aceste lucruri. Dacă şi-a pierdut slujba, îi puteţi da bani. Numai ruble. Vă dau eu.

Scoase un portmoneu, dar Natalie îl opri.

Discutăm asta după ce mă întorc.

Doamnă Nevski, nici nu ştiţi ce fericit m-aţi făcut.

Cum arată?

Foarte frumoasă. Înaltă, brunetă şi cu ochi albaştri.

Ai o fotografie?

Sigur. Trebuia să mă fi gândit. Uitaţi.

Era o fotografie făcută de un profesionist. Luminată subtil, bine lucrată. Vera era drăguţă, dar nu o frumuseţe aşa cum o descrisese Ştefan.

Este mai frumoasă decât în fotografie, spuse el cu mândrie.

Veţi face o pereche grozavă.

Abia aştept!

După ce plecă tânărul, Natalie scoase scrisoarea de la Stevie şi o rupse bucăţele.

Inima lui Natalie se strânse, când îl văzu pe tatăl ei aşteptând-o la intrarea Universităţii Columbia, cu balonzaidul fluturându-i în jurul trupului. Surprinsă, trebui să admită că dorinţa de a obţine informaţii despre mşi nu fusese decât un pretext pentm a-şi întâlni tatăl. Acum era

de două ori mai bucuroasă; întâlnirea cu Ştefan o descărcase emoţional. Se simţea singură şi devenea tot mai conştientă de riscurile la care se expunea, din dorinţa de a descifra trecutul lui Wallaee.

Richard Stuart îşi întrerupse meditaţia, pentm a saluta un student. Înclină puţin capul, ascultă ce-i spune tânărul, îi spuse ceva ce stâmi zâmbetul acestuia, apoi se grăbi spre ea. Se acomodase cu învăţământul, gândi Natalie. Avea acum ceea ce-şi dorise întotdeauna, o audienţă atentă, receptivă la mintea lui ascuţită şi la părerile lui explozive. Observă că este puţin roşu în obraz şi se gândi că probabil a băut ceva după curs. Când urcă în maşină, Natalie simţi puternic mirosul de alcool.

— Cum? Nu mai călătoreşti în limuzină? Ţi-ai pierdut gustul ostentaţiei?

Am mai reflectat în ultima vreme.

Văd că ţi-ai recăpătat strălucirea.

Atât cât am nevoie să cuceresc Rusia.

Aşa a gândit şi Napoleon.

— Dar tatăl lui Napoleon nu era un strălucit sovietolog. Eu voi fi mai bine pregătită.

— Te rog, un pensionar ratat de la Departamentul de Stat. Ultimul lucru pe care şi-1 dorea acum era o diatribă asupra loialităţii faţă de stat. Intră imediat în subiect:

Informează-mă, domnule profesor! Tot ce ştii despre Glasnost, în patmzeci şi cinci de minute, te rog.

O oră, le spuse şofeml peste umăr. La Van Wyck sunt lucrări pe şosea.

Richard Stuart privi înjur, de parcă s-ar fi aşteptat la o limuzină cu bar.

Este o plăcere să discut cu tine, bineînţeles, dar nu cred că problemele Rusiei te pasionează.

Eu încerc să fac afaceri. Trebuie să cunosc ţara în care voi merge.

Politologul clătină din cap.

— O amehkanskaia biznizmen bogată vine să facă afaceri Imediat ce vei ajunge, vei fi primită ca o ducesă – şoferii, hamalii, ghizii, funcţionarii şi portarii îţi vor povesti ce capcane inimaginabile întindea revoluţia abolită. Şi ce dacă sunt agenţi KGB prin apropiere?

Nu prea mă faci să mă simt ca o ducesă.

Toţi, absolut toţi, raportează KGB-ului. Crezi că mama ta şi eu am avut secrete în Rusia? Îţi aminteşti de draga ta babuşca? Probabil că ei ştiau că te vei naşte, înainte să aflăm noi. Dar în zilele noastre, nu-i mai deranjează pe oamenii de afaceri, deci nu îţi înţeleg temerile. Ei îţi vor dolarii, nu sufletul tău de democrat.

Şi dacă au o impresie greşită?

Ce. Fel de întrebare este asta? Dumnezeule, de fapt eşti fată de diplomat. Ştii foarte bine că pe totalitarişti trebuie să-i laşi în pace, cu ideile lor greşite cu tot. Eu sper că aşa vei face.

Bineînţeles, spuse ea contrariată.

Bun, deci ce pot eu să-ţi spun? Ce nu ai aflat deja de la Wallaee? Nu prea înţeleg ce vrei de la mine?

Ea nu-şi dorea decât să se simtă protejată în acel moment, să aibă pe cineva care să o asigure că totul va fi bine.

— Wallaee era rus. Eu voi opera ca şi tine, ca un străin. Cum este când munceşti aşa?

Tatăl ei rămase pe gânduri, mângâindu-şi bărbia şi zâmbind enigmatic.

Într-un fel, se hotărî el să vorbească, Uniunea Sovietică a fost ţara unde eu am crezut întotdeauna toate zvonurile.

Crezi că Wallaee exagera când spunea că eşti tot timpul urmărit?

— Nu.

Chiar şi acum, după Glasnost?

Oamenii, indiferent ce sunt, poliţişti sau comercianţi, continuă să-şi facă meseria. Crezi că dacă acum Gorbaciov strigă Glasnost, KGB-ul se grăbeşte să deschidă fabricile de smântână? Dar ce-i cu obsesia asta a ta cu KGB-ul?

Nu ştiu. Eu. M-am gândit că nu mi-ar strica o introducere în atmosferă. Poate mă va ajuta să tratez mai bine cu sovieticii.

Tatăl o privi circumspect.

Natalie îi răspunse cu un zâmbet confuz.

Doream să aflu puţină istorie.

Asta-i altceva. Oricum, eu nu ştiu prea multe despre KGB. Am fost diplomat, nu spion. Bine. Până ajungem la aeroport o să te introduc în atmosferă. După aceea îţi dau voie să-mi cumperi ceva de băut. Îţi pot spune că aşa-zisul „impuls KGB" este, din punct de vedere istoric, un sentiment pur rusesc. Oamenii aceştia, ruşii, au fost invadaţi sute de ani la rând. Numai în ultimii şaptezeci de ani, tovarăşii au suferit violenţe de nedescris. Război civil violent. Un pământ al violenţei. Stalin a adus în prim plan Partidul Comunist. A fost şi oribila invazie germană. Dintre cei şaptezeci de milioane de morţi din Europa, Rusia are dreptul să spună că jumătate îi aparţin.

În timp ce maşina traversa Manhattan-ul, el împletea sub ochii ei un covor pastelat al istoriei mse, punctat cu observaţii personale, din zilele lui de diplomaţie la Moscova, Leningrad şi în Europa de Est.

Natalie se agăţa cu disperare de nuanţele vocii lui, încercând să-şi alunge teama.

Războiul civil între roşii şi albi a distins pătura mijlocie a societăţii ţariste. Douăzeci de ani mai târziu, Stalin a ucis fără milă noua pătură elitistă adusă de Partidul Comunist. După ce aceste pături sociale capitaliste au dispărut, nimic nu a mai putut opri dorinţa înnăscută a mşilor de expansionism.

Sinistra teorie orientală?

Tentaculele spre est. O teorie mai optimistă, de dată mai recentă, susţine că Rusia mai poate fi încă reformată, datorită apariţiei unei alte clase sociale elitiste – oameni educaţi, bine implantaţi în guvern, dornici să guste din plăcerile care ne delectează pe noi, vesticii. Aşadar,

contemporanii lui Gorbaciov. Ei ştiu foarte bine că reformele din interior, cum ar fi libertatea de exprimare şi reînnoirea economică sunt vitale, dacă Uniunea Sovietică va intra în competiţia lumii civilizate, în lumea post-industrială.

Teoria ei-vor-să-fie-ca-noi? Întrebă Natalie.

Da, dar nepotrivită cu aiuriţii din administraţia americană de azi, care sunt convinşi că cele două societăţi sunt pentm totdeauna încleştate într-o rivalitate absurdă, pentm că ţelul comunismului este de a elimina proprietatea particulară şi de a înlocui sistemul lumii libere cu o uniune, formată din soviete, controlate de Moscova. Crezi, sau nu, în America există oameni care mai gândesc aşa. Jeff Jervis ar fi aplaudat, gândi Natalie.

Poate că lucrurile se vor mai limpezi după alegeri.

Nu vreau să spun că ruşii nu constituie un potenţial pericol, întreaga lor istorie demonstrează de ce sunt mereu în apărare. Se tem de război şi de haos. De exemplu: logica acţiunilor lor stupide din Afganistan şi din Polonia demonstrează faptul că ei preferă să lupte dincolo de frontierele lor. Aceste modalităţi de apărare prin agresiune sunt foarte costisitoare, mai ales când sistemul economic este sufocat de birocraţie, îmbâcsit de ideologie şi calcifiat de frică, în acest punct, intră în scenă Mihail Gorbaciov – un om care crede în ruşi şi succesul lor.

Succes?

Popoml ms şi conducerile ruseşti care s-au succedat au avut un permanent complex de inferioritate. Şi totuşi, ei au mers pe lună, ei l-au bătut pe Hitler, ei au electrificat o ţară gigantică. În anumite domenii au devenit specialişti de clasă. Gorbaciov ştie că vor realiza tot ce-şi vor pune în minte. Uite unde ne-a adus pe noi embargoul impus de Reagan.

Tati, îmi este tare frică.

Şoptise cuvintele foarte aproape de geam, în momentul în care el se pregătea să atace subiectul preferat, debarcarea

lui din diplomaţie, când era sigură că nu o auzea. Vocea lui deveni stridentă.

— Eu i-am avertizat. Am venit de la Moscova să-i avertizez personal. Le-am spus că, dacă vom refuza să le vindem sovieticilor compresoarele de gaz, inginerii mşi vor fi constrânşi să şi le construiască. Ştii ce a urmat.

Natalie aprobă tăcută. Auzise povestea de zeci de ori.

— Ruşii le-au proiectat şi le-au constmit singuri. Apoi au instalat linia tară ajutoml nostru. Mai rău decât atât, exact aşa cum am prevăzut, acum vând în întreaga lume această tehnologie. Ne fali-mentează fabricile. Şi cu ce m-am ales? Pensionare prematură.

Privi pe geam încmntat. Maşina se apropia de punctul de taxare Triboro, unde copii fluturau ziare cu ultimele ştiri. Cea mai proaspătă era că Gorbaciov intenţiona să viziteze Statele Unite.

— Eu, cel puţin, nu am minţit niciodată, murmură amărât Richard Stuart.

Natalie îi zâmbi cu înţelegere. Controversa embargoului nu fusese singura lui problemă. Poate, doar ultima. Gândi în sinea ei că învăţase ceva din exemplul tatălui ei, şi anume că adevărul nu era întotdeauna suficient. Trebuia să ştii să-1 vinzi. Să convingi. Să-i faci pe oameni să-1 accepte. Culmea ironiei, acest diplomat nu a ştiut s-o facă. Nu era un prost tatăl ei, dimpotrivă. Dar ea constata, cu o clarviziune uimitoare, că uneori el nu-şi putea controla anumite reacţii. Avea în el impulsuri autodistructive, care îl făceau să lupte până la moarte. Mai ştia că nu dorea să semene cu el. Se înfiora. Poate că Mike a moştenit această dorinţă morbidă de a se autodistruge. Dar ea nu. Sub nici o formă.

Întrebarea care urmă o luă prin surprindere.

Te-am auzit spunând că îţi este frică?

Puţin.

De ce?

Era cât pe ce să-i spună adevărul despre moartea lui Wallaee, să-i povestească de suspiciunile ei privind trecutul

propriului soţ şi intenţiile pe care ea le avea. Dar, în momentul în care îşi căuta cuvintele, totul i se păm fără sens. Ştia că tatăl ei îi va spune să uite totul. Oare a devenit atât de suspicioasă, încât nu mai avea încredere în nimeni?

— Cred că mi-e teamă să merg singură. Spune-mi, risc ceva dacă încerc să-i contactez pe foştii prieteni ai lui Wallaee?

Tatăl o privi sever.

— Draga mea, Wallaee avea foarte mulţi prieteni.

Draga mea? Nu mai ţinea minte de când nu i-a mai vorbit cu atâta afecţiune. Îngrijorarea din glasul lui o înspăimântă şi mai rău. Ştie, îi trecu pe neaşteptate prin cap. El ştie. Dumnezeule mare, doar a muncit ani de zile în Uniunea Sovietică! Bineînţeles că ştia despre Wallaee. Sau poate că bănuia. Privi iute la şoferul care părea absorbit de traficul aglomerat.

Ce-ai vrut să spui? Reuşi să-1 întrebe în şoaptă.

Tu nu trebuie să-ţi asumi nici un risc. Cum ai putea să recunoşti un „prieten nesigur", să zicem?

Cum adică „nesigur"?

Te rog să-ţi cumperi blănurile şi să vii imediat acasă!

Nu eşti puţin cam exagerat?

Deloc, murmură el. Îţi sugerez doar să fii prudentă. Uniunea Sovietică nu-i un parc de distracţii, indiferent ce ni se îndrugă nouă în reclamele televizate. Este un stat totalitar, la celălalt capăt al lumii, care geme de poliţii secrete.

Ei bine, zâmbi ea forţat, faptul că sunt odraslă de diplomat, aşa cum spui tu cu atâta afecţiune, o să mă ajute să găsesc uşa din spate a ambasadei noastre.

Dacă vei reuşi să treci de Dvornik (portar). I-am scris lui David Finny, ataşatul nostru la Moscova. Te poate ajuta dacă vei avea probleme.

Natalie îl privi încercând să înţeleagă dacă mai există o conotaţie la cuvântul „problemă". El îi zâmbi şi trăsăturile de patrician compuneau o mască inocentă. Pe cât de

nestăpânit era când se enerva, pe atât de diplomat devenea atunci când dorea. „înnebunitor de ambiguu”, gândi Natalie, pe când tatăl ei schimba subiectul discuţiei.

— Să revenim puţin în zilele noastre. Ţi-am povestit că luna trecută am invitat un emigrant rus la seminarul meu? Un intelectual sovietic depersonalizat. Ştii ce le-a spus studenţilor?

Natalie clătină din cap nerăbdătoare, încercând să ghicească ce gândeşte despre Wallaee. Era de nepătmns.

Intelectualul le-a spus studenţilor mei: mujiknadar „Ţăranii ne urăsc”. Conservatorii ruşi, ca o masă bmtală, furioasă, cinică şi înspăimântătoare. „Ne urăsc”, aşa a spus. M-a pus pe gânduri. Asta mi-a inspirat tema următorului semestru. Vrei să-ţi spun şi ţie?

Da, răspunse Natalie neajutorată.

„Este Uniunea Sovietică un butoi cu pulbere?”

Presupun că dacă acolo va avea loc o adevărată reformă, principala problemă va fi cine are mai mult de pierdut?

Exact! Oare acei conservatori ruşi, brutali, înspăimântaţi, cinici şi furioşi îl vor crucifica pe acest reformator, aşa cum au făcut cu Nikita Hruşciov? Aş putea să scriu un eseu pe tema asta. Zâmbi absent, apoi o luă de mână şi o îmbrăţişa cu căldură. Să fii atentă, draga mea. Aminteşte-ţi vechea zicală rusă: „înainte de a intra într-o cameră, asigură-te că poţi ieşi de acolo”.

În momentul în care avionul Air France îşi începu coborârea, stewardesa aduse haina lui Natalie. Când ridică privirea, o văzu pe femeie ţinând haina în braţe ca pe un amant. Memora imaginea pentm un viitor clip publicitar: „Stewardesă frumoasă, parcurgând culoaml unui avion, îmbrăcată în haină Cotillon, de care-şi mângâie obrazul cu plăcere”. Excelentă reclamă, gândi Natalie zâmbind. Mai ales dacă Diana nu o va părăsi. Ideea că-şi va putea păstra firma dacă va reuşi să-şi înfigă rădăcinile în Rusia o obseda.

— Leningrad, o anunţă Leo.

Natalie se aplecă peste el şi privi pe hublou. Domuri aurii şi turnuri spiralate se conturau în amurg. Deşi era destul de devreme, soarele apunea aruncând nuanţe mov asupra palatelor şi a pământului acoperit de zăpadă. Neva, îngheţată dintr-un mal în altul, se ondula ca un şarpe de oţel.

În terminalul întunecat al aeroportului, Natalie a fost obligată să-şi prezinte paşaportul şi viza la un ghişeu înalt de unde o privea un soldat foarte tânăr, dar teribil de dur. Soldatul îi cercetă documentele, apoi compară meticulos fotografia cu persoana. Cu o faţă inexpresivă ridică receptorul şi şopti ceva. Apoi aşteptă privind-o fix, imperturbabil. De la ghişeul alăturat Leo Margulies îi strigă:

— Am crezut că s-au mai înmuiat în ultima vreme. Dar ăsta este numai începutul. Stai să vezi când vom pleca.

Fiul lui Leo, David, rise nervos. Natalie ar fi vrut să întrebe dacă s-a întâmplat ceva, dar respectă prima regulă a lui Wallaee în legătură cu funcţionarii publici – nu întreba nimic.

De ghişeu se apropie un ofiţer. Soldatul îi arătă actele lui Natalie. Acesta o privi, privi fotografia, apoi o privi din nou. Îşi mângâie nerăbdător obrajii, ca şi cum ar fi vrut să o convingă să facă şi ea la fel. Îi trecu prin minte că avea părul puţin mai lung decât în fotografia de paşaport. Şi-1 adună la spate şi rămase nemişcată, simţindu-se de parcă ar fi fost dezbrăcată sub privirea aceea cercetătoare. Apoi, ofiţerul părăsi ghişeul şi soldatul îi puse viza de intrare.

Tremurând de încordare, Natalie îşi târî bagajele pentm verificare la vamă, îngrijorată de prezervativele, tampoanele şi dischetele pe care le luase la sfatul lui Joannie. Îi era de-a dreptul frică şi îşi reproşa că nu lăsase acasă Perla.

Fiul lui Leo intrase deja în vamă. Valizele erau deschise şi hainele împrăştiate pe o masă. Un soldat îi cern lui Natalie declaraţia vamală, pe care ea însemnase, cu multă atenţie, toate lucmrile de valoare pe care le introducea în Rusia, începând cu haina de blană de râs. Îşi aminti că Wallaee a trebuit să plătească vamă pentm aparatul de fotografiat fiindcă neglijase să-1 treacă în declaraţia vamală când a intrat jn Rusia.

Soldatul începu să pescuiască prin bagajele ei – trusa de pieptănat, uscătorul de păr, tmsa de machiaj. Desfăcu fiecare cutie de cremă şi răsfoi suspicios revistele Donald E. Westlake şi Lawrence Block. Un ofiţer îi cercetă poşeta cu un detector laser.

Îl văzu. pe fiul lui Leo roşind stânjenit, când un soldat găsi o casetă video ascunsă între şosete.

Nu permitem pornografie, anunţă rusul cu voce tare.

Prostule, îl certă Leo.

Natalie făcea eforturi disperate să-şi controleze expresia feţei pentm că soldatul răsfoia chiar în acel moment un roman de Robert Ludlum, pe care-1 luase cu ea. În aceeaşi clipă, ofiţerul care îi controlase poşeta cu detectoml i-o deschise şi scoase dinăuntm un teanc de prezervative.

Pentm uz personal? O întrebă cu un zâmbet ironic.

Cadouri, se bâlbâi ea. Omul zâmbi din nou, obraznic.

— Doamnă Nevski, nu am nici cea mai mică îndoială că veţi primi la noi serviciile cu care sunteţi obişnuită.

Îşi înghesuia lucmrile înapoi în geantă când realiză, uluită, că omul nici nu se uitase la actele ei. Ciudat. Mâinile încetară să-i mai tremure, în schimb un fior de gheaţă îi traversa şira spinării -vameşul îi ştia numele.

Asta-i din cauza încordării, gândi ea. Probabil că a avut din timp lista pasagerilor. Ceea ce era adevărat. Dincolo de uşile de sticlă, un gmp de mşi, membri ai asociaţiilor comercianţilor de blănuri, îi aşteptau fluturând mâinile şi strigându-i pe nume. Saluturile de bun venit erau tot atât de calde, pe cât de ostile şi reci fuseseră procedurile vamale. La uşa autobuzului, Natalie a fost oprită de un rus scund, agitat şi zâmbitor.

Doamna Nevski? Îi făcu o reverenţă exagerată. Eu sunt Fiodor Şelpin. Comportamentul lui neliniştit îi sugeră lui Natalie imaginea unei javre şi îi crea un sentiment de nelinişte.

Ah, sunt fericită să vă cunosc. Wallaee mi-a vorbit cu atâta căldură despre dumneavoastră.

Şelpin radia.

Mi-am luat libertatea să vă rezerv un apartament la hotelul Astoria.

Parcă ştiam că toţi comercianţii de blănuri stau la Pribaltiskaya.

Aşa este, spuse Leo. Freddy, doamna vine cu noi.

Ah, dragul meu prieten Leo! Să ne întâlnim după atâţia ani? M-am gândit că domnul Nevski trăgea întotdeauna la - Astoria şi mi-am imaginat că doamna ar prefera să stea tot acolo.

Este un bătrân aiurit, îi şopti Leo. Vino cu noi, fetiţo. Pribaltiskaya a fost construită de finlandezi. Este un hotel bun.

De ce prefera Wallaee să locuiască la Astoria?

Spunea că-i aduce aminte de ţar.

Dacă voi locui acolo, domnule Şelpin, voi putea închiria o maşină pentm Pribaltiskaya?

Nici o problemă.

Avem o întmnire înainte de cină, o avertiză Leo.

— In seara asta o voi conduce personal pe doamna Nevski, promise Şelpin.

Îi luă bagajele şi se îndreptă spre o maşină mică, neagră.

— Vremurile s-au schimbat într-adevăr, şopti Leo în barbă. În tinereţe tipul ăsta era un prăpădit.

Şi totuşi, lui Wallaee îi plăcea Şelpin, gândi Natalie. Omuleţul se dădea peste cap să fie amabil cu ea.

Şelpin se aşează lângă şofer, iar Natalie în spate. Porniră spre Leningrad înaintea autobuzului.

Sunteţi foarte amabil cu mine.

Soţul dumneavoastră a fost prietenul meu de suflet timp de mulţi ani. Măcar atât pot face pentm el.

Cât de prieten? Se întrebă Natalie, conştientă de faptul că nu putea să întrebe, ci trebuia să aştepte un semnal. Îşi atinse în grabă perlele de la cercei.

Este prima vizită în Uniunea Sovietică, o întrebă Şelpin?

Prima după ce m-am născut. Părinţii mei erau diplomaţi la Moscova când m-am născut eu. Dacă au fost prieteni, Wallaee ar fi trebuit să-i spună asta. Ori conversaţia era pentm urechile şofemlui?

Vorbiţi ruseşte?

Da, răspunse ea. Dar voi avea nevoie de puţin timp să-mi antrenez urechea. Mi-am dat seama de asta la aeroport.

Este bine să vă faceţi prieteni în Rusia, continuă Şelpin. Noi îi preferăm pe străinii care vorbesc limba noastră. Oricât de puţin, în general, noi nu prea îi iubim pe străini.

Sunteţi foarte ospitalieri.

Suntem, dar numai pentm prieteni.

Oare încerca să îi spună ceva sau imaginaţia îi juca feste? Îşi repetă, în gând, că Fiodor Şelpin era o persoană oficială cu misiunea de a vinde blănuri străinilor la preţuri foarte bune. Ea zburase şase mii de mile pentru a ajunge aici. Următoarea mutare era a lui.

La prima vedere intrarea în Leningrad îi amintea lui Natalie de oraşele cu autostrăzi largi şi construcţii noi, dar comparaţia păli imediat. Clădirile pe care le vedea erau prea masive, spaţiile dintre ele prea mari. Când au intrat în oraş, Natalie, care călătorise aproape toată viaţa, s-a simţit mai departe de casă ca oricând.

Era un oraş vechi, nu antic, cu reminiscenţe din secolul optsprezece european, cu amprente ale secolului douăzeci, dar şi cu imagini din Lumea a treia. Femei bătrâne curăţau străzile, cu mături rudimentare. O surprinse circulaţia – erau mai multe maşini decât se aşteptase. Palatele, catedralele şi clădirile vechi păreau remarcabil întreţinute, dar magazinele erau întunecoase, prost luminate, aproape misterioase.

Au traversat nenumărate canale – şase sute treizeci şi şapte de poduri, i-a spus Şelpin cu mândrie. Ea a comparat oraşul vechi cu Amsterdamul, dar Şelpin i-a spus că Leningradul era de zece ori mai mare. Nevski Prospekt, principala stradă cu magazine, existentă încă de pe vremea ţamlui, era bine luminată. La capătul ei au făcut o curbă, Şelpin i-a spus ceva şoferului şi maşina s-a oprit în faţa unei clădiri neoclasice, luminată de lămpi de neon uriaşe.

— Aici este licitaţia. De la hotel puteţi veni pe jos.

Maşina pomi mai departe, pe o stradă îngustă, traversă un alt canal îngheţat şi intră într-o piaţă dominată de o catedrală enormă.

— Sfântul Isaac, îi explică Şelpin. Tot aici este şi hotelul. Hotelul Astoria se ridica pe o latură a pieţei. Era o clădire solemnă, cu şase etaje, în faţa căreia staţionau taxiuri şi autocare turistice. O plachetă cromată lângă uşa hotelului i se păm prietenoasă pentm că era scrisă cu caractere latine şi Natalie înţelese de ce lui Wallaee îi plăcea acest loc. Semăna cu o clădire din partea vestică a Manhattan-ului, şi-i aducea aminte de casă.

Şelpin o însoţi la recepţie, unde un funcţionar zâmbitor îi strânse mâna cu căldură.

Domnul Nevski a fost americanul nostm preferat şi suntem onoraţi să o găzduim pe fiica sa.

Soţia, îl corectă ea tăios, îndurerată de dovada concretă că Wallaee ducea o altă viaţă când pleca în circuitul de licitaţii.

Vă rog să mă iertaţi, se bâlbâi funcţionaml. Lui Şelpin îi şopti: Yolki – Palki. Cum spuneţi dumneavoastră, „atât de

tânără', nu am vrut să vă jignesc.

— Nu mă simt jignită, spuse Natalie în mseşte. Vă sunt recunoscătoare pentru primirea călduroasă. Sunt obişnuită cu această greşeală. Există aici o cabină de telegraf de unde pot trimite o telegramă la New York? Ar fi vrut să-i transmită imediat Laurei Drake ideea cu stewardesa şi haina.

Funcţionarul nu părea în apele lui. Spre surprinderea ei se făcu stacojiu la faţă. Apoi se albi şi o picătură de transpiraţie i se prelinse până la sprâncene.

— Nu vă faceţi probleme, spuse ea amabil, însă în acel moment îşi dădu seama că funcţionaml privea dincolo de ea.

Şelpin o îndepărtă ferm de la ghişeu. Trei tineri în costume închise traversau holul hotelului. Un al patrulea – cu obrajii supţi, aproape cadaveric, cu părul rar şi ochii negri pătmnzători – privea din cadrul uşii. Funcţionaml tăcu un pas înapoi; avea o privire de animal hăituit. Şelpin o împingea insistent. Bărbaţii se opriră la ghişeu şi întrebară ceva, în timp ce funcţionaml părea să se topească în haine.

Ce se întâmplă? Şopti Natalie.

Nimic, şuieră Şelpin. Urcăm imediat ce primim cheia.

Cine sunt oamenii aceştia?

Nimeni.

Cine sunt? Repetă ea ferm, foarte neliniştită.

KGB.

Arată ca nişte funcţionari. Observă că oamenii au chiar valize diplomat.

Sunt funcţionari, murmură Şelpin printre dinţi. Reprezintă controlul fiscal.

Natalie aproape că izbucni în râs. Dar frica de pe chipul funcţionarului o opri la timp. Cu capul plecat el îi conduse pe cei trei agenţi KGB în biroul său. După ce uşa se închise în urma lor, Natalie îl privi pe bărbatul care nu se mişcase din cadml uşii. Acesta o studia insistent.

Un alt funcţionar îşi făcu apariţia la ghişeu. Şelpin cern agitat cheia apartamentulutlui Natalie. KGB-istul o privea

fix. Ea îi înfruntă privarea, repetându-şi în gând, pentm a-şi da curaj: „Sunt americancă. Sunt americancă”.

Cine este omul ăsta? Întrebă în timp ce se îndreptau spre lift.

Nu ştiu, răspunse precipitat Şelpin.

În vreme ce uşile liftului se închideau, bărbatul continua să o privească.

— Era şi el cu ceilalţi?

Şelpin îi întinse câteva mesaje şi corespondenţa care o aşteptaseră la recepţie.

Nu ştiu, doamnă Nevski. Nu are nici o importanţă.

Dar se purta de parcă m-ar fi cunoscut.

— Imposibil! Se grăbi Şelpin să nege. Indiferent ce a făcut funcţionaml hotelului, asta nu are nici o legătură cu licitaţia de blănuri. Poate că aţi vrea să ştiţi că liftul cu care am urcat era cel mai bun din Rusia când a fost instalat, în 1913.

Citi repede mesajele. O sunase Joannie de la New York, avea câteva invitaţii la dineuri, toate legate de licitaţie şi o invitaţie la o recepţie la Ambasada americană din Moscova, datorată probabil scrisorii trimise de tatăl său.

La etajul al treilea un supraveghetor dejurnaia, îi întâmpină cu efuziune când Şelpin i-o prezentă pe Natalie. Numai zâmbete, acesta o conduse personal la uşa apartamentului, anunţând-o:

— Apartamentul domnului Nevski.

Cât de bine se potrivea cu Wallaee, gândi Natalie, simţindu-se deodată foarte singură. Era un apartament mare, cu un pian elegant în salon şi vedere spre piaţă. Pluşul tapiseriilor, puţin decolorat, decorul – copii prerevoluţionare importate, picturi franceze din secolul al optsprezecelea – dădeau impresia de tradiţionalism şi creau o ambianţă plăcută. Un frigider alb, demodat, bâzâia într-un colţ şi servea drept bar. Când intră în baie, o fracţiune de secundă Natalie avu impresia că simte parfumul de lavandă al lui Wallaee.

Duşul nu funcţiona, aşa că hotărî să umple cada cu intenţia de a lenevi în apă fierbinte, ca să acumuleze forţa pentm petrecerea ce urma. Intrase cu un picior în cadă când auzi telefonul. Se înfăşură într-un prosop şi fugi să răspundă. Era Joannie Frye, cu cea mai proastă veste de la moartea lui Wallaee încoace.

Banca ne-a blocat creditul.

Ce vrei să spui? Joannie era o tânără inteligentă, căreia îi ierta exagerările ocazionale. Ce anume vor?

Nu ne mai dau credite.

Vrei să spui că nu vor reînnoi contractul? Cotillon avea o linie de credit de cincizeci de milioane de dolari, care se putea reînnoi anual, după ce prezentau bilanţul. Natalie avea intenţia să îi ademenească, astfel încât să-i acorde cincizeci şi cinci în primăvară, fiind strâmtorată de achiziţionarea acţiunilor mătuşii Margaret.

Au spus că avem nevoie de un credit de şaizeci şi cinci" de milioane, spuse Joannie, iar ei nu ne vor da decât cincizeci. Va trebui să procurăm restul din alte surse.

Nu am nevoie de şaizeci şi cinci. Nu am nevoie doar de cinci în plus.

Mi-au spus că dacă nu depunem cincisprezece milioane până în trei săptămâni ne blochează contul.

Trei săptămâni? Natalie se prăbuşi pe pat. Blocarea contului Cotillon însemna că nu se vor plăti facturile; în aceste condiţii nimeni nu îi va mai vinde o haină sau o blană de animal.

De fapt, au început deja să trimită notiţe de avertizare creditorilor noştri.

Ce-ai spus? Niciodată nu procedează aşa.

Îl am la telefon pe ticălosul ăla de vicepreşedinte. Vrei să vorbeşti cu el?

Se învârtea camera cu ea. Era epuizată de zbor, dar trebuia să judece clar.

— În primul rând sun-o pe Rhonda Rosenfeld, apoi pe Lynn Brown. Sună-1 şi pe fratele meu. Caută-1 pe Bill Malcom.

Cere-le să afle tot ce pot şi spune-le că voi vorbi cu ei, mâine.

Gândeşte!

— Trebuie să aflu ce poziţie are în banca noastră Jefferson Jervis. Întreabă-1 pe Bill. Nu, se răzgândi ea. Mike. Fratele ei era cea mai potrivită persoană pentm a obţine o astfel de informaţie. Pentru oameni ca Bill Malcom asta însemna să-şi creeze obligaţii.

Roagă-1 pe Michael să verifice totul.

— Altceva?

Natalie îşi scormonea creierii. Venise în Rusia să cumpere blănuri de animale şi să poarte stindardul firmei Cotillon, nu să lupte cu băncile din New York.

— Ar mai trebui să. Dar nu mă pot gândi acum. Bine, dă-mi-1 pe individul ăla la telefon.

Bancherul se străduí să spună totul dintr-o singură suflare.

— Natalie, nici nu ştii ce rău ne pare că trebuie să facem asta.

— Wallaee a lucrat cu banca voastră timp de patruzeci de ani. Începuse greşit. Trebuia să se arate ultragiată, dar în voce i se simţea teama.

— Bineînţeles. De aceea m-am gândit să vorbesc cu tine.

Da? Natalie deveni deodată foarte atentă. Omul avea în cap ceva mai mult decât o scuză măruntă.

Noi suntem o bancă comercială şi legea ne dă dreptul să intermediem tranzacţii. Eu pot să-ţi împmmut bani, sau să nu-ţi împmmut.

Asta ştiu şi eu.

Uneori, mă simt util dacă sugerez unui client să discute cu un alt bun client de-al nostm.

Asta era. Şantaj.

Lasă-mă să ghicesc. Cu Hyndo?

Da. Hyndo este un blănar coreean foarte bun. Am luat masa cu reprezentantul lui şi am avut impresia că este interesat să-ţi acopere datoriile.

În schimbul a optzeci şi cinci de procente din compania mea?

Dacă fac ei producţia, iar tu vinzi, ar putea fi.

Producţia lor este bună de dat la gunoi, iar eu nu voi vinde niciodată aşa ceva în magazinele mele. Cotillon reprezintă calitate şi aşa va fi întotdeauna.

Eu ţi-am dat o soluţie.

Şi dacă eu îţi aduc cele cincisprezece milioane? Îmi reînnoieşti creditul de cincizeci?

Tăcerea lui demonstra limpede că va găsi un motiv să îi ceară douăzeci de milioane. Şi dacă ea ar reuşi să facă rost, i-ar pretinde douăzeci şi cinci.

Spune-mi ceva. Cât este de mare contul lui Hyndo în banca ta?

Ştii, nu pot.

Nici nu te mai strădui, îl întrerupse furioasă. Le permiţi să încerce cumpărarea lui Cotillon cu banii băncii voastre. Este dezgustător.

Dar, Natalie.

Nici o Natalie, nimic. Eu nu sunt un blănar cu pălăria în mână. Am fost bancher, să nu uiţi asta niciodată. Voi lupta cu tine! Ştiu şi cum.

Ameninţarea suna oarecum ciudat în gura ei. În meseria de bancher se ocupase mai mult de preluările de companii, decât de apărarea lor. Era hotărâtă să lupte cu banca, cu Hyndo Furs şi cu oricine ar îndrăzni să încerce să fure munca ei şi a lui Wallaee.

— Cotillon este a noastră. Este a mea! Este. Conversaţia se întrerupse bmsc. La început crezu că bancherul i-a trântit telefonul în nas. Apoi, un clic metalic o făcu să creadă că cineva îi asculta convorbirea.

— Alo? Joannie, mă auzi? Două clicuri metalice.

Vă rog să mă scuzaţi, sunt recepţia, auzi un rus vorbind englezeşte. Aşteaptă tovarăşul Şelpin.

Poftim? Toată furia împotriva bancherului se revărsă asupra ţapului ispăşitor ivit pe neaşteptate. Şi mi-aţi

întrempt legătura? Vorbeam cu New York-ul.

— Aşteaptă de mult.

Natalie trânti telefonul. Panica o împiedica să gândească. Se întâmplau prea multe deodată. Va pierde. Se repezi la fereastră, trase draperiile şi privi în gol, spre piaţă. Trebuia să facă ceva. Să-1 sune din nou pe bancher? Nu, nu mai avea nimic de spus. Întârziase. Trebuia să se calmeze şi să se îmbrace. Acum, mai mult ca oricând, era obligatoriu să meargă la recepţie, să arate bine şi să pună ceva pe picioare. Inspiră adânc. Pentm asta venise la Leningrad. Să salveze Cotillon. Pas cu pas. Îmbracă-te!

Faţa, părul, ciorapii, pantofii. Îmbrăcă o rochie italiană de lână, îşi puse două şiraguri de perle, cerceii, haina albă de râs şi porni în fugă spre holul hotelului. Şelpin îşi privea nervos ceasul. Şoferul se foia la intrare.

Carafe cu votcă erau aliniate pe mijlocul mesei din sala de protocol a hotelului Pribaltiskaya, la petrecerea numită de ei Za-kuska. Lângă sticle, se aflau pahare miniaturale pe care Şelpin le numea Ryiimochki. Unele sticle aveau coajă de lămâie, altele fire de şofran. Erau şi sticle conţinând votcă de culoare bleu, cum nu mai întâlnise ca şi cele de culoare mov cu aromă de cedm, numite Kedrovka.

Natalie, Leo şi Şelpin se alăturară celorlalţi negustori de blănuri, umplându-şi farfuriile cu zakuski – bucăţele de sturion afumat, somon, tipar în sos de lămâie, sardele, hering, felii de came rece, cârnăciori ruseşti, legume murate şi caviar. Conversaţia se desfăşura ca un torent ameţitor în engleză, franceză, msă, germană, italiană, greacă, coreeană şi japoneză. Eventualele confuzii sau neînţelegeri erau imediat lămurite în ebraică.

Privirile amncate în direcţia ei îi sugerau că în acea seară, cel mai fierbinte subiect de discuţie îl constituia încercarea lui Hyndo de a înghiţi Cotillon. Chiar dacă telefonul ei nu a fost ascultat de KGB, între blănari nu existau secrete. Nici nu reuşeai să-i păcăleşti. Ea, însă, a încercat. A afişat cel mai cuceritor zâmbet, de parcă mica ei companie ar fi avut

la dispoziţie nenumărate opţiuni, iar conversaţia isterică de la telefon n-ar fi fost decât o dispută minoră.

Constată că se înşelase – licitaţia constituia principalul subiect de discuţie. Dineul acesta era prima întâlnire înainte de a începe negocierile, iar tensiunea devenise aproape palpabilă. Nimeni nu văzuse încă pieile mseşti, dar creşterea preţurilor la blana de nurcă şi scăderea dolarului, care scuturase bine piaţa internaţională de blănuri în acel sezon, constituiau indicii sigure că preţurile vor fi ridicate la această licitaţie, atât la animalele domestice, cât şi la cele sălbatice. Japonezii aveau moneda cea mai stabilă, iar ruşii, în mod cert, vor profita de situaţie oferind acum cel mai mare lot şi cea mai bună calitate de blănuri. Ca orice cumpărător, chiar dacă nu ar fi primit vestea aceea dezastruoasă, Natalie se întreba cât de mult putea conta pe banii ei, dar ca manufacturier şi vânzător trebuia să se gândească şi la felul în care vor reacţiona cumpărătoarele la preţul ridicat al hainelor finite. Era foarte posibil să cheltuie bani pe care nu-i avea, pentm a cumpăra blănuri de nurcă, pe care să nu le poată vinde.

Îşi aminti de licitaţia de la Seattle. Aici era cu totul altceva -o licitaţie internaţională, unde toţi se cunoşteau, cu excepţia ei. Când îl văzu în mulţime pe bătrânul de la Seattle, îmbrăcat în vesta ţipătoare, din piele, Natalie îşi dădu seama că greşise păstrând costumul cel nou pentm licitaţie. Piesa începuse deja şi ea ar fi trebuit să-şi facă intrarea în scenă cu mai mult aplomb.

Importatorii nici n-ar fi luat-o în seamă, dacă nu le-ar fi fost prezentată de Şelpin sau de Leo. Urma apoi un „îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Nevski. Wallaee vorbea întotdeauna de dumneavoastră”, şi atât. Era limpede că vechea gardă îl îndrăgise pe soţul ei, dar era la fel de limpede că nu duceau doml concurenţei lui. Doar vreun european mai în vârstă, cămia Wallaee i-o prezentase, o prindea de mână, o săruta şi îi povestea momente teribile petrecute de el şi Wallaee. Dacă încerca să aducă aceste

conversaţii mai aproape de licitaţia prezentă, primea drept replică o ridicare din umeri, un zâmbet gol şi, eventual o palmă părintească peste fund.

Întoreându-se la masă să mai ia caviar, întâlni o englezoaică minionă care-i zâmbi prietenos. Plină de bijuterii, purta un costum Dior original care o făcu să se simtă îmbrăcată ca o crâşmăriţă. Natalie o întrebă ce face la licitaţie. Printre formule de salut în franceză şi germană, femeia îi spuse că venise să împrumute pe alţii cu bani şi că stră-străbunica ei a fost prima femeie croitor imperial în Imperiul Austro-Ungar.

Ştii, mi-a pământ rău de soţul tău. Asta este o meserie care cere experienţă. El ar fi dus-o încă mulţi ani.

Ştiu.

Întristată şi stingheră, Natalie se plimba pierdută printre blă-nari. Îi trecu prin minte că este prima petrecere la care participă singură. Sini ţi cum creşte în ea furia, care până la urmă se transformă într-un sentiment de neajutorare. Poate mâine. Poate ceva. Dumnezeu ştie ce.

— Hei, Yukon Jack! Îl observase, şedea singur într-un colţ! Blănarul stătea cu ochii lipiţi pe paharele de Ryumochki, aflate pe masa din apropiere. Împrăştia un iz pătmnzător de votcă.

Ia te uită! Văduva! Bine ai venit în Mama Rusie, femeie văduvă! Jignită, Natalie se răsti:

Lipsit de tact ca întotdeauna, nu-i aşa, Jack?

Nici pe departe cât tine.

Natalie se întoarse furioasă dar, simţind că reacţionase greşit, reveni lângă el.

Am spus ceva nepotrivit?

Numele meu nu este Yukon Jack.

Este Harvey. Iartă-mă. Dar nici eu nu sunt femeia văduvă.

Ştiu cine eşti, doamnă Nevski.

Natalie, te rog.

Natalie, dacă eu aş fi în locul tău m-aş da puţin la o parte pentm că bătrânul Harvey mai are puţin şi cade ca un

bolovan.

Să-ţi aduc nişte Zakuski?

Harvey îşi privi imaginea oglindită în geamul întunecat, cântă-rindu-i oferta.

Mda. Puţin caviar. Şi încă un păhărel din chestia aia albastră.

Ţine-te bine aici. Mă întorc imediat.

Farfurioare mici de argint erau aşezate pe marginea mesei. Natalie luă câteva felii de pâine, le unse cu unt şi împrăştie pe fiecare icrele din bolul de cristal, pus pe gheaţă. Vederea farfuriei îl înveseli pe Harvey mai mult decât votca. În timp ce devora caviarul, Natalie, nesigură, rămase lângă el.

Cum crezi că vor merge lucmrile, Harvey?

O să fie un adevărat masacm. Ridică pahaml de votcă, îl contemplă un moment, apoi îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură, aşa cum făceau mşii. Ochii lui deveniră fluorescenţi. Nu am mai văzut o asemenea nebunie. Jumătate dintre producători au intrat în panică şi au cumpărat peste măsură. Ceilalţi îşi frâng mâinile că nu au cumpărat destul.

În clipa următoare un crescător de nurci american se apropie de ei zâmbind larg.

După şase ani de blocaje, în sfârşit a venit şi vremea fermierilor.

Bucură-te cât mai ai timp, omule. O să curgă un râu de sânge pe străzi.

— Aşa se întâmplă când se fac bani.

— Astea sunt idei preconcepute. Tânără doamnă, te rog să iei loc; hai să vedem ce te-a mai învăţat ticălosul ăla bătrân.

— Ce anume vreţi să ştiţi?

— Dacă aici, la Leningrad, apoi săptămână viitoare la Copenhaga, Leipzig şi Londra ai descoperi o rezervă necunoscută de blănuri, ce ai alege? Nurcă sau samur?

Natalie se aplecă spre el.

Promiţi să nu spui la nimeni?

Pe cuvânt.

Îşi luă inima în dinţi şi şopti:

Vulpe.

Ai bani? O întrebă Harvey râzând.

Mda. Singura problemă este că am nevoie de nurcă. Clientele mele nu cumpără blănuri vopsite.

Am înţeles, spuse Harvey. Noi doi trebuie să stăm de vorbă când o să fiu limpede la minte.

Natalie aprobă, deşi un licăr din ochii lui Harvey sugera că el este mai sobru decât lăsa să se vadă. De fapt, se oferise în modul cel mai subtil cu putinţă să aleagă blănurile pentm Cotillon. Natalie ştia foarte bine că nu-şi putea permite să depindă de Leo la nesfârşit. Ea nu cunoştea secretele meseriei. Cea mai dificilă problemă consta în aceea că angajând un om din afară, ar recunoaşte, pentru totdeauna că Wallaee nu mai este. Nu suporta ideea de a pierde controlul asupra materiei prime. Şi totuşi, existau lucruri pe care le putea face şi altele pe care nu le putea rezolva. Pune oamenii la treabă, aşa-i spusese Wallaee. Poate că aşa va proceda. Privind în juml său, se simţea ca o intmsă şi se întrebă ce o mai aşteaptă.

Din salonul cu gustări, gazdele i-au condus în sala aranjată pentru cină. Feodor Şelpin a invitat-o politicos să se aşeze lângă el. Constată, dezamăgită, că se află departe de masa principală. Sau cel puţin aşa i s-a pămt la început.

Patru comercianţi şi soţiile lor erau aşezaţi lângă directoml licitaţiei. Acolo s-ar fi aflat şi Wallaee. Finanţista englezoaică şi reputaţii comercianţi de blănuri europeni stăteau la masa oficială, iar mulţimea de creatori de modă se aşezase la aceeaşi masă cu personalul licitaţiei.

Bărbatul în vârstă care stătea în stânga lui Natalie părea de-a dreptul ramolit. Se pare că era statistician. Înainte de a se servi masa începu să-i explice o teorie personală.

— Se numeşte „Teoria declinului elitelor”.

O privea prin lentilele groase ale ochelarilor, clipind repede, de parcă se temea să nu o vadă fugind de lângă el. I

se făcu milă de el şi repeta politicos:

Excelent, domnule.

Starkov. Ivan Starkov. Sunt director la Institutul de studii americane. Instituţia mea centralizează datele producţiei. Producţia americană, germană, britanică şi japoneză. Când eram student, cu mulţi ani în urmă, au râs de mine când le-am spus că va veni o zi în care New York-ul va cumpăra vagoane de metrou de la japonezi.

Vagoane de metrou? Repetă ea, simţind acut lipsa lut Wallaee care ar fi înghiontit-o pe sub masă, râzând pe înfundate.

Asta a fost în anul în care a murit Stalin. Superiorii mei au râs. Japonia? Tovarăşe Starkov, japonezii abia reuşesc să facă biciclete. Când zâmbea arăta cu zece ani mai tânăr.

Japonezii au distms două vapoare ale ţarului, le-am spus eu. Eram naiv. Credeam că îi pot convinge cu fapte şi logică. Ţaml era compt, mi-au spus ei. Cum să ajungă un oraş american să cumpere vagoane de metrou dintr-o altă ţară? Aceasta se întâmplă înainte să te naşti tu, draga mea. În acele zile, industria grea americană depăşea cu mult productivitatea lumii, calitatea şi inovaţiile celorlalţi. Eu le-am explicat teoria declinului elitelor. Ei m-au transferat la Gorki, nu mi-au mai dat salariu şi nu m-au lăsat să mă căsătoresc. Când prezicerea mea că germanii vor reîncepe construcţia de maşini Volkswagen s-a adeverit, m-au adus înapoi dar, între timp, logodnica mea se măritase cu un soldat. Starkov zâmbi amar. Aşa trebuie să fie istoria. Înţelegi? Voi cumpăraţi de lajaponezi vagoane de metrou. Statele Unite alunecă din vârful piramidei, aşa cum s-a întâmplat cu Anglia, cu Imperiul roman şi cu grecii. Şi ştii de ce?

Spuneţi-mi.

Pentm că elita refuză să-şi asume responsabilitatea.

Am auzit acest lucru de la tatăl meu.

Tatăl dumitale este un om înţelept, tânără doamnă. Este un om care pricepe istoria. Dar dumneata eşti un geniu.

Eu? Eu personal? De ce spuneţi asta?

Într-o vreme când afacerile americane se atrofiază datorită lipsei de talent şi imaginaţie, succesul firmei Cotillon îmi destramă teoria.

Dumneavoastră ştiţi cine sunt eu?

Eu fac un studiu despre compania dumitale. Haina de blana cotidiană, moda internaţională în lumea blănurilor, haina zilnică a femeilor, epoca reclamelor. În fiecare an aştept să se anunţe falimentul dumitale şi în fiecare an mă dezamăgeşti. Eşti o anomalie, la fel ca tot comerţul american cu blănuri.

Probabil că l-aţi cunoscut pe soţul meu, Wallaee Nevski?

Numai din auzite, spuse Starkov enigmatic.

— Atunci nu înţeleg. De ce vă ocupaţi de Cotillon Furs?

Starkov zâmbi.

— Uneori studiez ceea ce este interesant. Alteori studiez ceea ce mi se cere.

— Vi s-a cerut să-mi studiaţi compania?

— Mi s-a sugerat că Uniunea Sovietică, ţara care produce milioane şi milioane de piei de animale, ar trebui să le şi prelucreze.

Omul luă lingura şi gustă din supă, dar Natalie ar fi vrut să continue conversaţia. Ar fi vrut să afle ce anume i-a atras atenţia asupra companiei ei.

— Aţi studiat compania mea. Ce ştiţi despre noi?

Starkov nu se lăsă prea mult rugat.

Cotillon Furs s-a alăturat relativ târziu curentului naţional de francisare. Deşi au existat Davey Tree Surgery şi Neiman-Mar-cus înainte, dumneata ai fost, totuşi, prima în domeniul comerţului cu blănuri. Sper să rămâi excepţia care demonstrează regula teoriei mele. Interesant totuşi. Dumneata, o femeie care a părăsit investiţiile bancare pentm a intra în comerţul cu blănuri, ai spart toate clişeele.

Vă rog să mă iertaţi. De unde ştiţi că am fost investitor bancar?

Starkov o privi opac.

— Doamnă Nevski, teoria mea îşi are rădăcina în culegerea de date. Eu nu plec urechea la bârfe. Eu îmi studiez subiecţii.

Mă faceţi să mă simt stânjenită! Am sentimentul că mi-aţi violat intimitatea!

Nu m-am aşteptat să vă întâlnesc, aşa. Faţă în faţă, spuse Starkov iritat.

Dumneavoastră aţi aranjat să staţi lângă mine astă-seară?

Mă fascinează viaţa dumneavoastră. Aţi părăsit banca pentm tumultuosul comerţ cu blănuri. Este un lucm neobişnuit. În general, cetăţenii imperiilor maturizate nu-şi abandonează poziţiile elitiste, non-productive.

Cred că devin paranoică, gândi Natalie. Încercă să îl înţepe:

Uniunea Sovietică alunecă pe aceeaşi pantă pe care au alunecat englezii, romanii şi grecii, domnule Starkov?

Specialitatea mea este Vestul. Mă tem că am studiat mai mult ţara dumitale decât pe a mea.

Şi nu sunteţi de acord cu mine că Uniunea Sovietică este un imperiu maturizat?

— Noi avem alte probleme. Competitivitatea. Dacă noul secretar general al partidului îi mobilizează pe tinerii noştri şi le arată cum să-şi folosească energia, atunci Uniunea Sovietică vă va îngropa mai repede decât a promis Hmşciov.

— Problemele rasiale vor fi cheia, interveni o persoană din partea cealaltă a mesei. America se va confmnta cu o explozie rasială datorată exploatării.

Ruşii din jurul lor îl priviră îngroziţi pe îndrăzneţ, iar timidul Şelpin o surprinse pe Natalie, atacându-1 vehement pe individul lipsit de maniere.

— Tovarăşe, gândeşti foarte sovietic.

— Dacă îmi dai voie să te corectez, tinere, interveni Starkov, află că americanii nu exploatează populaţia minoritară. O ignoră.

— Dar nu se respectă drepturile omului, ceea ce.

Starkov îşi scoase ochelarii şi îl privi fix. Omul se opri şi înghiţi în sec.

— Americanii garantează drepturile omului acelora care şi le pot permite. Până şi cei săraci cred că au dreptul de a face o grevă pentm a-şi cumpăra un cuptor cu microunde. Se întoarse spre Natalie, punându-şi ochelarii. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Nevski. Am exagerat ca să mă poată înţelege şi capul ăsta sec.

Starkov se întrerupse bmsc.

Natalie îi urmări privirea şi descoperi că se oprise asupra unui bărbat bine îmbrăcat, în jur de cincizeci de ani, care se îndrepta spre masa lor. Arăta destul de bine şi, dacă discuţia s-a oprit din cauza lui, acesta era un semnal că omul avea influenţă. Şelpin îl văzu şi sări imediat în picioare.

Vă rog să luaţi loc aici, tovarăşe Rostov.

O să stea unde doreşte dânsul, Feodor Ivanovici, mârâi Starkov.

Cine este domnul? Întrebă Natalie.

Rostov. Noul ministru al comerţului exterior.

Rostov se opri să dea mâna cu directorul licitaţiei, care se ridicase servil. Refuză cu un zâmbet studiat oferta de a se aşeza la masa directomlui şi se îndreptă direct spre masa lui Natalie.

— Un plutocrat, glumi Starkov. Primul plutocrat al Rusiei, generat de Perestroika. Dar Natalie observă că îi vorbise în şoaptă, să audă numai ea.

Vă ofer scaunul meu, repetă măruntul Şelpin. Rostov o măsură pe Natalie din cap până-n picioare.

Încântat.

— Doamnă Nevski, permiteţi-mi să vi-1 prezint pe ministml comerţului exterior, Vladimir Rostov, un vechi prieten al soţului dumneavoastră.

Rostov se aplecă şi-i sărută mâna.

Se aranjară locurile la masă. Bătrânul Starkov, care l-a salutat pe Rostov doar prin înclinarea capului, a rămas

lângă Natalie. Rostov i-a fluturat pe sub nas ceasul de aur şi a repetat că el şi Wallaee au fost buni prieteni. Natalie se întrebă de nu nu-i povestise niciodată Wallaee despre el.

Am fost cu toţii atât de fericiţi când v-aţi căsătorit, glumi Rostov. Ne-a dat tuturor – cum îi spuneţi?

— Un impuls să ne uităm la femeile tinere. Mai ţii minte, Fiodor Ivanovici?

Îmi amintesc, mormăi Şelpin obosit. Ştiu că Vassily era cel mai fericit dintre noi.

Nu înţeleg prea bine, domnule Rostov. Dumneavoastră sunteţi autorizat să reprezentaţi în străinătate Asociaţia negustorilor de blănuri din Rusia?

Să spunem că această asociaţie este unul din clienţii mei, zâmbi Rostov. Ministerul meu ajută diverşi întreprinzători sovietici. Eu merg la Washington destul de des. Uneori şi la New York. V-aş putea căuta.

Tot timpul mesei i-a povestit cum a făcut el afaceri cu Wallaee, dar mai ales de partidele de băutură în compania femeilor fmmoase. Judecind după maniere, Natalie l-ar fi catalogat drept un vânzător oarecare, dar când Rostov privea în jurul său toţi cei prezenţi îşi făceau de lucru, prefăcându-se că nu trag cu urechea. Când Natalie răspunse celui de-al cincilea toast, Rostov o întrebă bmsc:

Aţi venit pentm a continua afacerile lui Wallaee?

Cotillon Furs are nevoie de materie primă.

Bine, dar o femeie de afaceri cum sunteţi dumneavoastră n-o să se amestece în alegerea blănurilor.

Sunt însoţită de experţi excelenţi. Dar am dorit să conduc personal operaţiunea.

Vă doresc noroc. Apoi, adăugă nepoliticos – în general, femeile vin aici să facă cumpărături.

Eu, nu.

Dacă veţi avea câteva clipe libere, voi fi fericit să vă însoţesc. Anul acesta puteţi cumpăra diamante excepţionale. Şi perle. Deşi văd că aveţi perle. Sunt minunate, nu-i aşa Fiodor Ivanovici?

— Minunate, repetă Şelpin agitat, zâmbind nesigur. Perle minunate pentm o doamnă ca o perlă.

Natalie privea de la unul la altul. Îşi pusese şiragul cu perle iară nici o intenţie, făcea parte din ţinuta pregătită pentm seara aceea. O testa cumva cu o parolă? Sau era un simplu compliment? Ori lucmrile se complicau şi omul flirta? Poate că era una din înfumuratele persoane oficiale sovietice? Categoric, Rostov stătea mult prea aproape de ea.

— Le-am primit de la Wallaee.

Avu impresia că Rostov şi Şelpin schimbă priviri. Poate că a fost un semnal, poate nu, dar Şelpin s-a ridicat imediat.

Sunt obligat să fac câteva vizite de curtoazie. Cred că nu vă supăraţi, doamnă Nevski, dacă vă va conduce Vladimir Rostov la hotel? '

Mă descurc foarte bine cu un taxi.

Categoric, nu, interveni Rostov. Este o plăcere pentm mine să vă conduc.

Rostov avea un Mercedes Benz, model vechi, cu tapiţeria din piele, ruptă. Era tot atât de mândru de maşină pe cât era de ceas. Natalie observă cum mângâie volanul când maşina răspundea la comenzi. Un vânt subţire, venit dinspre golf, spulbera zăpada pe străzile întunecoase.

Privi prin lunetă şi constată că sunt escortaţi. Se întrebă dacă oamenii din maşinile negre care îi urmau îl păzeau pe Rostov sau o supravegheau pe ea. Tatăl ei o prevenise că puţini oficiali sovietici aveau permisiunea de a rămâne neînsoţiţi lângă o persoană străină. Faptul că erau singuri în maşina lui, demonstra limpede că Rostov este un om foarte important. Şelpin era întotdeauna însoţit de şofer. Rostov sporovăia volubil, gesticulând, etalându-şi cât putea de des ceasul. Îi trecu prin minte că a primit ceasul drept mită pentm o afacere cu un străin. În timpul mesei, se lăudase că avea legături cu oameni de afaceri din străinătate, care depăşeau cu mult sfera comerţului cu blănuri.

Ce maşină ai? O întrebă el.

Un micuţ BMV, dar în ultima vreme am luat Cadillac-ul lui Wallaee.

Cum ai compara aceste maşini?

Ca diferenţa dintre mere şi portocale.

Rostov rămase descumpănit de expresia englezească. Vorbeau englezeşte la insistenţele lui şi Natalie îi era recunoscătoare că a salvat-o de la bătălia cu cuvintele mseşti, deşi engleza lui Rostov era foarte ciudată. De exemplu, i-a spus că el este un „RABOTA-GOLICK", ceea ce ea a presupus că ar fi un trudnic. După aceea a început să vorbească despre mafia şi maşini.

Maşina ne-a schimbat. Acum, că avem maşini, suntem într-o continuă alergătură. Repararea lor, însă, depăşeşte posibilităţile statului, aşa că o facem singuri. Luăm piesele de la piaţa neagră. Rekket înseamnă corupţie. În ultima vreme, însă, a devenit un mod de a rezolva problemele. De câtva timp aşteptăm să rezolve alţii lucmrile. Cei ca mine sunt obişnuiţi să le rezolve alţii problemele. Vezi tu, Perestroika este reală.

Cum, şi noua conducere nu luptă împotriva corupţiei? Întrebă Natalie.

Noul secretar general? Întrebă Rostov, referindu-se la Mihail Gorbaciov. Este de-al nostru.

— De-al dumneavoastră?

— Este ca şi noi. Sigur că nu poate spune pe faţă acest lucru; procedează prudent, anunţă programe, pune oameni noi pentm a rezolva problemele. Vrea ca totul să se rezolve cu oameni noi.

— Bine, dar de ce nu poate spune public lucml acesta? Drept răspuns, Rostov aprinse faza lungă şi lumină norii de zăpadă.

* Dacca – fermă; casă rusească dc ţară (n. tr.).

Pentm că acolo, în Rusia, există două sute cincizeci de milioane de ţărani care ne-ar tăia gâtul cu dragă inimă. Şi acum, te rog să accepţi o întâlnire cu mine.

Poftim?

Vino cu mine la Dacca*, la sfârşitul săptămânii. Patinăm, facem saună. Va fi foarte plăcut. Doar la atât se va rezuma momentul de intimitate.

Uuh! Ştiţi, eu nu accept încă întâlniri cu bărbaţi. Adică. Sunt văduvă de foarte puţin timp.

La New York sunteţi văduvă, doamnă Nevski. Aici.

Mi-aţi spus că sunteţi căsătorit.

La Leningrad nu sunt.

La Leningrad eu am venit să muncesc. Când muncesc nu accept întâlniri cu bărbaţi, mai ales dacă este vorba să petrec o noapte într-un loc retras, spuse Natalie, învăluindu-1 într-un zâmbet nu prea prietenos.

Atunci, poate vom găsi o noapte liberă săptămână viitoare. Putem aranja tot felul de lucruri.

Întrebându-se despre ce fel de „lucruri” ar putea ei discuta, Natalie spuse nepoliticos:

Cum de te-ai oprit la masa mea astă-seară?

Turneul secretarului general şi noua lege a comerţului deschid posibilităţi nelimitate pentm Uniunea Sovietică. În fiecare zi călătoresc pentm a întâlni oameni de afaceri străini. Licitaţia de blănuri face parte din traseul meu. Îi zâmbi şi o bătu uşor pe genunchi. Cât despre masă? Este un privilegiu pe care ţi-1 dă funcţia. Dacă ai fi blănar, te-ai aşeza lângă un grup de blănari de optzeci de ani sau alături de o femeie frumoasă?

Natalie îi împinse mâna de pe genunchiul ei.

Englezoaica arăta superb.

Eu prefer femeile înalte.

Spune-mi câte ceva despre noua lege a comerţului.

Sunt convins că deja ai nişte informaţii, dar o să facem, totuşi, puţină conversaţie. Noua lege permite companii mixte cu investitori străini.

Şi pe cine dă în judecată investitorul străin dacă intervine ceva în afaceri?

Guvernul sovietic ş'i-a onorat întotdeauna contractele. Chiar de pe vremea când mama soţului dumitale negocia achiziţionarea de maşini, în 1920.

Natalie ştia că acest lucru este adevărat. Oricât ar fi fost de mincinoşi şi alunecoşi în privinţa contractelor politice, ruşii le onorau întotdeauna pe cele economice.

Şi totuşi, cine îl apără pe investitorul străin, dacă se iveşte o neconcordanţă de principii?

Acum poţi da în judecată o companie guvernamentală; în anumite condiţii. Este o schimbare majoră.

Într-adevăr, comentă Natalie, răsucindu-se să privească în urma lor. Escorta era acolo. Perechi de ochi galbeni, ca ai lighioanelor dintr-o pădure.

— Ar trebui să luăm un prânz împreună, spuse ea în şoaptă. Rostov întoarse capul şi o privi. În lumina reflectată de zăpadă, văzu cum îi pulsează o venă la tâmplă.

Când un american spune „prânz”, se gândeşte neapărat la afaceri.

Eu nu m-am gândit la afaceri, replică Natalie. În seara asta, domnul Starkov mi-a atras atenţia asupra unui lucru la care eu nu m-am gândit până acum. Uniunea Sovietică are milioane de blănuri de animale, dar nu produce haine din blană.

Căciuli, noi facem căciuli.

Şi totuşi, creşteţi în ferme speciale zece milioane de nurci, ca să nu mai vorbim de vulpi şi râs, blană de lux. Dar, dacă doriţi o haină de blană, trebuie să o cumpăraţi din Europa.

Sugerezi cumva că Uniunea Sovietică ar trebui să cumpere haine de blană din America? Rostov zâmbea.

Aţi cumpăra haine de o calitate excelentă.

Dar nu este în intereseul nostru să importăm haine de blană din America.

Cred că nu. Vă trebuie valută forte pentm a importa computere şi lasere.

Nu numai, se înfierbântă Rostov. Să ştii că şi noi exportam tehnologie. De exemplu, ministeml meu a încheiat un

contract pentm metroul din Washington. Până şi generalii de la Pentagon se deplasează cu tehnologie sovietică.

Natalie se abţinu să comenteze ironic că generalii Pentagonului nu merg cu metroul.

— În timp ce biata ta soţie tremură de frig într-o haină de blană lucrată în Italia.

Touche* rise Rostov. Touche. Touche. La noi, numai cei mai importanţi dintre aleşi au permisiunea să cumpere din America.

N-ar fi ideal ca soţia ta să poarte o haină lucrată în Rusia.

Rostov intră pe podul Locotenent Schmidt şi traversă Neva înainte de a-i răspunde.

— Eu şi Vasili am avut multe discuţii pe tema asta.

Văzând că el nu continuă, Natalie încercă să lege o conversaţie pe această temă:

— Domnul Starkov a sugerat, subtil, că i s-a cemt să facă un studiu asupra industriei americane a blănurilor.

Rostov continua să tacă. Într-un târziu spuse:

Este adevărat. De fapt, eu am cemt raportul. Dacă vrei să afli ceva despre americani, pe Starkov trebuie să-1 întrebi. Munca lui de cercetare este impecabilă.

Ţi-a spus că Rusia făcea haine de lux înainte de revoluţie?

Rusia ţaristă făcea multe produse de lux. De la cel mai delicat ou Faberge, până la cele mai somptuoase palate. Dar, aşa cum spuneţi voi, munca aceasta şi-a pierdut din importanţă.-

Din câte ştiu eu, fabricile Faberge exportau cele mai multe din produsele lor, blufă Natalie. Habar nu avea care era adevărul, dar spera că nici Rostov nu ştie. Cât despre palate, din munca de restaurare pe care am văzut-o eu la Leningrad, constmcţiile de genul acesta nu mi se par o afacere nerentabilă pentm Uniunea Sovietică.

Lenin obişnuia să spună: „Respectaţi munca braţelor ruseşti”.

Aşadar, am dreptate să cred că „munca braţelor ruseşti” poate fi o temă potrivită de discuţie la un prânz de afaceri.

Rostov îşi scutură mâneca şi mai aruncă o privire la ceasul de care era atât de mndm.

* touche (fr.) = atins (n. tr.).

Plăcerea este de partea mea. Luni?

Marţi ar fi mai potrivit pentm mine. Şi sper să vii cu colegi care ar putea să ne servească drept experţi.

Experţi, în ce problemă?

În Joint ventures (Companii mixte).

Dyoint venchur? >

Rostov arcuise inchizitor o sprinceană, dar Natalie nu răspunse. Se relaxa, mulţumită de sine. Nu va putea niciodată scăpa de sentimentul că este o intrusă printre negustorii de blănuri, dar negocierea unei afaceri, chiar şi în stadiu embrionar, îi dădea un sentiment de satisfacţie, făcând-o să se simtă în apele ei. La şase mii de mile depărtare de New York, aflată într-o maşină cu un ms înfumurat, se simţea, totuşi, în elementul ei.

Cum se numeşte institutul lui Starkov? Rostov începu să râdă în hohote.

Ce ţi se pare atât de nostim?

Nimic.

Nu, te rog să-mi spui. Mi-a scăpat mie ceva?

Starkov este o figură.

Îl cunoşti bine?

Nu te alarma. Nu fac decât să repet povestea, dar această poveste este. Privirea i se pierdu în goi, spre fulgii jucăuşi din lumina farurilor. Coborî vocea. Se povesteşte că Starkov este KGB-ist.

Bătrânelul acela inofensiv? Întrebă Natalie cu naivitate, dar simţi un fior rece pe şira spinării. Nu. Nu se poate aşa ceva!

Cine poate şti? Dar se spune că Institutul pentm studii americane, cum i se spune începând de anul acesta, este o celulă KGB.

Stai puţin. Asta nu înseamnă că e spion sau agent secret. Sunt multe astfel de „celule” KGB? Întrebă ea cu grijă.

Multe, răspunse Rostov zâmbind. Ştii ce se povesteşte că ar fi făcut „bătrânelul acela inofensiv”?

Ce? Spune-mi şi mie.

A cumpărat un birou de credit. Ştii ce înseamnă un birou de credit?

În Rusia?

Nu, nu, nu, în America. Deci, a cumpărat un birou de credit în America prin care studiază credibilitatea oamenilor. La Washington D. C. are computere pe care înregistrează datoriile oamenilor. Cărţi de credit, împrumuturi, ipoteci. Dacă un senator sau un general are datorii, Starkov ştie, îl are trecut în catastiful lui. Înţelegi?

Înţeleg. Crezi că este adevărat?

Vasili a râs cu lacrimi când i-am povestit.

Cum, ştie toată lumea?

Nu, nu ar fi trebuit să-ţi spun, dar este o poveste deja veche. Se vorbeşte că bătrânul a ieşit la pensie.

— Şi cu agenţia din America ce s-a întâmplat?

— Probabil că au vândut-o bulgarilor.

Catedrala Sfântul Isaac apăru bmsc prin perdeaua de fulgi şi maşina opri în faţa hotelului Astoria.

Mă inviţi sus la un pahar?

Hai să mai aşteptăm, îl mgă Natalie. Ne vedem marţi, la masa de prânz.

Poate că mergem totuşi la Dacea şi luăm prânzul de afaceri acolo.

Dacă vom avea timp. Noapte bună.

Rămase în bătaia fulgilor de zăpadă, inspirând adânc aerul rece al nopţii, privind cum bezna îl înghite pe Vladimir Rostov împreună cu escorta lui. Se simţea dezorientată şi ameţită. Reluă'filmul serii – Zakuski, dineul, Şelpin şi nervozitatea lui, poveştile lui Rostov despre Wallaee, aluziile misterioase la perlele ei, datele exacte pe care le avea Ivan Starkov despre compania Cotillon şi despre persoana ei, zvonurile că bătrânul ar fi agent KGB. Natalie încercă să-şi

amintească un singur cuvânt care ar fi putut avea un alt înţeles, dacă ea nu ar fi ştiut că Wallaee fusese spion.

De ce s-au aşezat lângă ea la masă Starkov şi Rostov, când erau, probabil, cei mai importanţi oficiali sovietici prezenţi la acest dineu? Da, imaginaţia părea deja superstimulată de privirea inchizitorială cu care o studiase acel tânăr ofiţer KGB.

Există, totuşi, o consolare, gândi ea intrând în holul călduros al hotelului. Aproape că izbucni în râs. Când în arena afacerilor subterane banca ei ajuta pe cineva să-i fure compania, aici, în prima ei noapte în Rusia, se întrevedea o vagă, dar fascinantă, posibilitate de a se salva încheind o afacere cu sovieticii. Dyoint venchur.

Soarele palid al Leningradului, reflectat de ţigla colorată a clădirilor, o găsi pe Natalie trează, într-o stare de tensiune extremă. Trebuia să aştepte până după-amiază pentm a telefona oamenilor ei din New York. Renunţă la micul dejun. Stomacul ei nu suportă decât un ceai.

Îşi făcu de lucru scriind vederi cunoscuţilor şi oamenilor cu care făcea afaceri. Venise cu o întreagă listă de adrese. „Vreme rece, licitaţie fierbinte. Toată dragostea, din Leningrad”. Ceva mai inspirat nu găsi. Deşi îi cunoştea pe fiecare în parte, nu reuşea să se debaraseze de gândul că, până se va întoarce acasă, Cotillon s-ar putea să nu-i mai aparţină.

În sfârşit, se făcu dimineaţă şi la New York. O sună pe Joannie, care nu dormise toată noaptea adunând informaţii şi-i terorizase pe contabili să scoată fiecare bănuţ posibil, până şi din listele de inventar. Apoi vorbi cu Rhonda, la Citicorp, cu Lynn Brown şi la urmă cu fratele ei, care făcuse o treabă foarte bună, aflând ce se ascundea în spatele atacului lansat de bancă. Pe măsură ce la Leningrad se lăsa seara, Natalie îşi contura în minte o imagine foarte exactă, dar în acelaşi timp foarte sumbră.

Jefferson Jervis îşi lansase atacurile folosindu-se de banca ei -îşi aminti cu amărăciune de câte ori a încercat să-1

convingă pe Wallaee să renunţe la această bancă, tocmai pentm că era mică şi uşor de şantajat. Dar Wallaee era un tip loial. Acum, ea plătea pentm că n-a ascultat-o. Mike descoperise, de asemenea că Jervis cumpărase acţiuni la Hyndo Industries, lucm care a uimit-o pe Natalie peste măsură. Omul se străduia din greu să îi facă rău. Dar Mike, care nu ştia nimic despre viaţa secretă a lui Wallaee, i-a oferit o explicaţie mai inocentă: „Se pot scoate bani frumuşei de pe urma ta, surioară".

Lynn Brown avusese o întâlnire cu avocaţii firmei Hyndo. Aşa cum Natalie a presupus, Hyndo cerea optzeci şi cinci la sută din profitul firmei Cotillon, ca să-i plătească datoriile. Creditorii, care aveau dreptul să aprobe un astfel de plan de preluare, se întâlneau astăzi pentm a ajunge la un numitor comun. Joannie Frye i-a caracterizat imediat – o gloată lacomă şi, pentm moment, confuză.

Creditorii lui Natalie erau împărţiţi în două gmpuri distincte. Cei de la care Cotillon a împrumutat bani lichizi, insistau să li se dea banii. O sută de cenţi la dolar, dobândă. Ceilalţi, creditorii comercianţi, se mulţumeau cu mai puţini bani. Această aparentă generozitate, remarcase Joannie, se datora intenţiei lor de a ridica preţul produselor, pentm a ajunge la două sute la sută din profitul iniţial.

Amintindu-şi nenumăratele aventuri pe care le-a avut Wallaee cu telefoanele în Uniunea Sovietică, Natalie a făcut comanda cu multe ore înainte. Telefoanele mseşti tot o scoteau din sărite. De trei ori a fost întremptă la jumătatea propoziţiei. Folosea întreruperile pentm a discuta cu Leo şi Harvey, în Leningrad. Printr-un adevărat miracol, a reuşit să-1 prindă pe Stevie Weintraub, în Hong Kong şi a scos de la el câteva informaţii despre compania mixtă cu chinezii. I se părea înnebunitor să ştie că fiecare cuvânt pe care-1 rostea, fiecare idee, fiecare tactică de abordare a afacerii erau înregistrate de KGB. Singuml lucm care o tăcu să zâmbească a fost schimbul de păreri cu Stevie referitoare la Republica Populară. În cele din urmă, a reuşit să-1 prindă şi

pe Bill Malcom, de la care smulse următoarea promisiune: „Chiar de-ar fi să trec prin foc şi sabie, SM & H nu va permite ca tu să păţeşti aşa ceva, Natalie”.

Nuanţa prea accentuată de bravură din tonul lui Bill o făcu să se înftoare de teamă. Wallaee obişnuia mereu să-i spună: „Ai grijă cu oamenii care se laudă şi sunt emfatici. La cel mai mic cutremur, sunt primii care iau poziţia patului”.

Ori, Natalie ştia exact că SM & H nu o putea salva. Era în stare de şoc. Contase pe Bill şi se agăţase de el ca de ultima ei şansă.

Ascunzându-şi disperarea, reuşi să termine convorbirea şi îi promise că va lua din nou legătura cu el, lunea următoare. Apoi, stătu nemişcată la fereastră, privind catedrala Sfântul Isaac şi stratul proaspăt de zăpadă care se aşeza pe maşini. Se înnoptase. Catedrala se contura ca un munte întunecat. Wallaee îi povestise odată că fiecare clădire din Leningrad este construită pe stâlpi din lemn. S-au folosit mii de tmnehiuri de copaci, pentm că oraşul a fost ridicat pe o mlaştină.

Îşi pregăti o cadă cu apă fierbinte şi se lăsă în voia gândurilor. Încet, încet, îşi aminti multe din avertismentele pe care i le dăduse Wallaee. Vorbele pâlpâiau în adâncul memoriei, ca flacăra unei luminări reflectată într-o oglindă. Dacă prietenii ei erau speriaţi, înseamnă că şi printre duşmanii ei existau oameni speriaţi. Frica era generată de lăcomie. Creditorii ei luptau. Putea ea să-i dividă? Putea să câştige puţin timp? Dacă Jefferson Jervis a reuşit să se infiltreze la Hyndo, de ce nu ar reuşi şi ea să se infiltreze printre creditorii ei?

Îl sună pe Mike.

Probabil că în raiul lui comunist Lenin zâmbea, pentm că a obţinut imediat legătura.

Te-am sunat să-ţi spun cât de isteţ ai fost că ai descoperit legătura lui Jervis cu Hyndo.

De când am terminat cu cocaina mă sună şi prietenii. Sunt chiar drăguţi cu mine, atâta vreme cât nu-i rog să-mi

găsească o slujbă.

— Cum, ţi-ar plăcea să lucrezi cu Bill Malcom?

Ştii doar că nu am fişă de recomandare. Oameni ca Malcom nu prea acceptă să lucreze cu un tânăr de douăzeci şi nouă de ani, bun la toate.

Am spus cu el, nu pentru el. Organizează un grup care să strângă bani să-mi plătească creditorii. Lucrează cu cei mai buni prieteni ai tăi. Ademeneşte-i pe cei mai bogaţi francisori ai lui Cotillon. Joannie are o listă. Este a ta, împreună cu binecuvântarea mea.

— Mulţumesc, îi spuse Mike cu sinceritate. Îmi prinde bine încrederea pe care mi-o acorzi. Dar ce-aş putea să le vând? Săptămână asta Cotillon n-a valorat mare lucm.

— Începe tratativele cu ei. Spune-le că mă ocup de o afacere care o să-i arunce în aer pe ceilalţi. Nu te angaja la nimic. Trebuie să-1 inviţi pe Bill Malcom la discuţii.

Bill? Nu îi reprezintă el pe unii dintre creditorii tăi?

El îi poate convinge pe ceilalţi să-ţi accepte oferta, fără să pună întrebări.

Mike începu să râdă.

Vrei ca eu să-1 transform pe Bill în spionul tău printre creditori?

Îţi va mulţumi pentm această şansă pe care i-o acorzi. Pentm el nu voi avea valoare dacă dau faliment.

Să spionezi printre creditori! Repetă Mike. Îmi place ideea. O să ştii ce gândesc ei. Iisuse, el ar putea chiar să-i aţâţe unul împotriva altuia.

Cu cât luptă ei mai mult, cu atât voi avea eu mai mult timp, pentm a pune pe picioare o afacere din care tu să faci bani la New York.

Cum se face că ai devenit atât de vicleană?

Cred că am moştenit ceva de la so.

În acel moment observă plicul de pe pat. Era rezemat de pernă. Când intrase în baie nu era acolo.

— Hei, prinţesă Machiavelli, mai eşti pe fir? Care este următorul pas?

Natalie nu-şi putea dezlipi privirea de la plic. Trebuia să-şi împartă în mod egal pasiunea, între Cotillon şi trecutul lui Wallaee.

— Te mai sun eu; spuse şi închise imediat.

CARTEA A PATRA.

Milionarii Moscovei.

Natalie luă plicul şi îl examina îngrijorată. Fugi la uşă. Nici un moment nu se gândise să o încuie. Zgomotul apei care curgea în cadă o făcuse să nu-i audă. Cercetă ambele feţe ale plicului. Albe. Îl deschise cu unghia. Înăuntru găsi o tăietură din ziaml de seară Vechernaia Moskva. Nimic altceva. Doar o pagină de interior de ziar, datat cu două zile în urmă. Uimită, încercă să găsească o cheie.

Glasnost-ureuşise să transforme presa mseascâ. Chiar dacă erau scrise cu litere chirilice, titlurile ziarelor îi aminteau de gazetele new-yorkeze. Compţia se întindea ca o plagă şi Vechernaia Moskva era hotărât să o dezvăluie:

Mecanicii de la un service de stat distrugeau maşinile clienţilor, furând piesele de care aveau nevoie. Nu era de mirare, tuna ziaml, că oamenii preferau să-şi repare automobilele „la negru”, deşi sursa prin care acei mecanici obţineau piesele era, la rândul ei, dubioasă, în oraş, au fost descoperiţi poliţişti care le cereau taximetriştilor să-i ducă gratuit acasă. Mamele protestau că nu se acordă suficientă importanţă construcţiei de locuinţe. Luberi, gmpuri de tineri din suburbiile oraşului, i-au atacat din nou pe fanii heavy-metal la un concert din parcul Gorki.

Uimită, Natalie întoarse pagina. Conţinea anunţuri publicitare. Privirea îi îngheţă pe patm rânduri de cifre, scrise pe marginea ziamlui.

— 36-04; 382-14-01

Combinaţii de trei şi două cifre. Păreau a fi numere de telefon, şi puteau să fi fost scrise fără nici o intenţie pe marginea ziamlui. Moscova era recunoscută pentm ostilitatea cu care primea orice solicitare de informaţii şi

pentm lipsa cărţilor de telefon. Dar, acestea erau numere de cod, precis – pagina, rândul şi cuvântul.

Verifică încă o dată uşa, apoi luă poşeta şi pagina de ziar şi se aşeză la biroul de lângă fereastră. În piaţa întunecată se distingeau umbre gârbovite, îmbrăcate în haine negre. Din locul acela nu mai vedea taximetrele şi autocarele parcate în faţa hotelului. Vedea doar trecătorii, mergând într-o poziţie ciudată, cu capul în jos şi se simţea la un secol depărtare de casă.

Cu puţin timp înainte de a pleca din New York, a luat coperta unei cărţi de Ludlum şi a lipit-o peste Perla, cartea lui Wallaee.

Chiar în intimitatea camerei sale, Natalie simţea că îi este frică, poate chiar mai tare decât la vamă. Încet, încet, teama pălea pe măsură ce se gândea la ce avea de făcut. Cea mai inteligentă mutare ar fi fost să amnce în toaletă bucata de ziar şi să se concentreze asupra licitaţiei. Şi totuşi, trebuia să ştie ce se ascundea sub acel număr de cod. Rupse marginea pe care erau scrise numerele şi deschise Perla.

La pagina 379, pe rândul 33 scria, „Trei degete au intrat uşor. 01. Primul cuvânt era Trei. Trei.

Întoarse la pagina 250 şi numără rândul 36: „deschizându-se din.” Din.

Pagina 382, rândul 14, cuvântul 01, era dreapta. Deci, până în prezent avea, Trei din dreapta şi trebuia să mai caute un cuvânt. Cum adică trei din dreapta? Murmură îmbufnată: „Cine naiba citeşte prostiile astea? Răsfoia să ajungă la pagina 278.

Wallaee a fost unul dintre cititori. Rândul 18: „partea de jos a corpului ei se mişca.” Jos. Cuvântul era, jos”. Trei din dreapta jos. Şi atât?

Trei din dreapta jos. Nu avea nici un înţeles, dar acesta era mesajul. Cu un sentiment de neputinţă se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să alterneze ea cifrele într-o anumită formulă. Dacă era aşa, atunci ea nu mai putea face nimic.

Trei din dreapta jos. Luă pagina de ziar. Anunţuri. Coloana din dreapta. Jos. Al treilea de jos. Anunţul spunea: „Şantierul Gladişev. Raionul Kitai-Gorod. Lemnari, lucrători în piatră, munci diverse”.

Tot ce ştia Natalie, era că Kitai-Gorod se numea o clădire foarte veche, în apropiere de Kremlin. Dar, paragraful care preceda anunţul, spunea că cei care se oferă să muncească voluntar la sfârşit de săptămână pentm restaurarea clădirii, sunt bine veniţi. Erau necesari muncitori calificaţi; dacă nu aveai nici o meserie, puteai să duci cărămizi, sau să pregăteşti masa.

Părea un loc foarte sigur pentm o întâlnire. Putea pretinde că a vrut să guste din plăcerile de care nu se bucurau toţi turiştii, dacă cineva ar fi întrebat-o. Nu-i era limpede cine ar fi putut să o întrebe, dar încercă să se convingă că suna plauzibil: am vrut să particip la lucrările de restaurare şi reconstrucţie din Moscova.

Telefonul sună strident.

Natalie sări în picioare, amncă bucata de ziar la toaletă şi fugi să răspundă la telefon. Recunoscu imediat vocea viguroasă a lui Rostov.

— Bună seara. Sunt în hotel. Poate luăm masa împreună.

O „avanpremieră” a prânzului de marţi, i-a spus. Suna ca ordin.

Când genunchiul lui Rostov începu să o mângâie pe sub masă, Natalie speră că oficialul sovietic îi face avansuri şi nu semne conspirative. Faptul că el a sunat tocmai atunci, când a primit anunţul codificat de a merge la Moscova, nu putea fi ignorat. Oare, fără să-şi dea seama, a trecut vreun test în noaptea dineului cu negustorii de blănuri? Sau el a vorbit serios când i-a spus: „Trebuie să-mi spui ce să fac, ca să te conving să vii cu mine în week-end.”

Ministrul îşi scutură mâneca, îşi privi ceasul şi spuse:

Este devreme. Maşina ne aşteaptă. Până la fermă nu facem mai mult de o oră.

Îmi pare rău, tovarăşe Rostov.

Vladimir.

— Îmi pare rău, Vladimir, dar trebuie să fac o vizită la Moscova. Tatăl meu nu m-ar ierta dacă nu i-aş vizita vechii prieteni de la ambasadă.

— Aseară nu mi-ai spus nimic de această vizită.

— Încă nu-mi schiţasem programul. De fapt, am cumpărat şi biletele.

Unde o să locuieşti?

La National.

Hotelul preferat de Vasili.

Da. El ar fi vrut să mă aducă aici, anul trecut, de Crăciun.

Ah, sigur!

Marţi, se învioră Natalie. Mai luăm masa împreună?

Ai ridicat câteva probleme interesante în legătură cu hainele de blană. Subalternii mei mi-au spus că gândeşti corect.

Vladimir, rămâne între noi doi şi o votcă, discutăm posibilitatea unui parteneriat, nu-i aşa?

Rostov recurse la o glumă care probabil că îi plăcea:

— În măsura în care o femeie frumoasă ar putea fi Partniori cu un imperiu monolitic şi totalitarist al răului.

— Eu sunt dispusă să încerc. Rostov scoase un dosar din servietă.

— Citeşte asta. Legi şi regulamente noi, pentm a uşura încheierea afacerilor.

Îi flutură dosaml pe sub nas, ca pe o momeală. Natalie îl apucă cu hotărâre.

— Mulţumesc foarte mult.

Rostov ridică un deget, ca un avertisment.

Ţine minte, doamnă Nevski. Aici nu eşti la New York. Nu poţi trata o afacere de la om la om cu un oficial sovietic. Eu sunt doar unul. Avem idei diferite şi suntem foarte mulţi oficiali. Dacă vei petrece week-end-ul cu mine, te voi prezenta şi altor persoane oficiale.

Mă tem că nu pot.

Să nu crezi cumva că poţi opera ceva în ţara noastră, fără prieteni influenţi, o avertiză Rostov. Uite, am să-ţi demonstrez.

Puse o bancnotă de zece ruble lângă paharul gol, o acoperi cu mâna şi chemă chelnerul.

Mai dorim o votcă.

Tovarăşe, aţi consumat cantitatea autorizată de stat. Rostov ridică mâna de pe bani.

Atunci, adu-ne Perrier, spuse el accentuând silabele. Chelneml luă cu iuţeală banii şi se întoarse după câteva clipe cu două pahare pline cu un lichid transparent. Într-un pahar se vedeau bule de acid, în celălalt nu. Rostov îi oferi un pahar lui Natalie.

— Bea.

Ea duse paharul la buze. Votcă pură.

— Prieteni, doamnă Nevski. Ai disperată nevoie de prieteni aici.

Wallaee glumea întotdeauna pe tema asta: pe cât de obişnuit era să fii jefuit la New York, pe atât de normal era să fii urmărit la Moscova, şi în plus mai nostim. Natalie se îndoia c-ar putea fi nostim, căci tipul arăta înspăimântător.

Dimineaţa devreme, când ea a plecat la aeroport, tipul a urcat imediat într-un taxi şi a urmărit-o de-aproape. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-o haină murdară şi cu o căciulă foarte înaltă. Atât reuşise să observe, pentm că Leningradul era încă scufundat în întuneric, deşi oraşul forfotea. Tramvaie, autobuze, taxiuri şi maşini particulare aglomerau încă din zorii zilei şoselele curăţate de zăpadă.

Până la aeroport a moţăit. Apoi a reuşit să se trezească cu ajutoml unui ceai. Fierbinte. Cu câteva minute înainte de a se prezenta la ghişeul pentm străini, a intrat într-o cabină telefonică să o sune pe prietena lui Ştefan. Actriţa dormea. Natalie îi lăsă mesajul tatălui acesteia – era o prietenă de la teatm şi o mga pe Vera să ia împreună masa. De prânz, luni.

Căciula înaltă îi atrase privirea. Omul o privea atât de intens, încât, dacă aerogara nu ar fi fost aglomerată,

Natalie s-ar fi temut că vrea să o atace. Se grăbi spre sala de aşteptare, unde se simţea mai în siguranţă; bărbatul o urmări cu privirea. Întoarse capul căutându-1 cu privirea, dar individul dispăruse. Se anunţa zborul pentm Moscova. Îmbarcarea decurse fără incidente şi îşi găsi repede locul. Cabina avionului era îmbibată cu fum de ţigară. De pe locul ei, Natalie vedea uşa pe care. O privi cu interes până când însoţitoarea de zbor o închise. Când auzi zumzetul motoarelor îşi zise că s-a înşelat, că nu a fost urmărită. Îşi legă centura de siguranţă şi deschise dosaml primit de la Rostov.

Un conflict care avea loc cu zece rânduri în spate îi tăcu pe pasageri să se întoarcă în scaune. Însoţitoarele de zbor insistau ca o femeie să elibereze locul. Ducând ca un trofeu un borcan de murături, furioasă, dar tăcută, femeia coborî din avion. Oamenii erau curioşi să vadă cine va veni în locul ei. Natalie ştia – individul cu căciula înaltă.

Bărbatul îşi scoase căciula, o puse pe genunchi şi închise ochii lăsând impresia că doarme. Natalie citea noile legi Glasnost, dar creierul îi lucra febril. Încă se mai chinuia cu „cine” şi „de ce”, când îi trecu fulgerător prin minte că trebuia să scape de el înainte de a ajunge la Kitai-Gorod.

Când avionul ateriza pe aeroportul Şeremetievo era încă întuneric. Bărbatul rămase pe locul lui, în timp ce pasagerii se înghesuiau pe culoar. Când Natalie trecu pe lângă el, o măsură din cap până în picioare, dar îi evită privirea. Nu-1 văzu nici la banda rulantă pentm bagaje, nici lângă şiml de taximetre. În drum spre Moscova, pe măsură ce se lumina de ziuă, Natalie începu să spere că nu era decât unul din nenorociţii aceia care se uită obraznic la femei.

Nu-şi explica în ce mod, dar reuşise să ajungă înaintea ei la hotel. Faptul că ştia la ce hotel va sta începu s-o neliniştească. Natalie observă că omul îşi schimbase tactica, nu numai hainele. Acum purta un palton elegant şi o căciulă din blană. Îl putea confunda cu jumătate din bărbaţii care mergeau în acel moment pe strada Gorki. Se miră singură

că l-a depistat, lângă un magazin de suveniruri din holul hotelului.

Din camera ei putea să vadă turnurile Kremlinului, conturate, acum, pe un cer cenuşiu: îşi puse o pereche de jeanşi decoloraţi, o fâanea de corp, un pulover de caşmir şi ghete călduroase. Apoi, îşi prinse părul sub o căciulă de lână, se înfăşură într-un fular acoperindu-şi nasul şi gura, aşa cum le văzuse pe rusoaice şi îmbrăcă o jachetă de piele căptuşită cu blană.

Când se privi în oglindă, tot pe Natalie Nevski o văzu. Pe obrazul eliberat de păr, sprâncenele deveniseră prea evidente şi atrăgeau atenţia. Le tampona cu fond de ten. Rezultatul fu magic. Un chip de nordică o privea din oglindă. Îi zvâcneau tâmplele.

La etajul ei găsi un băruleţ amplasat aproape de lift. Comandă un suc de portocale şi aşteptă până când apăm un grup compact de turişti care se înghesuiau în aşteptarea liftului. Intră şi ea în lift şi, amestecându-se între ei, traversă holul hotelului, încercând să-1 descopere pe urmăritorul ei. Îl reperă în faţa hotelului, rezemat de un taximetru, citind un ziar, deşi era un frig de crăpau pietrele.

Uşa principală a hotelului Naţional dădea spre Kremlin. Grupul ei o luă spre stânga, exact în direcţia urmăritorului ei. Natalie îşi ţinu respiraţia şi trecu pe lângă el. Depăşi strada Gorki, apoi hotelul Inturist. Câţiva dintre membrii gmpului o priveau ciudat, dar ea continua să meargă cu capul aplecat, înfăşurată în fular ca şi ceilalţi moscoviţi.

În stânga ei apăru o ceainărie. Se desprinse de gmp şi înainte de a intra, privi în juml ei. După ea intrară cel puţin doisprezece oameni. Ceainăria era aglomerată.

O femeie de la masa alăturată o privea insistent. Natalie îi întoarse privirea şi femeia se uită în altă parte. Haina ei. Asta era! Bineînţeles, una dintre cele mai elegante modele de la Cotillon. Femeile o opreau pe stradă să o întrebe de unde a cumpărat-o. Se simţea privită insistent şi rezistă cu

greu tentaţiei de a se întoarce şi de a cerceta oamenii din jur.

O bătrâna o privea de lângă tejghea, o altă femeie, care mesteca gumă, îi studia picioarele. Toată lumea ştia că moscoviţii privesc cu invidie încălţămintea bună de iarnă. Aproape că îl auzea pe Wallaee: Cizme italiene din piele.

Un tânăr, probabil licean, se aşezase la o masă de lângă ea şi o privea pe deasupra cărţii din care se făcea că citeşte. Era o carte de fizică. Natalie îi zâmbi. El lăsă capul în jos, stânjenit. E în regulă, probabil că, aşa cu părul ascuns sub căciulă, semăna cu Cybill Shepherd.

În raza ei vizuală apăru o uniformă verde şi inima îi tresări. Doi soldaţi se apropiară şi se aşezară pe cele două scaune libere de la masa ei. O studiau zâmbind obraznic. Le întoarse zâmbetul sperând din inimă să fie cât mai sfios, dar mai ales cei doi să nu observe că avea sprâncenele date cu fond de ten.

În ceainăria supraîncălzită, aerul era îmbâcsit de fum de ţigară şi de mirosuri de mâncare. Oamenii continuau să intre şi Natalie îşi zise că nu-i exclus să fi fost urmărită. Oricine putea intra aici după ea, oricine o putea aştepta afară. Panicată, cu sentimentul acut că era prinsă în capcană, pentm câteva momente, regreta că a părăsit hotelul.

Devenise un pericol pentm persoana care o aştepta la Kitai-Gorod. Dacă prietenii lui Wallaee erau suficient de deştepţi să-şi dea seama că a fost urmărită, nu o vor contacta şi toate eforturile ei s-ar dovedi inutile. Dar, dacă nu sesizau că este urmărită? Ce se va întâmplă cu ei? „Eşti o proastă!” se certa în gând. Adusese cu ea Perla, ca o ultimă încercare de încredere în Wallaee. Prietenii lui au reacţionat. Dar ea a stricat totul.

Un muncitor cu cizme butucănoase şi haină de postav se apropie de casa de marcat cu o tavă de mâncare. Casieriţa socoti pe abac. Omul plăti, apoi luă restul. Monedele îi alunecară în buzunarul pantalonului, iar bancnotele

ajunseră într-un portmoneu pe care încercă să-1 strecoare într-un buzunar, sub haina de postav.

Natalie îşi reprimă un zâmbet triumfător. „Muncitorul” fusese nu de mult îmbrăcat în haine destul de elegante. Cu un gest necontrolat, omul dusese mâna la buzunarul de la piept, acolo unde-şi ţin portmoneul oamenii din oraş. I se acceleră pulsul. Îl privi aşezându-se la o masă în apropiere. Zâmbi soldaţilor, apoi privi pe fereastră. Pe geam, văzu rândul de oameni care aşteptau un troleibuz. Mai adăugă puţin zahăr în cafea şi amestecă. Observă troleibuzul apropiindu-se de staţie. Continuă se amestece cu linguriţa în ceaşcă până când îl văzu pe urmăritorul ei ducând cana cu ceai la buze. Ţâşni fulgerător spre uşă. O bătrânică bloca ieşirea. O ocoli şi ieşi în stradă, dând peste doi miliţieni care-şi făceau rondul. Îi ocoli şi pe ei, şi începu să alerge printre maşini, ignorând înjurăturile ce i se aruncau. Spera să iasă în faţa troleibuzului, ca să o vadă şofeml şi să mai ţină uşile deschise.

Reuşi să urce. Şofeml, o femeie, o aşteptă. Făcându-şi loc spre marcatoml în care trebuia să introducă copeici, Natalie îndrăzni să privească spre cofetărie. Reuşise. „Muncitorul” se împotmolise între maşini şi miliţienii care-1 strigau de pe trotuar.

Sentimentul victoriei fu de scurtă durată. Reuşise, dar la mustaţă, pentm că, femeia care mesteca gumă şi îi studiase „cizmele italiene”, se afla lângă miliţieni, fluturându-le ceva pe sub nas şi lacându-le semn să dispară. Natalie scuturâ din cap. învăţase ceva, iar „isprava” ei o dovedea.

Era trecut de ora 10 când, în sfârşit, s-a luminat. Natalie dădea colţul unei străzi înguste, în apropiere de GUM, spre şantierul de restaurare. Pereţii vechiului ansamblu, de o culoare galben muştar erau murdari, ici şi colo tencuiala căzuse şi dădea la iveală scheletul din piatră şi lemn. Un fel de rampă din lemn asigura intrarea în clădire. Aripa deja reparată strălucea, confirmând cât de frumoasă va fi clădirea după ce se vor termina lucrările.

Prin ferestrele deschise, Natalie văzu bărbaţi şi femei de toate vârstele trebăluind de zor. Unii amncau pe fereastră bucăţi de moloz direct în camioanele parcate sub geamuri. În cuvele camioanelor, câte doi bărbaţi împrăştiau molozul.

Natalie îşi eliberă păml de sub căciulă şi intră împreună cu un grup condus de un bărbat care explica voluntarilor ce ar trebui să facă.

— Eu sunt Andrei, le spuse el. Arhitectul proiectului. Avem aici o clădire constmită în secolul al optsprezecelea, extinsă mult în secolul al nouăsprezecelea. Tovarăşul Gladişev – domnul Gladişev, după cum era cunoscut pe vremea aceea – a moştenit o brutărie, pe care a transformat-o într-un imperiu de mori de măcinat. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Moscova. Deţinea proprietăţi în întreaga Rusie şi un conac enorm la Leningrad – pe vremea aceea. Sankt Petersburg, unde îi finanţa pe burghezii liberali care se lansau în-lupta politică. Era membru al partidului cadet şi membru al Dumei. Ţarul îl considera revoluţionar, iar revoluţionarii îl credeau ţarist.

Andrei zâmbi; câteva persoane suriseră, gustând comentariile lui referitoare la revoluţie.

— Aşadar, de ce restaurăm noi această clădire? Pentru că, în afară de faptul că este o clădire cu valoare intrinsecă, plasată în centrul oraşului, are şi o istorie foarte picantă. A fost naţionalizată şi, se spune că Lenin însuşi a folosit-o în timp ce se ascundea de reacţionari. A dormit în patul şi în camera în care tovarăşul Gladişev îşi întreţinea amanta, contesa.

Natalie cerceta cu atenţie bărbaţii şi femeile, încercând să-1 identifice pe cel care-i trimisese mesajul. La rândul ei era studiată -de femei, din pricina jachetei din blană şi a jeanşilor şi de bărbaţi deoarece nu o mai văzuseră în gmpul lor.

— Pivniţa şi primul etaj vor deveni restaurante, iar terasa va fi destinată unei cafenele în aer liber. Dumneavoastră va

trebui să curăţaţi zăpada şi pământul de pe dalele din curtea interioară. Vă rog să mă urmaţi.

Andrei a lăsat un grup de bărbaţi la etaj, pentm demolare, şi acum îi conducea pe cei între care se afla Natalie spre curtea interioară surprinzător de spaţioasă. Curtea era înconjurată de zidurile clădirii din trei părţi şi de un al patrulea zid de incintă. În mijloc se afla un copac mare, bătrân.

Natalie se alătură voluntarilor care începuseră să sape pământul îngheţat, pe care-1 încărcau apoi în roabe de metal. Zece minute trecură, înnebunitor de încet. Începeau să-i îngheţe mâinile în mănuşi. Mai aşteptă douăzeci de minute, apoi ieşi în stradă, gândindu-se că persoana care o chemase aştepta la intrarea în clădire. Văzând că nu se apropie nimeni de ea, intră din nou în curtea interioară. După o altă jumătate de oră, ieşi din nou.

Un Jaguar roşu cu două uşi, bine lustruit, dădu colţul străzii.

Făcea un contrast izbitor cu imaginea năclăită a şantierului. Era un model V-12. Probase şi ea unul, dar se hotărâse pentm mai practicul BMW. Consuma probabil raţia de benzină a imei locomotive sovietice. Costul maşinii în mble, ca să nu mai vorbim de relaţiile de care aveai nevoie pentm a cumpăra un astfel de automobil, depăşeau orice imaginaţie.

Maşina se opri şi o femeie deschise portiera. Era Liuba.

Frumoasa rusoaică, înfofolită ca şi ceilalţi voluntari într-o haină de postav, avea păml auriu ascuns sub un batic de lână, iar peste nas şi gură îşi petrecuse un fular. Cu toate acestea nu-şi putea ascunde alura elegantă şi picioarele lungi, iar Natalie o recunoscu imediat. Fremătând de emoţie, aşteptă ca Liuba să o vadă, apoi intră în curtea interioară. Liuba o urmă cu o lopată în mână.

Spectaculoasă intrare, i se adresă Natalie furioasă. Ce te-ai mai chinuit să-mi trimiţi mesaj codificat? De ce nu mi-ai trimis un fax?

Nu conduc decât Jaguar, răspunse Liuba în ruseşte. Că veni vorba de suspiciuni, n-ai putea vorbi mseşte?

Natalie o privi mai atentă şi văzu că este într-adevăr speriată, îşi cem scuze.

Te rog să mă ierţi. Nu mă aşteptam să.

Eu sunt cine sunt. Pentru moment, sper că mă aflu în siguranţă. Fii atentă, vine Andrei. El nu este de-al nostru. Ridioă_vocea şi i se adresă arhitectului: Văd că ai făcut ceva treabă. Ai scos molozul.

Unde îl duceţi? Contribui şi Natalie la joc, gândindu-se că în alte condiţii s-ar fi simţit caraghioasă.

Andrei, strigă Liuba. Unde ducem roabele?

În stradă, la camioane.

Vă rog să mă scuzaţi, interveni Natalie, aţi spus mai devreme că veţi planta flori aici. Acesta este un pământ excelent.

Mizeria de oraş?

Liuba îi aruncă o privire speriată, dar Natalie insistă, crezând că se poate agăţa de lumea sigură şi reală a grădinii sale din Connecticut Stă sub copacul ăsta de mulţi ani. Este un pământ gras.

— Lolki-palki. Ştii ceva? Eu sunt băiat de oraş. Mai scuteşte-mă cu ţărănismele tale. O privi din cap până-n picioare. De unde ai apărut, scumpo? Nu-ţi recunosc accentul. Este cumva baltic?

Natalie împietri. Se simţea ca o cretină pentm că începuse discuţia aceea şi o privea disperată pe Liuba. Aceasta reuşi să bâlbâie:

Este din Petropavlovsk.

De unde?

De pe lângă Omsk. Dincolo de Urali. Tu nu călătoreşti? Natalie era convinsă că arhitectul a sesizat nuanţa aproape isterică din glasul Liubei.

— Călătoresc între Moscova şi Leningrad. De preferat cu avionul. Bine, dacă pământul este bun, puneţi-1 acolo, o să vedem ce facem cu el.

— Andrei! Strigă cineva de la etajul clădirii. Se mişcă plafonul. Arhitectul intră grăbit în clădire.

Natalie strânse cu putere mânerele roabei. Tremura. Duse pământul în colţul indicat de Andrei. Liuba renunţase la rolul de voluntar şi o aştepta, sprijinită în coada lopeţii, mutându-se nervoasă de pe un picior pe altul. Faţa ei frumoasă se urâţise de încordare, iar ochii îi erau măriţi de frică. Arată groaznic, gândi Natalie. Nu-mi vine să cred că Wallaee şi-a riscat viaţa lăsându-se pe mâna ei.

Natalie începu din nou să sape.

De ce m-ai contactat? O întrebă în şoaptă pe Liuba.

Ţi-am găsit anunţul în International Herald Tribune. Ce vrei?

Vreau să ştiu totul despre Vasili.

De asta ai contactat-o pe femeia din Londra? Nu ţi-a povestit ea ce făcea Vasili?

Cum te-a recrutat soţul meu?

M-am îndrăgostit de el.

Natalie avu senzaţia că a primit o palmă peste faţă. Trupuri fierbinţi. Tmpul lui Wallaee şi al Liubei. Gurile lor.

Îl iubeam, repetă Liuba defensiv. Eu l-am iubit mai mult decât tine.

Nu-i adevărat!

Nu l-aş fi lăsat niciodată să vină singur în Rusia.

Nu trebuie să-ţi răspund la asta.

Replica Liubei a fost un gest de superioritate. Natalie clipi des pentm a-şi alunga lacrimile fierbinţi. Ar fi vrut s-o întrebe: „Te-ai culcat cu el?”, dar n-o putu face.

— La început a fost palpitant. Ştii, spionajul, îi explică Liuba. Am petrecut clipe minunate împreună. Acum totul ne-a scăpat de sub control. Încearcă să ne omoare.

Natalie reuşi să spună printre dinţi:

— Nu te cred. Soţul meu s-a retras cu mulţi ani în urmă. Un licăr tăios, amar şi dur, trecu prin ochii Liubei.

— Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a spus că s-a retras bărbatul căruia îi raporta.

— Am pomenit eu de un bărbat?

— Nu contează. Oricum eu nu ştiu cui îi raporta. Dar Vasili nu s-a retras. A fost activ până în ultimul moment. A raportat chiar şi în ziua în care a murit. Tu înţelegi ce înseamnă asta? În ziua în care a murit!

— De unde ştii tu?

Mi-a spus că va raporta. De aceea mi-a transmis mesajul pentm milionari.

Stai puţin! Detectivul care anchetează cazul spunea că Wallaee s-a oprit la o cabină telefonică. Atunci se întrebase de ce n-a folosit telefonul din apartamentul lor, sau pe cel din maşină. Acum înţelegea că ar fi fost prea riscant.

Vasili te-a sunat din New York?

Nu, eu eram la New York.

Natalie clătină din cap, încercând să se reculeagă. Era convinsă că îi scapă ceva. Dinspre clădire se auzi o chemare la ceai. Voluntarii se grăbiră să intre. Natalie rămase lângă Liuba. Deasupra lor ceml se limpezea. O pasăre rătăcită se odihnea pe o creangă a copacului. Liuba se smiorcăi şi îşi şterse nasul cu mănuşa, apoi căută o batistă în buzunare.

Ia stai! Ai spus că nu ştiai că Vasili a murit.

Am luat primul avion spre Uniunea Sovietică.

Mi se pare că tu călătoreşti mult prea uşor pentm un cetăţean sovietic. După numai cinci zile, erai din nou în State.

Tatăl meu este un înalt demnitar, spuse msoaica, afectată. Pot să merg unde poftesc.

Dumnezeule! Îşi spuse Natalie, înţelegând-o deodată pe Liuba.

Era o naivă care se juca de-a spionajul, ca Sarah Lawrence. Acum se explicau şi machiajul sofisticat, şi hainele elegante, şi atitudinea mândră şi Jaguarul. Era una din figurile Moscovei. „Tineretul de aur”, Zolotaia Molodioj, care înflorise în toamna epocii lui Brejnev?

Natalie o privea cu sinceră admiraţie. Cine ar fi putut servi mai bine scopurile lui Wallaee, decât un membm din

interior, fiicele alintate ale nomenklatura, clasa socială sovietică ce se afla la putere.

De ce zâmbeşti? Întrebă Liuba.

Cred că sunt mândră de el. Aşadar, Vasili ţi-a transmis un mesaj pe care urma să-1 aduci la Moscova. Mesajul pe care l-ai transmis milionarilor. Mesajul despre Ziua valentinelor, raţiona Natalie, fără drept de apel.

El a râs, spuse Liuba cu amărăciune.

Cine anume, „el”?

Nu ştiu.

Dar tu l-ai sunat!

Vasili mi-a dat numai numărul de telefon, nu şi numele, întotdeauna dădea numai frânturi de informaţie. Bărbatul a râs, pentm că ştia că Vasili a murit. Vasili a fost trădat.

De cine?

De un „milionar'.

Cine sunt „milionarii”?

Liuba găsise, în sfârşit, pachetul de Marlboro. Scoase o ţigară şi o duse la gură. Natalie observă că lâna mănuşii era arsă acolo unde mai ţinuse şi alte ţigări.

Cine sunt „milionarii”? Răspunde-mi! Pierzându-şi răbdarea, Natalie o prinse de mână. În clipa aceea, simţi pe cineva apropiindu-se din spate.

Iată-te, Liuba! Te-am căutat peste tot.

Natalie se întoarse şi văzu o fată frumoasă, mai tânără decât Liuba, cu părul negru, mătăsos, încadrându-i obrajii palizi. Ceea ce la început i s-a părut a fi o vânătaie pe obrajii fetei, era un semn din naştere, care o făcea să pară misterioasă şi vulnerabilă în acelaşi timp. Natalie înţelese imediat că aceasta era o altă zeiţă din colecţia lui Wallaee.

— Elena, şopti Liuba, ea este americanca. Americanca lui Vasili.

Elena îi vorbi ca unui copil alintat:

Te-am căutat peste tot. Nikita aşteaptă afară. Privirea Libei alunecă flămândă pe alee.

Mergi la Nikita. Vorbesc eu cu prietena ta.

Stai puţin! O opri Natalie, dar Liuba se şi îndepărtase, grăbită. Unde pleacă?

Nikita îi dă droguri. Acum tu trebuie să pleci.

Dincolo de zâmbetul fals, Elena părea la fel de speriată ca şi Liuba. Carotida îi zvâcnea, avea aceeaşi privire sălbatică şi o stare de panică. Natalie se lupta cu propria ei frică. Era destul de periculos că a întâlnit-o pe Liuba, dar să mai vorbească şi unei necunoscute. Teama fetei îi dădu însă curaj. Nimeni nu putea mima o asemenea frică.

Liuba nu trebuia să te contacteze. Pleacă la tine acasă, cât mai poţi. Este prea periculos.

Dar Liuba.

Îţi asumi riscuri mari. ne pui şi pe noi în pericol.

Dar Liuba mi-a cemt ajutorul.

Liuba era prea legată de Vasili. Natalie tresări, dar fata nu observă. A fost ideea nebunească a Liubei să te întâlnească în America şi tot ideea ei să te contacteze la Leningrad. Noi am mgat-o să nu o facă, dar ea nu mai ţine cont de reguli şi disciplină. Ai văzut-o cum alerga după o doză, ca un cerşetor flămând. Ai putea ave'a încredere în ea?

Dar Wallaee a avut încredere. Sau poate că şi el a fost „prea legat”?

Elena se întoarse să plece.

Răspunde-mi la o singură întrebare, o rugă Natalie. Cine sunt milionarii Moscovei?

Mergi înapoi la Leningrad, doamnă Nevski. Cumpără-ţi blănurile şi pleacă acasă.

Elena pomi grăbită pe alee. Natalie o urmări cu privirea, dezamăgită, în sufletul ei, se întreba neajutorată: „Ce ar fi făcut Wallaee în asemenea situaţie?”

Apăru Andrei. Elena şovăi o clipă, iar Natalie întrevăzu o şansă.

— Elena! Strigă ea. Uite-1 pe Andrei. Andrei, prietena mea Elena a venit ca voluntar. Putem lucra împreună?

O secundă crezu că tânără va pleca, dar surpriza o făcu să ezite. Natalie traversă curtea, luă două căni cu ceai şi se

apropie de Elena.
— Ceai! Cred că ai îngheţat de tot. Andrei, nu ai nimic împotrivă?
Arhitectul o studie pe frumuseţea bmnă.
Nici o problemă. Unde este Liuba?
A trebuit să plece la doctor.
Privirea lui Andrei se opri pe singura roabă de pământ descărcată de Natalie.
Cât timp vă trebuie să duceţi nişte pământ de colo, colo? Aveam impresia că voi, ţăranii, munciţi mai bine. Tu tot ţărancă eşti, Elena?
Pământul este îngheţat, spuse Natalie. O să încercăm să muncim mai bine.
Spune-mi, o întrebă Andrei, ce faci când nu te joci de-a ţăranca?
Elena privea amuţită în cana de ceai.
Lucrez în Asociaţia negustorilor de blănuri, răspunse Natalie, înghiţind repede restul de ceai, pentm a termina discuţia. La Leningrad.
Şi ce cauţi la Moscova?
Sunt în vizită la prietenul meu.
Eşti cam bătrâna să mai umbli cu prieteni. Eu credeam că eşti măritată.
Natalie se întoarse spre Elena.
Toţi bărbaţii din Moscova sunt atât de lipsiţi de tact? Elena nu-i răspunse, dar Andrei se grăbi să continue:
La Leningrad sunt mai drăguţ. Pot să-ţi fac o vizită?
La Leningrad soţul meu nu ar fi de acord cu o asemenea vizită. Andrei o privi îndelung şi-i zâmbi.
Poate că voi prelua o lucrare de restaurare în Novgorod. Ne putem întâlni la jumătatea dmmului.
Cred că nu aş avea chef, spuse Natalie şi aşează cana de ceai pe tavă. Termină-ţi ceaiul, Elena. O să ne încălzim muncind.
Elena puse şi cana ei pe tavă, murmurând câteva cuvinte de mulţumire. Andrei se îndepărtă clătinând din cap

nedumerit, iar Natalie îi întinse fetei o lopată.
— Te crezi deşteaptă.
— Mă simt ca un taur într-un magazin de porţelanuri chinezeşti. Nu vreau să ştiu decât de ce a fost ucis soţul meu şi cine a făcut-o. Cine sunt milionarii?
— Nu te pot ajuta.
Natalie jucă ultima carte. La urma urmei, pentm ei era ultima legătură a lui Wallaee cu America.
Dar eu te pot ajuta.
— Oh?
Ştiu cui îi raporta soţul meu. Pot să-i transmit un mesaj.
Nu! Strigă Elena. Să nu faci asta!
De ce?
Nu! Te rog! Să nu faci asta!
Natalie nu-şi dădea prea bine seama de ce, dar situaţia se schimbase. Acum Elena o ruga pe ea.
— Să nu faci asta! Să nu spui nimănui, nimic!
Pe măsură ce alimenta teama tinerei, Natalie era din ce în ce mai sigură pe ea.
— Sunt obligată să raportez superiorului soţului meu ceea ce am văzut şi am auzit aici.
Elena se albi la faţă. Părea îmbătrânită, iar Natalie avu impresia că se teme şi pentm altceva, nu numai pentm propria ei persoană.
— Nici nu ştii ce spui.
Lămureşte-mă tu. Elena ezită.
Nu înţelegi ce mizã mare este în joc.
Instinctul educat în sute de şedinţe de negocieri îi şopti lui Natalie că este momentul să abordeze o tactică mai blândă.
— Eu sunt de partea ta, o asigură ea pe Elena. De partea lui Vasili. Nu voi face niciodată rău prietenilor lui.
Îmi ceri prea mult.
L-am pierdut pe soţul meu. Vreau să ştiu de ce!
Elena imploră cerni într-un strigăt mut de ajutor şi binecuvân-tare, dar nu le primi. Deasupra lor nu se afla decât o femeie, înfofolită în fulare, care părea să le

privească de pe acoperiş. Tristă, îngrijorată şi resemnată, Elena capitulă.

— Bine, am să-ţi spun puţinul pe care îl ştiu de la Vasili şi Liuba şi ceea ce am aflat după ce el a murit. Să ne ajute Dumnezeu pe toţi dacă nu vei avea destulă inteligenţă să înţelegi pericolul.

Soţul tău a dat numele de cod „milionarii", după aşa-zişii milionari ai Moscovei. Spunea că sunt negustori care s-au îmbogăţit mai mult decât aristocraţii şi îi cereau ţarului să transforme Rusia într-o ţară modernă.

Bine, dar cine sunt ei?

Sunt un gmp de generali şi tehnocraţi care au conspirat cu intenţia de a realiza o schimbare. Ei fac parte din cel mai înalt eşalon al nomenklatura. Unii sunt chiar în Comitetul Central, chiar şi în Biroul Politic, iar alţii în armată. Vasili credea că sunt mai ales în armată.

— Conspiraţia aceasta există şi acum?

— Da.

Inima lui Natalie bătu mai tare. Wallaee Nevski nu a fost nici victima amantei sale, nici un bătrân senil care nu a ştiut când să renunţe.

— Şi acest „tătuc", întrebă ea însufleţită, este conducătoml lor?

„Tătucul" era un nume dat tovarăşului Stalin, secretarul general care a condus Uniunea Sovietică în timpul Marelui război pentm apărarea patriei. Din câte ştiu, Vasili nu-1 iubea deloc pe Stalin. Poate pentm că ştia mai multe despre el decât am învăţat noi la şcoală. Conducătoml milionarilor a preluat acest nume. Ei spun că Rusia are nevoie de o conducere stalinistă, de disciplină pentm a reforma economia.

Dar Gorbaciov este un reformator.

„Milionarii" spun că Gorbaciov a eşuat.

— A eşuat? Abia a început. Elena ridică din umeri.

— Ei îl condamnă pentm revoltele din Azerbaidjan, pentm că a redus consumul de alcool şi dă votca pe cartelă, pentm

economie, pentm eşuarea Tratatului de la Varşovia şi mai ales pentru înfrângerea din Afganistan.

— Tu crezi că Gorbaciov a greşit?

— Nu contează ce cred eu. Ceea ce cred milionarii contează. Ei îl acuză că a promis mult şi a făcut puţin. Dar, ţine minte: „milionarii” ştiu că dacă secretaml general reuşeşte cu reformele sale, mulţi dintre ei îşi vor pierde privilegiile. Aşa că, vezi tu, există câteva elemente care îl trag înapoi.

Wallaee ştia cine este „tătucul”?

Nu ştiu.

Şi nu ghiceşti?

— Bănuiesc doar că poate fi cineva care l-a criticat pe Gorbaciov în Biroul Politic. Dar putea fi şi o ceartă de ordin personal.

Natalie dădu din cap. Pentm un popor care a îndurat severitatea împărătesei Ecaterina cea Mare, a lui Petm cel Mare, a lui Lenin şi Stalin, elementul personal nu putea lipsi.

Vasili, soţul meu, îi susţinea pe „milionari”?

Nici gând!

Eşti sigură?

— Spunea întotdeauna că ei vor distmge Rusia. Trădătorule! Aşa îl acuzase femeia care-1 împuşcase. În sfârşit, Natalie aflase. Femeia aceea era furioasă pentm că Wallaee reuşise să se infiltreze în conspiraţie. Dar nu reuşise să o oprească.

— Ce este Ziua valentinelor?

— Nu poate fi decât ziua în care va avea loc lovitura de stat, răspunse Elena.

Lovitură de stat? În Rusia?

Îi apăm în minte imaginea lui Vladimir Rostov – plutocratul născut de Perestroika – şi încercă să şi-1 imagineze pe jovialul purtător de cuvânt al Glasnost-ului măsurând curtea unei închisori, îmbrăcat într-un costum ponosit, cu

chipul albit de frică, prizonier al celor care au preluat controlul în numele disciplinei. Imposibil?

— KGB-ul o va opri. Ei sunt peste tot.

De asta se temea cel mai mult Vasili. În momentul în care KGB-ul va mirosi complotul, categoric vor fi mişcări de mase, poate chiar război civil.

Dar ai spus că „milionari” există şi în Comitetul Central, şi în Biroul Politic, şi în armată. Un complot de o asemena amploare nu poate rămâne secret. KGB-ul trebuie să ştie ceva.

Probabil că cercetează. Dar „milionarii” au susţinători şi în KGB. Iar Ziua valentinelor este peste o săptămână.

Ei ştiu ceva, insistă Natalie. Un ofiţer KGB cerceta holul hotelului când am sosit eu. Apoi am fost urmărită la aeroport, în avion şi pe strada Gorki.

Teama izbucni ca o flacără din ochii Elenei.

— Vasili spunea că „milionarii” ar putea transforma Rusia într-o baie de sânge. Că noi suntem singurii care i-am putea opri.

— Cum?

— Dacă nu vorbim. Nimeni nu va şti, altfel KGB-ul ar sfâşia Rusia în bucăţele. De aceea m-am hotărât să-ţi vorbesc. Te previn. Nu poţi, nu ai voie să raportezi. Informaţiile tale vor ajunge la KGB.

Deasupra capului său, printre crengile dezgolite ale copacului, ceml palid de iarnă părea să se învârtă, de parcă ele două se aflau într-un camsel.

Câţi sunteţi?

Toată lumea se ascunde. „Milionarii” ne vânează.

Elena i-a explicat apoi că întreaga reţea subterană a Moscovei s-a ascuns. Lupta pentm supravieţuire a învins dorinţa lui Wallaee de a-i opri pe „milionari”.

— Liuba a spus că Vasili a fost trădat.

— Da. Am reuşit să depistăm numărul de telefon pe care i l-a dat Vasili. Bărbatul care a râs la telefon, care ştia că Vasili a fost ucis, este căpitanul Nestorov.

El este şeful?

Este unul din funcţionarii mareşalului Lapşin.

Lapşin?

— Îl cunoşti pe omul acesta?

Lap. Lap. Şi nu mai ştiu cum, aşa i-a spus Leo Margulies, încercând să-şi amintească numele prietenului lui Wallaee din Armata Roşie.

El cine este?

Viktor Lapşin este în Consiliul comandamentului militar. Peste acest consiliu este numai Consiliul apărării naţionale.

De unde ştii?

Tatăl meu este general, spuse Elena, şi din nou Natalie şi-1 imagină pe Wallaee făcând dragoste cu răsfăţatele Moscovei, folo-sindu-le ca informatoare.

Vreau să-1 întâlnesc pe mareşalul Lapşin.

Fata o privi de parcă Natalie şi-ar fi pierdut minţile. Ochii i se măriră într-o interogaţie înfricoşătoare. Natalie o prinse de mână.

Dacă aş putea ajunge aproape de el şi i-aş fi prezentată ca văduva lui Vasili, mareşalul Lapşin ar putea să-mi spună ceva.

Dacă eu aş putea ajunge aproape de Dumnezeu, murmură Elena, 'm-ar transforma într-o sfântă.

Viktor Lapşin este la Moscova?

Posibil. În seara asta, la Kremlin, generalii dau o recepţie.

Obţine-mi o invitaţie.

Nici tatăl meu nu a fost invitat. Este teribil de selectă - generali, persoane din Comitetul Central, din Biroul Politic şi, poate, câţiva ambasadori.

Natalie o privi fulgerată de un gând.

Crezi că Liuba ne poate fi de folos?

Stai departe de ea.

Natalie aruncă lopata în roabă şi pomi în fugă spre stradă. Liuba stătea rezemată de un camion şi glumea cu un grup de tineri dubioşi. Indiferent ce înghiţise sau inhalase, arăta

jovială şi ochii îi străluceau. Ascultă cu amabilitate rugămintea lui Natalie.

— Nici o problemă, spuse ea şi porni în grabă. Mă întorc repede.

— Când reveni în curtea interioară, Elena dispămse. Andrei a abordat-o şi a rugat-o să lucreze la etajul patm, unde se scoteau bucăţi de tencuială. Aici a găsit-o Liuba când s-a întors, după o jumătate de oră, şi au stat de vorbă protejate de zgomotul din jur.

Recepţia se dă în onoarea unui membru al Biroului Politic care a fost numit în Ministerul Apărării.

Mareşalul Lapşin va fi prezent?

Mai mult ca sigur.

Când Natalie insistă, Liuba recunoscu că nu a putut procura o invitaţie. Natalie îşi strânse în grabă păml sub căciulă.

Vrei să mă aştepţi mâine aici?

Unde mergi?

Trebuie neapărat să-1 întâlnesc pe individul ăsta.

Coborî în fugă scările, trecu pe lângă Andrei, grăbită să iasă din clădire. La colţul străzii se opri să verifice dacă nu este urmărită, în sfârşit, sigură că n-are nici o codiţă, trecu pe lângă minele vechiului ansamblu şi ieşi din cartierul Kitai-Gorod. Piaţa Revoluţiei părea învăluită în albastrul cemlui. În diagonală, în faţa ei, se afla hotelul Naţional.

Ajunse în cameră şi, fără să se dezbrace începu să o măsoare agitată, cu ochii agăţaţi de zidurile Kremlinului. Îl sună pe Şelpin, la Leningrad, şi îl mgă să îi obţină o invitaţie la recepţie.

— Ce plictiseală, îi spuse Şelpin. V-aţi distra mult mai bine la Bolşoi. Din fericire am un prieten bun la Moscova, care se ocupă de corpul de balet. Vă poate duce şi în culise, după spectacol. Şi chiar la un supeu cu actorii. Îl sun imediat.

— Domnule Şelpin, vă sunt foarte recunoscătoare, şi în alte condiţii nu aş scăpa acest prilej, dar pentm mine este foarte important să merg la această recepţie.

Nici nu ştiţi ce plicticoase sunt. De ce vreţi să mergeţi?

Sper să-i întâlnesc pe prietenii lui Vasili.

Ah, bine. Să văd ce pot face.

Aşteptă cu sufletul la gură o jumătate de oră, dar Şelpin nu o sună. Până la urmă îl sună ea.

Tocmai voiam să vă sun. Este imposibil. Nu se invită străini, în afară de câţiva ambasadori. Dar am şi o veste bună.

Care?

Corpul de balet.

Nu, nu cred că merg, domnule Şelpin.

Lăsaţi-mă să termin. În asociaţia negustorilor de blănuri există un om foarte important – care cu siguranţă v-ar putea ajuta în afaceri. Doreşte să vă invite, împreună cu soţia lui, la spectacolul de balet.

Era unul din prietenii lui Wallaee? Întrebă ea gândindu-se că poate făcea parte din reţeaua lui. Şelpin îi spulberă speranţele.

Nu, nu s-au întâlnit niciodată. Omul acesta este mai tânăr, a venit în asociaţie de puţină vreme din Ministeml Comerţului Exterior.

Natalie privi în piaţă. Se afla într-un cerc vicios. Legăturile dintre comerţul exterior şi monopolul oficial asupra blănurilor erau exact genul de birocraţie pe care o cultivau mşii.

— Din câte am înţeles eu din discuţia dumneavoastră cu tovarăşul Rostov, cred că omul acesta v-ar putea fi de folos.

Era din nou prinsă la mijloc, între lupta pentru salvarea companiei şi pasiunea de a da un sens morţii lui Wallaee. Câştigă pasiunea.

— Mulţumesc, domnule Şelpin, dar mi-a intrat în cap să merg la această recepţie. Mulţumesc foarte mult. Ne vedem luni, la Leningrad.

Şelpin nu a primit prea bine refuzul ei şi a continuat să murmure dezamăgit. Natalie încerca să se convingă că a făcut tot ce trebuia să facă, discutând cu Rostov, dar ştia că

se amăgeşte. Nu-1 prinsese încă de nas pe Rostov. În acest moment Cotillon avea nevoie de orice om de legătură şi, iată, tocmai l-a respins pe unul dintre ei.

Telefona la Ambasada americană. Află că însărcinatul cu afaceri este plecat în week-end. Nu, ofiţerul de serviciu nu o putea ajuta. Reuşi să o convingă pe centralistă să-1 sune pe ataşat acasă şi să-1 roage să-i telefoneze la hotel. Acesta o sună după zece minute, dar părea enervat, ca omul care nu dorea să facă afaceri într-o zi de sâmbătă. Natalie îi aminti cine este.

Tatăl meu mi-a spus că aţi lucrat împreună la Praga.

Am fost subalternul lui la Praga, o vreme. Am primit şi o scrisoare de la el. Mi-a spus că veţi fi la Leningrad. Vă distraţi bine?

Foarte bine, mulţumesc. Am venit la Moscova să-i întâlnesc pe câţiva dintre prietenii soţului meu.

Foarte drăguţ. Cred că v-am trimis o invitaţie la un dineu, pentm săptămână viitoare. Primim aici o echipă de hochei. Cred că v-aţi distra dacă aţi veni.

De fapt, motivul pentm care v-am sunat este altul. Cotillon Furs extinde achiziţionarea de blănuri ruseşti pentm clienţii noştri canadieni, iar eu încerc să menţin câteva contracte pe care le-a avut soţul meu în Uniunea Sovietică.

Luni primim aici un oficial care se ocupă de comerţ. Cred că ar trebui să-1 întâlniţi.

În seara asta la Kremlin este o recepţie. Cred că unii dintre prietenii soţului meu vor fi acolo. Aş vrea să merg şi eu.

Însărcinatul cu afaceri începu să râdă.

Jumătate din Moscova ar vrea să meargă. Este o recepţie fierbinte. Singurul motiv pentm care mergem, eu şi soţia mea, este faptul că ambasadorul nostru se ocupă de nişte emigranţi evrei.

Nu ar fi posibil să mai treceţi pe invitaţie încă o femeie?

Îmi pare rău, doamnă Nevski. Sper să ne întâlnim la recepţia cu hocheiştii. O să bem un pahar împreună. La

revedere.

Natalie închise spumegând de furie. Poate că-i cemse un serviciu prea mare, dar ar fi putut fi mai respectuos faţă de tatăl ei. Cu un fel de plăcere maliţioasă ceru centralistei să-i dea legătura cu număml lui Greg Stuart, din Washington.

A durat o oră. Acolo era foarte devreme, iar Greg nu venise încă la birou. Îngrijorată, lăsă un mesaj cu număml ei de telefon. Greg era ultima ei speranţă. Timpul trecea repede. Kremlinul se pierdea încet în întuneric. Privea stelele, tot mai lucitoare, mai aşteptă o oră şi comandă la room-service un ceai cu prăjituri. Nu îndrăzni să facă un duş. În sfârşit, telefonul sună. Legătura era proastă, dar recunoscu vocea lui Greg.

S-a întâmplat ceva?

Îmi pare foarte bine că te aud, Greg, spuse, uimită de intensitatea reacţiilor sale.

Şi mie. Nu ne-am întâlnit cam de mult. De fapt nu mai vorbiseră din seara când l-au vizitat pe Jefferson Jervis.

— Vreau să vorbim englezeşte.

Omul care o urmărise nu se afla la hotel când s-a întors, dar era convinsă că-i ascultau convorbirile.

— Eşti bine?

Sigur. Foarte bine. Ascultă, te rog să-mi faci un foarte mare serviciu. În seara asta, la Kremlin, este un dineu la care vreau să particip. Vor fi acolo mulţi din prietenii lui Wallaee. Prietenul tatălui meu, Finny, de la ambasadă, are o invitaţie, dar spune că nu mă poate lua. Nu-1 poţi convinge tu?

Pare foarte important pentm tine, spuse Greg de parcă şi el bănuia că telefonul este ascultat.

— Cred că lui Wallaee i-ar fi plăcut să-i cunosc.

— Facem orice pentm a ajuta comerţul cu blănuri, răspunse Greg. Natalie se spălă, se îmbrăcă în costumul de lână Perry Ellis, spcrând că bijuteriile simple din aur pe care le avea erau suficiente pent ni a-i da un aer oficial.

La ora şase o sună Finny. Avea o voce lipsită de nuanţe.

Natalie, ce mai faci, dragă? Ştii, mi s-a întâmplat cel mai alin isit lucm care i se poate întâmplă unui diplomat. Biata Carolyn I răcit îngrozitor.

Aahh!

Ei, o răceală de Moscova. Nici nu ştii cum te prinde. Oricum, este în pat, sub o grămadă de pături, cu sticle fierbinţi la picioare. Dacă din întâmplare mai eşti liberă, te rog să mă însoţeşti la dineul despre care am vorbit.

Sigur, dacă ai atât de multă nevoie de mine.

Eşti extraordinară, Natalie. Carolyn nu suporta gândul că am să mers singur. Vin să te iau peste o oră.

Prioritatea priorităţilor, acum, era să-1 enerveze pe Finny cât mai puţin. Faptul că ajungea la dineu reprezenta un succes; avea nevoie de un ghid, mai mult chiar, de un aliat. Faptul că ataşatul cu afaceri devenise livid, nu o impresiona. Semăna foarte mult cu Harry Truman, avea o mustaţă perfectă, la fel ca şi hainele de seară. Era scund, chelia lucioasă abia îi ajungea până la umăr şi când o ajută să urce în maşină – limuzina ambasadei, cu steag american – îi şopti printre dinţi, ca să nu audă şoferul ms:

— Să mai întindem puţin coarda şi să spunem că tu eşti afurisita de nepoată-mea.

Natalie îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc, iubitule. Şi tata îţi mulţumeşte.

— Păi, se pare că aşchia nu sare departe de trunchi. Să-i spui asta. Poliţia mtieră, GAI, dirija traficul pe Marx Prospekt, de lângă Kremlin, dând prioritate lungului şir de maşini Zii, Mercedes şi Cadillac.

— Numerele de înmatriculare sunt scrise cu negru, comentă Natalie încercând disperată să lege o conversaţie. Al nostru este cu roşu. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vei participa la o recepţie pentm crema cremelor

— Vlast.

— Roşu înseamnă diplomaţi?

— Corect. Dar numai pentm englezi, francezi şi poate japonezi. Armata Roşie are ceva în comun cu japonezii. Au un interes comun

— Să fure computere americane.

Îţi sunt cu atât mai recunoscătoare, domnule Finny.

Spune-mi mai bine unchiule David.

La intrare, gărzile militare îmbrăcate în ţinută de gală verificau invitaţiile şi apoi persoanele din maşină. După ce trecu de poartă, maşina pomi pe o alee. La stânga era Muzeul armelor şi marele palat al Kremlinului. În dreapta, Natalie văzu o pădure deasă de brazi, un fel de parc şi avu sentimentul că a părăsit lumea şi oraşul Moscova.

Au intrat în piaţa catedralelor, un gmp de biserici şi catedrale, unele solemne, altele vesele, cu acoperişuri aurite strălucind în lumina reflectoarelor. Natalie întrebă ceva în legătură cu tumul octogonal care se ridica dintre biserici, dar Finny tăcu înţepenit precum bronzul tunului „Ţar" ce se afla în faţa lor. Maşina se opri la capătul şimlui de automobile care aşteptau la rând. La intrare, soldaţii îi întâmpinară cti umbrele; începuse să ningă.

În foaier, cadeţii le luară hainele. Unul dintre ei îi arătă lui Natalie unde îşi poate schimba cizmele cu pantofii. Mama nu uitase să-i reamintească acest obicei msesc.

Finny o aşează în şiml de oaspeţi care aşteptau să fie primiţi. Natalie văzu un salon auriu, imens, luminat de uriaşe candelabre de cristal. Pe mese erau aranjate Zahiski. Chelneri, în livrea, serveau pahare de şampanie pe tăvi de argint.

— Să nu spui nimănui, dar să ştii că ţaml s-a întors.

Finny apreciase deja, în mod favorabil, ţinuta ei clasică. Acum mustaţa îi tremura în ceea ce voia să fie un zâmbet.

Armata Roşie nu se sfieşte de fast, chiar sub noul regim.

Salonul acesta este uluitor.

Sovieticii sunt cei mai eleganţi revoluţionari de pe pământ.

Bine, dar pe străzi totul pare atât de sărăcăcios.

Sunt mai buni când e vorba să se laude – vezi metroul, monumentele de război. Dacă vrei vitrine, te duci în Franţa. Versaille-ul arată de parcă Sotheby i-a distms mobilierul. Aici, datorită lui Lcnin, mulţimea este ţinută dincolo de palat. Tronul din colţ, de colo, stă aşa de cinci sute de ani.

Natalie tocmai se întreba cum va reuşi să-1 recunoască pe mareşalul Lapşin, sau pe căpitanul Nestorov în marea de uniforme din sala de recepţie.

Finny rezolvă dilema.

Acela este membm în Biroul Politic, tovarăşul Kodinko; el, împreună cu soţia, primeşte invitaţii. Lângă el sunt câţiva mareşali. Cred că Aksionov Kapiuşki.

Soţia lui Kodinko este uluitoare.

Aşa îţi dai seama, aşa faci distincţie între noul regim şi cel vechi. Soţiile regimului Gorbaciov sunt zvelte. Turma care îl înconjura pe Brejnev era însurată cu ursoaice. Bineînţeles ei îşi puteau permite să întreţină amante.

Membrul Biroului Politic şi soţia lui făceau primirile cu eleganţă de parcă ar fi fost educaţi în Manhattan. Au acceptat regretele transmise de ambasadorul american, l-au salutat pe Finny în engleză, i-au transmis simpatie pentm soţie şi au primit-o călduros pe Natalie. Un aghiotant a murmurat ceva la urechea doamnei Kodinko şi aceasta i-a zâmbit prietenos.

Cotillon Furs, bineînţeles. Am cumpărat una din hainele dumitale când am fost la New York. O nurcă excepţională. Gregory, doamnă Nevski, el mi-a lucrat haina din America.

Vameşii nu au fost deloc încântaţi, completă soţul cu un zâmbet suav. Până la urmă i-am convins că aducem haina în ţară ca să o copiem.

Sunt flatată, spuse Natalie în ruseşte. Vă rog să mă vizitaţi când veţi veni la New York.

Au continuat prezentările, dar niciunul dintre militarii care îi salutau nu a clipit la numele de Nevski.

Nu mi-am dat seama că vorbeşti ruseşte, spuse Finny cu admiraţie.

Tata a vrut să mă facă diplomat.

Şi ce s-a întâmplat?

Eu am vrut să fiu bogată.

Chelnerii le-au adus şampania şi au început să se plimbe prin sala de recepţie. Finny a prezentat-o pe Natalie mşilor şi europenilor, care s-au arătat dezamăgiţi de boala soţiei sale şi au studiat-o pe Natalie ca pe o curiozitate. Îi cunoaşte pe toţi, gândi Natalie.

— Spune-mi ceva. Ai numai această mulţime pro sau anti Gorbaciov?

Finny chicoti încântat.

Depinde de interlocutor.

Eu vorbesc serios.

Armata Roşie a rămas conservatoare, dar Gorby a fost atent să nu o ofenseze prea tare, deşi s-a înfuriat când tânărul acela german a căzut din cemri.

Dar civilii? Erau mai mulţi oaspeţi civili decât se aşteptase ea să vadă la o recepţie militară.

Tinerii sunt ai lui. Dar în noaptea asta, aici, nu prea văd decât bătrânii din vechea gardă. Eu le-aş spune „mulţimea noului val”. Opoziţia este destul de amorfa şi nu-i prea bine organizată.

Ce doreşte opoziţia?

— Aşa cum spune cântecul, vor să muncească în stilul lor. Sigur, acordă respectul cuvenit disciplinei, dar nu în detrimentul propriilor privilegii. De ani de zile aici se desfăşoară aceeaşi veche poveste. Socialismul funcţionează atâta timp cât există o elită să îl impună. Acum nu doresc decât să schimbe elitele.

— Ţi-ai imagina o lovitură de stat? Finny se înecă auzind această absurditate.

Mda, condusă de un alcoolic ratat. Ceea ce îi supără cel mai mult sunt cartelele pentm votcă.

N-aş zice că aici se face economie.

Ţi-am mai spus doar, tipul este un politician isteţ. Finny o conduse pe Natalie spre un alt ofiţer.

Era o recepţie mare şi evident nu putea spera să-1 întâlnească pe Lapşin din întâmplare. Finny bănuia, bineînţeles, că insistase din motive personale să vină aici. De aceea o întrebă:

Doreşti să întâlneşti pe cineva în mod deosebit?

Soţul meu mi-a vorbit de foarte mulţi oameni. În mod deosebit despre un anumit mareşal Lapşin. Este cumva aici?

Finny avea daml diplomatului de a cerceta o cameră fără a lăsa să se vadă asta.

— Tocmai l-am văzut. Mergând alături de el, Natalie îşi aminti de mama ei. Uite-1! Domnul solid şi chel. Este ca un tanc. Finny îi arătă spre o uşă care ducea în galeria de tablouri, folosită acum ca sală de dans.

Reuşi să îl repereze. Era solid ca Eddie Mayall şi avea o coroană de păr alb pe capul masiv.

De ce nu a stat Lapşin la primirea oaspeţilor?

Excelentă întrebare. La ambasadă cinci sovietologi se străduiesc deja să răspundă la ea. Ştim că este şeful Consiliului militar. A fost comandantul forţelor sovietice în Germania, ceea ce înseamnă cale liberă spne vârful ierarhiei. Se vorbeşte că secretarul general îl cam ţine în umbră, ceea ce înseamnă că nu va ajunge în Consiliul apărării naţionale. După părerea mea, Lapşin alunecă pe tobogan. Dar este o părere. Ai putea petrece o viaţă întreagă încercând să ghiceşti cine conduce Armata Roşie. Şi există oameni care o fac.

Vrei să-1 cunoşti?

Natalie îl prinse zâmbind de braţ.

— Te-am monopolizat. Voi merge singură. Sunt convinsă că trebuie să saluţi anumite personalităţi.

— Foarte drăguţ din partea ta. Te caut la cină.

Finny se îndepărtă salutând un ofiţer din marina rusă ca pe un vechi prieten.

Natalie îşi făcu dmm printre invitaţi, lăsă paharul gol şi luă altul plin, apropiindu-se încet de galeria de tablouri. Lapşin

trecea de la un tablou la altul, înfigându-se în faţa fiecărei opere de artă într-o atitudine războinică. Paşii lui răsunau pe parchetul strălucitor. Natalie intră şi se opri în faţa unui peisaj, în calea lui Lapşin.

O pereche termină de admirat tablourile şi părăsi încăperea. Mareşalul Armatei Roşii era la câteva tablouri distanţă de văduva americană. Natalie îşi dădu seama că se apropie, după zgomotul medaliilor de pe piept. A treia oară când îl auzi, mareşalul Lapşin se afla lângă ea, privind peisajul şi cercetând-o din cap până-n picioare.

Frumoşi copaci, remarcă el.

Îmi amintesc de casă, spuse Natalie. Lumina.

America?

Cum să nu recunoască un soldat accentul american?

Connecticut.

Probabil că eşti bogată.

Natalie se întoarse şi îl înfruntă. Arăta ca un pudel bătrân şi gras – amabil, mulţumit de el şi foarte înţelept. Hotărî că nu trebuie să-1 subestimeze şi-i întinse mâna.

— Bună seara, domnule. Eu sunt Natalie Stuart Nevski.

— Viktor Lapşin. Îi strânse mâna şi privi verigheta. Şi soţul dumitale?

— Sunt văduvă.

— Atât de tânără! Ia stai! Doamnă Nevski. Boje moi, soţia lui Vasili.

IVlareşalul Lapşin o prinse pe Natalie de după umeri şi o sămtă zgomotos pe obraji.

— Atât de tânără, atât de tânără. Avea lacrimi în ochi. Am făcut războiul împreună cu tatăl lui Vasili. Cavalerie. Îţi poţi imagina? Cazacul! Apoi, a apămt micuţul cazac american. A crescut repede. Ce bărbat ai avut!

Natalie încercă să ghicească gândurile bătrânului mareşal dar eşua lamentabil, neputând să lege abisul de ani, istorie şi cultură care îi atenuau instinctele, făcând-o incapabilă să judece dacă lacrimile lui Lapşin erau altceva decât o demonstraţie a faimoasei sensibilităţi ruseşti. Totuşi i s-a

pământ ciudat că a durat atât de mult până când i-a recunoscut numele.

— Şi acum bietul Vasili, mai tânăr decât mine, a murit şi el.

Ştiţi, Wallaee nu a murit pur şi simplu, domnule mareşal Lapşin. A fost împuşcat.

Deci, este adevărat? Am auzit, dar mi s-a părut atât de. Aiurea. Criminalul a fost arestat?

Încă nu.

Ah! Auzi atâtea despre violenţa americană, dar nu crezi că i se poate întâmplă unui cunoscut. Trăim într-o lume nebună. Sunt îneântat să te cunosc. Aş fi dorit să ne cunoaştem sub auspicii mai bune.

L-aţi cunoscut bine pe soţul meu?

Mă vizita, mai ales în ultima vreme, m-a ajutat cu un proiect de creştere a nurcilor în fermă.

Aţi fost apropiaţi?

Ce înseamnă apropiat? Vezi un om o dată sau de două ori pe an, timp de patruzeci de ani. Într-o zi el moare şi tu exclami, Boje moi, era prietenul meu. Dar ce faceţi dumneavoastră, doamnă Nevski? Ce faceţi în Rusia?

Am venit pentm licitaţia de la Leningrad, răspunse ea cu impresia că a simţit oarecare iritare în tonul Iui.

Ce coincidenţă fericită să veniţi la acest dineu la Moscova.

Eram liberă în week-end. A fost o întâmplare. Un vechi prieten al părinţilor mei este însărcinat cu afaceri la ambasada noastră.

Ah! Expresia de pe chipul lui Lapşin era indiferentă.

Eu sunt soţia mortului, îşi reaminti Natalie statutul ei social. Văduva. Prietenul lui mă va trata ca şi cum nu ştiu nimic. Dar va fi obligat să răspundă la întrebările văduvei.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe Wallaee?

Lapşin ezită şi ea crezu că o va minţi. În loc de răspuns, el pocni din degete. Un aghiotant apăm în cadrul uşii, făcu un semn şi doi chelneri pătrunseră în galerie – unul aducea votcă şi gheaţă, celălalt şampanie aurie.

— Vom bea în amintirea lui Vasili, spuse Lapşin. Lui îi plăcea şampania. Dumitale îţi place?

— Da. Zolotoie, nu-i aşa? Nu am băut niciodată. Chelneml cu votca a fost trimis înapoi, celălalt a deschis sticla de şampanie mseascâ. Lapşin a luat-o şi a turnat în cupe.

— Vezi ce transparentă este sticla?

— Da.

Se spune că Louis Roederer a proiectat această sticlă pentm Alexandru al III-lea, ca să vadă ţarul dacă nu i se punea otravă în vin. Şi, uite aici! Mareşalul îi arătă fundul sticlei. Este plat.

Deci, nu ai unde ascunde bomba.

De unde ştii?

Mi-a spus Vasili. Lapşin gemu.

Mi-a stricat toată povestea.

Dar Vasili n-a ştiut să-mi spună de ce mai folosiţi aceste sticle. Ţarii nu mai sunt.

Poate din inerţie. Sau, poate, pentm că ţarii continuă să trăiască.

— Ca şi asasinii, îl întrerupse Natalie. Lapşin o privi.

Chiar dacă ar mai trăi o sută de ani, nu ar şti să spună dacă a văzut sau şi-a imaginat doar o flamă tăioasă în ochii lui.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe Vasili? Întrebă din nou. Faţa rotundă a lui Lapşin se lumină de căldură şi mândrie în timp ce făcea semn cuiva să se apropie de ei.

— Vino, vino aici. Am pus mâna pe o americancă fmmoasă. Natalie se întoarse şi văzu un tânăr general ms, împodobit cu medalii. Era scund şi bine făcut, cu o gură plină şi senzuală. Obrazul drept îi era puţin rigid, ceea ce sugera o operaţie estetică, iar mâna pe care i-o întinse avea o cicatrice fină, albă. Ochii căpmi erau mici, dar îndrăzneţi.

Fiul meu, anunţă mareşalul Lapşin cu mândrie. Generalul Alexandr Lapşin. Doamna Nevski, Alexandr. Căsătorită cu prietenul nostru Vasili, blănarul american.

Încântat, zâmbi Alexandr. Natalie îi surise, intrigată. Dacă tatăl lui semăna cu un bătrân pudel înţelept, Alexandr Lapşin avea graţia inocentă şi agresivitatea controlată a unei păsări de pradă. Pus la punct, aşa cum probabil era întotdeauna, părea cam periculos. Dacă l-ar fi întâlnit la New York ar fi gândit despre el că este unul din acei bărbaţi capabili să încalce toate regulile.

Bun venit la Moscova, spuse el şi, spre surprinderea ei, îi sămtă mâna politicos. Tatăl meu îl cunoştea de mulţi ani pe soţul dumitale. Şi eu l-am întâlnit de mai multe ori.

Recent?

— Ce zici de ea, băiete? Întrebă mareşalul. Vasili s-a descurcat al naibii de bine, nu?

Te rog să-1 ierţi pe tata, zâmbi Lapşin, trecând cu foarte mare uşurinţă de la msă la engleză. Abuzează de privilegiile vârstei înaintate. Ce faci aici?

Tocmai îi spuneam tatălui tău că am venit să cumpăr blănuri, spuse Natalie în rusă, dornică să îi menţină pe amândoi în conversaţie.

Nu la Moscova?

La Moscova sunt turistă.

Să nu spui că Inturistul ă organizat o excursie.

Nu, de fapt am venit pe neaşteptate la această recepţie. Ataşatul ambasadei este un vechi prieten de familie.

Ultima americancă pe care am întâlnit-o, din întâmplare, m-a trimis în spital pentm şase luni.

Natalie privi nesigur la Lapşin bătrânul, care, la rândul său, îşi privea perplex fiul.

Mă tem că nu înţeleg.

Numele ei era Stinger. Ne-am întâlnit în Afganistan.

S-a jucat cu pistolul meu de parcă îi era un vechi şi bun prieten.

O gratula pe Natalie cu un zâmbet sever, provocând-o să îi răspundă. Ruşii, îi spunea Wallaee, cei pe care i-a iubit, respectau forţa, cu atât mai mult la o femeie.

Se pare că nu eraţi prea iubiţi în Afganistan.

Au învăţat de la vietnamezi să ne urască, pară Lapşin. Şi o fac al naibi de bine. Nu mă plâng. Am plecat acolo colonel şi m-am întors general.

Fii atent, îl avertiză tatăl, arătând spre uşă. Un gmp de bărbaţi şi femei intrau în galerie, discutând şi râzând. În spatele lor, privind peste ei, se afla tânăml ofiţer KGB, pe care Natalie îl întâlnise la hotelul Astoria.

— Ce caută aici? Întrebă mareşalul. Alexandr ridică din umeri.

— Kiricenko! Vino aici. Am prins o americancă. Poate e spioană. Ori după noi ai venit?

— Nu îl provoca, îi ordonă bătrânul.

Kiricenko se apropie, despărţind gmpul în două, ca o lamă de cuţit, îl salută pe bătrânul mareşal cu politeţea omului mai tânăr, iar pe Alexandr cu un gest scurt din cap.

— Valeri Kiricenko, ţi-o prezint pe doamna Nevski. L-ai cunoscut pe Vasili, soţul ei?

Kiricenko întinse o mână osoasă şi spuse cu răceală:

— L-am cunoscut pe soţul dumneavoastră. Înţeleg că a fost împuşcat. Vă prezint condoleanţele mele.

Natalie mulţumi şi îşi presă mâna de coapsă pentru a-şi stăpâni tremurul. Tânărul Lapşin observă gestul.

— Kiricenko, tocmai îi povesteam doamnei ce război minunat am avut noi în Afganistan. A fost de o sută de ori mai eficient decât un exerciţiu de antrenament. Ofiţeri şi soldaţi răniţi, trupe rodate în acţiune.

Bătrânul îl privi preocupat, dacă nu chiar îngrijorat, pe fiul său care ironiza fără rezerve un ofiţer KGB. Chipul acestuia însă rămase inexpresiv. Natalie se îndoia că afirmaţiile lui Lapşin erau neobişnuite. Îi era suficient să-i privească pe cei din jur, care gustau cu plăcere fiecare cuvânt al tânămlui general.

Nu mai suntem o armată pentm menţinerea păcii.

Încercaţi cumva să mă şocaţi? Sau ceea ce aud eu acum se numeşte Glasnonst? Întrebă ea.

Generalul Lapşin rânji.

— Dacă preferi să te tratez ca pe o naivă, află că ducem o luptă împotriva elementelor contrarevoluţionare perfide din vechiul regim ostil. Este în pericol chiar viitorul comunismului.

Privi cu mândire şi amuzament în juml său, provocându-1 pe ofiţeml KGB să îl contrazică.

— Dar ceva îmi spune că dumneata nu eşti o naivă, doamnă Nevski, aşa că nu te voi minţi. Nici nu-ţi voi cere scuze. Nimeni nu ştie mai bine decât un american că marile puteri au nevoie de armate mari, iar marile armate se menţin cu sânge. Eşti de acord cu mine, Kiricenko? De preferat cu sângele străinilor.

Hotărât, parcă, să-1 provoace pe ofiţeml KGB, Lapşin continuă:

— Exact aşa cum poliţiştii îşi antrenează ochii privind pe gaura cheii, pentm a proteja casele bravilor soldaţi aflaţi pe front.

Cei doi bărbaţi îşi încmcişară privirile şi o ură electrizantă se instala între ei, aşa cum se ridică fierbinţeala din nisipurile încinse de soare. Natalie folosi momentul pentm a schimba subiectul.

Americanii au impresia că Rusia trăieşte o nouă revoluţie.

Poate fi adevăr şi speranţă în asta, spuse generalul Lapşin, brutal.

Totuşi Kiricenko păru dornic să răspundă:

Trăim într-adevăr o revoluţie, condusă de secretarul general Gorbaciov. Se petrece exact aşa cum a explicat Lenin – atmosfera revoluţionară există atunci când păturile conducătoare nu mai pot conduce după regulile vechi, iar cele de jos nu mai suportă un mod de viaţă depăşit. În timp ce Brejnev dormea, iar poporul sovietic îşi oblojea rănile provocate de Marele război pentm apărarea patriei, se năştea o nouă generaţie, care şi-a luat locurile în pătura conducătoare. Animat, ofiţeml arătă tablourile din galerie şi făcu un semn spre sala de recepţie. Iuri, cel de colo, a terminat, şef de promoţie, Universitatea din Moscova; soţia

lui este chirurg. Aleksandr, cel de dincolo, este editor. Mihail este medic; Ivan, inginer în materie de plasmă.

Cel puţin doi dintre ei sunt sponsorizaţi de KGB, îl întrerupse Lapşin. După vechea tradiţie, de a recruta cele mai strălucite minţi tinere din Mama Rusia. Sau poate ar trebui să spun că au fost corupţi? Se întoarse spre Natalie, care începuse să creadă că generalul este cam ameţit. Foarte puţini vestici sunt conştienţi, doamnă Nevski, că KGB-ul tovarăşului Kiricenko are sute de departamente, institute de cercetare, tancuri, că foloseşte batalioane de oameni luminaţi la minte. O elită a elitei, apărători ai partidului şi centurioni ai ideologiei. Impresionant, nu-i aşa, Kiricenko? Uluitoare această imagine persistentă a unei armate de spioni, poliţişti şi temniceri, nu?

Kiricenko îl ignoră. +

— O nouă generaţie, doamnă Nevski. Îţi poţi imagina ce înseamnă secretarul general pentm astfel de bărbaţi şi femei?

Entuziasmul lui Kiricenko era sincer nedisimulat, dar bărbaţii şi femeile pe care îi privise păreau stânjeniţi că i-au atras atenţia.

Un domn din Leningrad mi-a spus, despre secretaml general, „Este de-al nostru”.

Asta este! Ceva ce semăna a zâmbet apăru pe buzele ofiţerului KGB.

— Cameleon pe gheaţă? Întrebă Lapşin plin de sarcasm. Chipul lui Kiricenko se întunecă, dar Natalie trebui să recunoască că bărbaţii eleganţi de la această petrecere emanau multă energie, străluceau ca bijuteriile între uniformele militare. Cu toate aceste siluete elegante şi stilate, cu. Toate bijuteriile şi' cravatele moderne, recepţia de la Kremlin aducea a întrunire între profesionişti experimentaţi. Kiricenko o privi tăios pe Natalie.

Gorbaciov a trăit foarte bine, şi eu am trăit foarte bine sub vechiul regim, dar îl distmgem pentm că nu mai este bun pentm ţara noastră.

Voi, reformatorii, ignoraţi în mod deliberat oamenii cu care munciţi, spuse generalul Lapşin. Ruşii nu-şi doresc neapărat o nouă ordine. Perestroika şi Glasnost, reformele economice şi dreptul de a face afaceri pe cont propriu, unde duc? Anul trecut, la Moscova, fiecare al treilea cetăţean a deschis un stand de limonada. N-am mai văzut aşa ceva decât în America, unde în prima zi de primăvară standurile de răcoritoare apar precum ciupercile, dar - vânzătorii sunt copii.

Tocmai de aceea eşalonul de conducere este atât de important, interveni bătrânul.

Vom sfârşi şi noi ca şi ţarii Rusiei, continuă tânărul Lapşin, convinşi că singura modalitate de a-i conduce pe ruşi, pe mujic, este bătaia mptă din rai. În ţara dumneavoastră există o situaţie asemănătoare, doamnă Nevski. Cine mai este acum astras de noua ordine din ţările estice, propagată de voi? În timp ce Brejnev dormea, noi ne-am creat propria noastră ordine în Est, dar nomenklatura este respinsă şi va sfârşi prin a fi ignorată. Între timp, noi stagnăm. Am construit arsenale nucleare, industrie grea, dar lumea s-a schimbat, iar noi am pierdut trenul. Ne lăudăm că avem cea mai mare extracţie de fier, dar lumea foloseşte plastic. Scormonim pământul pentm petrol, iar lumea inventează maşini care consumă din ce în ce mai puţină benzină. Ne chinuim să facem video-re-cordere, iar copiii lumii civilizate se joacă la grădiniţă cu computere. Uneori, îmi spun: şi ce dacă? Ce valori au pierdut vesticii făcând aceste schimbări? Ce mai aveţi voi sacm, acum că folosiţi plasticul şi computerul?

Filosofia este un lux, comentă Kiricenko. Vom filosofa şi noi, după ce îi vom ajunge din urmă pe ei.

Veţi fi singuri, tovarăşe. Mujicul nu-şi face cruce decât când aude tunetul. 0 uşoară alunecare spre haos nu-I sperie pe rus. Este nevoie de un tunet.

Eu am impresia că aici trebuie să-şi asume cineva primul pas spre acţiune, spuse Natalie.

— Ca să le dea curaj? O ironiza Lapşin. Sau ca să-i înspăimânte?

— Zilele conducerii unice au apus în Rusia, interveni cu viclenie bătrânul mareşal. Ce zici, Kiricenko? Acum conducem prin comisii. Cum le spuneţi dumneavoastră în America, doamnă Nevski? Consilii de conducere?

— Eu mă gândeam la un om puternic, insistă Natalie, ajungând în sfârşit la cuvântul Liubei, vojd. Un tătuc.

Cei trei mşi schimbară între ei priviri ce se doreau neutre.

— Stalin?

— Stalin, repetă Kiricenko. Lui Stalin i se spunea Vojid. Natalie îi privi inocent.

Eu nu m-am gândit la Stalin. Sunt convinsă că popoml nu a uitat ce preţ a plătit pentm acel şef.

Îşi amintesc, totuşi, ce s-a obţinut: disciplină, eficienţă. Îi poţi condamna pentm asta? Zâmbi mareşalul Lapşin.

Bine, dar noua conducere nu cere disciplină şi eficienţă?

Degeaba cere. Oamenii s-au săturat de apeluri, vor acţiune. Tătucul executa oameni. Aceste execuţii erau palpitante. Concentrau atenţia oamenilor.

Dumneavoastră şi domnul Kiricenko şi prietenii dumneavoastră, pur şi simplu nu arătaţi a oameni care să permită execuţiile.

Sperăm să nu ni se ceară aşa ceva.

Ce vreţi să spuneţi?

Cei doi Lapşin ridicară din umeri.

Vă gândiţi la o revoltă? Insistă Natalie. La o lovitură de stat?

Întreabă-1 pe Kiricenko. El conduce deja o conspiraţie.

Nu-i adevărat! Se răsti Kiricenko roşu de furie.

Ei nu! Ce efect are asupra oamenilor brigada de fraudă fiscală a KGB-ului?

Oamenii cinstiţi mor de foame într-o societate comptă.

Populaţia noastră a suportat atâţia ani o societate coruptă, încât corupţia le-a intrat în sânge. Este de datoria noastră

să-i arestăm pe cei compţi, să încercăm să facem din ei cetăţeni oneşti.

— S-ar putea ca şmecheriile pe care le-au învăţat la piaţa neagră să accelereze productivitatea, spuse Lapşin greoi.

Ministrul Rostov, îşi aminti Natalie, îi spusese că este greu să deosebeşti cine, în ce tabără este.

Speranţa noastră constă în efectul acestor exemple de disciplină asupra tineretului. Tinerii sunt cei care fac schimbările.

Iată! Lapşin desfăcu braţele în semn de neputinţă. Vedeţi, doamnă Nevski, ce complot frumos! Un complot inteligent, pus la cale de minţi luminate, dar tot complot rămâne.

Ofiţeml KGB se albi.

— Eu protejez revoluţia, reuşi să spună stăpânindu-se cu greu. Oamenii din jur întoarseră capetele. Generalul Lapşin zâmbi viclean, satisfăcut că a reuşit să-1 pună pe Kiricenko într-o situaţie neplăcută. Când i se adresă lui Natalie, o făcu pe un ton neutru, de conversaţie:

— La câinii de pază trebuie să ai în vedere două lucrurj. Primul – mănâncă prea mult. Al doilea – înnebunesc şi se transformă în lupi. Dacă ar fi oameni, nu le-am spune câini de pază, ci anarhişti.

Înainte să poată răspunde, mareşalul Lapşin îl prinse de mână pe Kiricenko.

— Kiricenko, ar putea Armata sovietică să conducă peste capul Comitetului pentm Apărarea Securităţii Statului şi să-ţi ofere un pahar de armistiţiu? Îl împinse spre uşă, amncând fiului său o privire furioasă. Kiricenko se lăsă îndepărtat de o sursă de iritare care nu mai putea fi oprită.

Natalie îşi privea fix pahaml. Încerca să arate stânjenită, aşa cum probabil ar fi fost, dacă n-ar fi căutat cu disperare un fir care să ducă la Wallaee.

Când ridică privirea, văzu că Lapşin o studia. Îi zâmbi nesigură, hotărâtă să îl înmoaie şi să afle tot ce ştia el.

— Tovarăşul Kiricenko părea foarte enervat. Eu am crezut că voi doi glumiţi.

El este unul din copoii cu ciubote murdare. Un ţărănoi care ştie că nu mai are loc.

Sunt surprinsă de duritatea cu care l-ai tratat. Nu ţi-e frică?

Frică? De ce să-mi fie frică?

Kiricenko pare să aibă un grad înalt în KGB.

De fapt, da, aproape de vârf. Cel mai tânăr din Comitetul Central şi cu evoluţie sigură spre Biroul Politic. În zilele noastre, dacă pui mâna pe hoţii mămnţi, ai cele mai mari şanse să avansezi. Cum eu nu sunt compt, nu am motive să-mi fie frică de Kiricenko.

Natalie privi prin uşa de sticlă spre locul unde se afla acum Kiricenko. Dacă ofiţeml KGB era aproape „de vârf, ce căuta la verificarea funcţionarului de la hotelul Astoria? Răspunsul la această întrebare o înspăimântă: Kiricenko a fost prezent la hotel şi la recepţia de astă seară pentm a o urmări pe văduva lui Wallaee Nevski.

Când îl privi din nou pe generalul Lapşin, acesta o cerceta speculativ.

Tatăl dumitale nu pare a fi de acord cu aceste idei. E îngrijorat că mergi prea departe, întinzi prea mult coarda.

Taţii sunt întotdeauna îngrijoraţi. Le stă în fire.

Să fiu în locul dumitale, m-aş teme să-1 înfuri prea tare pe Kiricenko; mi-ar putea face rău.

Asta pentm că dumneata nu-1 cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Este incoruptibil. Dacă eu fur ceva, sunt un om mort. Dar eu nu fur, nu am acest obicei. Nici nu am motive să fur. Am tot ce îmi doresc.

Absolut tot?

Vrei să constaţi?

Ce vrei să spui?

Eşti invitata mea la cină.

Nu stai la masă aici?

Ştiu un loc mult mai potrivit.

_ Cred că mi-ar place, zâmbi Natalie. Chiar foarte mult. Dar sunt însoţită de cineva şi nu pot fi nepoliticoasă.

Generalul Lapşin îi zâmbi, plin de sine, dar şi cu o uşoară ironie, ceva foarte asemănător cu zâmbetul lui Greg Stuart. Şi la înfăţişare semăna cu Greg, până la faţă; generalul avea o faţă lată, slavă şi nişte ochi căpmi cu accentuate nuanţe de negm.

— Spune-mi cum se numeşte. Îl trimit imediat la Kabul.

Excelentă idee, dar din nefericire este membru al ambasadei noastre.

Nici o problemă. Am prieteni printre americani. Îl trimitem în Nicaragua. Sau, dacă nu reuşim, îi vom şopti tovarăşului Kiricenko că însoţitoml tău este spion şi lăsăm KGB-ul să se ocupe de el.

Cred că prefer să mă descurc singură. Dă-mi câteva minute. Lapşin îi luă din mână pahaml gol.

Sper. Ne întâlnim la intrarea principală.

Natalie traversă în grabă salonul aglomerat, căutându-1 pe Finny, care o văzuse deja de la masa cu zacuski, masă ce îi oferea un unghi de observaţie foarte bun spre galeria de tablouri.

Cum te descurci? O întrebă el. Natalie îi explică totul şi îi cern scuze.

M-ai ierta dacă aş prefera să sar peste un dineu? Însărcinatul cu afaceri era de-a dreptul încântat.

Ne vedem mâine la micul dejun. Ora opt. La hotelul tău. Vreau să aflu tot ce-ţi spune generalul Lapşin. Şi tot ce face.

Chiar totul?

Totul, zâmbi Finny. Mi-ar plăcea la nebunie să trimit la Washington o notiţă confidenţială despre el. Nu uita că-mi eşti datoare. Aşa că, te rog să fii la hotel.

— Da, bine, unchiule David. Spune-mi ce se vorbeşte despre el? Soţul meu mi-a povestit numai despre tatăl său.

Este o raritate. Un tip foarte ciudat.

În ce sens?

În această societate, fiii şi fiicele oamenilor importanţi nu luptă de partea părinţilor. Răsplata succesului este aici când copilul tău nu trebuie să lupte cu metodele tale. Fiul

unui important militar, cum este mareşalul Lapşin, nu trebuia să devină militar. Tânărul este inteligent şi lucrează ca ataşat militar la Paris sau la Londra. Şi face treabă bună. Dar tânăml Lapşin este soldat, la fel ca şi tatăl său. Erou în războiul din Afganistan. O adevărată legendă. Cei din Pamiat îl iubesc la nebunie – tradiţionala bărbăţie rusă în tot ce are ea mai bun. Apărătorul Patriei Mame.

Este foarte îndrăzneţ. Am rămas surprinsă de ce a îndrăznit să spună în faţa atâtor oameni.

Este un copil bogat şi răsfăţat. Aici li se spune „zeişori". Sunt copiii născuţi cu privilegii. Faptul că nu a ascuns niciodată acest lucm îl face şi mai răsfăţat. Sau cel puţin aşa lasă impresia. Cât de curând va întinde coarda prea mult. Aceasta nu este o societate care să încurajeze nonconformiştii.

Mă întreb ce vrea de la mine.

Probabil acelaşi lucm pe care l-aş dori şi eu, dacă nu aş fi însurat.

Spune-mi ceva şi despre Kiricenko.

Cine?

Valeri Kiricenko, ofiţer KGB.

Nu am auzit de el.

Lapşin spune că este un om important.

Oamenii importanţi nu-şi fac reclamă, nu ies prea des la suprafaţă.

Generalul Lapşin o aştepta cu haina şi cu cizmele în braţe.

— Îmi permiţi? Se oferi el să o ajute, dar ea îl refuză. Au ieşit, dar în loc să meargă spre şiml de maşini, au ocolit clădirea pe o alee, îndreptându-se spre un corp cu trei turnuri ce dominau zidul Kremlinului. Aleea era luminată şi bine curăţată de zăpadă. Pe zidul turnurilor, acolo unde erau fixate reflectoarele, zăpada da o imagine caleidoscopică de alb şi roşu.

Natalie se opri. Fără un motiv anume, vorbi în şoaptă:

Ce fmmos este!

Turnurile au fost îmbrăcate în cărămizi roşii în anul în care Columb a descoperit Lumea Nouă.

Au trecut pe lângă o biserică. Avea impresia că merge pe străzile înguste ale unui sat de munte. Aproape că nu-i venea să creadă că dincolo de aceste ziduri se afla oraşul modem. Au depăşit liziera de copaci şi au ajuns pe un câmp deschis, acoperit cu un strat proaspăt de zăpadă. În mijloc se afla un elicopter, pe care un soldat îl curăţa de zăpadă.

Ce înseamnă asta?

Un mijloc de transport.

Generalul Lapşin o conduse spre aparat. Echipajul, în uniformă, ieşi imediat şi salută regulamentar. Apoi îi ajutară să urce în cabină. Motorul pomi imediat, spulberând zăpada din jur şi, în câteva secunde, se ridică de la sol. Aparatul ieşi dintre zidurile Kremlinului şi traversă zgomotos oraşul.

— Cum poţi face aşa ceva? Îl întrebă Natalie. Eu sunt o persoană civilă. Sunt cetăţean străin!

Generalul Lapşin începu să râdă în hohote, încântat de propria persoană. -

Este un elicopter al armatei, îi explică, scoţând de sub haină 0 sticlă de şampanie zolotoie. Eu sunt Armata.

Bine, dar eu sunt inamicul.

Atunci, eşti prizoniera mea, veni răspunsul ceva mai sobru, iar Natalie nu putu decât să spere că ghemul din stomac nu s-a exteriorizat trădând teama pe care i-o provocase acea glumă. Lapşin scoase dopul sticlei.

Te deranjează? Nu avem pahare.

Este perfect.

Moscova se zărea dedesubt ca o regină strălucind de bijuterii. Au traversat oraşul, cartiere care nu semănau cu suburbiile americane şi, deodată, luminile au dispămt. La douăzeci de minute după ce au părăsit Kremlinul, zburau deasupra unui ţinut întunecat, luminat doar ici şi colo, de ceea ce Natalie bănuia că ar putea fi ferme agricole. Apoi, chiar şi acele lumini ocazionale dispărură. Zburau deasupra unei întinderi care părea fără sfârşit. Undeva în stânga,

Natalie văzu Centura Orion. Orientându-se după stele, aşa cum învăţase în Connecticut, Natalie îşi dădu seama că se îndreptau spre nord.

Aşa o pustietate, atât de aproape de Moscova, încercă ea să lege o conversaţie.

În fiecare an, din ce în ce mai pustiu. Ne abandonăm satele, înghesuim oamenii, ca pe nişte animale, în apartamente lipsite de suflet. Imaginează-ţi ce goluri poate produce singurătatea spiritului.

Peste tot s-a întâmplat la fel. Observase că remarcile ei generale îl provocau la discuţie. Lapşin reacţiona, oprindu-se doar când ducea sticla de şampanie la gură.

Tristă istorie. În termeni militari este un adevărat dezastru. De unde îşi mai recmtează armata oamenii. Dacă aş avea de ales între un pui de incubator şi unul crescut la ţară, l-aş alege pe ţăran. Are forţă, personalitate şi este loial. Şi nu uită niciodată că luptă pentm pământul lui. Are memorie.

Pamiat, repetă ea cuvântul msesc, care însemna „memorie”. David Finny, însărcinatul nostru cu afaceri, mi-a spus că mişcarea Pamiat ţine foarte mult la dumneata.

Lapşin primi cuvintele cu un zâmbet de satisfacţie.

Ruşii, care tânjesc după vechile noastre valori, îşi aleg cu multă grijă eroii din lumea modernă.

Pari mulţumit de tine. Cum sunt cei care fac parte din pamiat7

Sunt tradiţionalişti, ceea ce înseamnă că întmchipează ce este mai bun şi ce este mai rău în acest popor.

Şi ce este mai rău în mşi?

Când eram o naţiune creştină, îi dispreţuiam pe evreii neconvertiţi. Acum, când suntem un popor fără Dumnezeu, folosim teama faţă de sionism drept pretext pentru a ne acoperi defectele. Pari dezamăgită. Ai vrea să adopt o atitudine morală?

Soţul meu era evreu.

Aş lua o atitudine morală, faţă de o femeie frumoasă şi aş spune „Nu este bine să omori evrei”. Dar eu sunt soldat. Îţi pot spune că cea mai bună apărare pe care au avut-o întotdeauna evreii a fost atunci când au făcut impracticabilă uciderea evreilor. Aşa cum am reuşit şi noi să facem imposibilă uciderea ruşilor.

Nu înţeleg.

Au trecut mai bine de patruzeci de ani de când nemţii au avut curajul să ne treacă frontierele.

În faţa lor, la orizont, se ivi un punct luminos, care devenea din ce în ce mai strălucitor. Elicopterul începu să coboare. Lapşin luă microfonul şi strigă: Nije (mai jos).

Pilotul ocoli câmpul înzăpezit şi copacii care apăruseră pe neaşteptate. Natalie îşi încorda privirea.

Priveşte în jos, îi spuse el, apoi îi ordonă pilotului: Svet! (Lumină). Luminile de aterizare se aprinseră deodată şi un cerc de foc se desenă pe zăpadă.

Dumnezeule! Murmură Natalie.

O haită de lupi, cu ochii fosforescenţi, începură să fugă ca demonii nopţii.

De unde ai ştiut că sunt acolo? Îl întrebă Natalie.

Sunt nişte animale previzibile, zâmbi Lapşin.

Elicopteml îi urmări pe lupi spre marginea pădurii, traversă un râu îngheţat, survola un câmp pe careerau constmite câteva şimri de grajduri, apoi ateriza la câţiva metri de o casă de ţară, foarte spaţioasă. Câţiva soldaţi se apropiarăân fugă şi îi ajutară să coboare. Aeml rece era tăios.

Unde suntem? Întrebă Natalie, când Lapşin o prinse de mână şi o trase în fugă din jetul de aer provocat de elicea aparatului.

La o Dacha. O conduse spre casă, pe o potecă luminată, care îi aminti lui Natalie de casa soţiei lui Greg şi de ferma lui Jefferson Jervis. Se deosebea prin faptul că era izolată. Înconjurată de pădure, a fost singura lumină pe care au văzut-o după multe mile de mers. Ceml era negm ca

smoala, împânzit de o puzderie de stele cum nu mai văzuse niciodată.

Intrară într-un salon frumos. Un foc zdravăn ardea într-un şemineu mare.

— Să-ţi iau haina.

Natalie se apropie de foc şi-şi încălzi mâinile îngheţate.

— Votcă?

— Da!

Aduse băutura într-o sticlă de cristal Venetian, umplu paharele şi ciocni.

— Na zdorovie. Zalpom. (Noroc. Până la fund).

— Şi în sănătatea dumitale, completă Natalie. Savura băutura care îi ardea gâtul, sperând în sinea ei că Wallaee nu greşise când i-a spus că atunci când bei Zalpom, nu te ameţeşti.

Lângă sticla de votcă se afla un prăjitor de pâine şi un bol din aur, plin cu caviar. Lapşin îi spuse că sunt icre de cegă de Volga, peşte extrem de rar, produs şi în crescătorii, în ultimul timp.

Când m-am pregătit pentm această călătorie, am aflat că secretaml vostru general nu priveşte cu ochi buni luxul.

Care lux? Aceasta este o fermă experimentală, întreţinută de Ministerul Apărării. Produce pentm armată. Avem aici sere de legume, cai de rasă, flori, pui şi gâşte. Dar cea mai interesantă este ferma noastră de nurci.

Aşa se explica existenţa grajdurilor lungi pe care le văzuse.

Nurci şi cai de rasă. Şi mai spui că nu este un lux.

Nu neg că avem confort, dar confortul este recompensa pentm că ne facem bine meseria. Aceasta este problema noastră. Suntem ca puritanii. Negăm şi denunţăm orice manifestare a plăcerii. Dar cum naiba să recompensăm oamenii care duc pe umerii lor responsabilitatea? Pe mine, personal, nu mă prea interesează, dar pe alţii, da. Şi riscăm să îi pierdem, pentm că nu le permitem să culeagă roadele unei munci dificile. Când trebuie să facem ceva important în

Rusia, apelăm la armată. Poate şi pentm faptul că armata are modalităţi de a recompensa aceste servicii. Uite, am să-ţi demonstrez.

Răsturnă scmmiera pe un covor pluşat. Aduse un aspirator, îl puse în priză şi strânse mizeria.

— A curăţat bine? Mai este ceva?

Se pare că Natalie îl privea cu îndoială.

Este produs de armată, într-o fabrică de rachete. Întreabă orice gospodină şi vei afla că preferă să cumpere aspiratoarele fabricate de armată.

Vorbeşti serios?

Bineînţeles. Pe orice punem mâna, facem un lucm eficient, modern. Când consumatorul controlează producţia, aceasta se îmbunătăţeşte. Următoarea treaptă este să acordăm o răsplată meritată. În prezent nu facem decât să acordăm privilegii, dar acestea pot fi retrase. Noi trebuie să acordăm o răsplată palpabilă – de exemplu, o proprietate, pe care omul să muncească, să ştie că este a lui şi că o va putea păstra.

Nu prea sună a comunism ce spui.

Înainte de orice noi suntem mşi.

— Nu cumva te gândeşti să fugi din ţară?! Generalul Lapşin începu să râdă din toată inima.

Un om deştept nu fuge din centml lumii, ci încearcă să-1 facă mai bun.

Dumneata eşti implicat direct în producţie?

Consiliez producţia de tancuri. Nu ţi-e foame?

Parcă mi-ai spus că ai fost rănit în timp ce zburai cu un elicopter.

Elicopterul nu-i altceva decât un tanc care zboară. Eşti foarte atentă, ai reţinut toate amănuntele, nu?

Natalie se strădui să-i înfrunte privirea uimită. Era mai înaltă decât el, dar el nu păru să dea importanţă acestui amănunt acum, întrebător.

De fapt, atunci când merg la recepţii îmi desfăşor o parte din muncă, îi explică ea. Am obiceiul să ascult şi să fiu

atentă.
Ce fel de muncă?
În special, vânzare.
De blănuri?
Francise pentm comercializarea hainelor din blană. Înainte de a-1 întâlni pe Vasili, lucram la o bancă, mă ocupam de investiţii.
— Şi de unde ai învăţat să pui atâtea întrebări? Natalie ridică din umeri.
A venit cu timpul, probabil. Trebuie să aflu ce doreşte consumatorul. Nu ai auzit de zicala: „Când consumatorul controlează producţia, producţia se îmbunătăţeşte”?
Încă o întrebare? Gata, ia o pauză! Ne distrăm. Îi umplu din nou pahaml.
Vrei să-mi arăţi nurcile? Îl rugă ea, dorind să îndepărteze suspiciunea pe care o abătuse asupra sa dintr-o greşeală de neierat.
Este întuneric. Sunt convins că ai văzut sute de nurci.
De fapt, mi-e jenă să recunosc, n-am văzut niciodată o nurcă vie. Nu am fost niciodată la o fermă de nurci.
Adevărat? Va trebui să vii aici ziua. O să-ţi arătăm ferma. Se fac nişte experienţe foarte interesante. Între timp, te invit la cină. Nu-ţi este foame?
Îngrozitor!
Îi prezentă casa. Paşii lor răsunau pe parchetul lustruit. Lapşin a condus-o într-o sală de bal, o cameră de biliard şi i-a arătat o colecţie de arme, aranjate pe o pânză de damasc. În trecere, Natalie remarcă sufragerii mai mici, salonaşe intime. Toată casa era luminată, deşi păreau să fie singurii vizitatori. Totul arăta ca în casele intime de protocol ale executivilor din corporaţiile americane, dar lambriurile din lemn şi covoarele de valoare îi confereau un plus de eleganţă.
Într-un colţ al sufrageriei cineva aranjase o masă intimă, lângă cămin. Lapşin trase scaunul pentm ea, apoi se aşează şi el, în timp ce Natalie admira florile proaspete.

Personalul tău obişnuieşte să pună două tacâmuri la masă când pleci cu elicopterul?

Ordonanţa ştie să numere când aterizează elicopteml. De obicei suntem patru sau cinci ofiţeri superiori, cu o poftă de mâncare grozavă. În seara asta vor mânca bine şi cei de la bucătărie.

Natalie făcea eforturi să transforme toate întrebările din mintea ei în fraze cât mai nevinovate.

Nu-mi pot imagina cum arată bucătarul care a aranjat această masă.

Uite-o, este o femeie. Bună seara, Nadia.

0 tânără îmbrăcată în uniformă militară intră împingând o măsuţă pe rotile, tară să-şi ridice privirea.

— Doamna Nevski a venit tocmai din America să-ţi guste supa, spuse Lapşin, făcând-o pe tânără să roşească.

Natalie îşi aminti povestea lui Leo Margulies, despre tinerele „gimnaste" ale Armatei Roşii, care dădeau spectacole pentru Wallaee, şi se întrebă câte micuţe Nadia existau la fermă pentm plăcerile ofiţerilor veniţi în vizită.

— Supă de sturion, spuse Lapşin, când Nadia le puse bucăţile de peşte în farfurie. Ecaterina cea Mare o consuma în mod curent; în zilele noastre este mai rară, pentm că această specie a fost aproape distrusă de poluare. Din fericire, armata a găsit modalitatea de a-1 produce în crescătorii.

Nadia le puse în boluri câte un polonic de supă şi dispăm.

Arată excepţional, comentă Natalie, exprimând de fapt părerea ei despre Nadia.

Trebuie neapărat continuată cu şampanie, zise Lapşin, arătând spre sticlă.

Supa a fost urmată de un alt preparat, tot din peşte, o delicatesă la modă în secolul al nouăsprezecelea. Lapşin a asigurat-o că numai armata ştie reţeta. Natalie a lăudat şi curcanul umplut cu alune, dar la friptura de porc a renunţat.

— Destul, mulţumesc, nu mai pot.

Lapşin, care după câte observase ca nu se prea atinsese de mâncare, a ridicat pahaml pentm un alt toast.

— În secolul al nouăsprezecelea, acestea erau delicatesele de care se bucurau milionarii Clubului negustorilor, din Moscova. Până la fund!

Natalie lăsă paharul din mână.

Nu mă jigni. Te porţi de parcă n-aş fi invitata ta.

Îmi cer iertare, spuse el contrariat. Poate că vreau să aflu cât eşti de coruptibilă. '

— Am mâncat suficient, mulţumesc.

— Să mergem, spuse el bmsc. Nadia ne-a pregătit cafeaua în apartamentul meu.

Natalie hotărî să nu protesteze, presupunând că „apartamentul" lui nu însemna că vor intra direct în dormitor.

Apartamentul se afla la etajul al doilea, la capătul unui hol destul de lung. Era la fel de mare ca şi restul casei, dar cu un interior mai sobm, datorat probabil gustului proprietamlui şi nu lipsei de bani. Se compunea dintr-un salonaş, un birou, un dormitor şi o sală de baie. Era mobilat cu mobilier scandinav, foarte costisitor. Prin uşa dormitorului se zărea patul dublu, spaţios, cu tăblii lăcuite. O Oglindă mare era fixată pe plafon.

— Dacă doreşti să-ţi împrospătezi machiajul. Îi arătă el spre baie.

Natalie nu-şi mai văzuse faţa de când părăsise hotelul. Se privi în oglindă, cu ochi surprinzător de critici şi, în timp ce se întreba cum să obţină mai multe informaţii de la general, în minte i se strecură cu perfidie întrebarea: „Vreau să mă culc cu acest bărbat?" îşi aminti momentul electrizant pe care-1 trăise lângă Ştefan. Se gândi apoi la Greg şi la cât de mult semăna generalul Lapşin cu el; cât de bine i-a pămt să-1 audă pe Greg la telefon. Ciudat, era bucuroasă că Lapşin nu l-a cunoscut foarte bine pe Wallaee.

Lapşin o aştepta în dormitor, cu un pahar de brandy. Îi bloca drumul, între pat şi uşă. Lângă pat se afla o vază cu

flori, iar pe măsuţa de toaletă mai multe sticluţe cu parfum. Pe perete, agăţate pe un suport, atâmau o mulţime de eşarfe de toate culorile. Natalie le mângâie. Erau parfumate cu Madame Rochas.

— Brandy?

Acceptă numai pentm a-şi ocupa mâinile cu ceva.

—/va zdorovie.

Natalie surprinse un licăr auriu în ochii lui. Părea puţin ameţit, foarte sexy şi foarte hotărât. Încercând să-i distragă atenţia, Natalie îşi roti privirea şi observă o carte deschisă pe noptiera de lângă pat. Salvarea. Trecu pe lângă el, înconjură patul şi luă cartea.

— Citeşti Soljeniţân? Întrebă, străduindu-se să pară cât mai surprinsă.

Lapşin veni lângă ea râzând.

— Să nu-i spui lui Kiricenko.

— Primul cerc". Ar trebui să-i spun, generale. Nu, stai puţin, acum îmi dau seama că aici se desfăşoară o muncă de cercetare ştiinţifică. Lăsă cartea din mână, trecu din nou pe lângă el, încercând să se îndepărteze. Lapşin o urmă.

Nu fac cercetare ştiinţifică, şi tu ştii asta.

Atunci ce faci? Te atrage decadenţa? Deveni bmsc serios, ca în elicopter.

— Soljeniţân îmi arată o anumită fază a Rusiei. Când bărbaţii şi femeile aveau acelaşi pământ sub picioare şi un spirit deasupra lor.

Natalie observase şi la recepţia negustorilor de blănuri din Leningrad, şi chiar în seara aceea, că ruşii se agăţau cu lăcomie de idei, plonjând cu repeziciune în discuţii filosofice pe care nu le auzeai în America. Renunţă şi ea la tonul ironic.

Bine, dar aceasta este o viziune creştină asupra poporului.

Medievală. Cu toată gândirea noastră modernă, cu toată tehnologia noastră fabuloasă, noi nu am reuşit să înlocuim conceptele creştine de bine şi rău. Am reuşit să le facem mai vicioase decât noi şi mult, mult mai puternice. Ştiu că

îmi vei aminti de execuţiile publice şi de alte asemenea cmzimi. În vechea Rusie, un ţăran spânzurat restabilea ordinea printre rebeli. În secolul nostm, suntem în stare să exterminăm un sat întreg. Noi am pierdut ceea ce aveau creştinii – Credinţa în bine şi rău. Acum nimic nu ne mai poate opri – mă refer la toţi: capitalişti, comunişti, mşi, americani – să fim inimaginabil de cruzi.

Dumneata eşti creştin?

Pentru mine este prea târziu. Ştiu deja prea multe.

Se cufundă în tăcere, privind în gol. Natalie se temu că-1 va pierde, tocmai în momentul în care începea să se deschidă. Încercă să-1 aducă înapoi, la conversaţie.

— Cred că încerci să mă convingi că eşti un idealist. Lapşin îi răspunse cu un zâmbet mohorât. În acel moment Natalie îşi dădu seama că l-a pierdut.

Eşti căsătorit, domnule general?

Nu. Şi eu sunt văduv.

Îmi pare rău. Răsuci în palme pahaml cu brandy. Aşa îmi spun oamenii mie – văduva. Acum înţeleg de ce.

Este un lucm foarte intim şi totuşi trebuie să-1 dezvălui, atunci când eşti întrebat.

— Eşti prea tânăr să fii văduv. Cum s-a întâmplat?

Cartierele locuite de ofiţeri la Kabul nu erau atât de sigure, cum credeam noi. Apartamentul a sărit în aer în timp ce soţia mea pregătea micul dejun.

Dumnezeule! Natalie vizualiza imediat nişte pereţi decoraţi cu gust, prăbuşindu-se. Dumneata cum ai.

Eu eram pe front. Ea gătea pentm amantul ei. Era un tip din regimentul meu, racolat de KGB. Un alt lup precum Kiricenko -teroriza oamenii, de parcă nu-i aveau pe mujahedini pe cap. CEKA, GPU, NKVD, KGB* au otrăvit Armata Roşie de la revoluţie încoace.

Îşi ridică privarea şi îi zâmbi forţat.

— Din fericire şi amantul a fost făcut fărâme. Aşa că le-am rămas dator mujahedinilor.

Natalie mângâie din nou eşarfele din mătase, cutremurată de un gând. Ceva îi spunea că nu mujahedinii, ci el a plasat bomba în apartament.

— Crezi despre mine că sunt îngrozitor?

Cred că ai greşit la numărătoare. Datorezi afganistanilor două lucruri. Nu ai luat în calcul faptul că ai fost avansat.

Foarte nostim, rise Lapşin. De ce te prefaci că nu te impresionează?

— Nu mă prefac. Sunt neutră.

— Povestea este adevărată. S-a petrecut exact aşa cum ţi-am spus-o.

— Lipseşte ceva. Lapşin dădu din cap.

— Sunt un prost, dacă încerc să mint o femeie. În realitate, adevărul este că am suferit. M-am căsătorit devreme şi într-un mod stupid – împotriva voinţei tatălui meu. Mujahedinii m-au salvat de la un divorţ scandalos, care nu ar fi făcut nici un serviciu carierei mele, pentm că un ofiţer trebuie să-şi controleze bine viaţa intimă. Râse, goli pahaml şi luă sticla. Aşa că, m-am întors la Moscova ca un erou de război, care a făcut un sacrificiu suprem. Numai tu ştii secretul meu.

Natalie întinse pahaml, neluându-şi ochii de la el. Îi prinse mâna cu vârful degetelor, pentm a-i opri tremuml. Simţea cum o arde fiecare deget în parte. O picătură îi căzu pe arătător. Înainte să-1 poată opri, Lapşin se aplecă şi o culese cu buzele. Natalie tresări violent.

Surprinsă?

Confuză.

Se aşteptase să-i facă avansuri din momentul în care i-a fost prezentat, la Kremlin. Tresărise pentm că sămtul lui a fost mult mai plăcut decât se aşteptase şi i-a amintit că trecuseră trei luni de când nu a mai simţit pasiunea unui bărbat.

El scoase solemn o batistă şi începu să-i şteargă pahaml.

Pot să-ţi şterg şi mâna?

Mă ustură.

I-o luă în palmă şi şterse cu blândeţe în juml unei zgârieturi.

Eşti tăiată.

— Ah, am făcut un lucm caraghios astăzi. Am muncit voluntar la un proiect de restauraţie.

— Unde anume?

Eşti nemaipomenită, gândi ea. Ai venit să afli secretele lui şi uite cum le trădezi pe ale tale.

La Kitai-Gorod, spuse încercând să pară indiferentă. M-a amuzat să fac altceva decât fac de obicei turiştii.

Eu când merg la Londra, scriu poezii prin cârciumi. Toţi cred că sunt irlandez.

Continua să o ţină de mână şi, încet, încet, o trăgea spre pat. Ea avea impresia că se va putea, opri, când va dori, dar se pierdu de tot în licăml auriu din privirea lui şi se lovi de o măsuţă. De pe măsuţă căzu o fotografie înrămată. Natalie se aplecă să o ridice.

Era fotografia unei femei frumoase – trăsături regulate, bucle negre, sprâncene arcuite, expresie exotică, mândră şi foarte hotărâtă. Femeia căreia îi aparţineau florile, eşarfele şi parfumurile. Lapşin o privea foarte atent.

Prietena ta?

— Da.

Una din multele? Îl tachina Natalie. Oare cu cine semăna femeia aceasta?

Doar una, rise el.

Lui Natalie i se acceleră pulsul. I se păru că vocea lui Lapşin vine de foarte departe.

— Când eram însurat obişnuiam să-mi spun: „Doamne, după ce am să scap, am să fiu un sălbatic”. Am descoperit însă că sunt monogam. Suntem împreună de doi ani.

Îşi trase uşurel mâna din mâna lui şi încercă să-şi ascundă tulburarea, prefăcându-se că studiază fotografia. Era convinsă însă că msul simte respiraţia ei agitată. Şi-o închipui cu o pemcă blondă. Prietena lui Lapşin era femeia care-1 împuşcase pe Wallaee.

— Unde este acum? Dar nu reuşi să-şi stăpânească tremuml mâinilor.

— Departe.

Lapşin îi luă din nou mâna. Natalie încerca să se controleze. Nu teama o făcuse să tremure, ci furia. Mânia rece o ajută să-şi controleze corpul şi să-1 oblige să funcţioneze ca o maşinărie. Lapşin îi sărută degetele. Îi venea să-i scoată ochii cu ele, dar, mai mult decât asta, îşi dorea să-1 lase să vorbească, aşadar, lăsă buzele bărbatului să atingă maşinăria. Ordonă maşinii să zâmbească, în timp ce mintea ei lucra cu febrilitate pentm a găsi următoarea întrebare firească, pe care ar fi fost normal să o pună ea dacă n-ar fi văzut fotografia şi dacă ar fi fost pur şi simplu văduva Natalie Nevski?

Cum se numeşte?

Dina.

Cu ce se ocupă Dina?

Chiar vrei să ştii?

Prietenul ei tocmai îmi sărută degetele. Mă simt oarecum legată de ea.

Să mă opresc?

Cred că da.

Luă din nou fotografia şi studie chipul femeii. Prin prisma lucmrilor pe care ea le cunoştea deja, femeia aceea părea mai degrabă plină de voinţă, decât puternică. Părea încăpăţânată, avea ceva pervers în ochii sălbatici – era o femeie care făcea tot ce-i trecea prin cap, din motive numai de ea ştiute.

Povesteşte-mi despre ea. Vă înţelegeţi bine?

Atâta timp cât obţine tot ce-şi doreşte. Lapşin zâmbi. Este, ca şi mine, o moştenitoare a realizărilor tatălui său. Până nu de mult, el a făcut parte din Comitetul Central. Îi plac la nebunie călătoriile, mai ales în ultima vreme, când noua conducere a făcut viaţa puţin mai grea decât pe vremea lui Brejnev.

Poate veni oricând aici, dacă simte nevoia de lux.

Ea consideră că am un stil de viaţă spartan. Luxul decadent este pentm unii oameni ca un drog. Devin dependenţi. Trăiesc în străinătate.

Asta crezi despre ea?

Dina este ceva mai mult decât o highlife-istka. Mă simt bine cu ea. Îi admir ambiţiile şi sângele rece. Ochii lui amncară un licăr involutanr spre oglinda de pe perete.

Ce fel de ambiţii?

De exemplu, de a pune mâna pe mine. Este ambiţioasă în privinţa carierei mele. Există un gmp. Ştii, noi. Armata. Ne-am pierdut locurile în Biroul Politic. Există un gmp de oameni, care crede că eu sunt cel care le va recâştiga.

Ştia că nu-i va spune ce gmp, aşa că-1 întrebă:

De ce tocmai tu?

Sunt tânăr. Sunt erou. Sunt capabil. Şi sunt loial.

Se pare că vrea să se mărite cu tine.

— Cred că vrea să vadă mai întâi cât de sus pot ajunge. Luă fotografia şi o puse în sertarut noptierei. Dar tu? Tu nu ai un prieten?

Nu. Este prea repede.

Nu aveai un prieten când erai căsătorită?

— Nu. Şi eu sunt monogamă. Şi apoi, eram îndrăgostită de soţul meu.

Nu ai fost tentată? Îşi aminti de Greg.

Nu spun că nu am fost tentată. Dar nu l-aş fi trădat pe Wallace.

Tatăl meu mi-a spus că era un om bun.

Bunătatea nu are nici o legătură cu ce-ţi spun eu.

Parcă Mae West a spus asta, nu?

De unde ştii?

— De la Paris. Când eram ataşat militar am văzut un milion de filme.

Acum putea să-1 provoace să-i povestească despre cariera lui, dar el o luă prin surprindere cu o întrebare:

— Este adevărat că soţul tău a fost împuşcat?

Natalie plecă privirea, pentru a ascunde ura care ar fi putut s-o trădeze.

Credeam că toată lumea ştie.

Ştiu ce au scris ziarele voastre, dar mi s-a părut atât de nefiresc. O asasină blondă. A găsit-'o poliţia?

Cred că a reuşit să fugă în Europa.

Pare o scuză tâmpă pentru a opri cercetările.

Şi eu cred acelaşi lucru.

— Nu înţeleg cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Ce punea la cale? Ce joc era ăsta? Categoric că ştia ce-a făcut Dina. Şi totuşi, a lăsat-o să-i vadă fotografia.

— Simplu. A venit lângă el şi 1-a împuşcat. Până să realizăm noi ce s-a întâmplatdispăruse.

Lapşin o privi o vreme.

Îmi pare rău. Te vei. Crezi că te vei recăsători?

Nu este o problemă pe agenda mea de priorităţi. De când a murit soţul meu, tu eşti singurul bărbat disponibil cu care am rămas singură.

Nu sunt disponibil.

Dar te porţi de parcă ai fi.

Nu credeam că vei observa.

Natalie îl privi drept în ochi. Acum ştia ce însemnau nuanţele din ochii lui. Căprui, când era relaxat; auriu când era tentat; negru, când tatona. Ochii lui erau din nou negri.

Dacă prietena ta, Dina, ar intra acum, aici, te-ar împuşca?

Nu, răspunse generalul Lapşin. Dina te-ar împuşca pe tine. Eu sunt o problemă importantă pe agenda ei de priorităţi. Ochii lui rămaseră întunecaţi ca noaptea.

În cazul acesta, ar fi mai bine să plec. Trecu pe lângă el şi intră în salon. Lapşin fugi după ea.

Nu. Nu. Nu ai înţeles că glumeam? Dina nici nu este în ţară.

Dar unde e?

La New York. Lucrează la Ministerul de Externe.

Ei bine, dacă ea vine mai des la New York, ar trebui să vii şi tu. Am putea lua masa în trei.

De fapt, este prima ei călătorie la New York. Pregăteşte vizita secretarului general.

Când urmează să aibă loc? Poate că Dina va fi acolo, când voi ajunge acasă.

Pe 14 februarie.

De Ziua valentinelor.

La voi este ziua îndrăgostiţilor, nu-i aşa? Întotdeauna am spus că ar trebui să avem şi noi o asemenea zi.

Trebuie să plec.

Mai stai" Aş fi foarte fericit dacă ai rămâne.

Nu sunt pregătită să rămân. Şi apoi, i-am promis lui David Finny că voi lua micul dejun cu el, mâine dimineaţă. Făcu un efort să-i zâmbească. Cred că s-a temut că mă vei seduce.

— Vrea să te descoase în timpul mesei. Este meseria lui.

— Ce să-i spun?

— Spune-i că Armata sovietică este îngenuncheată. Ai rupt inima unui general rus.

Discuţia devenise insuportabilă, dar Natalie mai făcu un efort:

Am să-i spun că am făcut-o cu unicul scop de a vedea armata ajunsă din nou în Biroul Politic.

Aş prefera să nu-i spui asta. Am comis o indiscreţie. Dar sunt sigur că îi vei spune.

Nu-mi pot imagina că un ofiţer al Armatei Roşii este indiscret, decât dacă o face cu uh scop anume.

Ochii lui Lapşin deveniră aurii.

Răspuns diplomatic. Vino. Am să-ţi arăt nurcile.

Dar este întuneric.

Arată foarte bine în întuneric.

Lapşin sună să li se aducă hainele şi mai turnă câte un pahar de votcă. Ieşiră din casă. Afară luminile erau stinse şi gerul nopţii le biciuia obrajii.

— Nu văd nimic.

— Lumina nu face decât să sporească întunericul. Ia-mă de braţ. Îl crezuse nerefăcut după rănile din război, dar îi simţi trupul puternic. Mersul îi era surprinzător de sigur. Încet,

ochii i se adaptară la întuneric şi începu să distingă formele copacilor. Zăpada părea să reflecte o lumină albăstruie. În faţa lor, în câmp deschis, se vedeau grajdurile aliniate. Vântul aducea un parfum vag de mosc. Ajunseră repede.

Ce se aude?

Nurcile sunt animale nocturne.

Natalie auzea sunete distincte – gheare care se prindeau de plasa de sârmă, zgomotul înfundat al trupurilor care cădeau.

— Dacă ar fi libere, la ora asta ar ieşi la vânătoare. Chiar după patruzeci de generaţii de captivitate, o nurcă liberă fuge mai întâi la râu. Nu uită de unde se trag.

Lapşin aprinse lanterna. Sute de ochi fosforescenţi o priveau. Negri, verzi, roşii. Lapşin plimbă raza lanternei printre rândurile de cuşti. Din fiecare cuşcă ochii priveau lacom – animale de pradă.

Natalie se înfiora.

Nu se tem de noi?

Nu se tem de nimic.

— Dar.

Nu ştiu că vor deveni haine. Ele nu ştiu decât să ucidă. Femelele sunt cele mai periculoase – se pare că le face o deosebită plăcere să ucidă. Luna trecută a scăpat una din cuşcă. A omorât cincizeci de găini până au reuşit să o scoată din curtea de păsări. Era îmbibată de sânge.

Au ochi de diverse culori.

Chestie genetică. Mi-a spus îngrijitorul. Avem animale cu blănuri în diferite culori. Toate sunt din cele mai bune rase americane.

Wallace a fost vreodată aici?

Nu ţi-1 poţi scoate din minte?

Îl am în inimă, nu în minte.

Frumos răspuns. Sunt impresionat.

Începu să înainteze pe culoar şi Natalie îl urmă, temându-se să se despartă de raza de lumină.

— A fost aici? Repetă ea întrebarea.

— Bineînţeles. Ţi-am spus doar că îl consultam în legătură cu ferma experimentală.

Inspira mirosul pătrunzător al animalelor şi se apropie mai mult de el.

De ce a lăsat-o să vadă fotografia Dinei?

Pierdută în gânduri, îşi trecu mâna peste sârma unei cuşti. Lapşin îndreptă lanterna spre ea şi îi trase rapid mâna. Nurca era deja pregătită să sară, arătându-şi dinţii albi într-un rânjet. Speriată, Natalie făcu un pas înapoi.

— Atenţie, doamnă Nevski. Lumină cu lanterna cuşca alăturată. Nurca de aici nu avea coadă. Vezi? Şi-a pierdut-o la vecină.

Vreau să plec. Mi-e frig, spuse Natalie. El o prinse de mână.

De ce ai venit, doamnă Nevski?

Aici?

În Rusia.

Ţi-am spus, să cumpăr blănuri de animale.

Cum ţi se par acestea comparativ cu cele pe care le aveţi în America?

Nu-mi dau seama. Nu am suficientă lumină. Şi pe urmă, eu nu sunt expert. Dar probabil că nu sunt tot atât de bune.

Bun. Şi atunci, de ce nu cumperi din America? Sau de la nordici? Eu cred că după cum scade dolarul este mai avantajos să cumperi din America.

Nu-i vedea faţa, pentru că lanterna era îndreptată spre cuşti, dar vocea lui devenise sobră şi studiată. Întrebându-se ce anume suspecta el, Natalie începu să-i îndruge o poveste despre obiectivele ei pe termen lung.

Preţurile blănurilor în America şi Norvegia au crescut cu cincizeci la sută anul ăsta. Eu sper să le cumpăr mai ieftin aici.

Dar ai spus că nurca noastră nu este atât de bună. Deci, nu justifică prezenţa dumitale aici. Este cumva un pelerinaj în trecutul soţului dumitale?

Trebuie neapărat să existe un motiv?

Lapşin continua să o ţină de mână. Natalie continuă.

Mai am un motiv pentru care am venit.

Şi anume?

Sper să rămână între noi. De când a murit soţul meu, acţionarii de care depind pentru a putea cumpăra materia primă nu cred că sunt în stare să-mi conduc compania.

Pentru că eşti femeie?

Ăsta e unul din motive. Pe de altă parte, mă consideră o intrusă. Am venit în Rusia pentru a pune în evidenţă firma Cotillon. Să le demonstrez că pot conduce. Asta aşteaptă ei de la mine la Leningrad.

Leningrad? Darnoi ne-am întâlnit la Moscova.

Mi-am luat liber în week-end. Continua s-o privească suspicios. Mă tem că nu mă voi putea descurca fără Wallace. Cred că mi-am pierdut curajul. Poate că am fugit la Moscova ca să mă ascund de ei. Te rog să nu spui nimănui. Îi zâmbi nesigură.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai hotărî să rămâi aici, cu mine, la Moscova? Dacă nu te-ai mai întoarce la Leningrad?

— Ar veni să mă caute. Îmi este foarte frig. Aş vrea să plec acasă.

Lapşin luă o sticlă cu votcă în elicopter şi se îmbată rapid. Când luminile Moscovei apărură la orizont, începu să bâlbâie:

— Nu vreau.

Ce nu vrei? Întrebă Natalie, dar generalul Lapşin îi zâmbi năuc şi adormi imediat.

Cum a mers? O întrebă Finny, a. doua zi, la micul dejun.

Aş da orice pentru o ceaşcă de cafea. Am o durere de cap îngrozitoare. Doamne, cât beau oamenii ăştia!

Finny îi umplu o ceaşcă. Natalie sorbi o înghiţitură şi o savura îndelung.

Generalul Lapşin m-a avertizat că voi fi descusută azi la micul dejun.

Doamnă Nevski, îmi face deosebită plăcere să iau micul dejun în compania unei femei frumoase, ca oricărui bărbat

de altfel, dar şi mai mare plăcere mi-ar face dacă am intra direct în subiect. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Omul este un mistic.

Cine, Lapşin?

Ar trebui să-1 auzi vorbind despre război – ai discutat vreodată cu un veteran al războiului din Vietnam?

Eu sunt unul dintre veterani.

Natalie îşi ascunse surprinderea. Asemănarea cu Harry Truman îţi lăsa impresia că Finny este mai bătrân.

Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. Ca şi cum nu şi-ar găsi locul Ia Moscova. Îşi creează o faţadă. Cum i-ai spus? Copil bogat”? De fapt pare de pe altă planetă. Parcă discutam cu un drogat înrăit, dar să ştii că nu se droghează.

Era beat?

S-a îmbătat spre sfârşit. Spune-mi, dumneata ştiai că soţul meu era vizitator constant al fermei lui Lapşin?

Finny ridică din umeri.

Am auzit că petreceau mult timp împreună.

M-a dus şi pe mine la fermă.

A naibii excursie. Câteva sute de mile.

M-a dus cu elicopterul.

Glumeşti!

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Am ieşit dintre zidurile Kremlinului într-un elicopter al armatei.

— Are tupeu, ticălosul.

— De asta a şi făcut-o. Îi sfidează pe toţi, îi provoacă la o dezaprobare făţişă. Este ca un copil.

— Ţi-a făcut avansuri?

— Ia mai taci din gură, Finny. Finny o privi cu gura căscată.

Încerc doar să fac o schiţă de portret a unui foarte important general sovietic, cu care ai avut fericirea să-ţi petreci noaptea.

Nu am petrecut noaptea cu el. Am petrecut o seară plăcută. Notează te rog în schiţa de portret că este un om normal. Natalie luă o felie de pâine şi o unse cu unt. Are o

prietenă. Lucrează în grupul care pregăteşte vizita lui Gorbaciov în State. O cheamă Dina. Altă odraslă răsfăţată. E angajată la Ministerul de Externe. Tu o cunoşti?

Cine este tatăl ei?

A fost membru în Comitetul Central.

Numele?

Nu mi 1-a spus. Ai putea afla?

Intenţionez să-1 aflu.

Îmi spui şi mie, dacă îl afli?

De ce?

Sunt curioasă să ştiu cât sunt de apropiaţi, răspunse Natalie zâmbind.

Finny îi răspunse exact cum se aşteptase – cu un zâmbet conspirativ.

Am să verific. Unde te găsesc?

În noaptea asta plec înapoi la Leningrad. Stau la Astoria.

Te întâlneşti şi astăzi cu el?

— Am promis că merg la şantierul de restaurare.

Finny mai comandă nişte ouă. Erau îmbibate cu grăsime şi lui Natalie i se strânse stomacul de greaţă.

Nu vrei şi tu?

Nu, nu. Am să iau nişte fulgi de porumb. Ba nu, am să cer puţină pâine.

Mai luă o felie de pâine şi o mestecă.

Finny, ce se întâmplă? Tata spunea că un război civil este pe punctul de a izbucni aici.

Tatăl tău exagerează. Dacă nu cumva ştie ceva ce eu nu ştiu. Sigur, între ei există facţiuni: vechea gardă a lui Brejnev; reformatorii lui Gorbaciov, convinşi că aceasta este ultima şansă a Uniunii Sovietice de a ajunge din urmă Vestul; birocraţii, care ştiu al naibii de bine că pentru ei reforma înseamnă pierderea privilegiilor. Şi, armata, care a pierdut deja bătălia – indivizi ca mareşalul Lapşin alunecă vertiginos în dizgraţie. Şi toate aceste facţiuni în fricţiune au un singur lucru comun – frica. Aici, dacă ţi-ai pierdut funcţia, viaţa se opreşte. Compară te rog ce i se întâmplă

unui oficial sovietic, cu ceea ce a păţit tatăl tău. Tatăl tău nu mai lucrează la Departamentul de stat, dar şi-a păstrat apartamentul din New York, are o maşină, are o pensie, fiica lui este liberă să se îmbogăţească, dacă asta vrea, iar el îşi foloseşte talentul ţinând cursuri sau scriind cărţi. La noi, viaţa nu se opreşte când intervin schimbări. Dacă eşti dat afară, stai afară. Aici, funcţionarul mediu din cadrul Nomenklatura nu are nimic, nu are decât ceea ce îi permite partidul să aibă. Dacă intră în dizgraţia partidului, i se taie totul – apartamentul, maşina, şcoala selectă frecventată de copii, magazinele cu circuit închis. Cât timp crezi că va mai deţine Lapşin vila de la ţară, dacă va fi dat afară?

El m-a făcut să înţeleg că armata este un fel de societate separată de rest.

Nu aşa stau lucrurile.

Deci, te referi, cumva, la schimbări?

Nu faţă de străini.

Cu mine a vorbit destul de deschis despre asta.

— Ar trebui să te întrebi de ce.

Natalie îl privi întrebător şi când văzu că Finny nu-i răspunde, continuă:

— Devii enigmatic!

Finny se concentra asupra farfuriei şi nu-i răspunse.

Ei doi l-au cunoscut pe soţul meu, continuă Natalie. Iar el îi ştia pe toţi, adăugă mândră. Crezi că o lovitură de stat este posibilă în Uniunea Sovietică?

M-ai întrebat şi aseară.

Vorbesc serios.

— Lovitură de stat! Pufni Finny dispreţuitor. În Rusia? Lasă-mă-n pace! Partidul este puterea şi KGB-ul îl protejează.

Cu toate aceste schimbări şi dezamăgiri, simţi că aici fierbe ceva.

Nu este nevoie de o lovitură de stat. Dacă ei se plictisesc de tipul din vârful piramidei, îl îndepărtează uşurel, fără să

se dea în spectacol. Ultimul lider împuşcat de ei a fost Beria, în '53.

Dar dacă ofiţerii ar face o mişcare? Se simt foarte frustraţi din cauza Afganistanului. Nu am dreptate?

Armata Roşie poartă nişte cătuşe care se cheamă Partidul Comunist. Structurile de comandă din armată sunt împânzite cu membri de partid, a căror unică sarcină este să menţină armata sub control. Nu, o lovitură de stat în Rusia poate fi organizată doar de un grup destul de mare care să acţioneze simultan din toate organismele – armată, partid, KGB, birocraţie. Un grup atât de mare, însă, nu ar putea păstra secretul.

Natalie era dezamăgită de atitudinea lui dispreţuitoare faţă de „milionari". O trezi la realitate cu o întrebare tăioasă:

Ce faci tu în Rusia, Natalie?

Poftim?

Ce înseamnă povestea asta cu „vizita"?

Finny o privea pătrunzător. Avea ochii mici, lucitori şi cercetători; nu mai zâmbea. Natalie îşi dădu seama, prea târziu, că lăsându-se pradă emoţiilor greşise profund. Sunt un taur într-un magazin de porţelanuri, gândi pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore. Trebuia să mă limitez la afacerile mele.

Am venit în interes de afaceri.

Aşa spui tu.

Mi-e greu să discut mai mult. Aş face-o dacă aş putea avea încredere în discreţia ta.

Eu ştiu să-mi ţin gura. Sper că nu e vorba de ameninţări la adresa securităţii americane. Dacă despre asemenea lucruri ar fi vorba atunci vom purta această discuţie în parc.

Nu este nevoie, îl întrerupse Natalie, pregătindu-se să-i vândă o minciună. De fapt minciuna provenea dintr-un adevăr, un adevăr parţial. Nu am spus nimănui că am probleme foarte serioase. Compania mea, Cotillon Furs, este înglodată în datorii şi sunt pe punctul de a o pierde.

Nimic mai adevărat!

Ah! Da?

Eu şi Wallace eram parteneri. Acum am rămas singură şi nu mă descurc prea bine.

Alt adevăr.

— Am venit la Leningrad să atrag atenţia asupra firmei Cotillon şi să pun mâna pe o afacere bună.

Jumătate de adevăr. Călătoria la Moscova îl transformase într-o minciună.

În după-amiaza când am sosit la Leningrad, am aflat că banca mea mi-a închis creditul.

Şi atunci, de ce nu pleci la New York?

Pentru că încerc să închei aici un contract care îmi va salva compania.

Spera din inimă să fie un adevăr, deşi acel Joint-Venture îi zburase din minte în ultimele ore. Se jură că în drum spre Leningrad va citi materialele pe care i le dăduse Rostov.

Finny zâmbi viclean.

Oamenii cu care faci afaceri ştiu ce necazuri ai?

În comerţul cu blănuri nu există secrete. De altfel, n-aş putea ascunde nimic, telefoanele sunt ascultate. Sper doar să reuşesc să-i conving că firma Cotillon Furs le poate oferi lucrul de care au ei nevoie.

Cea mai bună strategie când faci afaceri cu sovieticii: Felicitări. Se sprijini comod de spătarul scaunului, aparent mulţumit de răspunsul ei. Noroc! Sună-mă dacă ai nevoie de ambasadă.

Mulţumesc. Ştii, ca să revenim la ceea ce discutam.

Lovitura de stat? Ce naiba, doar nu mai eşti copil!

Doamne, Finny, sunt fiica tatălui meu. Sunt curioasă. Care este poziţia Statelor Unite faţă de, să-i zicem, o revoltă serioasă în Rusia?

Oficială? Finny o privi de parcă şi-a pierdut minţile. Iisuse! Natalie, ţara aceasta deţine jumătate din puterea nucleară de pe glob. În mod categoric noi nu dorim o revoltă serioasă în Uniunea Sovietică.

Dar poziţia neoficială?

Te gândeşti la cei care-1 înconjoară pe preşedintele nostru?

Oameni ca Jefferson Jervis.

Finny privi în jurul său. Apoi îi făcu din ochi lui Natalie şi bătu cu vârful degetelor în masă.

— Tovarăşe microfon, dacă ne asculţi, o să-ţi placă ce vei auzi. Dacă vă. Descotorosiţi de Gorbaciov, despre care, din întâmplare, poporul american crede că este un tip luminat şi potrivit pentru a semna tratatul de neproliferare a armelor nucleare, veţi reinstaura în Rusia regimul totalitar. Gloata cu bani din America, are nevoie de un monstru la Kremlin – un alt Stalin – pentru a-i înspăimânta pe contribuabilii americani să accepte o altă cursă a înarmărilor. Dar Gorbi este un tip isteţ. Nimeni nu va dori război cu Gorbi, pentru că e şi simpatic. Asta îi înnebuneşte pe ăia cu bani, pentru că la urma urmei, totul se reduce la bani, iar anul ăsta este un an electoral. Mai importantă decât o lovitură de stat ar fi nemulţumirea oamenilor. Asta ar duce la război civil. Apoi desfiinţează comisiile, împarte Rusia într-un grup de state naţionale etnice, fără nici o putere şi deschide întreaga zonă, de la Baltica până la Pacific pentru tratate comerciale exclusiv cu americanii. Da, da! Necazul se trage de la oamenii cu bani! Iar eu îl pun pe Jervis printre primii pe această listă – oamenii cu bani uită realităţile politice. Realitatea politică, iat-o: comuniştii ruşi îi ţin ocupaţi pe amicii chinezi la graniţa de nord. Comuniştii ruşi distrag atenţia inamicilor musulmani. Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, au un ochi şi pentru germani, ceea ce, cercetând atent istoria secolului douăzeci, nu este chiar de neglijat. Aşa că, mie îmi place Uniunea Sovietică exact aşa cum este acum. Mulţumesc!

Natalie predă cheia la recepţie, lăsă valizele în sala de bagaje şi porni prin Piaţa Revoluţiei spre cartierul Kitai-Gorod. La complexul Gladişev, voluntarii mişunau printre ruine.

— Nataşa!

Natalie ridică privirea spre locul de unde se auzise strigată. Liuba, agitată, îi făcea semn cu mâna de pe o platformă de la ultimul etaj. Natalie intră grăbită în clădire. Andrei îi bloca trecerea chiar în uşă.

Unde fugi, femeie de la ţară?

Mă gândeam să încep de la ultimul etaj. Am văzut-o pe Liuba. Arhitectul se rezemă de perete, continuând să-i blocheze drumul şi zâmbindu-i insidios.

— Dacă aş fi eu prietenul tău din Moscova, nu te-aş lăsa să te trezeşti atât de dimineaţă.

Încă nu depind de somn. Îşi făcu loc şi trecu pe lângă el.

Dar.

Se auzi un urlet de femeie şi un zgomot de metal scrâşnit pe sticlă.

Natalie şi Andrei se priviră şi ieşiră în fugă în stradă. Platforma de la etajul al patrulea era goală. Din interior, o femeie – numai Liuba putea să fie – urlă încă o dată.

— Uite! Îi arătă Andrei.

Liuba apăru pe platformă, ţinându-se cu amândouă mâinile de cap şi clătinându-se, înaintând parcă ameţită spre marginea platformei.

— Ai grijă! Strigă cineva.

Liuba îşi recapătă echilibrul şi făcu un pas înapoi, dar continua să se ţină cu mâinile de cap. Natalie avu impresia că vede o umbră mişcându-se în spatele ei. Exact în acel moment, corpul Liubei se îndoi, de parcă cineva ar fi împins-o de la spate. Era din nou pe marginea platformei. Liuba se salvă cu un efort supraomenesc, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, în interiorul clădirii, înghiţită de casa liftului. Linişte mormântală. Apoi, se auzi ţipătul Liubei, în cădere liberă, între etaje. Lovindu-se când de o latură, când de alta a zidului, Liuba ajunse jos şi ateriza pe o grămadă de moloz.

Natalie ajunse prima lângă ea. Avea faţa plină de sânge şi trupul inert. Mâinile şi picioarele erau întinse într-o poziţie

nefirească.

Uite-o! Şopti o femeie.

Narcomana, spuse o alta.

Natalie se îndepărtă îngrozită de trupul sfărâmat al Liubei; văzuse acul hipodermic care îi atârna dintr-o mânecă. Seringa era pe jumătate plină cu un lichid tulbure, amestecat cu sânge.

Natalie se simţi fixată de o privire rece şi, ridicând ochii, întâlni, pentru o fracţiune de secundă, privirea femeii care se uita în jos, către ea. „Dina", exclamă ea. Poate că i s-a părut doar; totul nu a durat decât o fracţiune de secundă. Natalie era convinsă că femeia dorise să o ţintuiască în zăpada murdară cu o privire dispreţuitoare.

Se ridică şi îl bătu pe umăr pe Andrei.

— Haideţi. A fost împinsă. Adu-i şi pe ceilalţi. Intră în clădire şi făcu semn unei perechi de studenţi. Tu, şi tu, veniţi. Haideţi. Repede! Începu să urce în fugă. Vino, Andrei!

Arhitectul ridică din umeri şi o urmă, chemându-i şi pe ceilalţi. Când Natalie privi în urma ei, la etajul al doilea, se aflau zece ruşi. La etajul trei, mai rămăseseră cinci, care o priveau neliniştiţi. Când au ajuns la patru, nu mai erau decât ea şi Andrei.

Am să anunţ miliţia, spuse el şi începu să coboare, înainte ca ea să-1 poată opri.

Unde a dispărut? Strigă Natalie spre cei doi voluntari care mai priveau încă trupul Liubei. Femeia?! Unde a dispărut femeia?

Privind-o indiferenţi, cei doi îl urmară pe Andrei.

Complexul se goli brusc şi Natalie îşi dădu seama că a rămas singură. Privi în jur şi observă o scară care ducea spre acoperiş, începu să urce, cu grijă, gândindu-se că, dacă ceea ce a văzut e real, femeia o putea omorî şi pe ea. Era convinsă că, pentru o fracţiune de secundă, o văzuse pe femeia care 1-a omorât pe Wallace. Scoase capul deasupra

platformei. Era pustiu. Urcă pe acoperiş ca să vadă mai bine.

Putea privi în curtea interioară a casei din vecinătate. Vechea clădire era flancată de două case, cu acoperişuri în pantă, asemeni caselor de ţară. I se păru că vede mişcare – o siluetă care sărea peste un zid. Natalie coborî la marginea acoperişului. Găsi o scară metalică, în zig-zag lipită de peretele casei. Văzu din nou silueta care fugea.

Începu să coboare. Picioarele îi alunecau pe barele îngheţate din metal. Mişcându-se din ce în ce mai repede, fără să mai gân-dească, Natalie ajunse la picioarele scării şi sări pe dalele pavajului. Dădu colţul străzii şi o văzu pe Dina fugind spre o maşină care o aştepta la capătul aleii. Uft bărbat înalt şi solid, ţinea portiera deschisă. Dina făcu un semn în direcţia de unde venea Natalie, apoi urcă în maşină. Bărbatul închise portiera. Maşina porni, scrâşnind din cauciucuri. Bărbatul se îndreptă spre alee, în direcţia lui Natalie.

Natalie se opri, înspăimântată. O sută de picioare o despărţeau de bărbatul de pe alee care începuse să alerge. O luă la fugă. La colţul străzii, alunecă şi se ţinu de zidul clădirii. Bărbatul reuşise să câştige treizeci de paşi.

Când Natalie ajunse înapoi, la scara metalică, îşi dădu seama că el o va prinde dacă va încerca să urce, aşa că trecu de scară, rugându-se în gând să nu ajungă într-o fundătură.

— Ajutor! Pomogaite!

Vocea ei sună strident în spaţiul îngust dintre case. În faţă îi apăru alt zid, dar şi o ieşire spre dreapta. Fugea cât o ţineau picioarele. Aieea se termina într-un zid, cu o singură uşă. Încercă să o deschidă, dar era încuiată. Începu să bată cu pumnii, ţipând, sperând că îl va speria pe urmăritor, dar bărbatul se îndrepta direct spre ea. Parcă umplea toată aleea. Natalie se lipi cu spatele de uşă.

— Ajutor!

Rusul strânse pumnul înmănuşat şi, spre surpriza ei, se pregăti să o lovească în faţă. Nu avea timp să gândească. O salvă experienţa ei de tenismană. Privea bărbatul cu un ochi, iar cu celălalt pumnul, în ultima secundă, se feri din calea lui. Pumnul zbură pe deasupra capului şi strivi uşa din lemn. Auzi un geamăt de durere şi încercă să se elibereze de mâinile şi picioarele care o blocau.

Bărbatul însă o ajunse imediat. Simţi o mână pe umăr. Frica îi dădu forţa să se smulgă, cealaltă mână acoperindu-i gura. Bărbatul o întoarse şi îi acoperi hotărât gura şi nasul. Apoi se pregăti să o lovească din nou. O să mă omoare, gâhdi ea. Se zbătu încercând să se răsucească, să scape.

Pumnul îşi începu traiectoria spre faţa ei, când auzi un pocnet înfundat. Pumnul căzu şi bărbatul se prăbuşi. Un altul apăru de după colţul aleii.

Greg!

Fugi! Atât îi spuse vărul ei.

În pantaloni groşi, pulover de lână, mănuşi, şepcuţă roşie de schi şi un fular care îi acoperea jumătate din faţă, vărul ei arăta ca un om de afaceri american ieşit la plimbare. Natalie observă că Greg părea îngrozit. Un zâmbet ciudat îi juca în colţul buzelor, iar ochii îi erau anormal de mari, rotunjiţi parcă de spaimă – irisul albastru era aproape alb.

Cum.

Mai târziu. Omul are prieteni.

Greg se întoarse să o ia de mână. Stătea cu spatele la cel căzut; cu coada ochiului, Natalie sesiză mişcarea acestuia. Rusul lovi fulgerător, cu amândouă picioarele, secerându-1 pe Greg cu lama unui cuţit uriaş şi vărul ei căzu. Înainte ca Natalie să facă o mişcare, rusul se întoarse pe o parte şi lovi din nou. Simţi durerea ascuţită în gleznă, alunecă şi căzu. Rusul se îndrepta spre scândura cu care îl lovise Greg. Natalie se aruncă cu tot trupul asupra lui. Greg sări să o ajute. Căzu asupra rusului cu toată greutatea şi capul bărbatului se Iovi puternic de pământul îngheţat. Îl auziră gemând, apoi îl văzură leşinând.

Hei! Strigă Greg, cercetând aleea pe care aşteptase maşina Dinei. Îi făcu un semn lui Natalie să aştepte, în timp ce el privea atent.

Ia-mă de braţ. Îi păcălim la colţul străzii. Dacă spun „fugi'„', ai şi pornit.

Intrară împreună pe o străduţă cu magazine. Dintr-o maşină, parcată, săriră doi bărbaţi.

— Fugi!

Alergau pe străzile întortocheate ale cartierului Kitai-Gorod, alunecând pe gheaţă şi lovindu-se de ziduri la fiecare curbă. În spatele lor, doi, poate trei oameni îi urmăreau.

— Pe acolo! Îi strigă Natalie.

Intrară într-o ceainărie dintr-un subsol, pe care ea o remarcase cu o zi înainte. O traversară în fugă, lovindu-se de mese şi ieşiră printr-o altă uşă, exact în spatele magazinului GUM, din Piaţa Roşie. Se amestecară printre cumpărători, mergând cât puteau de repede, încercând să nu atragă atenţia. În partea de vest a magazinului, au depăşit, speriaţi, doi miliţieni, care făceau morală unui beţiv. Încercară să-şi piardă urma într-un pasaj subteran, de sub Piaţa Revoluţiei. Cam pe la jumătatea drumului, Natalie privi înapoi şi-i văzu pe urmăritori. Grăbiră pasul, trecură pe lângă un alt poliţist şi ieşiră în strada Gorki, vizavi de hotelul lui Natalie. Săriră în troleibuzul care tocmai oprise în staţie. Nici nu reuşise Natalie să-şi tragă sufletul şi Greg o trase după el, coborâră din autovehicul pe o stradă paralelă cu Marx Prospekt privind mereu înapoi. În faţa magazinului Detskii Mir (Lumea copiilor), Greg depista o staţie de taximetre.

Natalie, însă, îl împinse spre uşa magazinului.

Gata! Îmi spui ce naiba cauţi aici?

Ce vrei?

Te-a trimis Jervis?

— Natalie, hai să plecăm naibii de aici. Suntem lângă închisoarea Lubianka, iar alături se află cartierul general al

KGB-ului.

Obosită de alergătură, enervată că a pierdut-o pe femeia aceea care nu putea fi decât Dina, lui Natalie nu-i mai era teamă; era furioasă că se vedea manipulată.

— Bărbatul acela nu era KGB-ist. El nu a vrut să. Mă aresteze, a vrut să mă omoare! Cu KGB-ul aş fi fost mai în siguranţă.

În siguranţă eşti cu mine. Nu vrei să ieşim de aici, cât mai avem timp?

Răspunde-mi! Cum ai ajuns aici, Greg? Mă simt ca un personaj de comedie, autorul tocmai te-a adus în scenă.

Oamenii ne privesc curioşi, Natalie!

Ce cauţi aici?

Încerc să te salvez, nerecunoscătoareo.

Cum m-ai găsit?

Finny.

Dar ieri erai la Washington!

— Nu, eram la Paris, în drum spre Rusia. Eu te-am sunat, mai ţii minte?

— Ce treabă ai aici?

— Ştii, Natalie, din întâmplare eu lucrez pentru guvernul american.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Tu plecaseşi deja de la hotel. Finny mi-a spus că mergi la şantierul de restaurare. Doream să te invit la cină sau, mă rog, asta aveam în cap. Când am ajuns acolo şi am aflat ce se întâmplase, te-am urmărit pe acoperiş. Te-am auzit strigând după ajutor. M-am gândit că, dacă tot sunt prin apropiere şi n-am ceva mai bun de făcut, să-ţi salvez viaţa.

Mulţumesc, dacă nu mă aruncam peste el, eram amândoi morţi.

Data viitoare când vrei să cauţi încurcături cu luminarea, angajează un bodyguard profesionist. Cel mai important lucru-este să te duc înapoi la Leningrad. Acolo poţi spune că te-ai îmbolnăvit. Pleacă imediat din ţara asta!

O lăsă în uşa magazinului şi ieşi pentru a chema un taxi. Natalie îl urmă, încercând să-şi descâlcească gândurile.

— Ajută-mă să-i spunem tipului că vrem să mergem la intrarea laterală a gării, pentru trenul de Leningrad.

Am deja bilet la avion.

Or să te aştepte la aeroport.

Bine, dar îşi vor imagina că am plecat cu trenul.

— Nimeni nu încearcă să fugă cu trenul. Crede-mă. O să ne descurcăm.

— Dar şoferul?

— Şoferul nu vrea decât să termine ziua de muncă. Spune-i unde mergem.

Natalie nu apucase să se hotărască dacă să-i spună sau nu lui Greg despre fotografia Dinei, de pe măsuţa din camera generalului Lapşin, că taxiul parcase în faţa gării. Adevărata problemă o reprezenta Jervis. De partea cui era Greg?

— Greg, omul acela a vrut într-adevăr să mă omoare. Chiar a vrut!

— Acum s-a terminat. Gata, nu te mai gândi! O luă pe după umeri, dar ea se scutură.

O proteja pe femeia aceea.

Care femeie?

Cred că am văzut-o pe femeia care 1-a împuşcat pe Wallace.

Cum?

Pe ea am urmărit-o.

Ţi-ai pierdut minţile9

Pe ea o proteja bărbatul acela.

— Şi era un profesionist. Mă duc să cumpăr bilete. Ce-ar fi să mergi la toaletă şi să-ţi ştergi sângele de pe nas.

— Sânge?

Acum îşi explica privirea insistentă a şoferului. Greg îi tampona faţa cu batista lui şi o conduse spre toaletă. Când se privi în oglindă, lui Natalie îi veni să leşine. Nasul îi sângera. Îşi aminti de înverşunarea bărbatului. A vrut să o

lovească foarte tare, cu toată puterea. Nu părea furios, dar era în serviciul unei persoane foarte furioase, care probabil îi ordonase – omoar-o! Apa rece îi opri sângerarea. Îşi reveni puţin, dar când intră din nou în sala de aşteptare, impresia că este urmărită începu să o obsedeze. Greg o văzu şi îi făcu semn cu mâna.

Biletele pentru Săgeata Roşie; bagajul tău a plecat deja de la hotel spre gară.

Credeam că este greu să obţii bilete la Săgeata.

Ţi-ai adus aminte? Eu călătoresc cu paşaport diplomatic. Hai să mâncăm, poate găsim şi ceva tare de băut. Trenul pleacă la miezul nopţii.

— Excelent.

Natalie hotărâse că, înainte de a mai întreprinde ceva în privinţa Dinei, trebuia să afle exact ce rol juca în toată povestea Jeff Jervis. Mai ales în uciderea lui Wallace.

Cuşeta de dormit din trenul Săgeata Roşie semăna cu o cutie de ciocolată foarte costisitoare. Numai pluş şi catifea, flori şi lambriuri lustruite. Paturile erau lăsate, pregătite pentru noapte.

— Sus, sau jos? O întrebă Greg, în timp ce trenul masiv ieşea greoi din gară.

— Sus. Nu vreau să cazi de la înălţime şi să mori, răspunse ea. Băuseră votcă la cină şi erau ameţiţi. Greg avea un prieten la o agenţie sovietică de cumpărare a copyright-urilor şi acesta îi introdusese în restaurantul Uniunii scriitorilor, unde luaseră o masă excelentă. Au stat în acest club până la orele unsprezece. În taxi, au împărţit sticla de vin cu o altă pereche, care mergea tot cu Săgeata Roşie. Evadaseră din casa plină de copii şi de bunici, ca să aibă şi ei o noapte liniştită.

Natalie se dezbrăcă în mica sală de baie şi îşi puse o cămaşă de noapte din flanel. Greg rămase la fereastră, admirând luminile Moscovei.

Apoi intră şi el în baie şi se întoarse înfăşurat într-un prosop.

— Arăţi ca un senator roman.

Natalie îi întinse paharul cu votcă. Greg îl bău dintr-o înghiţitură. Ea se urcă în patul de sus, el se aşeză pe cel de jos, mai umplu un pahar şi i-1 întinse. O vreme, au trecut paharul de la unul la altul, în tăcere. Natalie derula în minte filmul zilei şi se întreba unde anume să-1 plaseze pe Greg.

Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

Plăcerea a fost de partea mea.

Asemenea lucruri făceai şi pentru.

Înainte ca ea să spună „Wallace", el o întrerupse.

Hai să nu vorbim prea tare.

Poftim?

Au avut suficient timp să ne aranjeze compartimentul.

Ah, da. Cred că ai înţeles ce am vrut să spun.

Răspunsul este nu. Îndeplineam strict funcţia de mesager.

Greg.

Poftim.

Îşi scoase capul de sub marginea patului şi o privi. Prosopul îi alunecase puţin şi lăsa să se vadă linia musculoasă a abdomenului.

Să nu minţi niciodată un bancher, îşi zâmbiră.

Nu sunt ceea ce crezi tu. Sunt un simplu băiat de legătură.

Asta faci şi pentru scârbosul ăla de miliardar?

Recunoştinţa ta, Natalie, ia forme foarte ciudate. Cred că data viitoare am să te las pradă lupilor.

S-ar putea să fiu mai în siguranţă cu ei.

Ce vrei să spui cu asta?

Mi se pare totul cusut cu aţă albă. Apari din senin la Moscova, când sunt şi eu aici.

Greg îi aruncă o privire semnificativă.

Nu vrei să termini?

Vorbim în şoaptă.

Mai bine culcă-te.

Nu doarme nimeni până nu aflu adevărul.

Pentru Dumnezeu, Natalie! Îşi strjnse prosopul pe lângă corp, se ridică în picioare şi îi şopti la ureche: Am venit

pentru că eram convins că văduva bunului meu prieten nu se va putea abţine şi o va căuta cu lumânarea. Eu ar trebui să te întreb ce naiba făceai la Moscova, pentru licitaţia din Leningrad?

— Mi-am luat câteva zile libere.

— Nu mai spune! Îşi lipi din nou buzele de urechea ei: te-ai gândit că ar fi mai bine să vezi şi Moscova, la o zi după ce ai aterizat în Leningrad? Din întâmplare m-ai căutat sâ te ajut să ajungi Ia o recepţie dată de Armata Roşie la Kremlin? Tot din întâmplare te duci să munceşti voluntar pe un şantier de restaurare, unde, întâmplător, moare o fată şi o brută de rus încearcă să te ucidă şi pe tine? Îi aruncă o privire iritată. Ia mai scuteşte-mă, Natalie!

— Eu nu trebuie să mă explic!

Şi eu trebuie?

Tu m-ai urmărit, Greg. Ce cauţi, Greg?

V – Of, Dumnezeule! Greg ridică privirea în tavanul lambrisat. Apoi şopti: ştii cu cine te joci?

— Nu te priveşte pe tine.

Natalie.

— Greg!

Dacă nu-mi spui mie, cui ai de gând să îi spui?

— Dar tu, cui îi vei raporta? Ai să fugi în patru lăbuţe la Jeff Jervis? Sau la vreo umbră din subsolul Casei Albe?

— Ce te interesează pe tine?

— Pentru că din cauza ta ar putea fi ucis vreun prieten de-al lui Wallace, se răsti ea înfierbântată.

Deci pe ei i-ai căutat? Pe oamenii din reţeaua lui Wallace?

Ce a mai rămas din ea.

Te-ai gândit că ţi s-a pregătit o înscenare?

Cum? Ce vrei să spui?

— Poate că te-a momit cineva, să spunem KGB-ul. Sau GRU. Sunt nişte tipi simpatici.

Erau oamenii lui Wallace.

Presupun că ţi-au arătat şi inelul de logodnă.

— Mai mult decât atât, ticălos sarcastic ce eşti! Au folosit cartea de coduri a lui Wallace.

— De unde ştii tu despre cărţile de coduri?

Margot Klein.

Ce carte de coduri foloseau?

Cum, nu ştii?

Wallace nu-mi spunea decât strictul necesar.

Ei bine, nu s-a schimbat nimic.

Mulţumesc. Nu ne-ai crezut când ţi-am spus că Wallace s-a retras?

Speram că vă înşelaţi. Doream să mă contacteze nişte oameni. Doream ca Wallace să fi fost activ, iar voi să fiţi cei care greşesc.

— De ce?

— Nu pot accepta că a fost un bătrân senil, aşa cum aţi insinuat voi, tu şi Jervis.

— Eu nu am insinuat nimic.

— Jervis a sugerat, iar tu nu l-ai contrazis. Greg lăsă capul în piept.

Îmi pare rău. N-am vrut să te amestec în toată povestea asta. Ce-ai aflat de la oamenii lui Wallace?

Nu sunt sigură că vreau să-ţi spun. Încă nu ştiu cum ai ajuns aici. Nici ce cauţi şi pentru cine lucrezi.

Greg ridică din umeri.

Bine, sunt gata să clarific lista de întrebări şi să spăl rufele murdare. Eu îţi spun ce urmărea Wallace, iar tu dai din cap dacă asta ai aflat şi tu. Bine?

Bine.

Greg îşi lipi din nou gura de urechea ei. Stătea în picioare, cu mâinile aşezate pe pătura ei.

Wallace cerceta o conspiraţie pe care el o numea „Complotul milionarilor”. Aşa este?

Ştiai? De ce nu mi-ai spus?

— Ceea ce nu ştii, nu trebuie să păstrezi secret. Nu ne-am imaginat că ai să te transformi în Nancy Drevvski, imediat

ce vei ajunge aici. Acum, ascultă-mă bine, şopti el. Nu există nici un complot.

Ba da.

Nici un complot. S-a terminat cu el.

Eu am vorbit cu agenţii lui Wallace, insistă ea aprinsă. Am întâlnit ofiţeri sovietici pe care-i întâlnea şi el. Am văzut-o pe femeia care 1-a împuşcat pe Wallace. Tot ea a omorât-o şi pe Liuba. Categoric se petrece ceva. Wallace avea dreptate.

Ţi-au comunicat o dată?

Ziua valentinelor. Greg începu să râdă.

Exact când Gorbaciov va ajunge la New York. Probabil că îşi închipuie că va cere azil. Politic. Crede-mă, nu există nici un complot!

Nu te mai cred. M-ai minţit mereu.

Ţi-am spus adevărul, deşi nu tot adevărul. Wallace s-a retras, aşa cum ţi-a spus Jervis. Doi ani mai târziu, m-a contactat. Pretindea că a descoperit o conspiraţie în Rusia.

Mi-aţi mai spus asta. Şi tu, şi Jervis.

Dar nu ţi-am spus că acest „complot al milionarilor” a fost organizat de armată, pentru a-1 răsturna pe Brejnev. Aveau oameni infiltraţi în toate mecanismele Rusiei, inclusiv în KGB. A fost o treabă grea.

Când s-a întâmplat asta?

La începutul lui '83. Cam pe vremea când v-aţi căsătorit voi. Brejnev scăpa frâiele din mână. Scăderea preţului petrolului i-a lovit pe ruşi la fel de crunt ca şi pe arabi. Corupţia scăpase de sub control, tovarăşii vânau bunuri de consum sofisticate, armata dorea arme noi, iar economia era la pământ. Aceşti aşa-zişi „milionari” au avut ideea de a moderniza economia – descentralizare, stimularea iniţiativei, privatizare şi retehnologizare. Dar cel mai important lucru era stimularea iniţiativei particulare. Aveau ideea radicală de a răsplăti rezultatele prin tolerarea proprietăţii particulare. Dacă Ivan dubla producţia la fabrica de produse electronice „Lenin”, primea dreptul de

a-şi construi o vilă la Yalta. Adică avea, cu adevărat, o proprietate privată. Un act de proprietate pe care Ivan îl primea, îl putea păstra, sau îl putea transmite urmaşilor. Nu trebuie să-ţi mai spun că, de fapt, cei din Nnmenclatură şi nu Ivan îşi vor construi vile la Yalta.

Însă, chiar discutarea acestor reforme n-ar fi fost posibilă fără înlăturarea lui Brejnev şi a elitei sale, pentru că el avea în buzunarul de la piept Biroul politic. Wallace era terorizat de o lovitură de stat în Rusia. Spunea că cel mai mic zvon de revoltă ar fi stârnit KGB-ul şi asta ar fi aruncat Rusia înapoi în Evul Mediu. Toţi îl aveau de exemplu pe Stalin şi exterminarea în masă.

Şi dacă ar fi reuşit?

Wallace spunea că indiferent dacă vor reuşi, vor pierde sau se vor retrage, o lovitură de stat va antrena o întreagă generaţie în război civil. Spunea că Rusia a vărsat destul sânge. L-a rugat pe Jervis să-1 ajute să-1 convingă pe preşedinte să transmită „milionarilor" că Statele Unite nu-i vor susţine.

De ce nu le-a spus singur?

El nu acţiona. El doar aduna informaţii. Şi apoi, dacă îi ameninţa, l-ar fi înlăturat. Până la urmă, Jervis a acceptat să finanţeze o operaţiune pentru a afla exact ce se întâmplă.

Cumpărând iahtul lui Wallace între timp.

Acordă-i şi lui circumstanţe. La urma urmei, îl servea pe preşedinte, protejându-1 de a lua decizii bazate pe date incomplete. Trebuia să ştie exact ce se întâmplă. El ar fi putut transmite informaţia la CIA, dar a onorat cererea lui Wallace şi a păstrat secretul. Însă Wallace nu avea toate datele problemei. A fugit imediat în Rusia şi a activat reţeaua. Dar totul s-a terminat brusc.

De ce?

S-au petrecut, concomitent, două lucruri. Exact în momentul în care Wallace a descoperit numele „milionarului" conducător, salvatorul economiei sovietice a murit într-un accident de avion. Wallace şi-a pus toată

reţeaua să investigheze, dar nu a aflat decât că aparatul era vechi şi s-a prăbuşit din cauza unei defecţiuni. Apoi, până să găsească „milionarii” un înlocuitor, Brejnev a murit. Conducătorul complotului mort. Motivul complotului eliminat. Deci, nu mai exista complot.

Andropov a preluat conducerea debutând cu o acţiune de prigonire a celor corupţi. Din fericire a murit şi el. Acum, îl avem pe Gorbaciov; el elimină, încet încet, elita lui Brejnev şi o înlocuieşte cu reformatori, care depăşesc în îndrăzneală planurile cele mai măreţe ale „milionarilor”. Dacă birocraţii nu se vor sătura de el şi nu îl vor înlocui, atunci vom lucra cu un om foarte puternic şi hotărât. Dar, deocamdată, nu se pune problema asta; nici aici şi nici la noi. Acel „Complot al milionarilor” a murit o dată cu Brejnev.

— Dar Wallace a continuat să cerceteze.

Greg oftă. Întinse mâna, desfăcu perdelele de la geam şi privi îndelung în întunecata noapte rusească.

Wallace nu voia să se oprească. A cerut permisiunea să continue să-i urmărească pe „milionari”. Jervis a acceptat fără tragere de inimă. Oricum, Wallace mai avea din banii primiţi pe iaht. Trebuia să raporteze periodic, prin intermediul meu. Căuta degeaba. Nu mai există nici un complot.

Eu am întâlnit oameni pe care el îi supraveghea.

Da, el continua să-i supravegheze. Dar adevărul este că „milionarii” nu mai puneau nimic la cale. Pe zi ce trece, Gorbaciov este mai puternic. Acei „tătuci” bătrâni înţeleg asta. S-a terminat cu vechea gardă. Se instaurează o nouă ordine. „Milionarii” au pierdut trenul.

Asta nu înseamnă că nu vor mai încerca.

Nu sub presiunile la care sunt supuşi acum. Tu nu vrei să înţelegi că pe toţi îi urmăreşte KGB-ul? KGB-ul are o singură sarcină, să protejeze Partidul comunist: Partidul este puterea, KGB-ul este garda. Crede-mă, Natalie, s-a terminat.

Şi atunci, de ce îi atacă „milionarii” pe oamenii lui Wallace?

Se răzbună pe duşmanii mai slabi ca ei. Rămăşiţele „milionarilor” se luptă cu rămăşiţele reţelei abandonate şi destrămate a lui Wallace.

Fetele acelea sunt departe de a semăna cu nişte rămăşiţe.

Copii, tu singură ai spus. Copii răsfăţaţi, jucându-se cu focul.

Sunt vânaţi.

— Jocul scapă de sub control. Dar nimeni nu va răsturna guvernul sovietic.

Există o opoziţie, insistă ea.

O opoziţie amorfă. Nici bine condusă, nici organizată. Nu există complot.

Natalie se gândi la ferma generalului Lapşin, o multiplică la sutele pe care trebuia să le aibă armata în întreaga ţară şi se întrebă dacă Greg avea cea mai mică idee despre privilegiile eşaloanelor superioare ale Armatei Roşii şi pe

care erau în pericol de a le pierde. Mii de ofiţeri cu grade superioare trăiau regeşte, la ferme de cercetare ştiinţifică, bucurându-se nu numai de un lux exotic, ci şi de puterea aristocratică a unei elite de stat în stat. Bineînţeles că aceştia şi corespondenţii lor din sistemul birocratic erau ameninţaţi de apelurile repetate ale lui Gorbaciov de a pune capăt corupţiei. Pentru ei, deschiderea şi reconstrucţia erau un adevărat blestem. Propunerea de retragere a armatei din Afganistan a fost o adevărată trădare. Tratatele de reducere a armamentului şi a trupelor au constituit un atac direct la sursa care le conferea puterea.

Wallace a descoperit că ei au refăcut grupul „milionarilor” pentru a relua lupta, pentru a răspunde acestor ameninţări directe. Liuba şi Elena puteau fi crezute. „Milionarii” luptau pe viaţă şi pe moarte. Bine conduşi, bine organizaţi, desfăşurând un complot la modul cel mai concret.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Greg îi spuse:

Cu cine te-ai întâlnit la recepţia aceea?

Nu ţi-a spus Finny?

Finny mi-a spus ceea ce i-ai spus tu. Încep să cred că eşti puţin cam alunecoasă, Natalie.

În sfârşit, un compliment. Mulţumesc. Îl bătu pe umărul dezgolit. Ai îngheţat. Intră sub pături.

Am gâtul prea scurt şi nu pot vorbi în şoaptă din pat.

Te poţi înfăşură în pături.

Greg smulse pătura şi se înfăşură în ea.

Mi-au îngheţat picioarele.

Vino aici. Natalie se lipi de perete şi îi făcu loc. Greg urcă lângă ea. Erau amândoi destul de bine făcuţi şi nu încăpeau în patul îngust.

Alunec!

Stai aşa. Natalie îi trecu o mână pe sub cap şi îl spijini de umărul ei. E mai bine aşa?

Bei ceva?

Sigur.

Au trecut sticla de votcă de la unul la altul.

Şopteşte-mi ceva, îi spuse Natalie. Îi simţea trupul prin cele două pături.

Mai întâi tu.

Parcă aştept ca din moment în moment părinţii noştrii să dea buzna aici şi să ne prindă. „Stingeţi lumina, copii”.

Să o sting?

Las-o. I-am spus adevărul lui Finny.

Ce crezi despre generalul Lapşin? El este „Tătucul”?

Nu ştiu. Nu cred.

De ce?

Nu ţi-aş putea spune de ce. Am sentimentul că nu i se potriveşte. Este cam ciudat.

Aşa era şi Stalin. Aşa este în ţara asta. Dacă vrei să conduci Rusia, trebuie să fii puţin ciudat. Ai nevoie de un ochi pătrunzător şi de o minte care funcţionează altfel decât cele ale interlocutorilor tăi. În ce fel ţi s-a părut ciudat?

Nu ştiu. Aşa este. Cel mai important lucru din viaţa lui a fost războiul din Afganistan; ca Vietnamul pentru Jervis.

Jervis nu-i decât un îngâmfat! Spuse Greg enervat. A bântuit prin Saigon, a reuşit să intre în zona de prietenie şi a ajuns acasă veteran.

Poate pentru Jervis este important ceea ce nu a făcut. Pentru Lapşin este important ceea ce a făcut. Recunoaşte că i-a plăcut războiul.

Un om onest.

Dar acest lucru îl şi tulbură. Oricum, tipul este prea complex, pentru a fi el şeful; asta e părerea mea.

Stalin şi Petru cel Mare n-au fost chiar nişte îngeraşi.

Scopurile lor erau mai simple. Scopurile lui Lapşin se încâlcesc în tot felul de motivaţii, totul este foarte complicat. Greg, ai încredere în mine în privinţa asta. E la fel ca în afaceri. Oamenii mari sunt simpli. Au un singur ţel şi sunt mohorâţi, plicticoşi şi încăpăţânaţi.

— Cum ai ajuns tu să-1 cunoşti?

M-a ajutat Wallace. Noi doi nu am fost genul ăsta de oameni. N-am făcut altceva decât să profităm de ei. De ce crezi că acum am necazuri cu Cotillon? -

Pentru că-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, la Moscova, în loc să cumperi blănuri la Leningrad.

Leo Margulies era să mă omoare, recunoscu ea. Greg, dacă tu te înşeli? Cine i-ar putea opri?

Nu pot eu hotărî. Numai de Casa Albă depinde. Eu nu fac politică. Ordinele mele sunt clare: priveşte, ascultă şi raportează. Eu mă supun ordinelor şi intenţionez să raportez ce am văzut şi ce am auzit.

— Cui?

Ce înseamnă asta? Natalie îl prinse de bărbie.

Cu ce te are la mână Jefferson Jervis, un tip aşa drăguţ ca tine?

Cu nimic. Jeff este confidentul preşedintelui. Eu muncesc pentru preşedinte. Fiecare în felul lui; noi ne servim ţara.

Ştii ceva? Sunt convinsă că Jervis i-a asmuţit pe coreeni împotriva mea. Încearcă să distrugă Cotillon.

Simpatizez cu tine dar nu pot face nimic să te ajut. Nu sunt partener de afaceri cu el.

Cu ce te are la mână?

Cu nimic. Nu este vorba de Departamentul de Stat. Este vorba despre Casa Albă. Ştii foarte bine cum se fac cărţile la jocul ăsta. Administraţia încurajează iniţiativa particulară.

Greg. Noi doi suntem singuri în noapte, într-un tren, în mijlocul Rusiei. Ne iubim de mult timp şi am băut suficientă votcă pentru a spune adevărul. Spune-1, în şoaptă.

Greg îi şopti:

Nu există nimic.

Dacă nu există un complot, de ce m-ai minţit?

Aşa m-a învăţat Wallace. Lasă copoii să doarmă.

— Să ştii că acum chiar te iubesc. Mă faci să rid. Greg îşi lipi buzele de urechea ei.

— Şi eu te iubesc, Natalie. Te-am iubit întotdeauna.

Spre surprinderea ei, buzele lui i-au împrăştiat toată votca din cap, ca tăişul unui laser. A tremurat uşor, mai întâi de plăcere, apoi uimită şi puţin descumpănită, a încercat să se desprindă de el.

— Ascultă, o prinse Greg cu o forţă neaşteptată. Ascultă-mă puţin. Simţi în forţa cu care o strângea siguranţa omului de lângă ea. Era la fel de sigur, pe cât era ea de ezitantă. Vocea îi suna neconvingător de parcă ar fi aşteptat ca el să o convingă.

— Nu cred că este o idee prea bună, Greg.

Cu dragoste, cu infinită grijă, el îi contura cu buzele lobul urechii.

Nu crezi? Ce simţi?

Este prea repede.

Nu sunt un străin.

Se întoarse cu faţa spre el, pentru a-i explica faptul că existau şi alte motive, nu numai timpul scurt. Greg profită de ocazie şi o sărută blând. Natalie tremura. Simţea parfumul finului uscat, de pe pajiştea din Greenwich. Casa lui Sally. Înainte de Wallace. Se pierdu în acel parfum, şi în căldura buzelor lui mătăsoase. Greg începu să o mângâie, smulgând-o din nehotărâre, ducând-o spre ceea ce era inevitabil. Crezuse că este în siguranţă cu el. Totuşi, acesta era un alt Greg, mai hotărât decât îl văzuse ea vreodată. Încercă să nu se mai gândească la nimic. Nu reuşi. Înţelese brusc şi de ce.

Ceea ce aflase deja în Rusia – cartea de coduri, „Complotul milionarilor”, reţeaua subterană a lui Wallace, femeia care 1-a ucis – toate aceste lucruri i l-au redat pe Wallace. Îşi primise înapoi soţul. Credea din nou în. El. Chiar dacă nu poseda încă nici o dovadă, avea motive să spere că el a fost fidel căsniciei lor.

Greg începea să se înfierbânte lângă ea. Când ea era cu Wallace, simţea că trupul. Ei sfidează gravitaţia; acum se simţea ca un schelet, o simplă adunătură de oase. Împreună

cu această comparaţie, îi veniră în minte mii de amintiri. Inima i se umplu de un strigăt care-i cutremură pieptul.

— Nu! Te rog să încetezi!

Greg o privi cu unul din zâmbetele lui ironice, dar ceva din privirea ei îl opri şi o lăsă din braţe. Pentru o fracţiune de secundă, pe faţă i se citi dezamăgirea. Apoi îi zâmbi şi o bătu uşor pe umăr.

Îmi pare rău. Nu trebuia să încerc.

Nu, nu trebuia să încerci. Îi evită privirea furioasă şi jignită, dar imediat îşi zise că nu a fost corectă. Se simţiseră bine.

Nu pe tine te condamn. Eu sunt vinovată. Încă nu sunt pregătită pentru asta.

Credeam că eu te pot face să te simţi altfel.

Am impresia că toţi cei care mă ating sunt străini.

Se gândi să-i explice ce simţea; să-i spună că îl recăpătase pe Wallace şi că nu-1 putea trăda, dar i se păru un sentiment mult prea intim, pentru a-1 mărturisi, chiar şi lui Greg, care acum se pregătea să alunge stânjeneala cu una din glumele lui obişnuite.

Aş fi vrut să ajung la tine înaintea celorlalţi.

Păi. Am să ţin minte asta. Poate într-o zi.

Vrei să mai încerc peste o lună sau îmi dai un număr de înregistrare?

Nu ştia de ce, dar aceste cuvinte o făcură să râdă şi îl sărută pe obraz cu un amestec de recunoştinţă şi uşurare. Au rămas tăcuţi, unul lângă altul. Într-un târziu Natalie vorbi:

Pot să-ţi spun ceva?

Orice.

Promiţi să nu râzi?

Promit.

Probabil că am parte de nişte reacţii chimice ciudate. Noaptea trecută am trecut printr-o experienţă asemănătoare cu generalul Lapşin.

Tot în tren?

Ştii, eram destul de hotărâtă să mă culc cu el; aşa, numai pentru a pune capăt trecutului. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

Acum îşi dădu seama că probabil ar fi făcut-o, dacă nu găsea fotografia Dinei. Culmea, Dina a fost cea care i 1-a redat pe Wallace.

Se pare că am ajuns să te salvez în ultimul moment, în mai multe sensuri.

Taci din gură! Ştiam că voi tânji după Wallace. Mă bucur că ai fost tu acela.

— Acum?

Nu acum, râse ea, ştergându-şi lacrimile. Niciodată nu ştiu dacă eşti bun cu mine, dacă vorbeşti serios.

Ia prosopul meu.

Greg îşi desfăcu prosopul şi se apropie de ea să-i sărute lacrimile. Natalie îi împinse prosopul în braţe, zăbovind o secundă pe coapsele lui suple.

— Noaptea trecută, când eram cu Lapşin, nu-mi puteam lua gândul de la tine. Are constituţia ta.

— Încep să-1 simpatizez pe ticălosul ăsta de rus. Greg oftă. Tu şi reacţiile tale chimice: Cred că l-ai lăsat sfâşiind cuvertura.

S-a îmbătat.

Bună idee, spuse Greg şi întinse mâna după sticlă.

A întrebat-o dacă poate rămâne cu ea pentru un „somn prietenesc între veri", iar Natalie s-a bucurat să accepte. Cuibărită la căldură, cu capul lui Greg sprijinit pe pieptul ei, legănaţi de tren, i-a şoptit: într-o zi, tu ai să fii cea mai mare cucerire a mea.

Este bine să le păstrăm în familie.

Termină cu gluma. Suntem rude foarte îndepărtate.

Se pare că devenim din ce în ce mai înrudiţi. Sunt fericit să constat asta. Greg se ghemui lângă ea şi o sărută somnoros pe obraz.

Îmi spui ceva?

Orice.

Te-am mai întrebat, dar nu mi-ai răspuns.

Consideră că m-am înmuiat puţin. Ce vrei să ştii?

Ce legătură poate exista între o viperă ca Jervis şi un tip drăguţ ca tine?

Banii.

Banii? Tu?

Banii. Am nevoie de foarte mulţi bani.

Dar Sally are o.

Sally vrea să mă părăsească.

Tresări, surprinsă.

Cred că mă bucur să aud asta. Categoric, în noaptea aceea plutea ceva în aer. De fapt, un Greg disponibil, m-ar interesa. Eşti trist că te părăseşte?

Nu mă deranjează. Dar vrea să ia copiii. Şi îi va obţine, pentru că pe hârtie va scrie că este o mamă bună, aşa va hotărî completul de judecată. Nu o pot opri, dar nu vreau să-mi pierd copiii. Nu mi se vor încredinţa copiii pentru că eu lucrez la Washington. Aşadar, va trebui să mă lupt pentru dreptul la vizită.

— Ai nevoie de bani pentru avocaţi.

— Avocaţii vor lua cea mai mică parte, Natalie. Ştii ce pot face banii?

— Personal, nu prea.

— Pentru mine, ştii ce pot face? Am nevoie de suficienţi bani, pentru ca atunci când Sally va închiria o vilă în Bali şi îmi va spune „Ah, Greg, cum îi poţi lipsi pe copii de vacanţa de vară în Bali”, eu să fiu în stare să închiriez vila de alături şi să fiu lângă ei. Altfel, vizitele lui tăticu se vor limita doar la coliba grădinarului, în timp ce instructorul de iahting va sta în casa cea mare, împreună cu mămica şi copiii. Datorită lui Jervis voi avea bani să fiu în Vail, când ei vor fi în Vail şi în Palm Spring, când se vor duce acolo. Îi voi urmări în toată lumea, în toate vacanţele, până când vor împlini optsprezece ani sau până când Sally se va sătura de mine şi mi-i va da. Capisci?

— Depinde ce trebuie să faci tu, pentru aceşti bani, nu?

— Mă tem că răspunsul la această întrebare îl vei primi numai atunci când mă vei seduce.

Nu astă seară.

Atunci, gata cu secretele.

— Fii prietenul meu! Te rog, Greg! Greg oftă.

— Îţi promit că nu vând nimic. Pur şi simplu conjunctura a fost favorabilă. Sunt purtătorul de cuvânt al lui Jeff Jervis, pentru că aşa a vrut Wallace. El dorea ca eu să-1 supraveghez pe Jervis. Şi mai dorea să menţin deschis un culoar spre preşedinte, în cazul în care Jems ne-ar fi stat în cale. Ca să pot face asta, am fost nevoit să-1 servesc pe Jervis. Sau măcar să mă prefac. Există oameni de decizie, care fac parte din guvern. Unii dintre ei sunt miliardari.

Până la înmormântare nu mi-am dat seama ce apropiaţi aţi fost voi doi – tu şi Wallace.

Am menţinut relaţia noastră într-un con de umbră, tocmai pentru a-1 proteja pe Wallace în Rusia. Ar fi fost o prostie să afişăm legăturile pe care le avea el la Casa Albă. De fapt, el mi-a fost ca un tată. Ţii minte? Părinţii mei s-au despărţit în anul când ne-am mutat la Georgetown. Apoi, tatăl meu a murit. Wallace a fost lângă mine, atunci când am avut nevoie de el. Mă vizita des şi mă lua la masă în oraş. Mai târziu am început să primesc invitaţii la dineuri. La masă eram aşezat uneori între amirali, ori oameni importanţi din aparatul administrativ. A urmat angajarea temporară la Casa Albă, iar când aceasta a devenit definitivă, Wallace mi-a făcut cunoştinţă cu tatăl lui Sally.

Te pregătea cumva să-i preiei munca?

Poate. Dar şi el era singur. Nu avea copii. Am ştiut întotdeauna că dacă nu mă voi ridica la nivelul aşteptărilor – dacă îmi voi scăpa cravata în supă sau voi rata vreo ocazie – nu va renunţa la mine. M-ar fi ajutat, orice s-ar fi întâmplat.

La ce te-ai gândit când mi-ai făcut cunoştinţă cu Wallace? Ai avut vreun plan?

Absolut. Disputa permanentă cu Jervis îl deprima foarte mult şi începuse să vorbească din ce în ce mai mult despre bătrâneţe. M-am gândit că tu i-ai face bine. Că l-ai da pe brazdă. Ai reuşit?

Natalie zâmbi cu tristeţe.

Cred că el m-a dat pe brazdă. Să înţeleg că Jefferson Jervis te va face bogat?

Nici vorbă. Dar prin intermediul lui pot câştiga suficienţi bani pentru a-mi păstra copiii şi slujba, iartă-mi nuanţele patriotarde, dar asta este situaţia. Fac bine ceea ce fac. Wallace m-a instruit şi am câştigat foarte mulţi bani. Aş putea câştiga de zece ori mai mult dacă aş lucra într-un serviciu special. „Patronajul lui Jeff', să-i spunem aşa, îmi permite să-mi folosesc talentul şi experienţa într-un guvern care, pentru moment, nu-şi poate permite oameni ca mine.

„Prea sfrijit pentru a mânca mult, şi, totuşi, crescând pe zi ce trece”, cită Natalie zâmbind. Tu mi-ai. Spus asta, cu mândrie, mai ţii minte?

Sunt mândru. Şi, datorită lui Jervis, s-au ales cu un drac-de-mare în iazul guvernului.

— Ai vorbit cu Wallace în ziua în care a fost asasinat? Greg privi fix în tavan.

— Nu, răspunse cu tristeţe. Regret că nu am vorbit. Nu am apucat să ne luăm rămas bun.

El n-a încercat să te sune?

Din câte ştiu, nu. Credeam că mă va suna.

Deci tu nu ştii ce a descoperit el în acea ultimă călătorie.

Draga mea, nu a descoperit nimic. Îmi pare rău.

Dându-şi seama că Greg avea dreptate, Natalie începu să plângă. El îi săruta lacrimile, în timp ce trenul înghiţea kilometru după kilometru. Într-un târziu, adormi; un tren de marfă, gonind spre Moscova, o trezi. Rămase pe gânduri, cu ochii deschişi, încercând speculaţii legate de Greg, prefigurând pasiuni înflăcărate drept substitut pentru speranţele ei pierdute, pentru sfârşitul trist şi gol al lui Wallace. Dar, fără folos. Imaginile s-au opacizat brusc, de

parcă ar fi fost acoperite de o cortină. Se ghemui, atât cât îi permitea spaţiul, şi îşi rezemă obrazul de pieptul lui Greg.

Greg o spiona printre gene, lăsându-i singurătatea de care avea nevoie, mângâindu-i părul, singurul semn că era alături de ea. Natalie îşi spuse că era cel mai frumos gest pe care 1-a făcut vreodată un bărbat pentru ea. Se ridică, îi prinse faţa în cupele palmelor şi îl sărută lung, în semn de recunoştinţă.

Aş vrea să vii acasă cu mine, îi spuse Greg. Trebuie să te scot din ţara asta, înainte să ţi se întâmple ceva.

Crezi că Sally nu va observa că există o persoană în plus la micul dejun?

— Dacă te urmăreşte bruta aceea?

Eu tot nu cred că era de la KGB. Sunt convinsă că l-au plătit „milionarii".

Natalie, faci nişte combinaţii înnebunitoare! Ce contează de partea cui era? Omul a încercat să te omoare!

Într-un stat în care ordinea este asigurată de poliţie, mi-e mai frică de indivizii din guvern, decât de poliţişti. În Uniunea Sovietică nu poţi circula cu un pistol la cingătoare.

„Milionarii" mai au încă oameni în guvern, ai uitat?

Nu. Eu am venit pentru comerţ cu blănuri. Licitaţia este o afacere rentabilă pentru sovietici. Una este să arestezi un reporter curios şi alta un comerciant. Eu fac parte dintr-un grup de oameni importanţi.

Acoperirea asta te protejează de gloanţe tot atât cât o haină de blană.

Nu este o acoperire. Am venit aici să-mi salvez compania. Aş fi vrut să fie doar o acoperire, dar adevărul adevărat este că mă aflu în pragul falimentului. Şi dacă îi spui ceva lui Jervis, nu mai vorbesc niciodată cu tine.

Vino acasă. Salvează Cotillon-ul la New York. Acolo este compania, ta, acolo este banca ta.

Rămân. Dacă mă arestează, mă salvezi tu cumva. Nu-i aşa?

Iubito, eu nu, pentru că eu plec acasă. Am venit numai să verific ce faci. Am văzut, te-am prevenit şi voi pleca.

Cum? Mă laşi tu în ghearele „milionarilor”? Îl tachina ea.

Mă tem că în ghearele KGB-iştilor.

Poftim?

Eşti naivă dacă nu te gândeşti că KGB-ul ţine sub observaţie tot ce a mai rămas din „milionari”. Comitetul pentru securitatea statului investighează orice şi pe oricine. Pentru cei care au mai rămas, totul se va sfârşi într-un gulag sau în faţa unui pluton de execuţie; inclusiv pentru o americancă aiurită care îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Dacă Greg avea dreptate şi „Complotul milionarilor” era de domeniul trecutului, va avea ea curajul să-1 roage pe Kiricenko s-o ajute să o găsească pe ucigaşa lui Wallace? Se înfiora, amintindu-şi spaima recepţionerului de la hotel la intrarea echipei lui Kiricenko.

— Ţi-e frig? Şopti Greg, strângând-o lângă el. Sau, în sfârşit, ai devenit rezonabilă?

Mi-a murit moartea.

Vino cu mine acasă!

Am de rezolvat o afacere aici.

Ce fel de afacere?

Mintea lui Natalie zbură departe, departe de zgomotul metalic al roţilor de tren. Îl sărută pe Greg pe obraz, pentru a-i distrage atenţia.

— Cum, tu întrebi un blănar ce fel de afaceri are în Rusia? Dar Greg îi pusese o întrebare esenţială, chiar dacă o făcuse inconştient. Devenise ea un spion amator, cu riscul de a distruge compania pe care o ridicase împreună cu Wallace? Sau se va întoarce la New York, cu câteva amănunte în plus despre viaţa lui secretă, dezamăgită că nu au împărtăşit totul?

Adormi, jurându-şi că aşa ceva nu se va întâmplă niciodată, dar în gara Leningrad se trezi dezorientată şi confuză.

— Leo!

Natalie sări din taxi şi îl ajunse din urmă pe prietenul ei, pe treptele Palatului, blănurilor, construcţie impunătoare, ridicată în stil neoclasic.

După cum arăţi, te-ai distrat grozav în week-end, o salută Leo Margulies. Cum e vremea la Moscova?

Bună. Am întâlnit câţiva prieteni de-ai lui Wallace. Ia uite! Acela nu este Artie şi cum îl mai cheamă, de la People? Vino, hai să-i pozăm pentru revistă. Artie! Strigă ea, luându-1 de braţ pe Leo. Fă-ne o poză. Cruciada Capitaliştilor în Căutarea Blănurilor Comuniste.

— Ce naiba te-a apucat? O întrebă Leo.

— Publicitate, Leo. Glasnost. Fă publicitate ori de câte ori ai ocazia. Nu-ţi aminteşti cum îl mai cheamă pe individ? Zâmbeşte, Leo.

Artie, tremurând de frig, purtând o căciulă rusească luată de la magazinul Beryozka, le făcu fotografia.

Seamănă mai degrabă a Fuga Pisicii După Şoareci.

Ce mai faci? Îl întrebă Natalie.

— Nu reuşim deloc să încropim o poveste. Vreau un reportaj şi o copertă grozave, dar nu ştiu cum naiba fac de mi-o iau înainte cei de la „Style”.

Glasnost. Perestroika.

Am scris deja despre asta.

Pace prin comerţ.

Subiect plicticos.

Pace prin cointeresare.

— Te apropii. La revedere, Natalie. Sună-mă dacă îţi mai cizelezi subiectul.

Te-am aşteptat aseară, spuse Leo. Ai lipsit de la dineu.

Am venit cu trenul de noapte. Cu vagonul de dormit. Leo îi aruncă una din privirile lui viclene.

Cu cine?

Ce vrei să spui? Cu vărul meu.

— Aha!

Îmbăcaţi în ţinută de gală au intrat în sala unde se licita blana de nurcă. Câteva mii de exemplare, din diverse loturi,

erau expuse pentru examinare. Cei doi fii^ ai lui Leo se aflau deja la treabă. Indicau un lot pe care ar fi vrut să-1 examineze mai atent. O rusoaică rumenă luă suportul cu blănuri şi îl aduse pe masa bine luminată.

— Cum vi se pare? Întrebă Leo, apropiindu-se să le examineze şi el.

Fiul mai mare, copie fidelă a tatălui, ridică din umeri.

— Nu cred că m-aş da în vânt să le cumpăr.

Cercetând cu iuţeală pieile, pipăindu-le cu mâini experte, Leo începu să-şi noteze în catalog observaţii despre culoare şi calitate, preţul exact la care erau evaluate şi cât spera să obţină, dacă licita. Natalie trăgea cu coada ochiului la observaţiile bătrânului. Se îmbrăcase în costumul de licitaţie al lui Wallace. Deşi cravata roşie de la gât nu se vedea prea bine, observa că reuşeşte să atragă atenţia celor prezenţi în Palatul blănurilor. Avea un vag sentiment că îmbrăcată astfel violează personalitatea lui Wallace, dar îşi concentra atenţia mai ales pe faţa nevăzută a personalităţii lui. Exact în momentul în care trebuia să lupte pentru salvarea companiei Cotillon, gândurile ei zburau periculos spre alte probleme.

Dina îi acapara cea mai mare parte a gândurilor. Noaptea petrecută cu Greg îi mai domolise mânia. Încercarea lui de a o sensibiliza, de a-i deschide trupul şi sufletul, o legase şi mai mult de Wallace. Izbucnise în ea o dorinţă puternică de a sfida riscurile şi de a se răzbuna pe Dina.

Bătrânul Harvey licitează tot pentru tine? O întrebă fiul lui Leo, privind-o încruntat de la masa unde examina un alt lot de blănuri.

Blană de vulpe, răspunse Natalie. Poate că, diseară, tu şi Harvey ar trebui să discutaţi cum să distribuim banii.

Mai întâi să vedem ce avem aici, spuse Leo. O trase lângă el şi îi dirija mâna spre o blană de pe masă. Îi arătă că firele de păr sunt de lungimi diferite. Cu asta te mai poţi descurca, dar când diferenţa de lungime este mai mare, haina finita arată ca un câine plouat. Pipăie puţin.

Între timp, îi numi două dintre fabricile canadiene cu care lucrase Wallace, capabile să prelucreze suficient de bine blănurile pentru a le putea transforma în haine la nivelul standardelor firmei Cotillon.

Ochii lui Natalie străluceau. Pentru ea, toate blănurile erau la fel şi, puse la un loc, luau forma unei nurci uriaşe, care o pândea din întuneric. Într-un târziu, după câteva ore de analiză, Leo o anunţă că are nevoie de o pauză. Ieşiră în hol şi se prăbuşiră în fotoliile confortabile, cu câte un ceai în faţă, discutând cu vechi cunoştinţe de-ale lui Leo. Leo nu avea stare, deşi era conştient că trebuie să-şi odihnească ochii.

— Vino cu mine, iubito. Am să-ţi arăt eu nişte blănuri adevărate. O conduse într-o altă încăpere, unde blănurile de râs, albe ca zăpada, creau o lume de basm. Fetele care se aflau la standuri le-au pus la dispoziţie loturile cerute de el şi Leo şi-a afundat mâinile în blana mătăsoasă cu o plăcere trădată numai de steluţele care-i jucau în priviri.

Superbe! Priveşte-le, dragă. Pipăie blana – mătase, nu? Timp de câteva secunde, Leo se opri asupra unei bucăţi, apoi examina altele, şi reveni la prima. Îşi afundă palma în blană şi pipăi cu atenţie.

Oho! Ia te uită ce avem aici! Luă mâna lui Natalie şi o dirija spre locul cu pricina. Simţi?

Golul ăsta mic?

Noi îi spunem petic. Vânătorul a tras şi nu a nimerit de prima dată.

Aproape că nu se simte. Dacă nu pipăi cu atenţie, pe faţa cu blană este invizibilă.

Ei, ruşii ăştia ştiu să cârpească bine. Leo ridică blana şi o întoarse. Peticul de piele cu care acoperiseră gaura era aproape invizibil şi se potrivea perfect la culoare. Era cusut cu o aţă subţire ca un fir de păr. Bine lucrat. Păcat că vânătorul nu a ţintit bine; ar fi fost o blană grozavă.

Leo o notă în catalogul său.

— Şi totuşi o vei licita?

— Lotul este superb. Cel mai bun din licitaţie. Pot să-1 scot la un preţ bun.

Ajunsă în cameră, Natalie formă 09, informaţiile, întrebându-se dacă Kiricenko locuia la Leningrad.

O centralistă antipatică negă vehement că ar exista vreun număr pentru birourile KGB din Leningrad.

— Dar este vorba de Comitetul pentru securitatea statului, insistă Natalie.

— Niet! Veni răspunsul.

Vă rog să încercaţi. Aş dori numărul lui Valeri Kiricenko.

Numărul acesta nu este disponibil.

Vreţi să spuneţi.

Centralista închisese deja. Deoarece pentru a obţine legătura trebuise să facă patruzeci de apeluri, hotărî să coboare în holul hotelului şi să ceară o carte de telefon. După multe discuţii şi căutări, recepţionerul îi găsi, în sfârşit, o carte. Dar nu exista nici un număr pentru Comitetul de securitate a statului. Dezamăgită, Natalie căută numele lui Kiricenko. Erau mai multe persoane cu acest mime, dar numai una înregistrată cu V. Kiricenko, pe Liteini Prospekt. Căută pe harta oraşului şi găsi strada undeva, în partea de est a canalului Fontanka, cel care înconjura oraşul vechi.

Sună, dar nu-i răspunse nimeni, aşa că se hotărî să rezolve celelalte telefoane pe care le avea de dat. Mai lăsă un mesaj pentru Vera lui Ştefan, al patrulea, apoi reuşi să obţină o legătură cu New York-ul. Vorbi cu Bill Malcom, pe care-1 trezi din somn. Somnoros, Bill nu reuşi să-şi ascundă pesimismul din glas.

Bill. Încerc să închei aici o afacere.

Ce fel de afacere?

Sper să-ţi dau date exacte mâine. Am o întâlnire cu un oficial din Ministerul Comerţului.

Noroc!

Seara sună din nou şi Kiricenko răspunse la primul apel.

Da.

Sunt Natalie Stuart Nevski, tovarăşe Kiricenko. Ne-am întâlnit la Moscova.

Da.

Iertaţi-mă că vă deranjez acasă, dar altfel nu vă puteam contacta. Nu am reuşit să aflu numărul dumneavoastră de la birou.

Ce doriţi9

Trebuie să stăm de vorbă.

În legătură cu ce?

Nu vă pot spune la telefon Aş vrea să vorbim între patru ochi! Poate luăm un ceai împreună sau facem o plimbare.

Wallace îi povestise că singurele locuri unde se putea discuta cu un cetăţean sovietic erau parcurile sau barurile de noapte foarte zgomotoase. Hotelul Astoria avea un asemenea bar, dar nu era genul lui Kiricenko.

— Eu sunt persoană oficială a guvernului sovietic, spuse Kiricenko tăios. Nu discut între patru ochi cu persoane străine.

Natalie se întrebă dacă nu cumva şi telefonul lui era ascultat. Vorbea ca unul care ştia că este înregistrat.

— Dar nu putem discuta despre o problemă oficială?

— Nu.

— Nu am putea face nişte speculaţii în doi? Insistă Natalie, sperând că omul va înţelege umorul subtil, dar acesta nu îl recepta.

Speculaţii în legătură cu ce? O întrebă el, la fel de tăios.

În legătură cu asasinarea soţului nieu.

Câteva momente, pe fir nu se mai auzi nimic. Apoi:

— Puteţi veni la mine acasă.

Taxiul opri pe strada Liteini, la intrarea într-o străduţă slab luminată, destul de aproape de Nevski Prospekt, care clocotea de viaţă. Natalie se trezi în faţa unei clădiri, un bloc de modă veche cu faţadă întunecată. Un grup de adolescenţi făceau skateboarding, altul dansa break în faţa unei galerii fotografice. Erau fără căciuli în ciuda frigului

tăios, mândri de tunsorile lor ciudate. În afară de ei, strada părea pustie.

— Aici? Îl întrebă ea pe şoferul care îi arătă mohorât numărul fixat pe o arcadă ce marca intrarea în alee.

Şovăind, cu toate simţurile ascuţite, conştientă de privirile curioase pe care i le aruncau tinerii, Natalie se îndreptă spre alee. Privi în urma ei şi văzu taximetrul care pornise imediat după cel în care se urcase, în faţa hotelului Astoria. Zâmbi nervos. Oricine ar fi urmăritorii ei, KGB-ul sau „milionarii" vor avea o mică surpriză când îi vor descoperi destinaţia.

Aleea pe care mergea era foarte întunecată. Amintindu-şi ce-i spusese Wallace despre străzile din Rusia, îşi pusese în bagaje o mică lanternă de buzunar. În loc să apeleze la ea se întoarse brusc şi intră în holul galeriei, unde văzuse un telefon public. Un tânăr împodobit cu tot felul de lanţuri, cu părul vopsit într-un verde strident, care vorbea la aparat, închise aproape imediat ce o văzu, respectând, ca orice bun cetăţean sovietic, durata limită de trei minute a convorbirii.

Natalie formă numărul lui Kiricenko, acoperindu-şi o ureche pentru a bloca muzica după care dansau tinerii.

— Da.

— Natalie Stuart Nevski. Vreţi, vă rog, să coborâţi? Mă cam sperie aleea aceea întunecată.

Nu suntem la New York, doamnă Nevski. Fiţi liniştită.

V-aş rămâne recunoscătoare dacă m-aţi aştepta pe alee.

— O să te întâmpine ordonanţa, spuse ofiţerul şi închise. Natalie trecu din nou pe lângă grupul de adolescenţi, traversă strada Liteini, trecu pe lângă taxiul parcat şi aşteptă la capătul aleii până când apăru un soldat, cu o lanternă puternică, care o conduse într-o curte interioară, difuz luminată de la ferestrele clădirii. Lovind cu piciorul nişte cutii de conserve, soldatul îi indică o gaură neagră într-un zid care, spera Natalie, nu putea fi decât uşa. Apoi, soldatul dispăru în întuneric, nu înainte să, îi spună:

— Primul etaj.

Natalie începu să urce scara întunecată, uimită că o persoană atât de importantă cum era Kiricenko locuia într-o clădire atât de modestă. Ajunsă la primul etaj, scoase lanterna din buzunar şi lumină pe rând uşile, citind numele locatarilor. Bătu la uşă şi aşteptă.

Kiricenko în persoană îi deschise uşa. Uitase cât de înalt şi suplu era. Se gândi la Don Quijote, deşi în ochii lui Kiricenko nu era nimic naiv sau inocent. Îi făcu semn să intre într-o cămăruţă destul de mică.

— Te rog să-mi dai haina.

Ea se dezbrăcă şi privi cu interes înjur până când ofiţerul KGB îi aranja haina în cuier, lângă uniforma lui. În comparaţie cu generalul Lapşin, căruia îi plăcea eleganţa pe care numai banii o puteau oferi, Kiricenko locuia ca orice muncitor sovietic obişnuit.

Apartamentul se compunea din camera unde se afla ea, din care mai multe uşi dădeau spre bucătărie, baie şi o toaletă. Lângă pereţi erau aşezate două paturi pe care erau aruncate câteva perne, în colţul dintre paturi se găsea o măsuţă pentru cafea, iar în mijlocul camerei o masă mai lungă, în spatele căreia era o bibliotecă, cu geamuri. În celălalt colţ văzu un birou din lemn masiv pe care stăteau maşina de scris şi telefonul. La un capăt al biroului şi pe rafturile fixate în perete tronau câteva fotografii înrămate.

Covorul înflorat era uzat dar, ca toate celelalte obiecte din cameră, foarte curat. Singurul lux, dacă se putea numi aşa, era un televizor color la care se transmitea un interviu – un. Birocrat stânjenit. Încerca să răspundă la plângeri legate de penuria de locuinţe. O colecţie substanţială de postere despre Revoluţia sovietică acoperea fiecare centimetru al peretelui rămas liber. Kiricenko închise televizorul şi o întrebă:

— Ce înseamnă toată povestea aceasta despre soţul dumitale? Temeri vagi începuseră să o învăluie ca nişte diavoli ai zăpezii.

Dacă, atunci când îi va spune că Dina 1-a împuşcat pe Wallace, Kiricenko va dori să ştie de ce? Dacă el a supravegheat-o, suspec-tând-o că a preluat reţeaua de spionaj a lui Wallace? Dacă Greg greşea şi „milionarii” erau în plin complot? Dacă a scos, totuşi, KGB-ul informaţii de la cineva despre „milionari”? Însemna că el se afla în alertă. Ziua valentinelor era sâmbătă. Astăzi este luni. Cu mai puţin de cinci zile la dispoziţie pentru a distruge complotul, el nu se va da în lături de la nimic pentru a afla mai multe de la văduva lui Wallace, chiar dacă pentru asta va trebui să o împuşte.

— Ei?

Natalie îşi adună tot curajul; nici măcar n-o invitase să ia loc. Pentru a câştiga ceva timp, se întoarse spre postere, spre cele care reprezentau chipurile dure ale ofiţerilor KGB, în lupta lor împotriva intruşilor aliaţi. Erau fotografii reale. Hârtia se îngălbenise şi se crăpase pe margini.

— Sunteţi colecţionar? Objets de la Revolution? Generalul Lapşin sau Vladimir Rostov ar fi zâmbit dispreţuitor, nu însă şi Kiricenko. Lipsit de expresie, acesta o privea în timp ce ea continua să cerceteze camera. Lui Natalie îi trecu prin minte că s-a lăsat influenţată de pasiunea cu care el a apărat reformele lui Gorbaciov în timpul recepţiei de la Kremlin. Omul acesta era exact opusul genului sofisticat, reprezentat de Lapşin. Era ceea ce Wallace ar fi numit un „rus adevărat”: suspicios, lipsit de simţul umorului, când era vorba de ideologie, xenofob.

Începu să privească interesată cărţile din bibliotecă, lângă care descoperi o pereche de cătuşe, un revolver mare şi un baston de cauciuc cu husă din piele.

Ofiţerul îi urmărea toate mişcările, spionând-o printre gene şi Natalie simţi că încet, încet curiozitatea lui se transformă în furie.

— Ce este bila aceasta de metal alb?

O grenadă de mână, vopsită în alb, să semene cu un bulgăre de zăpadă. Când muncitorii neînarmaţi se apărau

pe vremuri cu bulgări de zăpadă, Ţarul îşi punea oamenii să folosească asemenea grenade. Un zâmbet încordat îi apăru pe faţă şi Natalie încercă să profite de acest firav avantaj.

Îmi puteţi oferi o cană de ceai? Nu am mâncat în seara asta şi nici la amiază.

Kiricenko o privi surprins de îndrăzneala ei şi Natalie constată cu plăcere că se pregătea să îi ceară scuze.

Mă tem că ospitalitatea mea este chiar mai modestă decât în casele noastre, acum. La Moscova sunt ceva mai bine pregătit. Aici, de obicei, nu primesc oaspeţi.

Atunci, daţi-mi voie să vă invit la cină. În hotelul meu este un restaurant foarte bun. Îşi zise că s-ar simţi mult mai uşurată dacă ar putea ieşi din casa aceea.

Kiricenko dădu din cap.

— Ceai am. Şi chiar am câţiva biscuiţi.

Curios, erau biscuiţi Fortnum & Mason. Mai târziu Natalie îşi reproşa că această delicatesă importantă nu-i deschisese ochii asupra contradicţiilor existente în viaţa lui Valeri Kiricenko. În acel moment însă se mulţumi să ia un biscuit şi să continue cercetarea fotografiilor de pe perete, în timp ce ofiţerul KGB pregătea ceaiul.

Văzu un Lenin zâmbitor, în costum şi cravată, dar cu o caschetă de muncitor pe cap, măturând globul de capitalişti şi regi, cu o mătură roşie. Zidul unei închisori ţariste avea înscrise cu roşu cuvintele Ura! Dorim libertate! Un ţăran aşezat pe un bolovan învăţa să citească. O proclamaţie anunţa că guvernul provizoriu de la Petro-grad a intrat în mâinile Sovietului. O alta, electrificarea rurală. Un afiş cerea: Să terminăm cu mila! Toţi revoluţionarii vor fi arestaţi imediat!

Ai petrecut o noapte plăcută în compania generalului Lapşin? O întrebă Kiricenko din bucătărie.

Cum aţi spus?

Ai plecat de la Kremlin împreună cu generalul Lapşin, nu-i aşa?

O seară, îl corectă ea. Nu am petrecut o noapte.

Unde aţi mers?

Presupunând că el oricum ştia, Natalie răspunse:

— La o dacea.

Ce altceva mai ştia? Că s-a întâlnit cu Liuba pe şantierul de restaurare; că a petrecut noaptea cu Greg pe Săgeata Roşie? Ştia oare de bărbaţii care au încercat să o omoare? Dar despre Dina? Nu. Nu avea de unde să ştie asta.

Ofiţerul turnă ceaiul şi îi oferi un bol cu zahăr.

Delicios. Mulţumesc.

Deci, care este acea problemă oficială în legătură cu soţul dumitale? El se aşezase pe un pat şi îi făcu semn să se aşeze pe celălalt. Natalie, însă, se apropie de birou, cercetând fotografiile înrămate; îi era teamă să se aşeze, dar în acelaşi timp ştia, instinctiv, că singura ei scăpare era să joace în continuare rolul văduvei dornice să afle adevărul.

Doamnă Nevski, îmi pui răbdarea la încercare.

Este un lucru extrem de important. Dar mi-e foarte frică. De fapt, mă gândeam să vă invit la New York, unde m-aş simţi mult mai în siguranţă.

Soţul dumitale n-a prea fost în siguranţă la New York, spuse Kiricenko brutal.

Natalie îi evită privirea.

— Nu-mi uşuraţi deloc situaţia. Brusc, Kiricenko schimbă tactica.

Poate că aşa este, doamnă Nevski, dar nu pot face nimic dacă nu-mi spuneţi despre ce e vorba. Presupun că aveţi nevoie de ajutor.

Într-un fel, da, spuse Natalie răsucind în mână o fotografie, lăsând-o apoi pe birou şi luând alta mai mare, care reprezenta un bărbat tânăr, lângă o maşină, îmbrăcat în haină de piele, cu şapca trasă mult peste ochi. Data cam de pe vremea primului război mondial.

Este un strămoş al dumneavoastră? Semănaţi foarte bine.

Stră-străbunicul meu, răspunse Kiricenko mândru. A fost erou şi în revoluţia din februarie şi în cea din octombrie.

Membru al rezistenţei din Petrograd în timpul războiului. Un revoluţionar foarte curajos şi loial cauzei.

Cum s-a descurcat când Lenin a ordonat împuşcarea revoluţionarilor?

Kiricenko o privi surprins de cunoştinţele ei în materie de istorie a Rusiei şi lui Natalie îi veni să-şi dea palme că iarăşi a vorbit prea mult.

A sfârşit prost. A căzut în mâinile celor de la CEKA. Au murit atunci foarte mulţi buni revoluţionari. Soţul dumitale avea legături printre aceşti foşti revoluţionari. Parcă şi mama lui a fost, nu?

Cred că da.

Transformaţi această cerere de ajutor într-un adevărat mister.

Nu, încerc doar să fiu prudentă.

Aveţi motive?

Nu ştiu, spuse ea şi puse fotografia la locul său, privindu-le pe rând pe celelalte, care reprezentau un fel de arbore genealogic al bărbaţilor Kiricenko, toţi îmbrăcaţi în uniformă: pe un tanc, lângă un avion vechi, între ruinele unui oraş european, la baza unui turn spaniol. Ultima era într-un chenar negru – un brigadier din Brigada internaţională, aşa cum ar fi fost şi Wallace – omorât în războiul civil din Spania. Urma un bărbat în uniformă de poliţist, care semăna perfect cu Kiricenko.

— Tatăl dumneavoastră?

— Da.

Fiu de poliţist, scrâşnise printre dinţi generalul Lapşin.

Aici sunteţi dumneavoastră împreună cu secretarul general Gorbaciov?

Da, se răsti el nerăbdător. Când am fost decorat. Mai este una cu Andropov, când am absolvit şcoala şi una cu Mikoian şi încă una cu Andropov. Următoarele sunt cu mama şi surorile mele. Acum, vă rog să-mi spuneţi ce doriţi? Întrebă impacientat, în timp ce Natalie mai luă o fotografie în ramă argintie; aceasta era la distanţă de celelalte.

O întoarse spre el astfel încât să o poată vedea. Mâna îi îngheţă la jumătatea mişcării.

— Ei?

Îşi adună curajul şi comandă mâinii să continue.

Şi aici cine este?

O doamnă.

Cum se numeşte? Reuşi să-1 întrebe, cu privirea aţintită la frumuseţea brună, cu zâmbet viclean.

CARTEA A CINCEA.

Nevasta cazacului.

M iscându-se uluitor de rapid, Kiricenko traversă încăperea şi îi smulse fotografia din mână.

— Faptul că mi-aţi cerut o întrevedere nu poate avea nici o legătură cu viaţa mea personală, ricana el, în timp ce aşeza fotografia la locul ei. Acum, vă rog să-mi spuneţi care este acea problemă în legătură cu soţul dumneavoastră?

Hohotul isteric pe care nu-1 mai simţise de câteva săptămâni, i se ridica încet, încet în gât. Lupta să şi-1 reprime cu riscul de a zâmbi ciudat, într-un moment nepotrivit. Ofiţerul era foarte aproape de ea. O domina.

Natalie îl privi, lipsită de grai. Era incapabilă să raţioneze, dar, ciudat, nu-i mai era frică de el. KGB-ul părea mai puţin periculos dacă prietena generalului Lapşin a reuşit să-1 seducă pe unul din ofiţerii cei mai importanţi. „Milionarii” s-au infiltrat în rândurile celui mai puternic duşman.

— Vreau să aud despre soţul dumitale, se răsti Kiricenko.

Ştiţi că a fost împuşcat?

— Da.

Mă puteţi ajuta să descopăr cine 1-a împuşcat?

Cred că nu înţeleg prea bine.

Natalie juca totul pe o singură carte, încercând să găsească un echilibru între ignoranţă şi iluzie.

Generalul Lapşin mi-a spus că sunteţi un poliţist bun.

Ce-ar putea afla un poliţist rus despre un criminal american?

— Poliţia crede că femeia era străină şi are probe că a zburai în Europa.

— Wallace petrecea foarte mult timp în Rusia. M-am gândit că dumneavoastră aţi putea face o legătură. Poate cunoaşteţi pe cineva care îl ura suficient de mult pentru a-1 ucide.

Privirea bărbatului exprima indiferenţă.

Despre asta doreaţi să discutaţi cu mine?

Despre ce altceva?

Într-adevăr, despre ce altceva? Nu, îmi pare rău, doamnă Nevski. Mă tem că nu vă pot ajuta. Nu sunt un poliţist în sensul imaginat de dumneavoastră şi.

Dar nu aţi putea cere poliţiei să cerceteze?

Ce să cerceteze?

Aluneca pe gheaţa foarte subţire, pentru că, în mod categoric, nu-şi dorea ca poliţiştii lui Kiricenko să cerceteze prea adânc în trecutul lui Wallace şi să pericliteze rămăşiţele reţelei de spionaj.

— Nu ştiu ce anume. Mi-a trecut prin minte. Speram şi eu. Adică, nu ştiam la cine să apelez şi dumneavoastră. A fost doar o idee caraghioasă. Îmi pare rău că v-aţi pierdut timpul cu mine. Acum am să plec.

Kiricenko o studia atent şi Natalie cuprinsă de spaimă se întreba dacă nu cumva ofiţerul KGB era nehotărât dacă să o lase să plece sau nu. Îi suportă privirea fără un cuvânt, în linişte, în timp ce tot corpul îi amorţea, îngheţat de spaimă.

Nu mi-aţi răspuns la întrebare. De ce m-aţi ales pe mine?

V-am întâlnit la recepţie şi.

La recepţie aţi întâlnit zeci de oameni. De ce nu i-aţi rugat pe prietenii soţului dumneavoastră să vă ajute? Pe cei doi Lapşin.

Dar dumneavoastă sunteţi poliţist. Kiricenko dădu din cap ameninţător.

Mai este ceva.

Îngrozită că va fi prinsă în plasa de minciuni pe care o ţesuse, Natalie rosti adevărul, sperând că va ieşi basma

curată.

— V-am văzut la Astoria. Când v-am întâlnit din nou la Moscova mi s-a părut ciudată coincidenţa.

— Prostii.

— Când aţi venit la Astoria, m-aţi privit fix. Atunci am avut impresia că vă interesează moartea lui Wallace.

— De ce m-ar interesa moartea unui blănar, evreu american?

— Era pe jumătate cazac, şi toată viaţa lui a iubit Rusia, răspunse ceva mai îndrăzneaţă, revoltată de atitudinea lui antisemită. Ochii lui Kiricenko se îngustaseră. Natalie îşi folosi propria furie ca armă şi atacă:

— Mă puteţi ajuta să găsesc un taxi?

Răspunsul lui Kiricenko a fost o privire lungă, pătrunzătoare şi rece. Ofiţerul păru că ia o hotărâre bruscă.

— Veţi găsi un taxi la capătul aleii. Vă va însoţi ordonanţa mea. Îi întinse haina, deschise uşa şi strigă un ordin rus scurt, apoi se întoarse şi închise imediat uşa în urma lui.

Ordonanţa care o aşteptase la venire o conduse până la capătul aleii. Acolo se afla taxiul, care o urmărise încă de la Astoria. Îi trecu prin minte că va fi arestată. Soldatul deschise portiera. Nu avea de ales. Trebuia să urce în maşină. Şoferul, cu faţa acoperită de borul pălăriei, fular şi gulerul ridicat al hainei, porni imediat.

Când ajunse peNevski Prospekt, viră la dreapta şi continuă drumul pe bulevard. Natalie nu îndrăzni să respire până văzu că maşina porneşte pe strada Herzen, care ducea la hotelul Astoria. Maşina opri în faţa hotelului şi bărbatul îi ceru zece ruble. Când se văzu pe trotuar o rupse la fugă spre hotel, hotărâtă să caute ceva de băut.

Ca în fiecare seară orchestra din restaurantul hotelului era dirijată de o femeie solidă, cu părul roşcat, care cânta la tamburină. Pe ringul de dans se legănau perechi de tineri, bine îmbrăcaţi, sub privirile binevoitoare ale celor bătrâni, oficiali al partidului, aşezaţi la mese împreună cu nevestele. Deasupra ringului, se învârtea un glob uriaş din cioburi de

oglindă care reflecta lumina candelabrelor de cristal, aruncând umbre rococo pe tavanul zugrăvit în nuanţe de roşu şi verde. Chelnerii circulau agitaţi; pe fiecare masă se afla o sticlă de şampanie. Zgomotul era prea mare pentru a putea gândi. Dar Natalie intrase aici tocmai din acest motiv.

Îl mitui pe şeful de sală şi obţinu o masă departe de ringul de dans. Ascunsă după o coloană masivă, la adăpost de bărbaţii care vânau femei singure, Natalie comandă pui Kiev, singurul fel acceptabil, şi votcă. Apoi se lăsă cuprinsă de zgomotul care o oprea să gândească. Din păcate efectul se dovedi asemeni unei picături de ploaie, în timp ce votca, departe de a-i amorţi creierul, îi stimula imaginaţia aruncând-o într-un iureş care o copleşea. Vag conştientă de acţiunile ei, Natalie scoase din poşetă un carneţel şi începu să schiţeze situaţia, aşa cum făcuse de sute de ori în călătoriile ei de afaceri. Stiloul nota abrevieri, coduri şi simboluri ştiute numai de ea.

Unu. Orice complot ai cărui conspiratori se puteau infiltra în cele mai înalte cercuri KGB nu se afla în siguranţă. Valeri Kiricenko era prea inteligent să-şi imagineze că Dina s-a îndrăgostit de el fără un scop anume. O acceptase cu un singur scop – să cerceteze „Complotul milionarilor”.

Doi. Prin urmare, Wallace Nevski nu a fost un bătrân senil, într-adevăr avea informaţii reale despre aşa-numiţii „milionari”.

Trei. Dina 1-a ucis pe Wallace din ordinul „milionarilor”. Nu era unica vinovată, ci singura ieşită la suprafaţă.

Patru. Ce e de făcut? Natalie lăsă loc liber şi trecu la punctul următor.

Cinci. Dacă Greg şi Jervis i-au minimalizat pe „milionari”, aceasta s-a întâmplat datorită faptului că l-au subestimat pe Wallace Nevski. Probabil că puteau fi iertaţi, ea nu-i va ierta în nici un caz. Greşise crezând că reţeaua lui Wallace era formată din tinere fără experienţă, ca Liuba şi Elena. S-ar putea ca adevăraţii lui agenţi să se afle încă la datorie.

Orchestra anunţă o pauză şi părăsi scena. În liniştea care se lăsă, un gând neliniştitor îi veni în minte. Dacă ea ar fi fost în locul lui Kiricenko, desigur că ar fi afişat aceeaşi lipsă de interes faţă de uciderea lui Wallace. Cum să spui cuiva, mai ales văduvei, că eşti intrigat de posibilitatea existenţei unui ucigaş rus?

Înapoi la punctul cinci. Presupunând că reţeaua lui Wallace exista într-un plan superior acestor copii ai Highlife-urusesc, din cine era compusă? În mod sigur, din bărbaţi şi femei precauţi, care o supravegheau ştiind că Wallace a scos ceva din Uniunea Sovietică, pentru care a fost ucis de „milionari"; ceva ce încă nu se găsise. Unul dintre aceşti agenţi ştia sigur ce anume a scos Wallace din Rusia.

Avea în poşetă cărţile de vizită primite de la diverşi oameni, în seara primului dineu. Le scoase. Literele chirilice îi aminteau cât de departe era de casă. Natalie se refugie iute în problema punctului patru. Semnul de întrebare. Ce-i de făcut îl înconjură cu stiloul până când îl înnegri. Întrebarea nu era „ce-i de făcut", ci ce dorea ea să facă' Ce ar risca Natalie Stuart pentru a termina ultima misiune a lui Wallace Nevski, care s-a dovedit atât de importantă încât 1-a obligat sălncalce propria regulă"urmată cu sfinţenie timp de patruzeci de ani. Faptul că a scos ceva din Rusia însemna că a intrat în acţiune. De aceea l-au pedepsit duşmanii.

„De-ar începe din nou orchestra să cânte", îşi zise Natalie. Una era să pedepseşti femeia care 1-a ucis şi cu totul alta să-i calci pe urme, să-i urmăreşti misiunea. Una era să dovedeşti că el nu şi-a trădat mariajul, şi cu totul alta să-i moşteneşti preocupările secrete. Ea avea o afacere, în prag de faliment. Să fie chiar atât de dramatic? Deloc. Mai avea de continuat o viaţă de văduvă şi de uitat un trecut. Lupta lui Wallace nu trebuia să fie şi lupta ei. Ţelul ei era Cotillon. Cât despre Dina, Wallace a spus singur că răzbunarea este pentru proştii care nu-şi văd viitorul din cauza trecutului.

Schimbarea era cea mai bună răzbunare, aşa îi sfătuise el pe copiii lor nenăscuţi.

Natalie mai bău un pahar cu votcă şi, deodată, îi apăru chipul tatălui ei privind-o inchizitor. Oare n-a murit Wallace încercând să apere aceste schimbări?

A murit este un cuvânt ce arată o acţiune, îşi răspunse singură. Wallace i-ar fi spus: „Ne naştem pentru a servi”.

Putea foarte bine să renunţe să cumpere la licitaţie ce avea de cumpărat, să încerce să semneze un contract cu Rostov şi să plece acasă. Nimeni nu va şti niciodată nimic. Cu excepţia celor zece generaţii de diplomaţi şi misionari din familia ei care se răsuceau în mormânt, întrebându-se: „Dacă nu Natalie, cine altcineva? Dacă nu acum, când?”

A doua zi avea programată întâlnirea cu ministrul Rostov. Îşi notă în carneţel că, mai târziu, în aceeaşi după-amiază, va lua ceaiul cu Ivan Starkov, la Institutul de studii americane. Aşadar, dintre prietenii lui Wallace, mai rămânea doar Fiodor Şelpin, micuţul şi timidul comerciant pe care nu mai avea când să-1 întâlnească, decât astă-seară. Îl sună pe Şelpin din holul hotelului. Foarte greu, după ce s-a lăsat mult rugat, acesta a acceptat să o întâlnească după cină, la un pahar de coniac.

A venit însoţit de soţie, o femeie grăsuţă, de vârstă mijlocie, care stătea foarte ţeapănă, bea doar apă minerală şi arunca, din când în când, priviri speriate spre Natalie şi spre conducătoarea orchestrei. Chiar dacă Şelpin a lucrat pentru Wallace, raţiona Natalie, soţia lui habar n-avea. A luat-o cu el, ca orice oficial sovietic de nivel mediu, pentru că urma să se întâlnească cu un cetăţean străin.

Şelpin părea nervos şi mult mai rus decât până acum. Schimbase elegantul costum italian, cu care-i întâmpinase, cu o haină sport în care părea să se ascundă ca o broască ţestoasă sub carapace. Privea morocănos în paharul de coniac, de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, decât aici. Natalie spera că doamna Şelpin, plictisită, va

pleca la toaletă, şi-i va oferi posibilitatea de a discuta cu soţul ei despre Wallace.

— Am visat întotdeauna, spuse ea nostalgic, să vin la Leningrad împreună cu Wallace. Doream să văd Rusia pe care el o iubea atât de mult.

Amândoi Şelpin dădură absent din cap. Doamna refuză un alt pahar de apă minerală. Fiodor, însă, se aruncă asupra paharului de coniac şi Natalie îi ceru chelnerului să lase sticla pe masă.

Rusia era parte din viaţa lui! Exclamă Natalie. Întotdeauna am fost convinsă că Wallace a servit Uniunea Sovietică. Nu credeţi, domnule Şelpin? Dumneavoastră aţi lucrat cu el. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Era prieten al Uniunii Sovietice şi al Asociaţiei negustorilor de blănuri, acceptă Şelpin, aruncând o privire nervoasă spre soţia lui.

Natalie îi forţă mâna.

— Dar nu este vorba numai de blănuri. El iubea Rusia pentru tot ce reprezintă această ţară. Iubea mozaicul acesta de naţionalităţi şi chiar conflictele dintre noi.

Doamna Şelpin o privi de parcă se îmbătase, iar domnul răspunse cu o nuanţă clară de enervare în voce.

Vesticii sunt întotdeauna obsedaţi de varietatea etnică a Uniunii Sovietice. Voi întotdeauna speraţi că vom intra în conflicte etnice. Soţia sa scoase un oftat, un fel de avertisment, pe care Şelpin îl ignoră. Voi nu vreţi să înţelegeţi că noi suntem o naţiune care a trimis tancuri în zone de război, încă de pe vremea când s-au inventat tancurile. Te rog să nu-mi mai vorbeşti despre neînţelegerile inter-etnice. Noi suntem cu toţii sovietici, de la o graniţă la alta, pe o suprafaţă de şase mii de mile.

Wallace spunea întotdeauna că singurii oameni cu greutate sunt cei din vârful piramidei.

Luminile colorate, reflectate în cioburile de oglindă ale globului suspendat deasupra ringului de dans luminară

chipul doamnei Şelpin care privea îngrozită, păstrând o atitudine de demnitate înţepată.

— Noi, sovieticii, nu avem obiceiul să facem politică prin restaurante, spuse ea în engleză.

Până şi Şelpin o privea pe Natalie ca pe o proastă, chiar dacă era văduva prietenului lui de o viaţă.

— Dunia, îi spuse el soţiei. Vrei să suni acasă, să întrebi ce fac copiii?

Dunia îl privi uimită. El o bătu uşor pe mână în timp ce îi explica lui Natalie, zâmbind stânjenit:

— Fiica noastră a divorţat. Acum lucrează la Novosibirsk. Noi avem grijă de copii. Nu se întâmplă nimic, Dunia. Mergi şi telefonează. Eu mai stau de vorbă cu doamna Nevski.

Imediat ce o văzu plecată, Natalie îi spuse:

Ştiu că ai lucrat pentru Wallace. Respinse scurt gestul lui de negare. Nu, nu te mai osteni. Ştiu. Şi în seara asta ştiu că eşti mai înspăimântat ca niciodată.

În Uniunea Sovietică ai mereu motive să fii înspăimântat.

Cred că ai dreptate. Dar trebuie să te întreb.

Nu vă pot ajuta.

O singură întrebare. De ce ai făcut-o, domnule Şelpin?

Ce să fac?

Evident, nu era un om curajos.

— Ce anume te-a determinat să-1 ajuţi pe Wallace în toţi aceşti ani? Şelpin se cufundă cu totul în jacheta sport.

Wallace m-a stimulat.

Cum aş putea să te stimulez şi eu?

Ce pot eu să fac?

— În ziua în care a murit – în care a fost ucis – Wallace adusese ceva din Uniunea Sovietică. Nu ştiu ce anume şi unde a ascuns acel ceva. Dumneata ştii?

În momentul acela reveni doamna Şelpin. Nu avusese timp să dea telefon, dar îi spuse soţului că doica este obosită şi că e cazul să plece. Şelpin se ridică, îndrugând scuze. Natalie sări în picioare şi plecă după el. Timp de câteva

secunde au rămas izolaţi de doamna Şelpin prin mesele dintre ei şi ajutaţi de zgomotul muzicii care începuse.

— Te rog să mă ajuţi. Ce anume a luat Wallace de aici? Niciodată nu şi-a putut explica cum a reuşit să-1 convingă.

Poate faptul că ştia ceva. Poate pentru că reactualizase relaţia dintre Şelpin şi Wallace. Sărutându-i mâna şi zâmbind larg, comerciantul de blănuri îi şopti:

Când răsare soarele mergi la fortăreaţa Petru şi Pavel. Ai să găseşti acolo un bărbat care înoată.

Înoată?

Pe latura estică, lângă podul Kirov. Descheie-ţi haina, să-ţi poată vedea perlele. Dacă vei fi singură, s-ar putea să-ţi vorbească.

Natalie a părăsit hotelul la şapte şi jumătate, cu două ore înainte de a se lumina şi a cutreierat oraşul în tramvaie şi troleibuze, încercând să-şi piardă urma printre lcningrădenii care plecau la muncă. Trecuse o oră şi încă nu era sigură că n-o urmăreşte cineva. Se trezise obosită şi confuză, dar frigul tăios îi limpezi mintea. I se făcu foame. Cumpără o chiflă, la staţia Finlanda şi o mâncă rătăcind prin mulţime; apoi sări în ultimul moment într-un tramvai care pleca din staţie. Timp de încă o oră a schimbat mijloacele de transport de şase ori şi, într-un târziu, a coborât în partea de nord a portului Kirov, care ducea spre Fortăreaţa Petru şi Pavel. Rezemată de balustrada podului, a aşteptat până când călătorii coborâţi din tramvai s-au dispersat.

Pereţii din granit ai fortăreţei mărgineau o insulă, puţin mai sus de Ermitaj. În mijloc se ridica un turn, ca o săgeată, care se proiecta pe cerul albastru, fără nori. Soarele se reflecta în acoperişul auriu al turnului. În apa îngheţată, a canalului, înotau mai mulţi bărbaţi.

Natalie mai privi o dată în jurul ei, pentru a se convinge că e singură şi începu să coboare treptele spre canal. Înainta pe porţiunea de gheaţă de la malul râului, amestecându-se în mulţimea de spectatori, îmbrăcaţi în haine groase, care îi

priveau pe înotători. Când îşi desfăcu haina, avu impresia că perlele i-au îngheţat pe gât. Unul din spectatorii de pe pod îi făcu cu mâna.

Un bătrân, cu o cască verde pe cap ieşi din apă la picioarele lui Natalie.

— Prosopul! Strigă bătrânul.

Sperând că acesta este omul lui Şelpin, Natalie privi în jurul ei, văzu grămada de prosoape şi îi întinse unul. Omul îşi şterse faţa şi o salută vesel.

Dob roe utro!

Bună dimineaţa, tovarăşe.

Nu ţi-e cald?

Transpir. Îmi parc rău că nu mi-am luat costumul de baie Bătrânul o privi insistent, până când, cu un gest reflex, ea îşi atinse perlele de la gât. Atunci îi zâmbi ştirb.

Eu sunt Iulian. Îmi pare bine să o cunosc pe nevasta lui Vasili. Sunt surprins. Nu mi-am închipuit că te va lăsa să-ţi asumi asemenea riscuri. Nu, nu-mi întinde mâna. O să ne prefacem că vorbim vrute şi nevrute. Repede, ce vrei să-ţi spun?

Ce a scos Vasili din Rusia?

Nu ştiu.

Natalie se întunecă. Iulian se grăbi să o încurajeze.

— Putea să scoată orice. Dar dacă a scos ceea ce i-am dat eu, înseamnă că e o bandă înregistrată. Margot Klein avusese dreptate!

— Înregistrată cu ce?

— O întâlnire. Între un ofiţer sovietic şi un american. Nu le cunosc numele.

— Cum arătau? Îi poţi descrie?

— Din păcate eram în beci. Iulian zâmbi. Acolo îmi desfăşor munca. Cred că eu sunt ceea ce englezii numesc plantatori de ploşniţe. Când i-am spus asta lui Vasili a râs de s-a prăpădit. N-am idee de ce.

— Un american şi un ofiţer? Un ofiţer de armată?

Cred că da, spuse Iulian, alergând pe loc să se încălzească.

Despre ce au vorbit?

Ei, au vorbit în engleză. Eu nu ştiu.

Natalie era uluită. Se găsea atât de aproape şi totuşi nu reuşea să afle mare lucru.

— N-ai nici o idee despre ce au vorbit? Vasili nu ţi-a spus?

— Este mai bine aşa. Dacă nu ştii, nu ai ce spune KGB-ului când te întreabă.

Te-au întrebat?

Nu ştie nimeni.

Eşti îngrijorat? Te urmăresc? Julian ridică din umeri.

Sunt bătrân. Mi-am trăit viaţa şi mai am doar un dinte. Natalie avu impresia că 1-a înţeles greşit. Bătrânul deschise gura şi îi arătă unicul dinte.

Unul, pentru pălărie, îi explică vesel.

Pălărie?

— Pastila de cianură. O am din timpul războiului. O păstram pentru nemţi.

Singurul lucru care îi veni în minte lui Natalie era fără sens. Totuşi întrebă:

Şi mai este bună otrava după atâţia ani?

Mai ai şi alte întrebări?

— Da. Ţi-a spus Vasili pentru ce îi trebuia înregistrarea?

— Pentru ce? La ce este bună o înregistrare, dacă nu pentru şantaj?

Şantaj.

Urcă din nou pe podul Kirov. Găsi imediat un taxi. Era atât de încântată că, în sfârşit, avea dovada, încât nu se gândi la taximetru decât atunci când ajunse la hotel. I se strânse inima când îşi dădu seama că şoferul ar fi putut să o aştepte pe pod. „Milionarii”, sau KGB-ul. Dumnezeule!

Nu, devenea paranoică. Ştia că nu a fost urmărită. Era deja în cameră când suspiciunile o asaltară din nou – dacă taxiul o aştepta pe pod, înseamnă că Iulian era cel urmărit.

— Cunoşti cumva expresia „o pisică grasă1”} îl întrebă Natalie pe Vladimir Rostov, la masa pregătită de acesta în

vila lui de la ţară. Rostov, gazdă bună şi îndatoritoare, ripostă prietenos:

Cum ar fi, „pisica grasă a capitalistului”?

Cum ar fi o pisică grasă din Hong Kong.

Fuseseră invitate şi alte persoane oficiale; era singura femeie între şase bărbaţi. Afară se lăsase un ger de crăpau pietrele, dar casa, despre care Rostov îi povestise că a aparţinut înainte de Revoluţie unui finlandez, părea caldă şi primitoare. Blănuri de animale, printre care şi una de urs – Rostov se lăuda că el le-a împuşcat -ţineau loc de covoare. Scaunul lui Natalie era acoperit cu o blană dc lup. La sosire au fost aşteptaţi cu zakuski. S-au minunat de roşiile proaspete, adevărată minune în mijlocul iernii ruseşti. Rostov, îmbrăcat într-un costum sport franţuzesc, cu pantofi de sport în picioare i-a arătat casa, mândru mai ales de aparatul video Hitachi şi de o adevărată colecţie de casete.

— Vasili îmi aducea mereu casete. Privindu-le mai atent, Natalie descoperi că sunt serialele Dianei Darbee, Parmalee Canyon.

Bineînţeles că nu a scăpat prilejul de a-1 întreba despre Wallace, dar Rostov nu reacţiona când ea pomeni de perle, şi despre „celelalte probleme ale lui Wallace”. Aveau o întâlnire de afaceri, foarte importantă pentru ea şi încercă să-şi folosească avantajul.

Ce înseamnă şarada aceea cu pisica din Hong Kong? O întrebă economistul ministrului.

Este o metaforă folosită pentru a desemna oameni de afaceri chinezi, din Hong Kong, care încheie contracte Joint Ventures cu Republica Populară Chineză. Ei pun la dispoziţie tehnologia, maşinile şi instruiesc muncitorii. Acum, Republica Populară Chineză îşi extinde capitalul, construind în colaborare o fabrică, pe care la expirarea contractului cu partenerul străin, o vor exploata singuri.

În ce domeniu? Întrebă un tânăr, care părea foarte prietenos.

De exemplu, mecanica fină – ceasuri, componente electronice, materiale plastice. Şi haine de blană.

Natalie aşteptă. Bărbaţii o priveau. În cele din urmă, un reprezentant al Asociaţiei comercianţilor de blănuri spuse:

Habar nu aveam că în'China se fac haine de blană.

Încep să producă, cu ajutorul specialiştilor din Hong Kong. Aceştia, după cum ştiţi, au învăţat meseria de la manufacturierii americani.

Aţi vândut tehnologia de lucru? Întrebă economistul.

În comparaţie cu investitorii bancari americani care abia aşteptau să dea banii cu împrumut, ruşii o priveau de parcă şi-ar fi dat viaţa ca să-şi păstreze banii.

Noi facem afaceri pe plan mondial, răspunse Natalie, trecând peste disputa care se desfăşura în prezent între comercianţii de la New York. De exemplu, după Marele Război pentru apărarea patriei, crescătorii de nurci americani au vândut rasele cele mai bune Uniunii Sovietice. Astăzi „vindem' tehnologie. Din fericire, afacerea cu haine de blană a devenit din ce în ce mai profitabilă. Am pierdut mâna de lucru în America, dar am cucerit piaţa, încheie ea simţind cum i se strânge stomacul. Wallace ar fi fost în stare să divorţeze auzind-o vorbind ca un republican. Gândindu-se mai bine, Natalie continuă să atace, forţându-şi avantajul.

Aşadar, tovarăşul Rostov m-a invitat cu generozitate aici pentru a continua o discuţie interesantă, începută de noi doi la un dineu.

Mai multe perechi de ochi se întoarseră spre Rostov, care îşi înclină încântat capul şi încercă să glumească:

— Aveam de gând să fiu monden, dar doamna Nevski nu-mi dă nici o şansă.

Colegii ministrului râseră îndatoritor, iar Natalie continuă:

— Eu sunt proprietara firmei Cotillon Furs Limited, cel mai mare distribuitor de haine de blană din America. Deţin, de asemenea, câteva dintre cele mai renumite fabrici de confecţii şi sunt parteneră în multe altele. Am muncitori

care lucrează de aproape patruzeci de ani pentru soţul meu. Nu există în lume artizani mai buni şi haine mai rafinate, la un preţ mai accesibil, decât cele oferite de Cotillon.

Dacă făcea excepţie de datoriile pe care le avea, dacă uita că i-au îngheţat linia de credit, că o sâcâia problema materiei prime şi că blănării din New York o priveau cu scepticism, Natalie putea afirma că poseda o companie formidabilă, după privirile admirative ale ruşilor. Uniunea Sovietică este cel mai important furnizor de materie primă în comerţul cu blănuri. Zece milioane de blănuri de nurcă pe an şi multe altele, de animale sălbatice sau crescute în captivitate, dar mai ales cele mai fine blănuri de samur şi de râs. Şi totuşi, dacă o femeie din Rusia doreşte o haină de blană trebuie să şi-o cumpere din Europa şi vă asigur, nu este nici pe jumătate atât de bună ca o haină americană. Vi se pare corect?

Exportul este o problemă mult mai importantă decât luxul, punctă sobru contabilul rus. Rostov se întoarse spre Natalie să-i audă răspunsul.

Uniunea Sovietică exportă minereu de fier? Nu. Produce oţel, produse finite pentru uzul intern şi exportă oţel. Mi se pare ciudat că nu realizaţi ce beneficii aţi putea obţine din exportul de haine de blană.

Toţi o priveau interesaţi, aşteptând să vadă unde vrea să ajungă, curioşi să afle cum intenţiona să-şi materializeze scopurile.

Ce ne propui dumneata? Întrebă Rostov.

Vă propun o asociere de „pisici grase”, capitaliste şi comuniste. Propun un contract Joint Venture între Uniunea Sovietică şi Cotillon Furs.

Tânărul era pe punctul de a o asalta cu întrebări, dar Rostov şi contabilul îl opriră, făcându-i semn lui Natalie să continue.

— Eu voi aduce tehnologia, vă învăţ cum să lucraţi, vă ajut să organizaţi compartimentul de management, iar voi

plătiţi. Profitul îl împărţim.

Păreau cu toţii dispuşi să discute formarea acestei companii Dyoint Venchur. Doreau Knowhow* şi doreau tehnologhia de la Cotillon. Însă în momentul în care a trebuit să se ia în discuţie banii, toţi au devenit agitaţi, şi-au aprins ţigările, au privit în gol, au schimbat între ei priviri cu subînţeles. Natalie nu reuşea să-şi dea'seama unde a greşit. Abordase bine problema. Le plăcuse ideea. Probabil nu le-a plăcut persoana ei. Până şi Rostov o privea perplex, de parcă şi-ar fi dorit să nu fi organizat această întâlnire. Evident, el era şeful, dar oficialii de rangul său aveau datoria să realizeze ceva substanţial, aşa cum cerea noul climat instaurat de perestroika.

La început, Natalie a crezut că aveau reţineri să facă afaceri cu o femeie. Pentru că, într-adevăr, contabilul o întrebase nepoliticos:

Această companie, Cotillon Furs, este ceea ce numesc americanii „Firmă condusă de un bărbat”?

Mai corect ar fi „firmă condusă de o femeie”. Răspunsul ei era categoric, pentru că Wallace îi spusese de nenumărate ori că ruşii admiră forţa. Poate că se îndoiau de ea tocmai pentru că era singură. Aceeaşi problemă ca la New York. Oare cine avea încredere în ea?

După câteva momente de tăcere continuă:

* KNOW-HOW – a şti să faci programe de asistenţă în domeniul tehnic şi comercial acordate de ţările dezvoltate, ţărilor din estul Europei şi din alte zone ale lumii (n. tr.).

V-aş sugera să luăm o pauză, timp în care voi cere permisiunea să folosesc telefonul domnului Rostov. Aş dori să chem echipa cu care lucrez. Îi veţi cunoaşte personal şi o să constataţi că sunt oameni cu care vă va face plăcere să lucraţi.

Când îi putem întâlni pe aceşti menegheri?

Joi.

Toţi îl priviră pe contabil; acesta se uită la Rostov care, la rândul său, părea mohorât.

— Îh două zile? Bine. Acum vom servi ceaiul. Vă aşteptăm să terminaţi cu telefoanele.

Rostov a condus-o într-un salonaş. A vorbit ceva la un telefon verde, cu un ton categoric, dar tot a trebuit să aştepte câteva minute până a fost contactat de centralista pentru internaţional. Avusese suficient timp pentru a observa şiragul de perle de la gâtul ei sau a remarca semnul de cod, când Natalie 1-a întrebat de unde îşi poate cumpăra cercei cu perle. Şi totuşi, el nu reacţionase. În schimb, glumi pe seama anticului sistem telefonic din Rusia.

Aveţi telefon în maşină? /

Da. Este o mare economie de timp.

În timp ce răspundea, Natalie îşi mângâia perlele de la gât, în vreme ce Rostov, devenea din ce în ce mai nervos din cauza întâr-zierii. Când nu reuşi să se mai stăpânească, se răsti la operatoare precizându-i că e o convorbire pe linia de cod 73. În mai puţin de două secunde avea cale liberă.

— În sfârşit.

Se identifică pentru centralistă şi ceru convorbirea cu birourile firmei Cotillon.

— Sună! O anunţă el triumfător, întinzându-i receptorul şi părăsind încăperea cu un aer demn, care dorea să sugereze că procedează conform standardelor americane. Înainte însă o bătu uşor pe fund.

Nu-mi plac gesturile astea, îl repezi Natalie. Rostov ieşi, zâmbind nevinovat.

Joannie? Ce mai faci?

Bine. Încă nu ne-au tăiat telefonul.

Deşi reverberaţiile de pe linie arătau miile de kilometri distanţă, vocea caldă a lui Joannie îi dădu impresia că se află acasă, în birourile firmei sale. Pentru câteva secunde avu chiar senzaţia că simte mirosul de blană şi aroma cafelei din filtrul de cafea.

— Bine, ascultă-mă. Vreau ca Alex Moschos, bătrânul Irving şi Pete Kastoria să ajungă la Leningrad joi.

— Pete, maistrul din atelier? De ce?

— Pentru a discuta procesul de fabricaţie împreună cu reprezentanţii sovietici ai Ministerului de Comerţ.

— Procesul de fabricaţie?

Avem probleme cu materia primă?

— Da.

Nu stăm prea bine cu credibilitatea?

Categoric.

Şi atunci?

Mi se pare ciudat, Natalie. Ciudat.

— Spune-le să-şi ţină gura. Nu vreau să afle nimeni de această afacere. Sun-o pe Lynn Brown – spune-i că o voi căuta – şi mai spune-i să se pregătească cu toate datele contabile şi să ajungă aici joi. Să-şi aducă cel puţin un asistent bărbat – neapărat să fie bărbat – un bun negociator pentru detalii, bine îmbrăcat şi sigur de el.

— Trei meseriaşi, avocata şi un bărbat trăsnet. Mai doreşti ceva? Natalie raţiona febril. Pentru a-i impresiona pe ruşi avea nevoie de mai mulţi bărbaţi. Se gândi la Bill Malcom, era prea departe de Cotillon Furs; renunţă pentru că era în legătură cu Jervis. Îşi aduse aminte de fratele său şi se întrebă dacă mai ştia ruseşte. X

— Vorbeşte cu Michael Stuart. Ştia că Joannie, care preluase ani de zile convorbirile lui Wallace îşi imagina că linia este ascultată şi înţelegea de ce a spus ea Michael Stuart, în loc de fratele meu Mike. Spune-i că ruşii vor să-1 întâlnească pe directorul executiv al companiei Cotillon.

Stai puţin, Natalie.

O să se descurce. Am nevoie de un trup atletic aici, până joi.

Şi eu? Întrebă Joannie, uşor iritată.

Tu nu eşti un om de bani.

Pe mine nu mă promovezi?

Întrebarea fetei o trezi pe Natalie la realitate. Joannie Frye lucra la firma lor de la vârsta de şaptesprezece ani, de la absolvirea şcolii de management. Un titlu oficial ar fi plasat-o pe Joannie în funcţia pe care deja o îndeplinea –

asistent administrativ – ceea ce însemna coordonarea vânzărilor, a distribuţiilor şi a cumpărărilor.

Natalie luă o hotărâre pe care ar fi trebuit să o ia imediat după moartea lui Wallace.

— Tu eşti noul meu asistent operator, copartener. Imediat ce Cotillon va fi în siguranţă şi îmi va aparţine, vom renunţa la particula co, iar tu vei deveni asociat. Deocamdată eşti prea tânără să te ocupi de bănci.

Era pentru prima dată în cinci ani când Natalie o auzi pe Joannie mirându-se de ceva.

Natalie, nu ştiu ce să spun?

Să faci bine şi să angajezi un nou asistent administrativ pentru mine şi unul pentru tine.

Câtă vreme afacerea era abia la început şi Mike era angajat formal, promovarea lui Joannie i se păru cea mai corectă decizie. Natalie va încerca să se ridice deasupra problemelor mărunte şi să se comporte ca un adevărat proprietar, va căuta investitori interesaţi, va conduce compania aşa cum trebuia, protejând-o de hiene, când vor încerca să o sfâşie. Dar cel mai important lucru era faptul că firma Cotillon ieşise din inerţie.

— Mai discutăm la New York. Nu uita să-i trimiţi pe toţi la Pip-Pip să-şi comande cărţi de vizită. Ia bilete la un Concorde pentru Paris şi rezervă-le camere la hotel; vreau să ajungă aici odihniţi. De vize mă ocup eu. Încearcă să-1 prinzi pe Bill Malcom. Nu cumva să pierzi legătura cu mine. Este îngrozitor să vă sun de aici.

Avea noroc, Bill îşi lua micul dejun, în salonul firmei SM & H.

Un contract mixt de cincisprezece milioane, cu sovieticii, este suficient pentru a-mi mări capitalul?

Care-i afacerea?

Le dau maşini şi instructori. Ei fac fabrica, aduc muncitorii şi blănurile. Eu vând hainele.

Extraordinar. Cu cine te baţi dacă nu-şi respectă contractul?

Ştiam că asta ai să mă întrebi. Au legi noi. Îi pot da în I udecată. Dar Uniunea Sovietică şi-a onorat întotdeauna contractele.

Şi ce îi va opri să nu te naţionalizeze?

Interesul. Şi-ar închide porţile cu lumea occidentală pentru cel puţin douăzeci de ani de acum înainte.

Bill îi dădu dreptate.

Poţi folosi informaţia să-mi obţii câţiva investitori?

Dă-mi timp să discut cu oamenii.

— Repede. Am nevoie de nişte promisiuni reale, cât se poate de repede.

Puse receptorul în furcă. Afară, vântul împrăştia zăpada de pe crengile brazilor şi o ducea spre golful îngheţat. Iceboat*-ul parcă o chema. Simţea nevoia să-i ridice pânzele şi să se lase purtată de vânt, pe întinderile de gheaţă. Ar fi trebuit să fie mulţumită, dar se ghemui, cuprinsă de tristeţe: începea să îl piardă pe Wallace. ' îşi spuse că ea nu părăsise pe nimeni, ci fusese părăsită.

Pip făcea nişte cărţi de vizită grozave. Dar mai era cale lungă până când titlurile de pe ele vor însemna mai mult decât nişte cuvinte, până când planurile se vor transforma în bunuri de calitate, cumpărate şi vândute, până când îi va convinge pe ruşii din camera alăturată că firma Cotillon era reală.

Soarele după-amiezii cobora spre apus. Ridică din nou receptorul. Centralista îi spuse obraznic că circuitul transoceanic este aglomerat.

Sunt pe linia de cod 73, tovarăşă.

Da, tovarăşă. Imediat tovarăşă.

După zece minufe o auzi pe Diana Darbee mormăind somnoroasă.

— Cât naiba este ceasul?

— La Leningrad – trei. Ştii ce fac eu acum?

— Natalie? Sună-mă mâine dimineaţă.

Închei o afacere cu un rus care este îndrăgostit de serialul tău. Vocea Dianei se limpezi imediat.

Mai bine eu decât Joan Collins.

* Iceboat – ambarcaţiune cu pânze, folosită pe gheaţă (n. tr.).

— Revista People face un reportaj despre licitaţia de blănuri. Cred că au nevoie de o femeie frumoasă şi renumită cu care să-1 ilustreze. Mai bine tu, decât Joan Collins.

— Vrei să vin eu la Leningrad? Iarna?

— Am vorbit cu Artie şi-cum-îl-mai-cheamă. People are nevoie de ceva senzaţional.

După câteva secunde de tăcere, Diana spuse:

Cred că de data asta o las pe Joan. Natalie tresări.

Dar este o ocazie grozavă. Vor o fată frumoasă pe copertă.

Am fost pe copertă la People.

Niciodată unei reviste nu-i ajung copertele. O să-mi mulţumeşti pentru serviciu.

Tu spui serviciu, iar eu văd un adevărat fiasco.

Ai ceva de pierdut?

Las-o baltă, scumpo. Diana nu merge în Rusia ca să se facă de râs.

Cum adică?

În acest moment, cele mai interesante noutăţi sunt cele politice. Toate revistele vor pune pe copertă un rus cu frunte lată, nu pe Diana. Şi Diana va rămâne neobservată, va îngheţa de frig, udă la picioare.

Natalie intui teama continuă a Dianei că numele ei va fi antrenat într-un proces, dacă poliţia va aresta o „blondă”.

— Diana. Natalie se pregătea să-i spună că are nevoie de ea, dar nu era tocmai modul potrivit de a o aborda când starul făcea afaceri. Ai încredere în mine de data asta. Mă aflu la locul faptei, ruşii sunt ocupaţi cu vizita lui Gorbaciov. El va ajunge la New York de Ziua valentinelor. Ruşii ar face orice pentru publicitate. M-au rugat pe mine, pentru că negociez cu ei o afacere foarte profitabilă. Poţi câştiga şi tu ceva.

Rezistenţa Dianei se simţea chiar şi prin satelit.

Hai să îţi spun în termeni pe care să-i înţelegi tu, insistă Natalie. Ruşii sunt în stare să facă lucruri, care li se par anormale, cu toţi străinii care le pot ajuta economia. Eu îi pot ajuta. Tu mă ajuţi pe mine, deci îi ajuţi pe ei. Obţii publicitate la People.

Şi ce obţine Natalie? Se alintă Diana.

Devine bogată.

Am să mă gândesc.

Nu pot face nici o mişcare până îmi spui da.

Sună-mă mâine.

Vreau să te văd fotografiată în haina mea de râs. Dacă îmi spui da, acum, haina mea îţi aparţine.

— Da!

Rostov băgă capul pe uşă.

Cum te-ai descurcat cu telefoanele?

Nici o problemă. Cu condiţia ca ministerul dumitale să asigure câteva vize.

Încântat. Ministrul rus părea puţin surprins, dar uşurat.

Toată echipa soseşte joi, via Paris. Vineri este ultima zi de licitaţie. Presupunând că totul va merge bine, vom obţine o publicitate excelentă dacă anunţul preliminar îl facem public o dată cu plecarea tovarăşului Gorbaciov în turneul american.

Nu sunt sigur că ne putem mişca atât de repede, obiectă Rostov. Astăzi este marţi.

Dar turneul ne oferă o şansă teribilă.

Ce vrei să spui?

Gorbaciov promovează cooperarea economică. Compania noastră mixtă nu va face decât să-i ofere o dovadă reală. De fapt,. Se avântă ea cu îndrăzneală. ar fi minunat dacă am reuşi să-1 convingem să viziteze vineri Palatul blănurilor, în drum spre New York.

Un gând perfid nu-i dădea pace: până sâmbătă, dacă „milionarii” reuşeau, Gorbaciov devenea un exilat.

Rusul o privea cu gura căscată. Natalie era foarte concentrată.

— Dacă noi încheiem afacerea, el devine credibil pe plan mondial.

Rostov începu să râdă, mirat de îndrăzneala femeii din faţa sa.

Cred că programul lui este deja stabilit.

Eu cred că va primi foarte bine sprijinul pe care i-1 putem oferi noi. Ce-ar putea cere mai mult decât un contract de parteneriat sovieto-american, în ziua când pleacă în America?

Rostov o privi aproape îndurerat.

Colaborarea asta între „pisici grase” este foarte complexă.

Ar mai fi un motiv pentru a face anunţul preliminar vineri, contraatacă Natalie, accentuând cuvântul „preliminar”. Diana Darbee va fi lângă mine la conferinţa de presă finală.

Minunat.

Vom avea reporterii de la revista People la dispoziţie. Boje moi! Nu mi-ar plăcea deloc să pierd publicitatea. Nu trebuie să uităm că scopul final al unei afaceri de genul acesta este să vindem cât mai multe haine.

Sper că o pot întâlni şi eu.

Bineînţeles.

Dar, ca să fiu cinstit, tot nu înţeleg de ce să ne grăbim cu un asemenea anunţ preliminar. Sunt atât de multe detalii de pus la punct, chiar tu ai spus. Multe lucruri depind de altele, şi mai multe. Nu-i aşa? Eu propun să stabilim totul până în iulie, la, următoarea licitaţie de blănuri.

Au argumentat pro şi contra, dar rusul a refuzat cu încăpă-ţânare. Rostov nu era un om de modă veche, un birocrat conservator şi, totuşi, i se opunea exact ca unul care avea sarcina de a obstruc-ţiona afacerile. Asta nu reuşea Natalie să înţeleagă. Rostov încheiase a faceri în America. Ştia că mişcările se fac rapid şi totuşi se încăpă-ţâna să tergiverseze.

Încercă să se pună în locul lui. După prima discuţie cu siguranţă. Că ar fi verificat firma Cotillon prin câţiva blănari din New York, prezenţi la licitaţie. Poate că unii i-au şi spus

că i s-a îngheţat creditul bancar. Însemna că el ştia – dacă nu făcea acum afacerea, în iulie viitor Cotillon nu va mai fi a ei.

Şochează-i prin adevăr. Acesta era laitmotivul discuţiilor pe care le avea cu Wallace.

Tovarăşe Rostov, înainte de a ne alătura echipei dumitale, trebuie să îţi mai comunic un motiv pentru care trebuie să grăbim înţelegerea dintre noi.

Încă nu există nici o înţelegere.

— Dumneata ai competenţa.

— Ah?

Un blănar coreean, susţinut de o bancă foarte bogată, încearcă să preia firma Cotillon. Îmi vor magazinele. Fac presiuni foarte mari asupra mea. Nu ştiu cât le voi mai putea ţine piept.

Noi nu suntem genul de oameni care facem afaceri cu ochii închişi, răspunse Rostov, opac, dar Natalie simţi că a obţinut un avantaj.

Vladimir, în America nu există decât un singur Cotillon Furs. Nimeni nu mai are o asemenea reţea de vânzare. Eu îţi ofer o şansă cu care nu te întâlneşti decât o dată.

— Îmi oferi o şansă să îţi salvez compania.

— Cineva tot o va face. Te prefer pe tine. Se întoarse şi îl lăsă să rumege cuvintele.

Rostov tăcu o vreme, apoi se apropie de ea şi o prinse de mijloc. Natalie rămase ţeapănă. Într-adevăr, Vladimir Rostov era omul care se lăuda că este. Motivaţiile lui nu aveau nici o legătură cu reţeaua de spionaj a lui Wallace Nevski sau cu complotul „milionarilor”. Rostov interpretă nemişcarea ei drept semn de acceptare şi îi prinse sânii în palme.

— Da-mi drumul!

Îl împinse cu umărul. Rostov făcu un pas înapoi, îi zâmbi şi o întrebă:

Nu aveţi voi americanii obiceiul de a uda afacerile pentru ca ele să meargă?

Tovarăşe Rostov, ai încheiat suficient de multe afaceri în America, pentru a şti cum sunt udate.

— Rostov îşi privi ceasul. Cele câteva gene de scoţianca presbite-riană, moştenite de Natalie, îi încordară atenţia. Mita era exact domeniul în care omul acesta va fi extrem de dezamăgit.

— Acel Wallace Nevski, pe care l-am cunoscut eu, mi-ar fi adus dovezi de încredere înainte de a încheia o afacere. Vechiul meu prieten este mort, aşa că eu nu îl voi dezonora.

Se apropie de ea cu braţele întinse, zâmbindu-i încrezător. Natalie simţi că o părăseşte curajul. Nu-1 putea opri decât cu riscul de a-şi rata afacerea. Cu un zâmbet cochet – unicul ei zâmbet cochet – îi spuse:

— Eu şi Wallace am aşteptat multe luni după ce am încheiat contractul.

— Vasili? I-ai rezistat lui Vasili? Este ca şi cum un taur ar rezista eşarfei roşii fluturate de toreador.

— Am aşteptat.

La insistenţa ta.

Amândoi am simţit la fel.

— De ce? |

Natalie îi întoarse din nou spatele şi privi spre apusul de soare care dădea zăpezii nuanţe violete.

— Dintr-un singur motiv. Wallace era un foarte bun om de afaceri. Amândoi am riscat totul pentru a lansa firma Cotillon.

Tăcu până când Rostov o întrebă: f – Şi care ar fi alt motiv?

— Amândoi am bănuit că eram îndrăgostiţi, poate chiar din prima clipă când ne-am întâlnit. Era un sentiment nerostit, dar real. Amândoi ştiam că avem tot timpul. Se întoarse spre Rostov şi-1 ţintui cu privirea. Am fost colegi înainte de a fi amanţi.

Expresia de pe faţa lui Rostov demonstra că a înţeles.

— Tovarăşi, şopti el clătinând trist din cap, înfundându-şi mâinile în buzunare. Ştiu. Vasili mi-a povestit. Am ieşit împreună şi el s-a îmbătat, dar nu 1-a prea ajutat. Ei, dar ne

aşteaptă ceilalţi. Hai să mergem să le spunem ce ai vorbit la telefon.

Dintr-un impuls care nu îi era tocmai caracteristic, Natalie întinse o mână şi-i mângâie obrazul.

— Mulţumesc. Eşti foarte înţelegător. Rostov se lumină imediat la faţă.

— Dacă vrei, poţi să rămâi aici peste noapte.

— Şi cum a fost prânzul la vila lui Rostov? O întâmpină Ivan Starkov. O aştepta în sala de recepţii a Institutului de studii americane, care ocupa o clădire foarte frumoasă, pe malul râului, nu departe de hotelul lui Natalie.

— Nu există secrete în Uniunea Sovietică? Zâmbi Natalie strân-gându-i mâna.

Foarte puţine, când este vorba de intrigi internaţionale.

— Ce fel de intrigi? Dar Starkov nu-i răspunse.

— Studenţii mei aşteaptă cu nerăbdare să culeagă din perlele înţelepciunii dumitale.

Natalie îl privi insistent, dar Starkov începuse deja să urce scara de marmură, spre sala unde aşteptau înţelepţii institutului, aşezaţi la o masă lungă pe care erau etalate gustări americane.

Natalie exclamă uimită când văzu pizza, pui prăjit şi hambur-geri, în ambalajul lor original.

De unde aţi luat astea? Starkov zâmbi.

Am prieteni care călătoresc.

Colegii lui păreau nişte academicieni ramoliţi, cu lentile groase la ochelari şi haine uzate în coate. Cei tineri aveau mustaţă. Femeile erau discret machiate, îmbrăcate în rochii sobre. Îi aminteau de participanţii la seminariile tatălui său, cu singura diferenţă că aici, la Leningrad, pe ea o studiau ca pe un fluture prins într-un bold, pentru a fi analizat. -

— Dobrîi den, îi salută ea.

În engleză, vă rog, interveni Starkov. Nu putem studia America fără limba engleză. Este ca şi cum voi aţi mânca pizza fără chili. Privi încet în jurul mesei până când unul din cei prezenţi îşi adună curajul şi-1 corectă.

Origan, tovarăşe profesor.

Ah, da. În engleză, vă rog, doamnă Nevski.

Foarte bine. Bună ziua. Dacă sunteţi familiarizaţi cu afacerile mele măcar pe jumătate, tovarăşe Starkov, înseamnă că vă pot spune puţine lucruri noi. De aceea, am hotărât să discutăm despre investiţiile bancare de care m-am ocupat anterior.

Starkov dădu cuvântul unei femei care ridicase imediat mâna.

Ne întrebăm, cum reuşeşte o bancă americană să protejeze banii unui blănar care are datorii foarte mari?

Îmi imaginez că tovarăşul Starkov v-a explicat deja mecanismul creditărilor.

Starkov zâmbea inocent, de parcă nu ar fi ştiut nimic despre zilele când biroul lui de la KGB nu era altceva decât biroul de credit, cumpărat la Washington D. C. Natalie spuse că băncile nu avansează bani lichizi, ci preferă să plătească facturile din sumele obţinute din vânzări.

Practic, ei nu au nevoie de aceste bunuri, dar îşi extind acţiunea asupra lor pentru că toată lumea trebuie să fie onestă.

Ce pedepse se dau pentru lipsă de onestitate?

Eşecul, lipsa de credibilitate în afaceri, dacă eşti prins cu minciuna.

Starkov zâmbi.

Ne puteţi descrie procesul de luare a deciziilor într-un par-teneriat atât de restrâns cum este Cotillon Furs? Şi cum se împarte puterea?

O, Doamne. L-am avut partener pe propriul meu soţ, lucru care era complicat şi simplu în acelaşi timp. Dacă aveam o problemă, lucram pe principiul de diviziune a răspunderilor. Fiecare dintre noi avea o anumită responsabilitate. Am fost precauţi, mai ales la început. Acum, firma s-a mărit şi avem nevoie de un sistem de conducere, dar uneori aceste sisteme devin adevărate capcane.

Putem prelua de la voi lucruri pe care să le aplicăm în Perestroika şi în Accelerare?

Când este vorba de accelerarea ritmului de creştere, ţările noastre par să se afle în aceeaşi barcă. Ambele sisteme economice sunt demodate şi intră în concurenţă cu noile economii din Japonia sau Coreea. Şi noi suntem traşi înapoi de ideea de planificare centralizată. Este bine să continui pe tema aceasta, tovarăşe Starkov?

Glasnost-este o ferestruică spre casa noastră, spuse Starkov cu mândrie. Nimeni nu cenzurează acest institut.

Statele Unite au rămas prizoniere ale unui anumit mod de planificare centralizată. Corporaţiile noastre mari se mişcă la fel dc greoi ca şi birocraţia sovietică. Nu se pot adapta la schimbările cerute de piaţă. Ştie cineva dintre dumneavoastră ce s-a întâmplat cu General Motors?

Douăzeci de mâini se ridicară rapid. Bineînţeles că toată lumea ştia că General Motors pierduse jumătate din piaţa de maşini americane.

— Nu i-am ascultat pe inginerii noştri, continuă Natalie. Şi nu i-am mai respectat. Cei mai buni, cei mai inteligenţi tineri au devenit bancheri, deci le-am irosit talentul. Japonezii, însă, şi-au ascultat inginerii, şi-au construit maşini performante, aparatură electronică mai bună. Se repetă mereu că dacă o gospodină americană va vedea o maşină de spălat automată japoneză, toţi producătorii de asemenea aparate din America vor da faliment. Dar nici voi nu-i ascultaţi pe inginerii voştri. Nici voi nu faceţi efortul de a redistribui centrul de greutate în sistem. Există un fel de dezaprobare comunistă a micului proprietar. Fie că vă place, fie că nu, acest mic proprietar este omul la care duc toate firele. Ce lecţie puteţi învăţa de la Statele Unite? Studiaţi în mod serios problema desfacerii de bunuri şi plecaţi-vă urechea la ceea ce spun inginerii. Nu condamnaţi muncitorii pentru că nu merge linia de asamblare, dacă aceasta a fost prost proiectată.

Frumoasă trecere în revistă, o complimentă Starkov, în timp ce luau ceaiul în biroul lui. Deşi speram că te vei opri la exemple mai concrete.

Voi mai veni aici.

Oh?

Sper să leg nişte prietenii în Rusia. Duse mâna la ureche şi scoase un cercel. Vă rog să mă iertaţi. Wallace mi-a dat cadou aceste perle. Nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Sunt foarte grele şi uneori nu le mai suport.

Starkov se ridică brusc în picioare.

— Mă tem că nu mai am timp disponibil. Am să vă conduc. Uluită, Natalie îşi prinse la repezeală cercelul. Starkov o urmă pe hol unde o ajută să se îmbrace. Când fu sigur că nu îl aude nimeni o întrebă:

Pot să vă dau un sfat?

Desigur.

Nu călcaţi pe urmele soţului dumneavoastră.

Natalie uită tot ce auzise despre Starkov şi-1 prinse de mână.

— Sunteţi.

Starkov se eliberă cu un gest brusc şi privi neliniştit spre femeia de la garderobă.

Poate că sunteţi îndemânatică în afaceri, dar nu veţi supravieţui niciodată în jocul lui Nevski.

Ce spuneţi?

Noi ruşii avem o zicală: „Ce ai în inimă ţi se citeşte pe faţă”.

Şi ce mi se citeşte pe faţă?

Îndoiala.

Ce-ar trebui să fac?

Nimic. Starkov o conduse spre uşă, i-o deschise, dar rămase în hol.

Staţi puţin. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

Încântat, răspunse Starkov sarcastic. Vă aştept la licitaţia din vară. Vorbim în iulie. Dacă veţi mai fi în viaţă.

Dar aţi spus că nu l-aţi cunoscut pe soţul meu.

Nu mi-a plăcut compania în care eram. Şi nu vreau să discut despre el acum. Avertismentul pe care vi-1 dau este ultimul dar pe care i-1 ofer lui, ultima perlă de înţelepciune.

Vă rog, şopti ea. Ajutaţi-mă să îi găsesc prietenii.

Dacă Wallace Nevski nu a ştiut care îi sunt prietenii, cum o să ştiţi dumneavoastră?

Pe trotuar, la capătul scărilor Institutului de studii americane, lcningrădenii, în drumul lor spre casă, se adunaseră cu sacoşele pregătite, în jurul unui camion, care vindea bucăţi de carne congelată. Natalie trecu împleticindu-se printre oamenii care stăteau la coadă şi, în mod automat, întoarse capul să vadă cine o urmăreşte. Un obicei care îi intrase în sânge în numai cinci zile. Se părea că nu o mai urmăreşte nimeni, fapt care, în situaţia dată, reprezenta o adevărată insultă: hotărâseră, deci, că ea nu constituia o problemă, îi ardeau obrajii, nu atât din pricina frigului, cât din cauza stânjenelii pe care o simţea. Starkov o expediase; era un gest lipsit de consideraţie, ca atunci când opreşti maşina şi cobori să arunci din drum o broască ţestoasă care te deranjează. Un gest de amabilitate, în amintirea unui vechi prieten, gândi ea cu amară ironie.

Natalie se întoarse din drum şi porni ca un vârtej printre oamenii aşezaţi la coadă până sus, pe treptele institutului. Bătrâna de la garderobă încercă să o oprească. Natalie trecu pe lângă ea şi ceru cu voce tare să îl vadă din nou pe Starkov. Acesta apăru în capătul scării de marmură şi, iritat, începu să coboare treptele.

Cine 1-a trădat pe soţul meu? Întrebă ea în engleză.

Noapte bună, doamnă Nevski.

Ai recunoscut că a fost trădat. Cine a făcut-o?

Noapte bună!

Dacă dumneata nu vrei să mă ajuţi, voi găsi pe altcineva.

Bine, caută-1 pe acel „altcineva”.

Se numeşte Valeri Kiricenko. Starkov păli în mod vizibil.

Nu cunosc această problemă.

Este un ofiţer de rang înalt în KGB. Nu-ţi sună clopoţelul?

Să ceri ajutor de la KGB este periculos, dacă nu chiar fatal.

Voi fi în siguranţă. Nu-ţi face griji. Voi merge la el înarmată cu adevărul, aşa cum este el, nedeformat!

Ce adevăr?

Tot ce ştiu eu! Îi voi spune că în timp ce încercam să descopăr cine 1-a ucis pe soţul meu, am aflat că el conducea o reţea de spionaj în Uniunea Sovietică şi cerceta o conspiraţie care dorea să-1 înlăture pe Gorbaciov, căreia el i-a dat numele de cod – este un cuvânt în branşă, nu?

— I-a dat numele de cod „Complotul milionarilor". Îi voi spune lui Kiricenko despre faptul că soţul meu îi suspecta pe mareşalul Viktor Lapşin şi pe fiul lui Aleksandr, ca fiind liderii complotului. Şi, îi voi mai spune că, pe măsură ce eu aflam mai multe lucruri despre complot, un anume milionar, Jefferson Jervis, făcea presiuni asupra mea pentru a mă opri să mai pun întrebări. Şi, în sfârşit, îi voi spune că soţul meu a obţinut o bandă înregistrată, cu care intenţiona să-i şantajeze pe complotişti, pentru a opri lovitura de stat, programată pentru Ziua valentinelor. Şi asta este sâmbătă, tovarăşe – când Gorbaciov trebuie să se afle la New York. Am uitat ceva? Starkov era alb ca varul.

— Femeie nebună ce eşti!

Nu sunt nebună. Uitându-mă la tine îmi dau seama că ţi-am spus lucruri pe care nici tu nu le ştiai.

Femeie nebună! Nu-ţi dai seama că vei distruge tot ce a realizat soţul tău? Vei detona butoiul cu pulbere din Rusia.

— Nu dau doi bani pe butoiul vostru cu pulbere!

Starkov o privea uluit, incapabil să facă o mişcare. Era atât de şocat, încât Natalie ar fi jurat că nu va încerca să o intimideze. Şi, într-adevăr, bătrânul încercă să o abordeze sentimental:

Dar Vasili a murit încercând să apere.

Vasili a fost ucis, tună Natalie. Cine 1-a trădat?

Nu ştiu.

Nu mă mulţumeşte răspunsul dumitale.

Dar, nu ştiu!

— Dumneata îi cunoşteai reţeaua, îi cunoşteai sursele de informaţie. Starkov încercă să protesteze, dar ea îl întrerupse cu un gest categoric. N-ai de ales. Trebuie să mă ajuţi.

Înfrânt, Starkov lăsă capul în piept.

— Trebuie să facem o plimbare. În rusă, spuse cu voce tare: vino la mine în birou.

Din birou, o conduse pe o scară de piatră, care ducea într-o pivniţă. Din zidul acestuia, o uşă dădea în stradă. Bătrânul verifică strada, apoi îi făcu semn să îl urmeze. Dădură colţul clădirii şi se pierdură în mulţime.

— Ia-mă de braţ. Aşa o să pară că eşti fiica mea.

Porniră pe Nevski, spre clădirea Amiralităţii, scăldată în lumină. Instinctul îi spunea că bătrânul acesta va face tot ce va putea pentru ea, dacă îl va aborda cu un ton mai blând.

— De ce ai lucrat pentru Vasili?

Starkov ridică privirea, zâmbind trist.

După ani şi ani în care nu ani făcut altceva decât să studiez Vestul, am înţeles că ne îndreptăm în mod natural spre o lume economică unică. Devotamentul cu care Vasili aduna informaţiile era singura noastră speranţă de a ajunge acolo. Am hotărât să-mi petrec anii de pensie ajutându-1 pe el să prevină accidente de un anume gen.

Îl cunoşti pe Kiricenko?

Boje moi! Bineînţeles. Ar fi în stare să-şi tortureze mama în numele Perestroikăi.

Cine este prietena lui?

Nu ştiu să existe vreo femeie cu asemenea gusturi.

Se numeşte Dina. Este şi prietena generalului Lapşin.

Aceeaşi femeie?

Eu bănuiesc că ea îl supraveghează pe Kiricenko şi face jocul „milionarilor”.

Chipul lui Starkov se lumină.

Ai lucrat excelent pentru o amatoare în domeniu.

Mulţumesc. Am fost ajutată. Dar am ajuns într-un punct mort. Femeia 1-a împuşcat pe Vasili pentru a-1 împiedica să folosească banda înregistrată. Vreau să aflu cine i-a spus că această bandă este la Vasili. Cine 1-a trădat?

Bătrânul cântări întrebarea, dând din cap de parcă şi-ar fi aprobat nişte raţionamente.

Am aflat că atunci când l-ai cunoscut pe mareşalul Lapşin, la Kremlin, admirai un tablou al unui pictor de-al nostru – Levitan.

Pe cine supravegheai, pe el sau pe mine?

La Ermitaj avem câteva tablouri remarcabile semnate Levitan. Trebuie neapărat să mergi să le vezi. Muzeul se deschide la ora zece dimineaţa. Acolo, ai şansa să întâlneşti un prieten de-al Dinei şi, dacă îi arăţi perlele, s-ar putea să vrea să-ţi vorbească.

Am terminat cu pumnalele şi mantiile medievale. Ai să mă ajuţi dumneata.

Tot ce ştiu este că acest bărbat a cunoscut-o într-o vreme.

Nu dumneata conduceai reţeaua lui Vasili?

Vasili îşi conducea singur reţeaua. Eu sunt doar un pion.

Şi atunci, cine îl va înlocui? Starkov îi zâmbi într-un mod ciudat.

Nu prea suntem asaltaţi cu cereri de ocupare a locului vacant.

Bine. Mai pot veni la dumneata dacă am nevoie de ajutor?

— Nu ţi-aş recomanda. Camionul acela cu carne parchează în faţa institutului meu de o săptămână. Iar mâine, trebuie să plec la Moscova, pentru a doua întrevedere cu Kiricenko. Cred că îmi va da de lucru pentru câteva zile.

— Kiricenko ştie?

— Nu. Nu despre reţeaua lui Vasili. Vasili a lucrat atât de bine când s-a infiltrat în reţeaua „milionarilor”, încât Kiricenko crede că este de-al lor. N-a simţit nimic, iar eu mă străduiesc să-1 menţin în această stare. Îi suspectează pe câţiva din grupul nostru. Am aranjat să stăm la aceeaşi

masă la primul dineu şi te-am invitat să vorbeşti studenţilor mei, dar mai mult de atât nu îndrăznesc. Înţelegi?

Îmi sugerezi că întâlnirile noastre sunt periculoase?

Foarte.

Ce ţi-ar putea face Kiricenko?

— Ah, pentru moment sunt în siguranţă, nu are nici o dovadă. Mi-am servit mult timp ţara. Şi va trebui să-mi dea drumul până vineri, pentru că Gorbaciov se opreşte la institut pentru un briefing, înainte de a pleca în America. Fără o dovadă concretă, Kiricenko este obligat să se abţină de la presiuni. În ce te priveşte, nimeni nu-1 opreşte să facă ce vrea.

— Încerci să mă înspăimânţi?

— Aş prefera să te văd într-un avion, în drum spre casă. Te-ai descurcat bine, dar tot o amatoare rămâi.

Rostov este de-al nostru?

De-al nostru?

— Adică. Din grupul lui Vasili. Starkov oftă.

— Rostov nu te poate ajuta. Vasili îl folosea pentru informaţii şi relaţii din sfera lui de putere, dar nu în mod direct. El este ceea ce numeşte cu nevinovăţie, un bizniymin deghizat în ministru.

Natalie se opri la intersecţia cu strada Gogol. Hotelul ei era după colţ. Îi întinse mâna.

Am să-1 vizitez pe prietenul dumitale de Ia Ermitaj. Mâine. Noroc la Moscova. Mai vorbim după ce te întorci. Vom compara informaţiile şi vom discuta mutarea următoare. Ah, apropo, nu mi-ai spus celălalt nume al Dinei.

Dina Feodorovna Golovkin, îi spuse Natalie lui Finny, la telefon. Îşi pregătea cada să facă o baie când, îi trecu prin minte că n-ar strica să afle ceva în plus în legătură cu subiectul întâlnirii de la Ermitaj. Afară era frig şi întuneric. Îşi propuse să comande cina în cameră şi să se culce devreme.

Ah, da! Exclamă însărcinatul cu afaceri. Îmi pare rău că nu am avut timp să te mai sun în legătură cu acest subiect.

— Cine este femeia?

— Tatăl ei, a fost mareşalul Golovkin, ministrul Apărării aeriene; a murit într-un accident de elicopter.

— Accident de elicopter?

— Mda. Un fel de ironie a soartei, nu? S-a defectat ceva şi s-au prăbuşit. Ţin minte, pentru că am fost bombardaţi cu întrebări de la Washington: „Ce s-a întâmplat?" „A fost într-adevăr un accident?"

— Şi a fost?

— Absolut. Un simplu accident. Dar toată lumea dorea să se convingă. Până şi Casa Albă s-a informat.

Apa din cadă se răcise până reuşise ea să-1 prindă pe Finny la telefon. Scoase dopul şi încercă duşul. Culmea, duşul funcţiona şi apa era fierbinte, o adevărată binecuvântare pe frigul de la Leningrad.

Se gândea la Wallace, şi trăia un sentiment de triumf, exact cum avusese el ultima dată când au făcut dragoste pe iaht, cu atâta pasiune. Era foarte mândră de felul în care îl abordase pe Starkov. L-a convins pe bătrânul rus că merită să fie ajutată. Se descurcase destul de bine pentru o amatoare. Dar, fără înregistrarea lui Wallace, speranţa ei era omul pe care Starkov îl numise „prietenul Dinei".

Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul că tatăl Dinei a fost şeful „milionarilor", aceeaşi persoană despre care Greg îi povestise că a sfârşit într-un tragic accident, din cauza unui aparat „învechit". Finny i-a promis că îi va trimite o fişă biografică. Natalie trase perdeaua şi ieşi de sub duş; întinse mâna după prosop, dar nu-şi termină gestul. Cineva intrase în baie şi scrisese patru seturi de cifre de cod pe oglinda aburită.

Se înfăşură cu prosopul, fugi în dormitor, apoi în salon, dar nu găsi pe nimeni. Îşi aminti că a lăsat deschisă uşa băii şi aburul se evapora cu repeziciune de pe oglindă. Scrise din nou numerele cu rujul de buze, scoase repede cartea de cod Perla şi o deschise cu mâinile tremurânde.

Pagina 149, rândul 7, cuvântul 1, era eu.

241, 16, 7, era vreau.

347,2, 1, era trupul.

— Tău este ultimul cuvânt, spuse Greg, ieşind zâmbitor din dulapul de haine, înfăşurat cu un prosop identic.

O fulgerară două gânduri deodată: îi făcea plăcere să-l vadă şi cum a aflat el de cartea de cod Perla?

— Nu aveai de unde şti.

Greg o opri cu un semn de „atenţie”, arătându-i spre ureche. Natalie se apropie de el. Greg o îmbrăţişa cu căldură. Ea îi şopti:

Ai spus că nu ştii ce carte de cod foloseau.

Ei bine, acum ai aflat că ştiu.

Dar mi-ai spus că Wallace nu ţi-a comunicat nimic.

Draga mea, din cele patru cărţi de pe noptiera ta, una este Perla, cu coperta unei cărţi de Ludlum. Nimic din ceea ce s-a întâmplat în tren nu mi-a sugerat că ai fi omul care citeşte Perla în secret, aşa că am tras concluziile de rigoare. Mai ţii minte? Mi-ai spus totuşi că există o carte de cod.

Ai dreptate. Ţi-am spus.

Spune-mi că-ţi pare bine că mă vezi.

Îmi pare rău. Sunt de fapt uluită. Credeam că eşti la Moscova.

Spune-mi că şi tu doreşti trupul meu.

— Ce cauţi aici?

— L-am sunat pe Leo Margulies de la Moscova. Mi-a spus că nu te-a prea văzut şi m-a pus pe gânduri; mai mult, m-a îngrijorat compania în care te învârţi.

— Greg, nu vreau să vorbim despre asta. Te rog.

— Am rezervat două locuri la Air France, pentru mâine. M-am gândit că nu ne-ar strica să ne pierdem în Paris vreo două zile. Ne plimbăm, mâncăm bine şi ne cunoaştem şi mai bine. Dacă va fi prea frig, putem lua trenul spre Marsilia.

— Nu pot pleca.

Greg luă ceasul ei de pe măsuţa de toaletă.

— Bine, vorbim mai târziu. Acum avem o întâlnire.

— Eu rămân la Leningrad, repetă ea cu o undă de enervare în glas.

Îi povesti că trebuie să aştepte echipa de manageri de la Cotillon, care urma să ajungă joi, dar se opri brusc. La urma urmei vărul ei lucra pentru Jefferson Jervis, nu?

— Ce întâlnire?

— Te duc la o întrunire a mişcării Pamiat. Îmbracă-te şi lasă-ţi inteligenţa în seiful hotelului.

De ce?

Vei vedea.

La intrarea laterală a Muzeului de artă trecură printr-un amestec moale de noroi şi zăpadă. La sugestia lui Greg, Natalie îşi pusese pe cap un batic din lână şi arăta ca o babuşca. El găsise, nu se ştie de unde, nişte haine ponosite. Arătau ca un cuplu de îndrăgostiţi. Se amestecară în mulţimea eterogenă de tineri, bătrâni şi oameni de vârstă mijlocie care umplea până la refuz sala de recenzii a muzeului.

Pe scena goală, erau aşezate două televizoare şi un aparat video. Ecranele afişau un slogan: Ce înseamnă Rusia pentru noi. Două-trei sute de oameni se înghesuiau în sală. Se strecurară pnntre cei prezenţi şi se rezemară de un perete. La un moment dat, sala începu să aplaude un bărbat care ieşise pe scenă. Acesta, îmbrăcat într-un costum de lână, cu cămaşă şi cravată negre, se lansă într-un discurs pe care Natalie îl găsi de-a dreptul îndrăzneţ, dar şi aerian prin teoriile pe care le susţinea.

— Lenin, spunea bărbatul, avea trei copii din Cărţile înţelepţilor din Sion. Natalie îl privi pe Greg. Naziştii folosiseră această carte împotriva evreilor.

— Pură ficţiune, îi şopti Greg. Falsificată de Ohrana ţarului. Un bărbat se întoarse spre ei şi îi privi insistent. Greg îi apăsă uşor mâna şi ea tăcu, în timp ce oratorul continua peroraţia pe tema conspiraţiei evreilor care doreau să întoarcă întreaga lume împotriva Rusiei. Între ei, spunea el, existau birocraţi şi membri ai partidului

comunist, chjar şi membri din staff-ul lui Gorbaciov. Omul îl denunţă apoi pe consilierul lui Gorbaciov, care dorea să stabilească, prin vizita în Statele Unite, un adevărat „arc sionist”. Cultura rusă era distrusă în mod sistematic, copiii erau corupţi, soţiile şi fiicele ruşilor se destrăbălau. Metroul din Moscova a făcut parte din planul sionist al lui Troţky de a planta dinamită în subteranele oraşului.

Natalie privi în jurul ei. Din loc în loc era câte un poliţist, dar nimeni nu încerca să întrerupă întrunirea, nici chiar când Gorbaciov deveni ţinta focurilor încrucişate.

Ce pot face patrioţii ruşi tradiţionalişti pentru a salva ţara?

Să ne întoarcem la rădăcinile noastre, se auzi răspunsul.

Gata, încep, spuse Greg.

Pe ecranele televizoarelor începu să se deruleze un film de o calitate tehnică excelentă, despre viaţa rurală din Rusia. Aparatul de filmat trecea în revistă satele părăsite şi furnicarul din oraşe, se comenta despre distrugerea familiei şi pierderea valorilor de bază pe care numai pământul le poate da. Tema lui Lapşin din timpul plimbării cu elicopterul, îşi aminti Natalie. Pe ecran apăru imaginea unui sat prosper. Copiii se jucau în ţărână, iar ţăranii îşi vedeau zâmbitori de treburi. În mijlocul lor apăru un soldat. De fapt, un ofiţer cu stele pe umeri şi pieptul plin de medalii. Un oftat străbătu sala. Evident, îl cunoşteau. Într-adevăr, publicul aşteptă cu sufletul la gură, pe măsură ce camera se focaliza pe obrajii rigizi şi ochii negri ai generalului Aleksandr Lapşin.

Lapşin! Exclamă Natalie.

Nu mai spune!

Ştiai, şopti din nou Natalie.

Ascultă puţin. Cred că te interesează ceva.

Lapşin vorbea rar, meditativ, repetând idei pe care i le dezvăluise şi ei în elicopter. Gândul îi zbură la haita de lupi.

„Eu ştiu întotdeauna când un soldat provine de la ţară. Este cinstit. Este devotat. Este curajos. Mult mai puternic decât tânărul crescut în înghesuiala oraşelor. Dacă s-ar

lupta între ei, cel de la ţară ar învinge. Dar mult mai importantă decât forţa lui fizică, este tăria de caracter, pentru că tânărul de la ţară ştie pentru ce luptă”.

Acum se deplasa pe o stradă prăfuită, iar actorii care jucau roluri de ţărani zâmbeau în fundal.

„Tânărul acesta nu uită satul de unde a plecat. Luptă pentru că visează să se întoarcă acasă, după ce îşi va face datoria.” Generalul privi direct în obiectivul aparatului de filmat şi Natalie se înfiora constatând forţa pe care o emana. „Le cer tuturor ruşilor adevăraţi să-şi caute rădăcinile, să le respecte şi să se comporte în consecinţă. Tineri şi tinere, unde doriţi să vă creşteţi copiii? Alegeţi cartierele insalubre, sau locul unde poate înflori tinereţea Rusiei”?

— Tipul ăsta o să ajungă să conducă întreaga lume, murmură Greg.

Bărbatul care îl privise mai devreme, se întoarse din nou.

— Iertaţi-mă, tovarăşe, se scuză Greg. Mă simt copleşit de emoţii.

Luară un taxi.

Eu stau la hotelul Leningrad, îi spuse Greg. Am un pat mult mai mare decât al tău. Ce-ar fi să comandăm nişte caviar şi să vorbim despre ziua de mâine?

Nu ştiam că vorbeşti atât de bine ruseşte.

Am luat câteva lecţii, când am început să-1 ajut pe Wallace, în nici un caz nu mă pot compara cu tine. Am un accent îngrozitor.

Într-adevăr Tipul s-a uitat la tine de parcă. De parcă ai fi fost un spion american. Totuşi, l-ai înţeles pe orator.

— Am ureche muzicală. Şi pe urmă, eu am mai auzit o dată discursul. Hai să mergem la mine, să ne îmbătăm cu şampanie.

Nu, mulţumesc. Mâine am o zi aglomerată.

Şi cu Parisul cum rămâne?

Taximetrul încetini la intersecţia cu bulevardul Nevski şi un tramvai trecu pe lângă ei. În lumina de la geamurile

tramvaiului, distinse expresia de pe chipul lui Greg. Hotărâre şi încăpăţânare. Natalie nu-1 văzuse niciodată atât de ferm. Se simţi emoţionată, chiar flatată de grija profundă pe care părea să i-o poarte, dar ea nu avea nici cea mai mică intenţie să plece din Leningrad de dragul lui înainte de a o deconspira pe ucigaşa lui Wallace.

— Greg, eu nu sunt pregătită să plec la Paris. Încă nu pot.

— Nu forţez nota ca să te culci cu mine. Vreau doar să petrecem puţin timp împreună. Ar putea să-ţi prindă bine, iar în ce mă priveşte va fi minunat.

Încă nu vreau aşa ceva. Ne vedem la New York.

Sunt îngrijorat că te încăpăţânezi să rămâi aici.

Nu fi! Mă descurc bine.

Când pleci din Rusia?

Vineri. Mai am doar câteva zile.

Miercuri dimineaţă, în semiîntunericul zorilor albăstrui, şcolari şi turişti ruşi coborau tremurând din autocare în vasta piaţă din spatele muzeului Ermitaj. Neştiind dacă a fost sau nu urmărită de Ia hotelul Astoria, Natalie se adăposti în mulţimea de vizitatori, într-un târziu, o bătrânică deschise uşile muzeului. Tot ea îi luă haina, o cercetă şi mormăi nemulţumită că nu are agăţătoare. Natalie o îmbuna cu o hârtie de o rublă şi porni în căutarea tablourilor lui Levitan.

Muzeul de artă era imens – holuri nesfârşite şi încăperi mari ce dădeau din una în alta. Natalie avu nevoie de un sfert de oră pentru a localiza tablourile. Aşteptă – i se păru o veşnicie – şi le studie până avu impresia că le-a memorat. Un grup de turişti sovietici umplură galeria şi ascultară o expunere sumară, după care ieşiră tropăind din sală. Era pe punctul de a renunţa când, în galerie, intră un artist şi îşi instală: şevaletul. În urma lui apăru o babuşka; rămase în cadrul uşii şi îl privi cu suspiciune. Natalie continuă să cerceteze peisajele, trecând prin faţa artistului, mângâindu-şi perlele şi cerându-i scuze că-1 deranjează. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea ochii negri şi atitudinea

omului pe care 1-a părăsit norocul. Părul lung era prins la spate în coadă, iar într-o ureche un cercel cu perlă.

Îmi daţi voie să vă privesc schiţele? Îl întrebă Natalie în ruseşte.

Este doar un exerciţiu.

Bunicuţele sunt supărate, din câte văd eu. Bărbatul îi zâmbi şi răspunse în engleză:

— Cel mai mare imperiu de pe faţa pământului trăieşte cu frica bunicelor lui.

Parcă intuind ceva, bătrânică din uşă veni lângă el şi îi spuse să fie atent să nu scape pensule sau vopsea pe parchet. Pictorul o ignoră şi i se adresă lui Natalie:

— Am să-ţi arăt singura modalitate prin care le poţi speria pe bunicuţele astea. Deschise un carneţel, scoase un pix şi o întrebă pe bătrânică: „Cum te numeşti”?

Ochii ca două mărgele ai femeii, rotunjiţi de spaimă, se pierdură în cutele obrajilor. Se retrase speriată şi îi lăsă singuri cu peisajele lui Levitan.

— Acesta, comentă pictorul, este rezultatul a şaptezeci de ani de barbarism.

— Cine este Dina? Îl întrebă ea direct.

Chipul tânărului se întunecă. O cunoaşte, gândi Natalie.

Simţi cum îi palpită inima de emoţie. Spre deosebire de amanţii Dinei – generalul Lapşin şi Kiricenko – pictorul primise instrucţiuni precise să o ajute. Dar, chiar în momentul în care Natalie îi aştepta încordată răspunsul, chipul tânărului deveni opac; părea că preferă să se închidă în sine, de parcă Dina Golovnik era un subiect mult prea dureros pentru el.

— Deci asta este, spuse el. Mi-am imaginat că n-o să-mi facă plăcere întâlnirea cu dumneata şi am avut dreptate.

— Dar ţi s-a spus să stai de vorbă cu mine.

— Mi s-a sugerat că trebuie să discut cu dumneata. Pe de altă parte, am toate motivele să cred că dacă autorităţile mă prind dis-cutând cu dumneata, va fi şi mai rău pentru mine. Trăim vremuri foarte grele, noi, oamenii mărunţi.

O privi cu ochi rugători, parcă o implora să aibă milă de el. Este omul care o cunoaşte pe femeia care 1-a împuşcat pe Wallace. Natalie ştia că trebuie să fie nemiloasă. O ameninţare făţişă l-ar speria cel mai mult şi l-ar face să coopereze.

Îmi pare rău, însă dacă nu-mi vei răspunde la întrebare, voi fi nevoită să mă plâng.

Dar am venit, nu? Se bâlbâi el. Credeam că voi avea şi eu o dimineaţă pentru opera mea de artă. Şi iată-mă, mâzgălesc peisaje.

Cu cât îmi vei spune mai repede ce ştii despre Dina Feodorvna Golovkin, cu atât mai repede vei putea pleca acasă, la opera dumitale de artă. Cine este femeia asta?

Tatăl ei a fost mareşalul Feodor Golovkin, ministrul Apărării Aeriene.

Asta ştiu.

Dina a studiat dreptul la Universitatea din Moscova şi şi-a luat doctoratul în relaţii internaţionale la Institutul pentru Relaţii Internaţionale. A lucrat în cadrul Ministerului de Externe la Paris, Stockholm şi Roma. Ne-am întâlnit când ea făcea pe modelul la orele de pictură.

Unde a învăţat să tragă cu arma?

O, doar se ştie, spuse pictorul zâmbind. A crescut înconjurată de arme. Familia ei avea terenuri de vânătoare, iar tatăl ei era un mare amator de sporturi în aer liber. Au fost foarte apropiaţi. Mama ci bea şi, până la urmă, s-a împuşcat. Gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet uluit şi speriat. Mă îndoiesc că ei doi i-au simţit lipsa.

— Voi aţi avut o legătură? Pictorul se strâmbă.

— Nu am avut o „legătură”. Noi ne-am iubit. Bătrânul mareşal trăia pe vremea aceea. A vrut să-1 sfideze încureându-se cu un pictor pierde-vară. Se iubeau, dar în acelaşi timp se sfidau cu duritate. În casa lor era un permanent război. Totuşi, mi s-a părut foarte afectată când el a fost omorât.

— Cu cine se întâlneşte Dina acum?

N-am mai văzut-o după moartea tatălui ei. A devenit foarte secretoasă. De obicei ne întâlneam la club, în Moscova, sau aici. Dar, de la un timp, n-am mai întâlnit-o.

Sunt sigură că oamenii îţi povestesc despre ea. Sau întrebi, chiar tu.

Da, întreb.

Şi ce-ai aflat?

Am auzit că s-a încurcat cu un ofiţer. – - Cu cine anume?

Nu ştiu.

Lapşin, gândi Natalie, constatând cu tristeţe că ea ştia mai multe decât pictorul.

Am auzit că în ultima vreme lucrează din nou la Ministerul de Externe, continuă tânărul cu bunăvoinţă.

În ce probleme?

Nu ştiu. Anul trecut se întâlnea cu un american. Prietenii mei i-au văzut împreună la Moscova.

Un american? Cum se numea?

Nu ştiu.

Era americanul acesta un bărbat înalt şi mai în vârstă? De fapt, ea se gândea la Jeflf Jervis. Avea o faţă prelungă?

Nu ştiu.

Mai sunt şi acum împreună?

În ultima vreme nu am mai auzit decât de ofiţerul sovietic.

Dacă nu l-ai întâlnit, de unde ştii că era american?

Prietenii mei mi-au spus.

Om de afaceri, diplomat sau jurnalist?

Poate jurnalist.

De ce spui asta?

A fost la vernisajul unei galerii şi nu prea a cheltuit.

Mai gândeşte-te, insistă Natalie. Este foarte important. Ce ai mai auzit despre american?

Pictorul ridică din umeri.

Nu prea multe. Doar că au fost văzuţi împreună prin Moscova.

S-a întâlnit cu el şi în America?

Posibil. Călătoreşte fără restricţii.

Cine ţi-a povestit despre ei?

Nu vreau să le fac necazuri prietenilor mei. A fost doar o bârfă. Ştii, oamenilor le place să te tachineze ca să vadă cum reacţionezi.

Ştiu, spuse Natalie, recunoscându-se înfrântă. Nu ajungea nicăieri cu pictorul. Ai idee cum aş putea lua legătura cu ea?

Sigur. Dacă ai blat mergi la Ministerul de Externe şi întrebi de ea.

Nu cred că pot face asta.

Atunci fă ce fac eu, spuse el cu tristeţe. Mergi la toate vernisajele din Moscova în speranţa că o vei întâlni.

Dina lucrează pentru KGB? Natalie nu era sigură că a pus o întrebare potrivită, dar dorea să-i vadă reacţia.

Pictorul ridică din nou din umeri. Se retrăgea în carapacea lui, cu o expresie de uşurare pe faţă.

— Tu lucrezi pentru KGB? Îl întrebă Natalie. Tânărul începu să râdă şi ridică un picior.

Sunt ăştia pantofi de om cu privilegii? De fapt, pantofii erau din piele artificială, crăpată de atâta purtat.

Cine te-a convins să vorbeşti cu mine?

Patronul meu, răspunse el dezarmant. Începu să-şi strângă şevaletul. Şi acum, te rog să mă scuzi. Studioul meu are o fereastră foarte îngustă, care îmi permite o lumină mai bună doar între unsprezece şi jumătate şi unu. Dacă mă grăbesc puţin, mai câştig ceva timp de lucru.

Stai puţin. Mi-ai spus tot ce ţi s-a cerut să-mi spui?

Mi s-a spus că vei fi insistentă.

Ce nu mi-ai spus?

Doar gânduri personale care nu te privesc.

Plie şevaletul şi îl legă cu o panglică murdară, îşi băgă creionul de cărbune în buzunar şi se grăbi să iasă din galerie.

— Stai puţin, strigă Natalie după el.

Omul o privi indiferent, încercând s-o convingă că discuţia se încheiase; îi răspunsese la întrebări şi se simţea eliberat.

Dar Natalie intuia că dintre acele gânduri personale, nerostite, unul ar putea-o ajuta să descurce trecutul lui Wallace. Fugi după el şi-1 prinse la mijlocul coridorului pavat cu dale de marmură. Prin ferestrele mari cât un perete se vedea Neva îngheţată, pe suprafaţa căreia vântul spulbera zăpada.

Pot să vin cu tine?

De ce? Tânărul mări pasul şi Natalie observă că şchiopătează.

Să-ţi văd operele, răspunse cu gândul să-1 flateze.

Habar n-ai ce pictez eu, se răsti el.

Vreau să văd. Ce pictezi9

Bărbaţi.

O imagine nu tocmai comodă îi trecu fulgerător prin minte. Stătea în picioare, lângă el, într-o cameră mică şi întunecată. În faţa lOr, pe şevalet, se afla tabloul la care lucra, imaginea unor nuduri bărbăteşti, un amestec de mâini şi picioare, care o sfida, într-un colţ al camerei era patul, nearanjat, în celălalt colţ o masă cu farfurii murdare. El o privea cercetător. O testa? Îi testa rezistenţa? După o vreme se îndreptară spre ieşirea din muzeu.

Ce culori?

Poftim?

În ce culori pictezi tu bărbaţii?

Începu să râdă în hohote, atrăgând atenţia bătrânei îngrijitoare care apăru dintr-o sală şi îi privi bănuitoare.

— Foarte nostim.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre tablourile tale, dar aş dori foarte mult să le văd.

Plăcut surprins că în sfârşit atrăgea atenţia cuiva, indiferent de adevărata motivaţie, pictorul îi spuse:

Poate că ai să cumperi.

Poate.

Studioul lui Lev se afla într-o clădire mărginaşă din zona industrială, la sud de staţia de metrou Moscova şi semăna foarte bine cu ceea ce îşi imaginase Natalie, mai puţin

farfuriile murdare de pe masă. De la fereastra îngustă a camerei se vedeau zidurile de un galben-muştar murdar al celor mai sărace cartiere din Leningrad. Fereastra era spre nord şi soarele pătrundea în încăpere inundând-o în reflexe galben-aurii. În această lumină stătea şevaletul, pe care nu se găsea nici un tablou. Pe pereţi, însă, se aflau expuse patru tablouri reprezentâd toate aceleaşi personaje în atitudini diferite. Între al treilea şi al patrulea tablou era un spaţiu liber.

— Îmi plac, spuse Natalie după ce examina cu atenţie tablourile.

— Setul meu „Doi bărbaţi”? Lev zâmbi fericit. „Doi bărbaţi stând la rând la aprozar”. Cei doi stăteau la rând, cu sacoşele goale în mână şi privirile lacome îndreptate spre un raft cu cartofi. „Doi bărbaţi aşteptând tramvaiul”. Cei doi erau rezemaţi de un stâlp. În spatele lor, un şir de oameni, pe chipul cărora se citea invidia.

— Minunat, Natalie îşi spuse că pe acesta ar putea să-1 cumpere. „Doi bărbaţi dând o petrecere”. Tabloul reprezenta o scenă mai veselă. Cei doi tineri erau aşezaţi la o măsuţă pentru cafea. În jurul lor, camera era împânzită cu fotografii de familie, aşa cum văzuse ea la Kiricenko. Aşteptau fericiţi apropierea plăcutului eveniment.

„Doi bărbaţi aşteptând viza de emigrare”. Chipurile lor erau îmbătrânite cu zece ani, de parcă aşteptau de o veşnicie, înconjuraţi de teancuri de hâftii şi supravegheaţi de poliţişti abia schiţaţi.

— Sunt atât de personale.

Mă pricep la portrete. Prind bine expresia feţei. La trupuri nu mă prea pricep, de aceea îi desenez îmbrăcaţi. Chiar îţi plac?

Foarte mult. Cred că cel mai bine pictezi ochii. Ochii sunt foarte expresivi. Nu ştiu de ce, dar mă simt emoţionată. Oamenii aceştia au şi nume?

— Nu au nevoie de nume.

— M-am exprimat greşit. Am vrut să te întreb dacă în mintea ta le-ai dat nume.

Oare au nume? Murmură el intrigat. Spune-le Ivan şi Aleksei. Natalie se întoarse spre spaţiul liber, dintre cele două tablouri.

Lipseşte unul? Sau nu l-ai pictat încă?

Lev, care se bucurase de mica lui expoziţie, deveni deodată foarte sobru.

— L-am vândut la Moscova. Acum, este la unul din bogaţii prieteni ai Dinei.

— La care anume?

— Nu ştiu. Dina 1-a cumpărat. Eu l-am trimis pentru o expoziţie. Şi ea 1-a cumpărat pentru un bărbat. Râse amărât. Ce ironie. Marea ironie rusă. Cehov s-ar răsuci în mormânt.

— De ce?

— Pentru că tabloul se numeşte: „Doi bărbaţi privind-o pe fata pe. Care o iubesc”.

Natalie se întoarse şi îl privi cu blândeţe.

— Te rog, Lev. Spune-mi tot ce nu mi-ai spus despre Dina? Lev îi evită privirea şi se întoarse spre fereastră.

— Cât am fost împreună, Dina s-a angajat cu trup şi suflet să mă ajute în carieră. A făcut tot ce i-a stat în putinţă şi nu a fost puţin lucru. Datorită ei am avut mai multe expoziţii. Chiar şi acum mai sunt galerii care îmi expun tablourile pentru cumpărători din străinătate. Dina este o femeie deosebită; se sacrifică pentru bărbatul pe care îl iubeşte. Ambiţia ei depăşeşte orice închipuire. Ar fi fost o ţarină extraordinară.

Natalie a petrecut restul zilei de miercuri în şedinţe cu asistenţii lui Vladimir Rostov, discutând la infinit detaliile afacerii. Orele şi zilele treceau cu repeziciune. Se apropia turneul lui Gorbaciov, dar totul se mişca foarte încet.

I-au trebuit două ore să pună la punct condiţiile în care vor trăi angajaţii firmei Cotillon cât timp vor sta în Uniunea Sovietică, repetând, mereu şi mereu, că oamenii au nevoie

de locuinţe confortabile, de acces la magazinele cu circuit închis Beriozka, acolo unde intra numai elita sovietică. Pentru oamenii ei erau vitale garanţiile oferite de statul sovietic foştilor cetăţeni care emigraseră în America. La firma ei munceau mai mulţi ruşi, luaţi de Wallace sub aripa lui ocrotitoare. Oamenii lui Rostov au recunoscut faptul că emigranţii ar fi mai buni pentru că s-ar rezolva problemele de limbă şi au promis să le asigure revenirea temporară în ţară, cât şi întoarcerea în America. Dacă se vor ţine de cuvânt, rămânea de văzut.

Problemele foarte delicate au fost cu banii şi cu sistemul de achiziţionare a blănurilor. Natalie le-a cerut ca experţii ei să aleagă blănurile înaintea licitaţiei. Această idee sfida monopolul statului asupra blănurilor şi sovieticii au protestat, exact ceea ce dorea şi ea. Cea mai dificilă problemă a fost timpul. Rostov se împotrivea încă unui anunţ preliminar pentru ziua de vineri. Natalie continua să insiste, explicându-i că este absolut necesar.

— Ar trebui să vă daţi seama, ' argumenta ea, că avem nevoie de mai mult decât un anunţ publicitar. Avem nevoie de o adevărată bombă prin mass-media.

Seara, când s-au despărţit, nu reuşise să obţină decât promisiunea că va-accepta negocierile, după sosirea personalului firmei.

Epuizată, a refuzat invitaţia la cină, şi s-a târât până la hotel, unde funcţionarul i-a întins un plic. S-a închis în baie rugându-se în gând să fie un mesaj codificat al Perlei. Nu era decât un bilet pentru spectacolul de la Teatrul de comedie şi o notiţă în limba rusă: „Vă rog să mă iertaţi că nu am răspuns la telefon, doamnă Nevski. Veniţi în culise, după spectacol. Le-am spus colegilor că vreţi să angajaţi un manechin. Poate chiar doriţi, aş câştiga şi eu nişte bani. Vera”.'

Sătulă de negocieri, bătând pasul pe loc cu „milionarii”, Natalie hotărî să accepte invitaţia Verei. Îi va face o

schimbare de ritm. Acum se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să accepte invitaţia la Paris, făcută de Greg.

Două săptămâni din viaţa lui Ivan, era o farsă franceză ă la Russe. Decoruri impresionante, scene aglomerate descriau povestea unui cuplu, obligat să-şi petreacă separat vacanţele datorită încâlcitului sistem birocratic din fabrica unde lucrau. Sosind, fără să ştie soţul ei, în acelaşi hotel al unei staţiuni de pe malul Mării Negre, soţia este atrasă de un bărbat din camera alăturată, în timp cc, în balconul celeilalte camere, Ivan se lăsa în vraja frumoasei însoţitoare a bărbatului, rol pe care-1 juca Vera. Nu se înţelegea prea bine dacă Vera era fiica, soţia sau amanta acelui bărbat.

Gândurile lui Natalie pendulau între noi modalităţi de a accelera târgul cu Vladimir Rostov şi puţinele informaţii pe care reuşise să le capete în legătură cu „Complotul milionarilor”. Faptul că a aflat cine este Dina şi cum acţionează ea a fost puternic contrabalansat de afirmaţia lui Greg – făcută la întrunirea mişcării „Pamiat” -potrivit căreia „milionarii sunt o adunătură de lunatici”. În acelaşi timp, însă, continua să îşi repete că lui Wallace i-a fost suficient de frică, dacă şi-a riscat viaţa cu înregistrarea făcută de Iulian, înregistrare care, recunoscu ea amărâtă, era posibil să nu existe. La pauză, Natalie s-a alăturat mulţimii de la bufet unde se vindeau sandvişuri cu peşte afumat, caviar şi şampanie.

Wallace iubea teatrul. Întotdeauna vizita după spectacole actriţele pe care le cunoştea, aşa încât Natalie era deprinsă să meargă în culise, deşi niciodată nu-i făcuse plăcere. Era o lume ciudată, un mozaic de cuvinte încrucişate, aluzii, glume, atitudini stridente care trădau vulnerabilitatea oamenilor ieşiţi de pe scenă, obligaţi să joace alte roluri. La Leningrad totul se petrecea ca la New York.

Aş fi vrut să fi venit aseară, o întâmpină Vera.

Ai jucat minunat. Natalie insistă să strângă mâna rusoaicei.

Boje moi, nu-mi mai aduce aminte! Patru replici.

Îmi pare bine că te-am văzut jucând.

Vera închise uşa cabinei şi dădu drumul radioului de lângă oglindă.

— Putem vorbi în timp ce mă îmbrac.

Avea ochi albaştri, catifelaţi şi o faţă îngustă care te tenta să o ciupeşti, dacă n-ar fi existat buzele acelea pline şi puţin cam mari. Era greu să înţelegi de ce se îndrăgostise Ştefan?

Fata schimbă costumul, îmbrăcând o salopetă foarte strimtă. Peste ea îmbrăcă o tunică albă, care îi dădea un aer milităros-comic. Epoleţii erau prinşi în nasturi metalici mari. Peste un umăr, Vera îşi trecu două şiruri de mărgele care atârnau ca şnurul unei uniforme militare. Avea părul negru, cu vârfurile vopsite într-un roşu ţipător.

Natalie o invidie pentru îndrăzneala cu care se îmbrăca.

— Chiar ţi-a plăcut piesa?

— Foarte mult.

Vera continuă să sporovăiască despre scriitor în timp ce se machia. Avea obiceiul deconcertant de a trece la jumătatea propoziţiei, din rusa pe care o vorbea melodios, într-o engleză sacadată. În mintea ei, Natalie o compară cu o persoană care-şi caută bagajul pierdut într-un hotel. Termină machiajul cu rujul de buze şi, în sfârşit, o întrebă în ruseşte:

Ce mai face Ştefan?

Abia aşteaptă să primească veşti de la tine.

Am început din nou orele de engleză, spuse Vera neutru. Cum spuneţi voi – „să serveşti la mese”?

Asta înseamnă să fi chelneriţă într-un restaurant.

La asta mă gândesc. Ştefan mi-a spus că el a făcut asta înainte de a deveni manechin, ca să câştige bani pentru chirie. Se răsuci şi o privi pe Natalie. Aici sunt actriţă. În ţara ta voi fi servitoare. Vera nu e servitoare. Ai să vezi în seara asta. Sunt servitoare sau actriţă?

Nu-ţi pot da eu răspunsul.

Cum cer viza, sunt dată afară. Mama şi tata pierd apartamentul. Se mută înapoi la Gorki. Gata! Să mă vând

eu adversarilor? Înţelegi?

— Da.

Tu ce crezi?

Cred că Ştefan este un băiat minunat.

Vera nu este sigură că are nevoie de un băiat.

Ai discutat asta cu soţul meu? O întrebă Natalie, încercând să-şi imagineze cum i-ar fi transmis Wallace această veste lui Ştefan.

Vasili era foarte înţelegător, îi zâmbi Vera şi, deodată, inima lui Natalie se strânse de durere.

Dumnezeule, Wallace, ai putut face asta. Ai putut? Fata nu era chiar genul lui, dar putea fi încântătoare dacă bărbatul se străduia puţin. Şi lui Wallace i-au plăcut totdeauna actriţele. Probabil că Dina nu a fost prima şi, presupuse Natalie, nici ultima.

Trebuie să trec o clipă pe la director. După aceea plecăm la masă.

Bine, te aştept în faţa teatrului.

Se strecură prin coridoarele întortocheate din spatele scenei, reuşi să ajungă în hol, îşi încălţă cizmele şi îmbrăcă haina. În faţă teatrului un tramvai aduna ultimii spectatori. Străzile păreau goale. După câteva minute Vera cobora în fugă treptele, strigându-i veselă că îi este foame şi că speră să mănânce caviar. Dar, când se apropie de Natalie, fata se opri brusc şi izbucni în plâns.

— Ce s-a întâmplat?

Actriţa scoase o mănuşă şi începu să mângâie blana de râs.

— Liuba, şopti ea. Este haina Liubei.

— M ă întrebam la cine o să ajungă, şopti Vera.

— Cine, întrebă Natalie foarte atentă, cine este Liuba?

Nu-i trecuse niciodată prin minte că Wallace a recrutat-o pe prietena lui Ştefan în reţeaua lui de spionaj.

Prietena lui Wallace de la Moscova.

În ce sens „prietenă”?

Prietenă, repetă Vera enervată, ştergându-şi lacrimile. Un taximetru se apropie de ele şi Natalie îi făcu semn să plece, temându-se să nu distrugă legătura firavă creată între ele.

De ce plângi? O întrebă cu blândeţe.

Plâng pentm că Liuba a murit săptămâna trecută în vikend. Droguri. Era, cum spuneţi voi? Narcomană? O fată foarte zăpăcită. Tot timpul pantofi noi, haine noi. Nici o ambiţie. Numai High-Life.

Liuba era prietena ta?

Ce păcat că se pierd asemenea femei.

Hai să mergem pe jos, spuse Natalie şi intră pe o străduţă întunecoasă, acoperită de zăpadă. Vera o urmă ascultătoare. Când ajunseră într-o zonă întunecoasă Natalie o întrebă:

Vrei să-mi spui ceva?

Bineînţeles.

Ai lucrat pentru Wallace?

Vera se încorda. Când vorbi din nou avea un ton foarte detaşat.

— Nu. Eu sunt actriţă. Ai constatat singură.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să ştiu dacă tu îi spuneai ceva. Dacă îi raportai?

Vera cumpăni în gând întrebarea, privind din când în când spre Natalie. După ce depăşiră câteva clădiri o prinse de braţ, aşa cum obişnuiau rusoaicele. Natalie era incomodată de acest gest de intimitate, dar încerca să o suporte. În faţa lor se vedea arcul unui pod care traversa un canal. Vera se opri în mijlocul podului, se sprijini de balustradă şi privi gânditoare oglinda de apă. Natalie o observa şi nu-şi putea da seama dacă rusoaica se gândea la Liuba, la Wallace sau la incomodul Ştefan.

Mi-e foame, spuse Vera.

Mergem la mine la hotel. Luăm cina acolo.

Au intrat într-o stradă mai luminată, au oprit o maşină particulară care făcea curse clandestine şi au coborât la hotel. Portarul i-a cerut actele Verei. Natalie i-a spus că

Vera este manechin la Cotillon şi a împins-o spre restaurant, fără alte discuţii. Vera a dat un telefon să-şi anunţe părinţii că va întârzia, Natalie şi-a dus haina în cameră şi s-au întâlnit în restaurant. Era o gălăgie de nedescris. Actriţa zâmbi încântată.

Şi Vasili prefera restaurantele zgomotoase.

Aşadar ai lucrat pentru el?

— Nu lucram. Mergeam la petreceri. Mă întâlneam cu bărbaţii cu care dorea el să mă întâlnesc. Îi povesteam ce auzeam de la ei. Este foarte uşor pentru o femeie, mai ales pentru o actriţă. Bărbaţii sunt lăudăroşi, nu-i aşa?

Nu toţi, gândi Natalie. Cei ca Wallace Nevski sunt misterioşi chiar şi în viaţa particulară. Pot prosti pe oricine, chiar şi pe soţiile lor. Comandă o sticlă de şampanie Zolotoe şi Vera aplaudă fericită.

— Şampania preferată de Vasili.

Hai, povesteşte-mi. Ai fost vreodată la o petrecere la dacha lui Rostov?

Tovarăşul Rolex! Bineînţeles. Este un tip dinamită. Ţi-a arătat ce casete porno are?

— A fost prietenul lui Vasili, nu al meu.

— Ah.

Să presupunem că Vladimir Rostov nu făcea parte din grupul lui Vasili?

De unde să ştiu eu?

Ce dorea Vasili să ştie despre Rostov?

Pe cine cunoştea Rostov în America. Dorea să ştie ce prieteni americani are.

Şi pe cine cunoştea?

Se pare că avea sute, poate mii de prieteni. Atât de mulţi că nu-i ţinea niciodată minte. Vasili era mereu supărat pe mine. Mă trimitea mereu să aflu mai multe. Era nostim.

Îţi aminteşti cumva nume de persoane despre care Vasili dorea să ştie mai mult? De exemplu, Jefferson Jervis?

— Dai.

Rostov îl cunoaşte pe Jefferson Jervis?

Mie mi-a spus că nu.

Eşti sigură?

Până la urmă l-am întrebat direct. Am spus: „îl cunoşti pe americanul ăsta despre care scrie aici în revistă?” Tovarăşul Rolex a spus că îi ştie numele, dar nu-1 cunoaşte personal. Am greşit.

De ce?

Când Vasili a auzit ce-am făcut, mi-a interzis să mă mai întâlnesc cu Rostov şi mi-a spus să ies cu altcineva.

Natalie se simţi uşurată. Supravieţuirea firmei depindea de afacerea cu Rostov. Şi cel mai bun lucru era să ţină afacerea departe de misiunile lui Wallace. Cu toate acestea nici afacerea şi nici războiul lui Wallace cu „milionarii” nu o interesau, ci adevărul despre căsnicia ei. Dumnezeu i-o trimisese pe Vera pentru a rezolva în fine, marea problemă a vieţii ei. O dată pentru totdeauna.

— Şi totuşi, nu înţeleg ceva, spuse Natalie. Tu eşti altfel decât Liuba. Tu ce primeai dacă îl spionai pe tovarăşul Rolex? Nu era întrebarea cheie, căci, trebuia să înainteze încet pentru a ajunge să afle dacă Wallace i-a fost sau nu credincios.

Vera zâmbi.

Tovarăşul Rolex este foarte generos; arătos şi foarte interesant, cum spuneţi voi. Ei, da, interesant. Se. Concentrează, lucru extrem de important când o femeie munceşte mult, cum muncesc eu. Durează ceva timp până mă. Relaxez. Cred că înţelegi ce vreau să spun. Natalie confirmă înclinând aprobator capul. Este foarte greu să treci de la unul la altul, continuă Vera. Răbdător. Asta am vrut să spun. Tovarăşul Rolex este foarte răbdător în pat. Există un cuvânt în engleză pentru asta?

Da. Dar nu aveai de unde ştii că tovarăşul Rolex este „răbdător”. Ce anume îţi oferea Wallace?

Vasili s-a oferit să mă prezinte tovarăşului Rolex.

Dar de ce ai făcut-o?

Vera o privi pe Natalie surprinsă de naivitatea întrebării.

— O actriţă nu întâlneşte pe toate drumurile miniştri. Poate cele renumite. Şi, până să ajungă renumite se mărită cu vreun actor gelos.

Până să-şi adune Natalie curajul să o întrebe ce dorea, un bărbat care le privise insistent de la masa alăturată, se apropie şi o invită pe Vera la dans. Vera privi cu interes brăţara de aur de la mâna lui şi se ridică zâmbind. Natalie îşi mai turnă un pahar cu şampanie şi-i privi legănându-seân ritmul melodiei „Ce-am făcut pentru dragoste”, care îi spărgea urechile. Un alt bărbat o invită şi pe ea la dans, dar îl refuză politicos, nefiind în stare să se lase atinsă nici măcar de un prieten, darmite de un străin. Când se apropie şi al doilea bărbat, Natalie luă exemplul unei rusoaice care stătea singură la o masă, îşi privi posomorâtă paharul, până când bărbatul se plictisi şi plecă.

Vera se întoarse şi Natalie îi turnă şampanie.

— Vreau să ştiu cum era Liuba, prietena lui Vasili.

Ei. Prietenă! Natalie inspiră adânc.

Eu te întreb dacă ei doi au avut o aventură?

Vasilil Vera o privi uimită.

— Vasili. Wallace Nevski. Soţul meu. Avea legături amoroase cu femeile care lucrau pentru el?

Vera ridică paharul de şampanie şi privi prin lichidul transparent spre globul din cioburi de oglindă.

Am să-ţi spun cum s-au petrecut lucrurile între el şi mine. Când mi-a adus primul mesaj de la Ştefan m-a invitat la masă. Noi, la teatru, avem o vorbă – ce înseamnă o masă de prânz? Bineînţeles că am acceptat. Tot timpul a vorbit numai despre tine. Tot timpul mesei. Natalie a făcut asta, Natalie a făcut ailaltă. Natalie este atât de frumoasă, Natalie este atât de inteligentă. Natalie este elegantă. Foarte plictisitor. Îmi luasem gândul când, într-o seară, m-a invitat la o cină târzie, după spectacol. Aici, în restaurantul ăsta. Muzică. Dans. Şampanie. Eu ştiam că aici are un apartament şi mă gândeam: gata, mai facem şi altceva

decât să vorbim despre o femeie pe care nu o cunosc. Şi ce crezi că a vrut de la mine?

Spune-mi.

Mi-a cerut să-1 spionez pe tovarăşul Rolex.

Vera clătină din cap cu un aer de uimire şi sorbi din paharul de şampanie. O privi apoi pe Natalie şi zâmbetul îi deveni nesigur.

Natalie? De ce plângi?

Nu plâng, spuse Natalie cotrobăind în poşetă. Chiar nu plâng.

Atunci cred că ai o infecţie la ochi, hotărî Vera, întinzându-i o batistă parfumată.

Natalie îşi suflă nasul.

M-ai făcut foarte fericită. Foarte, foarte fericită.

Ştii, şi el era foarte fericit.

Dumnezeule, sper din tot sufletul. Sper că l-am făcut fericit. Nu-ţi pot spune prin ce-am trecut. Oamenii de aici. Hai să mai bem şampanie. Luă sticla, turnă în pahare şi-i făcu semn chelnerului să mai aducă una.

Pentru ce bem? Întrebă Vera. Bem pentru dragoste?

Bem pentru încredere.

Vera ridică paharul zâmbind ciudat, dar Natalie nu observă, prea ocupată să explice ce înseamnă să nu mai ai încredere, să ţi se zdruncine cele mai profunde convingeri.

El m-a făcut să simt că însemn ceva. Mă adora. Prietenii mei, prietenele mele râdeau de gesturile lui – îmi deschidea uşa, mergea pe trotuar pe partea dinspre şosea – lucruri pe care şi eu le consideram nostime la început, până când mi-am dat seama că acestea nu sunt simple gesturi de politeţe, ci semnele unui adânc respect. Aşa îmi arăta că-i pasă de mine. Înţelegi ce vreau să spun? Dacă noi te-am fi întâlnit la o petrecere, el ţi-ar fi zâmbit, ar fi flirtat cu tine, dar niciodată nu m-ar fi făcut să simt altceva decât că mă adoră. Înţelegi?

Da, şi acum să bem pentru Vasili. Vasili al tău.

— Pentru Wallace. Au ciocnit şi au băut.

— Boje moi, spuse Vera. Habar nu ai câte ştiu despre tine. Ce plictiseală.

Natalie începu să râdă şi îşi şterse din nou ochii. Îşi scoase pudriera cu intenţia de a-şi verifica machiajul. Când întâlni în oglindă privirea propriului eu, se bucură că nu s-a culcat cu Greg.

— Pe Liuba a înnebunit-o, râse Vera. Femeia asta obţinea tot ce-şi dorea pocnind din degete – a avut toţi bărbaţii pe care şi i-a dorit de când a împlinit cincisprezece ani. Pe el îl adora. Îl urmărea ca un căţeluş. Era atât de caraghioasă. Odată, prietena ei, Elena, aproape că 1-a avut. Era beat şi Elena era atât de feminină. Dar Vasili a rezistat.

Natalie zâmbea fericită. Îi venea să fugă în piaţa Sfurtului Isaac şi să facă îngeraşi de zăpadă. Acum, la modul cel mai real, îl recuperase din nou pe Wallace. Fizic nu mai exista, dar în amintirea ci se păstra viu.

Slavă Domnului că nu s-a culcat cu generalul Lapşin. Wallace îl iubise pe Greg. Poate că nu ar fi fost de acord cu momentul, dar i-ar fi aprobat alegerea. Oare? Se întrebă zâmbind. Poate că bătrânul superspion ar fi preferat ca ea să seducă un general rus pentru a-1 descoperi pe şeful „milionarilor”. Nu, hotărî imediat, ea nu era un spion. Era ucenică. Ce îi spusese Margot Klein cu o francheţe inimitabilă? „De ani de zile Wallace nu a făcut dragoste de dragul persoanei sale”. Numeşte omul. Natalie zâmbi din nou. Pune oamenii la treabă.

— Ai spus că Wallace i-a dat Liubei haina mea?

— Nu ştiam că haina era a ta. A adus-o din America şi i-a dat-o Liubei. Ea a îmbrăcat-o la câteva petreceri şi când au plecat împreună la New York.

Stai puţin. Wallace şi Liuba au călătorit împreună?

Aşa cum ţi-am spus, la New York.

Împreună, repetă Natalie, începând, în sfârşit – eliberată de teamă şi gelozie – să înţeleagă ce a făcut Wallace. Au călătorit împreună?

Ei, nu ştiu dacă au avut scaune alăturate, dar au avut bilete la acelaşi avion.

Lăsând paharul din mână, pentru a înghiţi bine ultima bombă aruncată de rusoaică, Natalie îşi aminti că într-o primăvară, Wallace s-a întors de la Tokio cu patru peşti japonezi de acvariu. I-a răsturnat pe toţi în bazin. Toată vara aceea ea a cercetat bazinul, dar nu i-a văzut niciodată pe toţi patru la un loc. Ceva asemănător se întâmplă aici, în seara aceasta. Obţinuse o mulţime de informaţii despre haina ei de blană, care păreau fără legătură, până în momentul în care spusele Verei le-au dat un înţeles.

Wallace a luat de la Leo Margulies o haină şi a adus-o în Rusia sub pretextul că face publicitate produselor americane, la o importantă licitaţie internaţională. Practică obişnuită. Şi ea o chemase pe Diana Darbee în speranţa că va face mult zgomot publicitar asupra afacerii ei cu Rusia. Ceea ce nu aflase până acum era faptul că Wallace i-a dat haina Liubei, iar Liuba a purtat-o la New York, înainte ca el s-o împacheteze şi să o dea în dar „Nataşei” lui.

— Diminutiv pe care nu 1-a folosit niciodată faţă de ea. Proasto! Ar fi trebuit să înţeleagă imediat. Purta haina când era să fie arestată la magazin pentru că a declanşat sistemul de alarmă. Margot Klein a controlat-o, dar nu a găsit nimic.

— Vera, se răsti ea, hotărâtă să afle totul, de unde ştii tu toate aceste amănunte?

Vera îşi umezi buzele.

— În Liuba nu puteai avea încredere. Vasili m-a rugat să o duc la aeroport.

Natalie era pe punctul de a-i pune o altă întrebare, dar partenerul Verei o invită din nou la dans. Actriţa sări imediat în picioare. Natalie o prinse de mână.

— Încă o întrebare, şopti ea în timp ce rusoaica dansa pe loc. Liuba călătorea cu paşaport diplomatic?

Auzi răspunsul pe care-1 aştepta.

— Bineînţeles. Liuba se bucura de toate privilegiile. Bineînţeles, bineînţeles. Şi, bineînţeles că ar fi trebuit să îi spună lui Margot că a declanşat sistemul de alarmă la Bonvvit Teller. Poate că Margot ar fi descoperit până la urmă ce a adus Wallace din Rusia. Englezoaica s-a lăsat păcălită de faptul că haina era lucrată în America – truc folosit de Wallace pentru a scăpa de vama sovietică şi de orice suspiciune din partea „milionarilor", lotuşi, un bărbat care a supravieţuit patruzeci de ani, venind şi plecând din Rusia, nu lăsa nimic la voia întâmplării. Aşa se explica faptul că a pus-o pe Liuba să îmbrace haina şi să o treacă prin vama mai puţin severă a oficialilor privilegiaţi.

Şi atunci, cum se explică ambalajul elegant, bileţelul înflorat, scris pentru „Nataşa"? Era, pentru cei interesaţi să vadă ce aduce el. Sau reprezenta un semnal pentru ea? Cutia putea conţine o haină asemănătoare cu cea a Liubei? Sau ea a adus înapoi în Rusia banda înregistrată pe care o scosese Wallace? Înseamnă că Wallace a schimbat hainele, ea măsură de siguranţă, reuşind să scoată din Rusia înregistrarea lui Iulian.

De ce râzi? O întrebă Vera, reaşezându-se la masă.

Nu râd.

Ce glumă bună. În noaptea aceasta, după trei luni, haina din blană de râs stătea exact acolo unde-şi începuse odiseea, în şifonierul hotelului Astoria, lângă costumul de licitaţie al lui Wallace Nevski, pentru că Natalie Stuart Nevski nu a avut minte şi a adus-o înapoi.

Ştii să coşi? O întrebă pe Vera.

Ai nevoie să îţi repar ceva?

O să am nevoie.

Vera o urmă în fugă, salutându-1 în grabă pe partenerul ei de dans. Ajunsă în apartament Natalie scoase o trusă de cusut, întinse haina de blană şi începu să tragă stângaci de căptuşeală.

Vera îşi aruncă pantofii din picioare. Dacă Natalie mai avea nevoie de dovezi că Wallace nu a dus-o niciodată aici,

acum se putea linişti definitiv, văzând-o pe Vera învârtindu-se prin camere, exclamând încântată de tot ce vedea. Reuşi să taie câteva fire de aţă, desfăcu toată căptuşeala şi întoarse haina pe dos. Începu să pipăie cu atenţie sutele de cusături care îmbinau bucăţile de blană şi căptuşeala interioară.

Vera se aplecă deasupra ei şi îi şopti la ureche.

— Ce cauţi?

Natalie tresări. Abia atunci, cu multă întârziere, îşi dădu seama că are prea multă încredere în Vera. Actriţa roşi şi se îndreptă de spate.

N-ar trebui să fiu aici. Plec.

Ce vrei să spui?

— Vasili spunea întotdeauna: să ştii numai ceea ce trebuie să ştii. Poţi coase singură căptuşeala.

Natalie ezită.

Adevărul era că nu putea coase singură haina. Habar n-avea. Şi dacă o strica ar fi riscat întrebări neconvenabile la vama sovietică. O putea repara Leo, dar ar fi asaltat-o cu o mulţime de întrebări şi, în modul cel mai nevinovat cu putinţă, ar fi povestit întâmplarea la prima petrecere.

Chiar ştii să coşi?

Bineînţeles. Am învăţat asta la şcoala de dans. Toate dansatoarele se pricep la cusut.

— Deschide radioul.

Vera căută o muzică de jazz şi se înloarse pe canapea. Natalie îi explică:

Caut o bandă înregistrată.

Bandă? Ce este fâşia aia plată? Vera îi arătă un fir, lat de un sfert de inch, care lega între ele două bucăţi de blană. Natalie îl urmări cu vârful degetului până ajunse la poalele hainei. Se vedea numai din interior. În exterior era ascuns de blana mătăsoasă. Îl scoase şi constată că era un fir de nailon.

Dar banda aceea? Întrebă din nou Vera, arătând spre o fâşie pe care o văzuse şi Margot. Natalie o scoase cu unghia

şi i-o arătă Verei. Mătase, nu bandă de casetă. Împreună cu actriţa controlară amănunţit. Găseau mereu fire de mătase.

Firul acela!

Natalie nu l-ar fi observat dacă n-ar fi controlat haina cusătură cu cusătură. Firul era mai puţin flexibil. Bătăile i se accelerară. Urmări firul spre unul din capete şi începu să-1 scoată.

Ce este? Şopti Vera cu respiraţia tăiată.

Seamănă cu firele antifurt, pe care le coasem noi în haine. Declanşează semnalele de alarmă.

Invizibile?

Aproape invizibile, o corectă Natalie încercând să-şi amintească explicaţiile lui Kenny Wilson cu p: ivire la funcţionarea lor. Sunt impregnate cu o substanţă asemănătoare cu cea de pe banda de casetofon. Pe ele se înregistrează un cod, care declanşează sistemul de alarmă.

Vera o privi confuză.

Aşa, ca detectorul de la aeroport?

Nu tocmai. Natalie continua să scoată câţiva metri de fir. Poate că seamănă Nu ştiu prea bine. Da; ă ar fi fost la fel, s-ar fi declanşat detectorul şi la aeroport. Dar acesta este prea lung, spuse ea, înfăşurând metru după metru firul.

Înregistrare pe fir! Strigă Vera deodată.

Ce înseamnă asta?

Nu ştiu. Am auzit într-o piesă despre nazişti.

Şi cum o asculţi? Vera ridică din umeri.

— Cred că există un aparat. Am s-o duc la sunetistul de la teatru. Luă ghemul, dar Natalie i-1 smulse din mână.

— Ar fi bine mai întâi să îl suni. Vera îşi privi ceasul.

— Mâine dimineaţă. Boje moi, ce târziu este. Trebuie să plec. Te sun mâine dimineaţă. Porni grăbită spre uşă. Natalie fugi după ea. Noapte bună, Natalia.

Da. Noapte bună. Natalie o îmbrăţişa.

Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Mi-ai fost de mare ajutor. Vera o privi din nou cu acel zâmbet ciudat.

Natalia, spuse ea, cu onestitate, uneori oamenii fac lucrurile pe care trebuie să le facă. Uneori nu vor, dar trebuie să le facă. Înţelegi?

Perfect. Am să-i explic totul lui Ştefan. Măcar atât pot face pentru tine. Vera se grăbi spre uşa liftului. Vera! O strigă din nou Natalie. Dacă te răzgândeşti, ai o slujbă de manechin asigurată.

— Mulţumesc. Mulţumesc, şopti actriţa şi se grăbi să plece. Natalie încuie uşa şi adună firele de nailon cu care era întărită căptuşeala hainei de blană. Vera plecase fară să le coasă, dar nu erau atât de importante; putea aştepta până la New York. Abia aştepta să asculte înregistrarea de pe fir. Nu avu răbdare s-o aştepte pe Vera şi-i telefona lui Feodor Şelpin. Dorea să fixeze o întâlnire pentru dimineaţa următoare, ca să-1 roage să-i facă legătura cu Iulian. Cel care făcuse înregistrarea era singurul care o putea decodifica.

— Îmi cer scuze, domnule Şelpin, este îngrozitor de târziu. Sunt Natalie.

— Aţi greşit numărul, spuse Şelpin şi închise.

Precis că se întâmplase ceva rău. Se ruga în gând să nu fi fost ea vinovată. Deschise ghidul şi căută un atelier de aparate electronice.

Dumnezeu i-o trimisese pe Vera. Ar fi putut purta haina ani de zile, fără să bănuiască niciodată că secretul ultimei victorii a lui Wallace ar fi putut sfârşi în vitrina magazinului Ritz.

Natalie scăpă ghidul din mână. Vera plecase puţin cam repede. Şi ce zâmbet ciudat avea. Se apropie de fereastră, nu înainte de a stinge luminile şi trase draperiile. O maşină curăţa carosabilul de zăpadă. Piaţa era liniştită. Doar câteva fire de abur se ridicau ca nişte şerpi dintr-o maşină care staţiona cu motorul pornit. De două ori îi zâmbise Vera în acel mod ciudat. Prima dată, când i-a propus un toast pentru încredere. Ce-ai făcut? Gândi ea îngrozită. Privi din nou spre intrarea în hotel. O văzu pe Vera înaintând spre

taximetrele parcate şi un val de uşurare o cuprinse. Era paranoică. Însă Vera nu se opri în dreptul taximetrelor. Întoarse chipul palid spre fereastra hotelului, apoi se îndreptă spre maşina care aştepta cu motorul mergând. Cineva coborî geamul portierei,. Vera spuse câteva cuvinte celui din maşină, apoi se strecură în primul taxi.

— Oamenii fac lucruri pe care trebuie să le facă, şopti Natalie simţind cum se prăbuşeşte. Taxiul porni şi, când dispăru din raza vizuală, trei bărbaţi coborâră din maşină şi intrară grăbiţi în hotel.

IN atalie se îmbrăcă în grabă şi aruncă în poşetă ghidul turistic, harta oraşului şi banda înregistrată. În uşă îşi aminti ceva şi s”e întoarse. În poşeta de seară avea portmoneul, cărţile de credit, paşaportul şi legitimaţia pentru hotel. La jumătatea scării de incendiu, lipită de perete ca să nu o vadă paznicul de etaj, îşi dădu seama că nu şi-a luat căciula. Prea târziu.

Se condamna în gând pentru tâmpenia făcută. Bineînţeles că „milionarii” au reuşit să-i cumpere sau să-i intimideze pe oamenii lui Wallace, cei pe care îi cunoşteau. Vera i-a spus cât de vulnerabilă la presiuni putea deveni o actriţă. Şi ce bună actriţă era: Poţi coase singură.

Vihoda net (ieşirea interzisă) avertiza o inscripţie cu roşu pe scara de incendiu. Probabil că se declanşa alarma. Nu s-a declanşat. Coborî în fugă, cu sentimentul că face un zgomot infernal. Din fericire nu-şi pusese cizmele cu toc când a coborât la restaurant.

Trei nivele mai jos, scara de incendiu dădea într-un hol de serviciu. Privi pe un gemuleţ. Oamenii părăseau restaurantul. Natalie o porni în direcţia opusă, pe un coridor vopsit în gri. În faţă era bucătăria, murdară şi slab luminată. Îşi aminti că bucătăria este o clădire mică, anexată hotelului. O traversă, fără să întâlnească pe cineva, găsi un alt hol, îngust, plin cu cutii de conserve, la capătul căruia era o uşă. O deschise. Gerul o biciui ca o palmă. Un

paznic se desprinse speriat de perete, încheindu-se la pantaloni.

— Dobrîi vecer, îl salută ea.

Catedrala Sfântului Isaac se afla în stânga ei. Maşina din care coborâseră bărbaţii era încă în piaţă. După primul colţ se făcea o stradă care se pierdea în oraş. Haina îi strălucea în lumina lămpilor stradale. Era aproape de colţul clădirii când maşina porni fulgerător, claxonând.

Începu să fugă. Trei bărbaţi urcaseră în hotel, dar unul rămăsese în maşină. Dădu colţul clădirii şi porni pe strada Dzerjinski. Auzi maşina în urma ei, înainte de a ajunge la podul care traversa râul Moika. Râul avea o lăţime de treizeci de picioare şi un mal înalt de şase picioare. Natalie sări.

Spre surprinderea ei gheaţa rezista în timp ce ea aluneca, rostogolindu-se prin zăpadă. Reuşi să se târască sub pod, strânse poşeta la piept şi aşteptă îngrozită.

Capul îi îngheţă, gerul o zgâria pe creier. Probabil că şi ceilalţi trei bărbaţi coborâseră în stradă. Maşina îşi continuase drumul, nu se oprise la pod. Natalie privi în susul râului. Următorul pod, care se arcuia întunecat deasupra întinderii de gheaţă, ducea în Nevski Prospekt. Sprijinindu-se de mal, Natalie porni în direcţia lui. Haina i-a fost de folos, se confunda cu zăpada. A descoperit o scară din piatră, acoperită cu gheaţă, pe care a reuşit să o urce. „.

Se afla la câteva blocuri de hotel.

Trebuia să fie foarte târziu. Când fugise orchestra din restaurant nu mai cânta. Ce local mai putea fi deschis la ora asta? În apropiere se afla restaurantul Kavkazki. Dar şi acesta era închis. Puţin mai sus, pe partea opusă, era Europa, o relicvă venerabilă ca şi Astoria. Auzise că barul de aici ţinea deschis până târziu.

Nu a fost nevoie să-şi scoată legitimaţia, portarul a invitat-o să intre, impresionat probabil de haina de blană, dar barul tocmai se închidea. Întârziaţii ieşeau nemulţumiţi. Unul dintre ei strigă:

— Etajul zece. la Leningrad! Acolo e deschis. Taxi!

— Pot să vin şi eu cu dumneavoastră? Întrebă Natalie când văzu o maşină asemănătoare cu cea care o urmărea, apropiindu-se încet.

— Baby, poţi veni unde vrei tu.

Erau comercianţi din Indianapolis, află ea în timpul drumului. Veniseră la ruşi să-i convingă să cumpere tractoare de la ei, nu de la japonezi. La hotelul Leningrad, clădire ultramodernă, ca şi Pribaltiskia, urcă împreună cu ei la etajul al zecelea, într-un bar îmbâcsit de fum.

— Îmi place haina ta, i se adresă o femeie. Era rusoaică şi în mod normal nu avea acces în barurile pe valută; Natalie îşi dădu seama că este o prostituată.

— Mai sunt şi alte baruri ca acesta? Întrebă ea.

— Barurile deschise după ora două sunt pentru oameni ca tine. Uneori şi cele studenţeşti.

Natalie luă paharul femeii şi comandă o sticlă.

— Nu e voie, ştii?

Îi arătă discret barmanului patruzeci de dolari şi acesta îi strecură sticla. Natalie o înghesui în poşetă, reuşi să evite pe unul din comercianţii care îi făcea avansuri şi porni spre uşă. Nu le va trebui mult timp „milionarilor” să o găsească în singurul bar deschis pentru străini.

Rusoaica porni după ea.

— Merg şi eu. Coborâm împreună.

Natalie o privi enervată cât timp aşteptară liftul. Se întrebă dacă nu cumva era plătită de „milionari”. Se răspândise, oare, vestea? Sau supravegheau din obişnuinţă barurile hotelurilor luxoase?

În lift, rusoaica îşi manifestă într-o doară admiraţia pentru haina lui Natalie. Haina ei era dintr-o blană mai puţin pretenţioasă.

Vrei să le schimbăm? Întrebă Natalie.

Ce-ai spus?

Mi-o dai pe-a ta, ţi-o dau pe-a mea.

Dar. Da! Bineînţeles. Femeia se dezbrăcă repede şi întinse mâna după haina lui Natalie.

Vreau să-mi dai şi căciula. Părea o căciulă din blană de veveriţă. Bine că nu e albă, îşi spuse Natalie.

— Da. Da.

După ce-au. Ieşit din lift au pornit în direcţii opuse. Prostituata se grăbea să dispară, înainte ca nebuna amerikanskaia să se răz-gândească. Natalie îşi îngropa faţa în gulerul hainei şi traversă holul.

Privi drumul care venea dinspre malul râului. Pe strada pustie, în depărtare, luceau farurile unei maşini. La intrare era un şir de taxiuri. Unde să se ducă? Nu avea unde să se ascundă în acest oraş îngrozitor.

La adăpostul unei coloane de marmură deschise ghidul turistic. Tocmai descoperise numele unui bar de noapte studenţesc, cafeneaua Fregat, pe Vasilevski – când auzi o bufnitură. Tresări şi ridică privirea. Apucă să vadă ceva alb, plutind în aer, şi căzând la câţiva metri pe şosea.

Femeia ateriza într-un loc de parcare, rostogolindu-se într-un grotesc amestec de mâini şi picioare.

Natalie închise ochii. Revăzu scena. Când îi deschise văzu maşina pornind în viteză, cu farurile stinse. Îngrozită, se îndreptă spre taxiurile ale căror şoferi priveau nedumeriţi masa informă din parcare. Natalie sări în prima maşină. Şoferul porni pe Karl Marx Prospekt, fără să o întrebe de destinaţie.

Ce s-a întâmplat acolo? Întrebă ea în rusă.

Nu ştiu. Nu am văzut nimic.

— Strada Petr Lavrov, numărul 15, la Consulatul general al Statelor Unite.

Renunţi? Şi-1 imagină pe Wallace întrebând-o. I se păru că îi vedea zâmbetul reflectat în geamul maşinii şi avu sentimentul că şade lângă ea.

„Biata femeie.' „O inocentă„, răspunse Wallace cu tristeţe, „într-o ţară cu trei sute de milioane de inocenţi”.

„Ia mai lasă-mă în pace, Wallace”. „Mi-e dor de tine”, spuse el. „Şi mie”.

„Uite! Acolo este staţia Finlanda. Acolo Lenin a furat revoluţia”.

„Ce este pe bandă?”

Imaginea lui Wallace dispăru. Îşi reveni la realitate tremurând, stoarsă de putere şi convinsă că niciodată nu va putea uita imaginea acelei femei nevinovate, zburând ca un bulgăre uriaş de zăpadă, în haina ei albă. Da! Trebuia să renunţe. Va mai cântări argumentele pro şi contra abia atunci când se va simţi în siguranţă, între zidurile unei mici bucăţi de pământ american.

Întrebările la care nu găsise răspuns începură din nou să o chinuiască. Cui îi telefonase Wallace la New York? Lui Greg? Lui Jervis? Unui bărbat sau unei femei de care ea nu auzise niciodată. Un agent care supravieţuise atâta timp cât Wallace a avut contacte pe care nici Greg nu le-a cunoscut. Aşadar, oricine îl putea trăda. Cine o aştepta la consulat, înarmat cu un zâmbet şi un cuţit? Ei, devii dramatică, îşi spuse, dar tremura din toate încheieturile.

Taxiul derapa şi o aruncă spre portieră. Se oprise într-un troian de zăpadă.

— Tu cobori aici!

Traversară Neva şi se aflau în cartierele elegante de pe Liteini Prospekt.

— Eu nu merg acolo, o anunţă şoferul.

Privind mai atent Natalie înţelese de ce. Strada Petr Lavrov era blocată de maşini ale poliţiei cu farurile aprinse.

Cobori aici.

Nu. M-am răzgândit. Du-mă la Vasilevski, pe Bolşoi Prospekt. În timp ce taxiul pornea în direcţia indicată, Natalie îşi inventarie în minte conţinutul poşetei pe care o luase în grabă. Cărţile de credit erau periculoase dacă „milionarii” aveau acces la computerele de referinţe – lucru foarte posibil. Singurele computere pe care le văzuse în Uniunea Sovietică existau în hotelurile care acceptau cărţi

de credit. Bineînţeles că prin intermediul lor puteau să găsească o americancă pierdută în oraş. Avea la ea câteva sute de dolari, dar numai zece ruble. Din fericire, purta în poşetă tot felul de „mici atenţii” – pixuri, brichete, prezervative, ţigări şi, ceea ce era cel mai important, cele patru cutii cu dischete, adevărată mină de aur acum, când trebuia să găsească un expert electronist pentru a decodifica banda lui Wallace. Deocamdată lucrul cel mai important era să-şi găsească un loc unde să-şi petreacă noaptea.

— Unde anume, pe Bolşoi? Întrebă şoferul. Îl rugă să o lase lângă universitate.

— Zece ruble.

Dolarii l-ar atrage pe şofer într-o situaţie pe care el nu ar recunoaşte-o nici în ruptul capului. Acoperire perfectă. Îi dădu cinci dolari şi primi în schimb un zâmbet fericit.

Cafeneaua Fregat era supraîncălzită şi îmbâcsită de fum. Natalie îşi luă o halbă, de bere şi se strecură printre mese căutând un „grup vesel”. Găsi unul, cu patru prieteni, două femei şi doi bărbaţi şi îi întrebă cu îndrăzneală dacă li se poate alătura. Bărbaţii o acceptară binevoitori. Femeile îi puseră întrebări.

— Sunt la Institutul de studii americane.

Niciunul nu auzise de el. Băieţii ar fi acceptat că e studentă, dar fetelor li se păru cam bătrână. Beţivul era aproape în comă, deşi râdea tâmp privind halba ei de bere. Până când chelnerii începură să-i dea afară pe tineri, Natalie primise deja invitaţia de a-şi petrece noaptea în ceea ce s-a dovedit a fi cea mai murdară cameră de student pe care o văzuse în viaţa ei.

Apreciase corect starea beţivului. Când au ieşit în frig, Natalie i-a oferit sticla de votcă; imediat ce au ajuns în cameră, tânărul s-a prăbuşit şi a început să sforăie. Natalie a aruncat peste el o pătură, a aprins veioza şi a încercat să introducă firul în minicasetofonul lui Wallace. S-a chinuit un

timp dar, în cele din urmă a reuşit. Nu se auzea nici un sunet. După o oră renunţă.

Văzând printre lucrurile studentului un casetofon vechi, încercă şi cu acesta, dar fără rezultat. Avea nevoie de un aparat special. Epuizată, se prăbuşi pe patul mizer şi încercă să doarmă. Nu reuşi căci beţivul sforăia zgomotos. Când cerul începu să se lumineze se duse în baia comună de la capătul culoarului, se spălă pe faţă, şi îşi atenua din nou sprâncenele cu fond de ten. „împrumută" căciula de blană a studentului şi o haină din lână, lăsându-i haina pe care o putea vinde pentru a-şi cumpăra o pereche de cizme italiene. Luă şi sticla de votcă. Cu capul în piept, cu faţa acoperită de fular se amestecă printre trecătorii de pe stradă. Cu primul troleibuz plecă spre Nevski.

Era prea devreme pentru a cutreiera magazinele. Intră într-o cafenea şi se pierdu printre leningrădenii care îşi luau micul dejun. Şi aici era cald şi fum. Stomacul i se revoltă când văzu omleta. Comandă pâine şi ceai. Îşi reveni puţin şi porni pe bulevardul Nevski, încercând să se piardă în mulţime, vânându-i la fiecare intersecţie pe eventualii urmăritori.

Bulevardul Nevski era o combinaţie între bulevardele Madison şi Fifth Avenue din New York, cu ceva nuanţe de Broadway. Cele mai multe construcţii erau vechi palate şi conace naţionalizate, amintind de oraşul capitală al unui imperiu trecut. Acum ele adăposteau agenţii ale liniilor aeriene, bănci, muzee, magazine, buticuri cu tot felul de delicatesuri, cristaluri, porţelanuri, parfu-merii, librării şi magazine de artizanat.

Ghidul turistic Fodor enumera toate aceste magazine plasate de-a lungul arterelor principale. Nu spunea însă nimic de magazinele cu produse electronice. Şi, totuşi, ştia că trebuie să existe. Trebuia să fie pe undeva vreun magazin care vindea benzi de înregistrare, într-un astfel de magazin, va găsi cu siguranţă şi un atelier de depanare, ai cărui tehnicieni vor fi bucuroşi să-şi rotunjească veniturile

lucrând la negru. Dacă maşinile se reparau astfel, la fel se întâmplă şi cu magnetofoanele, casetofoanele şi televizoarele. Natalie era convinsă că un asemenea tehnician va găsi modalitatea de a decoda firul pe care era înregistrată convorbirea periculoasă, în schimbul a patru cutii de dischete cu certificat de calitate 100% garantat.

Primul candidat îi apăru în cale la un magazin Beriozka, care comercializa cele mai noi produse electronice intrate pe piaţa rusească. O matroană rotofeie, îmbrăcată într-un halat, o opri pe Natalie la intrarea în magazin.

— Lucrăm numai pe valută.

Natalie uitase că se îmbrăcase cu hainele studentului.

Doream numai să privesc.

Priveşte acolo unde îţi poţi permite, spuse femeia tăios. Natalie făcu un gest să-şi scoată legitimaţia de hotel, care o identifica drept cetăţean străin venit să prospecteze piaţa rusească, dar observă un bărbat care supraveghea uşa. Stătea lângă casa de marcat, dar arăta mai degrabă a poliţist decât a vânzător. Avea o privire concentrată, care îi amintea lui Natalie de Kenny Wilson. Ieşi în grabă.

Descoperi apoi un magazin de antichităţi, care anunţa în vitrină că are şi un studio propriu de înregistrări. Dar magazinul era în grija unei femei de vârstă mijlocie, care evident nu putea fi la curent cu ultimele noutăţi tehnice. Natalie ajunse la aceeaşi concluzie într-un magazin enorm, Gostinnii Dvor, care făcea reclamă pentru televizoare color, dar nu expunea.

Trecuseră câteva ore bune. Natalie încă mai cutreiera străzile în căutarea unui electronist. Timpul trecea în favoarea „milionarilor”. Fiecare minut pe care îl pierdea ea, ei îl foloseau pentru a hăitui oameni. Uneori, imaginaţia ei solicitată la maxim o alerta fără motiv. I se părea că este privită insistent de un bărbat sau de o femeie, la fiecare colţ de stradă. Îşi vedea imaginea reflectată în geamurile unei vitrine şi tresărea de spaimă. Tocmai imaginea reflectată în geam a fost aceea care a trezit-o la realitate: a văzut o

femeie atât de dominată de frică, cu un chip atât de pietrificat, încât, dacă ea ar fi fost urmăritoarea, ar fi agăţat imediat un asemenea om, suspect doar după felul în care arăta.

Îşi îndreptă spatele şi privi cerul cenuşiu de deasupra capului.

Inspiră adânc şi încetini pasul. Descoperi un chioşculeţ, la un colţ de stradă, unde se vindea îngheţată şi se aşeză la coadă. Gustă cu prudenţă. Era delicioasă. Un adevărat balsam pentru oboseala pe care o adunase. Constată că i s-au mai potolit bătăile inimii, probabil din cauza zahărului şi plonja în mulţime cu hotărâre.

După câţiva kilometri, Nevski deveni un fel de Lexington sau Broadway. Teatre cu intrări somptuoase sprijinite de coloane masive, librării, case impunătoare, palate în stil rococo, biserici şi catedrale, printre care îşi făcuseră loc moderne clădiri comerciale. Traversă o intersecţie aglomerată, împreună cu alte trei femei care împingeau landouri cu copii; recunoscu Liteini Prospekt, cartierul unde locuia Kiricenko.

Dacă, din întâmplare, ar fi dat nas în nas cu Kiricenko, îmbrăcată în hainele studentului, nu ar fi făcut decât să-i stârnească şi mai mult suspiciunea. Oricum, trebuia să caute şi pe strada aceea, îşi spunea în gând că Valeri Kiricenko era genul de om care pleacă la muncă mult mai devreme.

Adolescenţii, care fumau pe trotuar îi amintiră că acolo se afla o galerie şi un magazin video. Magazinul era închis. Judecind după oră, tinerii chiuleau de la şcoală. Avea nevoie de unul inteligent. O priveau apropiindu-se, cu ochi suspicioşi şi lacomi, cum făceau adesea adolescenţii când constatau că o femeie este prea în vârstă pentru a fi disponibilă şi totuşi suficient de tânără ca să-i stimuleze.

Bună dimineaţa, îi salută Natalie veselă. Ochii tinerilor se măriră de spaimă şi câţiva se şi pregătiră să o ia la fugă. Înainte să o confunde cu vreun reprezentant al tagmei

profesorilor, Natalie scoase repede din poşetă o cutie. Ştie cineva ce este asta?

Disketa!

Este a voastră dacă-mi arătaţi unde pot găsi un atelier specializat în electronice.

Natalie se retrase spre uşa magazinului, iar tinerii o înconjurară, ascunzându-o de privirile oricui ar fi apărut pe aleea pe care locuia Kiricenko. Desfăcu harta oraşului şi îi lăsă să caute.

— Afară, spuse un băiat. Departe.

Natalie desfăcu harta şi ei îi arătară un terminal în împrejurimile Portului de pasageri, pe Vasilievski, la vreo milă depărtare de camera unde-şi petrecuse noaptea.

Tramvaiul 15 traversă bulevardul Nevski, înconjură partea de sud a oraşului, trecu Neva pe podul Schmidt, depăşi Universitatea Leningrad şi ajunse la capătul liniei, aproape de Portul de pasageri. Natalie înţelese imediat de ce cartierul acesta era perfect pentru un asemenea magazin sau atelier – avea acces direct la piesele electronice, prin marinarii din port – tehnologie vestică la piaţa neagră.

În vitrina atelierului, însă, era expus un casetofon învechit, un televizor demodat şi o maşină de scris electrică, ca acelea pe care le folosea tatăl ei când era ea copil. Înăuntru, rafturile arătau dezolant. Doar câteva piese componente, nişte prize şi cabluri prelungitoare, toate produse ruseşti. În spatele tejghelei, însă, uşa masivă din metal sugera că acolo, în camera din spate, se ascundeau adevăratele comori.

Vânzătorul era antrenat într-o discuţie cu un client roşu la faţă, care arăta agitat spre un televizor aflat pe tejgheaua dintre ei. În locul ecranului era o gaură neagră, un păienjeniş de fire şi multe cioburi de sticlă. Meşterul zâmbi recunoscător spre Natalie, evident bucuros că avea un pretext să întrerupă discuţia.

Ceea ce spun eu şi ceea ce dumneata nu vrei să înţelegi, este că acest televizor a explodat.

Şi eu v-am întrebat dacă era în funcţiune.

Bineînţeles.

Deci funcţiona?

A împroşcat-o pe soţia mea cu sticlă fierbinte şi mi-a ars covorul.

Ei, vedeţi, aşadar funcţiona. Asta este.

— Ce?

L-aţi lăsat să meargă nesupravegheat.

— Nietl Niciodată nu merge fără să fie cineva în cameră. Aseară am văzut jurnalul de ştiri, am văzut Etajul al unsprezecelea, meciul de hochei şi, după aceea, am urmărit discursul tovarăşului Gorbaciov, adresat Comitetului Central, cu prilejul vizitei în America.

Tehnicianul îşi scoase abacul.

— Ştirile de seară – o oră. Etajul al unsprezecelea – filmul cu elicopterul luat de vânători? O oră. Hochei – două ore, cel puţin. Discursul şefului? Bărbatul numără mai multe biluţe. Cel puţin cinci ore, anunţă el indignat. L-aţi lăsat să funcţioneze mai mult de cinci ore! Este evident, tovarăşe, că nu ştiţi să aveţi grijă de un televizor.

I se adresă apoi lui Natalie:

— Cu ce vă pot servi?

Tovarăşe! Strigă la el clientul furios. Un televizor ar trebui să funcţioneze cinci ore tară să explodeze!

Dacă nu vă place acest televizor sovietic, cumpăraţi-vă un Hitachi, de la Beryozka.

Îţi trebuie bani străini să cumperi de acolo.

Aceasta nu mai este problema mea, tovarăşe.

Spre surprinderea lui Natalie, clientul renunţă. Cu umerii lăsaţi îşi luă în braţe epava de televizor şi ieşi din atelier.

— Cu ce vă servesc, tovarăşă?

Natalie îşi deschise poşeta şi îi arătă cutiile cu dischete.

Pun pariu că ai întâlnit un marinar, îi zâmbi bărbatul.

Trei marinari, spuse ea, arătându-i toate trei cutiile.

Şi cât ţi-au cerut pe ele?

Eu ştiu exact cât valorează.

— Vă sugerez o abordare Glasnost a problemei, spuse bărbatul. Dumeata îmi spui cât valorează, apoi spun eu.

Natalie îi arătă ghemul.

Eu cred că valorează cât înregistrarea de pc banda asta.

Ce ai acolo? Desfăcu câţiva centimetri şi ridică firul în lumină.

Înregistrare spui? Este pe fir. Nu am mai văzut de mult aşa ceva.

Am nevoie de un aparat la care să ascult înregistrarea. Tehnicianul îi întinse ghemul.

De-a ce te joci, duduie?

— Tovarăşe, cred că am confundat vitrina atelierului dumitale. Nu mi-am dat seama că eşti de la poliţie. Aruncă dischetele în poşetă şi porni hotărâtă spre uşă, întrebându-se ce va face dacă omul nu o va opri. Era pe punctul de a ieşi, când îl auzi:

Stai puţin.

Fără întrebări.

O să coste foarte mult.

Ţi-am arătat ce îţi ofer.

Mi-ai cerut să rezolv o problemă deosebită – serviciu special, spuse tehnicianul umezindu-şi buzele. Vreau mai mult.

Natalie avea haina descheiată şi bărbatul îi privea insistent picioarele.

Las-o baltă! Se întoarse să plece.

Evident ai nişte surse. Mai poţi cumpăra şi alţii.

Ce să cumpăr?

Pantaloni.

Pantaloni? Vrei să-ţi dau pantalonii mei? Şi eu cu ce mă îmbrac ca să pot pleca de aici?

Îţi dau pantalonii prietenei mele. Ginski iugoslavi.

Poţi decoda asta?

Pot încerca.

Olga, prietena lui Serghei, era mai scundă cu zece centimetri decât Natalie. Jeanşii fetei se terminau oribil,

mult deasupra gleznei, în talie erau suficient de largi să lase loc de o sarcină avansată. Norocul ei că avea cizme şi nu părea dizgraţioasă. Dar Olga începu să-1 bată la cap pe Serghei că vrea şi cizmele lui Natalie. Furioasă, interveni categoric, că o afacere este afacere, şi dacă aşa s-au înţeles, ea nu mai dă nimic. Şi pe urmă, cizmele erau foarte strimte, imposibil să-i vină. Serghei se ţinu de cuvânt.

A lăsat-o pe Olga la tejghea, a descuiat uşa din metal şi a condus-o pe Natalie într-o cămăruţă plină până în tavan cu televizoare, aparate video, casetofoane stereo, tranzistoare şi cutii peste cutii de piese de schimb.

Mai mult ca sigur este o înregistrare polarizată pe computer digital, spuse el.

Este foarte important?

Va fâşâi şi calitatea sunetului va fi foarte proastă.

— Mă voi strădui să înţeleg.

— O să înţelegi. Dar să reuşesc eu să găsesc un cap de redare potrivit.

Problema era, îi explică el, că avea nevoie de un cap de înregistrare cu şanţ, prin care să treacă firul ca să se cupleze perfect pe sintetizatorul magnetic; acesta, la rândul său, trebuia să corespundă cu dimensiunea şanţului de pe capul de redare. Natalie, care ascultase de nenumărate ori astfel de explicaţii de la Wallace, îndrăgostit de electronică, îl întrerupse:

— Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Serghei tăcu şi îşi văzu de treabă, răscolind prin cutiile care păreau să conţină mai multe obiecte decât un magazin de vechituri din Connecticut. Natalie se prăbuşi într-un fotoliu, urmărindu-1 printre gene, întrebându-se în cât timp vor reuşi „milionarii” să înţeleagă că ea a descoperit un atelier de electronice.

Natalie moţăia în fotoliu. Din când în când, dinspre masa la care lucra Serghei se auzeau sunete stridente. Deodată, Natalie se încorda şi tresări speriată, smulsă din somn de nişte voci care i se păreau cunoscute. Mareşalul Lapşin

vorbea în engleză, cu un puternic accent rusesc. „Eu spun că băiatul va face ce i se va cere.” „Un general este puţin cam bătrân să îl asculte pe tăticii” replică o voce pe care nu o identifică, deşi i se părea vag familiară. „ Eu vreau să aud lucrul acesta din gura şefului. „ American. Cu o uşoară urmă de accent britanic.

Serghei stătea aplecat deasupra mesei, ascultând ca un om care înţelege limba engleză.

— Opreşte-1! Strigă Natalie.

— Dar abia am. Natalie sări din fotoliu.

— Opreşte-1, îţi spun! Serghei, nici tu nu vrei să auzi ce se spune acolo.

Serghei apăsă un buton pe comanda aparatului pe care-1 improvizase dintr-un casetofon vechi, asemănător cu cel pe care-1 probase Natalie în camera studentului. Rolele se opriră. Tehnicianul se ridică de la masă, ştergându-şi mâinile de halat.

Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Arată-mi doar cum funcţionează şi pleacă.

— Mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă nu mă onorai cu afacerea asta a ta.

Îi arătă cum să deruleze firul şi cum să insereze cealaltă bucată, după ce o va asculta pe prima. Nerăbdătoare, Natalie îl scoase repede din cămăruţă, repetându-i să încuie uşa din metal. Apoi încuie şi ea uşa interioară, fugi la masă şi derula firul, cu mâinile tremurânde.

Auzi mai întâi un zgomot, ca şi când s-ar fi aranjat scaune, oameni care intrau în încăpere şi apoi vocea americanului, foarte familiară ei, întrebând: „ Unde este şeful? „

La această întrebare răspunse mareşalul: „ Eu spun că băiatul va face ce i se va cere „

Un general este puţin cam bătrân să îl asculte pe tăticu „.

Calitatea sunetului era foarte proastă. Totuşi, sarcasmul americanului, accentul britanic, păreau să-i aparţină lui Jefferson Jervis.

Lapşin continuă: „Aleksandr este un fiu bun. Este ultima dată când mai avem discuţia asta. El este un ofiţer loial şi un bun patriot rus. Poate că gândeşte prea mult. Dar este un intelectual. Eu ştiu că el îşi va asuma responsabilitatea. Din punctul dumitale de vedere, însă, problema este foarte serioasă. Preşedintele vostru ştie?" „ Ţi-am spus. 'In linii generale, el a fost informat despre o eventuală preluare a puterii de către voi. „ „Nu este o preluare de putere. Nici măcar o schimbare nu este. Este întoarcerea la vechile valori, la rădăcinile Rusiei".

„Domnule, preşedintele nostru apreciază profund vechile valori", răspunse americanul, dulceag., /vom informa cu toate detaliile, în secunda în care dumneata şi „Băiatul" veţi pune piciorul în Kremlin „.

Categoric Jervis, gândi Natalie. Jervis şi mareşalul Lapşin sunt nucleul unui complot.

„Numai atunci vom fi convinşi de el că face ceea ce i se va cere, aşa cum ai promis dumneata. Ai cuvântul meu „.

„Cuvântul dumitale? Nu faci parte din guvernul Statelor Unite „.

„Ai cuvântul unui om care aşteaptă cu nerăbdare să devină partenerul vostru de afaceri. Ţine minte, nu m-aş afla acum în această poziţie, dacă preşedintele şi eu nu ne-am înţelege asupra fiecărui detaliu. Poţi conta pe colaborarea lui deplină. Şi vom lupta pe viaţă şi pe moarte, până când Congresul va recunoaşte noul regim „.

„Forţându-ne mâna prin comerţ şi asistenţă tehnică? „ „ Dumnezeule, ma resale! Arface orice, ca să semneze tratate comerciale cu întreprinderi particulare ruseşti. „ „ Este o prostie, pentru o naţiune socialistă, care trece brusc prin schimbări importante. „ Lapşin era precaut. Natalie se întrebă pe care din cei doi îi considerase Wallace mai periculos? „ Cel mai important lucru pentru noi este să răsplătim disciplina şi competenţa prin proprietate „.

„Da, proprietate privată", aprobă Jervis. „Numeşte un imperiu care a supravieţuit fară aceasta. Bolşevicii nu au

făcut decât să stagneze realizările ţarului”.

, Nu cred că am nevoie de dumneata „, răspunse Lapşin tăios.

Se pare că Jervis uitase cât de profundă era xenofobia rusă, Natalie trebui să îi admire totuşi sângele rece, în ciuda faptului că el dorea să se îmbogăţească rapid pe spinarea poporului rus.

„Nici ţara mea nu are nevoie de voi, domnule”, spuse americanul la fel de tăios. „ Dar se iveşte o ocazie minunată! Datorită mişcării voastre, tehnocraţii ruşi şi oamenii de afaceri americani îşi vor face vieţile mai plăcute şi vor deveni al naibii de bogaţi. Este o afacere perfectă – şi, o adevărată comoară pentru ambele părţi. „ „Pentru noi înseamnă mai mult decât o afacere. Înseamnă o soluţie de viaţă mai bună pentru o întreagă naţiune. Oamenii trebuie să fie ajutaţi să-şi conştientizeze propria valoare, dar au nevoie şi de mai multe maşini de spălat şi de mai multe computere „.

„Numai Dumnezeu ştie de cât ajutor vor avea nevoie muncitorii sovietici dacă vor face primii paşi într-o economie cu lotul nouă pentru ei. Voi veţi furniza forţa de muncă, noi produsele şi sistemul de management. Nu vă cerem decât să nu trataţi cu japonezii”.

„Atâta vreme cât nu ne veţi da motive „.

„ Ceea ce mă aduce la o ultimă problemă. Gorbaciov se va afla în turneul american, iar voi aveţi oameni răspândiţi în toată ţara – în armată, poliţie, KGB şi în toate ministerele. Trebuie să vă mişcaţi repede. Care va fi semnalul? Cum veţi coordona preluarea puterii? „ „ Semnalul de schimbare va fi foarte limpede, foarte clar, pe paisprezece februarie „.

„ Câteva mici amănunte m-ar ajuta să grăbesc reacţia Washington-ului”.

„ Iţi vei da seama atunci când îl vei vedea „, spuse mareşalul cu superioritate.

Jefferson Jervis începu să râdă. „Domnule, noi doi ne vom înţelege foarte bine. Nu ne prefacem că ne plăcem din cale-

afară, dar eu intuiesc începutul unei lungi şi.

Lapşin îl întrerupse brutal: „Nu te pripi, nu te amăgi că tu eşti singurul biznizmin pe care îl cunoaştem noi în America. Nu-ţi imagina că eşti singurul om pe care-l avem la Casa Albă „.

Ceea ce a răspuns Jervis la această ameninţare, Natalie nu va şti niciodată, pentru că aici firul se rupea. Natalie se repezi la a doua bucată de fir.

Wallace a făcut-o! Aceasta era dovada. Lovitura de stat a „milionarilor" era programată pentru paisprezece februarie, dar Jefferson Jervis, în care el avea încredere că îl va informa pe Preşedinte, se afla chiar în inima complotului.

Vărul ei, gândi ea în timp ce se grăbea să insereze celălalt fir, îşi ieşise din minţi. „Milionarii" nu erau morţi. Erau pregătiţi să atace. Greg era mai mult decât naiv. Şeful lui direct încheia afaceri la scară mare, chiar sub nasul lui. Situaţia prezenta şi o latură ironică. Jervis se infiltrase în manevrele lui Lapşin, pentru că voia să facă exact ceea ce încercaseşi ea cu ajutorul lui Vladimir Rostov. Dar Jervis le planificase la scară gigantică şi prin forţă. Preluarea puterii? Întoarcerea la vechile valori? Îi plăcea mai mult definiţia dată de Liuba – lovitură de stat. Urmată de un război civil sângeros. Şi apoi, cum ar fi spus Wallace, biată, biată Rusie.

Al doilea fir era mai scurt. Porni aparatul şi rămase împietrită; de pe bandă se auzea vocea lui Wallace". Suna de parcă un zâmbet victorios îi întindea gura de la o ureche la alta.

„Frumoasă lovitură, Jervis. Ai folosit informaţiile mele pentru a încheia un contract cu o bandă de fascişti ruşi. Armata conduce Uniunea Sovietică, omul de afaceri american bagă mâna până la cot în resursele naţionale sovietice, trei sute de milioane de cumpărători cuminţi, o forţă de muncă supusă şi terorizată î la Coreea de Sud şi Taiwan. Şi tâmpitul acesta bătrân care a avut încredere în

tine. Dar acum te-am prins. Probele de voce vor confirma că tu şi un grup de disidenţi conduşi de mareşalul Armatei Roşii Viktor Lapşin, au organizat un complot, prin care să-l înlăture de la putere pe Mihail Gorbaciov şi să-l instaleze pe generalul Aleksandr Lapşin în funcţia de secretar general. „

Apropo, scuză proasta calitate a sunetului, bătrânul domn care te-a înregistrat a învăţat meserie ascultându-lpe Ribentrop Ia Hotelul Naţional, în 1939, spre deosebire de microcaseta mea, care a fost ştearsă de aparatura sofisticată a Armatei Roşii. Această maşinărie primitivă a înregistrat fiecare cuvânt. Caseta neînregistrată, îşi aminti Natalie, pe care o descoperise poliţia în minicasetofonul lui.

„Pot opri lovitura de stat acum – definitivtrimiţând această înregistrare la KGB. Dar, prefer să nu o fac, din două motive esenţiale pe care tu şi ignoranţii din jurul preşedintelui nu le înţelegeţi. Unu: Uniunea Sovietică este sufocată de facţiuni potenţial explozive. Doi: Lumea nu va supravieţui unui haos creat într-o ţară care deţine jumătate din puterea nucleară mondială. „, KGB-ul ar folosi această înregistrare pentru a declanşa o prigoană mai cumplită decât cea declanşată de Stalin – exact acel haos pe care te-am rugat să-lpreântâmpini, ajutându-mă să ajung la Preşedinte. Şi, hai să nu ne minţim, asta este schema ta, nu a lui. Dacă stăm şi nu facem nimic, este la fel de periculos, pentru că, în mod sigur, lovitura de stat se va transforma în război civil. Poporul sovietic nu are nevoie de această agonie, şi nici restul lumii. Din fericire, discuţia ta amicală cu mareşalul Lapşin oj'eră şi o soluţie mai potrivită decât aceea de a anunţa KGB-ul, sau de a sta cu mâinile în sân. „

Natalie simţi cum se adună în jurul ei o ameninţare aproape palpabilă. Când răsună din nou vocea lui Wallace, era convinsă că nu 1-a auzit niciodată vorbind aşa – dur ca o stâncă, foarte sigur de el, fără milă. Blândul şi spiritualul ei soţ, devenise ceea ce era de fapt.

„ Tu, Jervis, U vei informa pe Lapşin că aceşti clovni din jurul Preşedintelui s-au răzgândit şi îi vor demasca pe

complotişti dacă aceştia nu se vor opri. Un bluf dar unul puternic, pentru că, oricare i-ar fi defectele, bătrânul Viktor Sergheievici Lapşin este un patriot care nu îşi va distruge ţara cu bună ştiinţă. Crede-mă pe cuvânt, Jervis. Tu nu poţi înţelege astfel de lucruri. Atât vei face, îl vei convinge pe Lapşin că lovitura de stat nu are nici o şansă. „ „Şi, Jervis, dacă tu crezi că eu glumesc, imaginează-ţi cam unde vei sta pe lista KGB-ului tu. Renumitul „ milionar „. Maşina aia de James Bond nu-ţi va folosi la nimic, ba chiar îi va face să râdă sănătos. Pe killerii lor. Sau pe cei care te vor răpi. Opreşte-i, Jervis, altfel eşti un om pierdut. Ai încercat să mă înfunzi, şi te-ai trezit înfundat de mine „.

— Cabotinule, şopti Natalie spre vocea care mai persista în aer. Ticăloşiile/strigă mai tare, mai furioasă pe el decât pe Jervis sau pe Dina.

Acum înţelegea greşeala pe care a făcut-o Wallace, greşeală pe care a înţeles-o şi el când s-a prăbuşit cu glontele expediat de Dina în inimă. Sufocându-se de durere şi furie, Natalie scoase un hohot disperat, care se termină într-o şoaptă.

— Cabotinule. Ai murit pentru un alter-ego. Dar cu mine cum rămâne? La mine nu te-ai gândit?

Pe Jervis 1-a sunat Wallace de la telefonul public, când era în drum spre iaht, ca să îl anunţe că deţine proba zdrobitoare împotriva lui. Dar, Jefferson Jervis a acţionat cu iuţeala fulgerului. A avut foarte puţin timp, ceea ce demonstra că Jervis 1-a suspectat pe Wallace şi o avea pregătită pe Dina, care aştepta, probabil, într-una din cele câteva zeci de maşini ale lui, pregătită pentru a ucide. Wallace a subestimat inteligenţa „milionarului” american. Şi curajul lui. Prima greşeală în patruzei de ani? Poate. Dar nu din pricina vârstei, ci din cauza caracterului său.

— La mine nu te-ai gândit? Se adresă ea din nou celor patru pereţi. Nu te-ai gândit că mă laşi singură?

Din păcate, Wallace nu mai putea să-i răspundă.

Faptul că îi auzise vocea o tulburase profund. Se simţea stoarsă de vlagă, ca atunci când se certau. Nu mai vorbi pereţilor, dar i se adresă în gând:

Sunt doar furioasă. Nu te urăsc. Te iubesc. Nu-ţi face griji. Am să termin eu în locul tău. Dar o voi face în felul meu.

Îşi privi ceasul. Unu şi jumătate. În cealaltă lume, care murise pentru ea o dată cu Wallace, la ora aceasta trebuia să-l întâlnească pe Leo Margulies la licitaţie.

Descuie uşa din spate şi privi afară. Dădea spre o alee îngustă, în spatele unor clădiri vechi cu mai multe nivele. Locatarii foloseau pervazul ferestrelor pentru a ţine la rece mâncarea. Un bărbat tocmai îşi lua sticla de votcă de pe geam; o văzu pe Natalie şi se ascunse repede.

Gândeşte! Cine sunt ei? Ce resurse au? Cine sunt eu? Ce resurse am? Ei sunt intruşi. Ei sunt dizidenţi. Nu sunt persoane oficiale. Au legături în poliţie, dar nu sunt poliţişti. Ei nu sunt miliţieni. Nu mă pot aresta. Dacă sunt singură îmi pot face rău. Înseamnă că voi fi în siguranţă dacă mă voi arăta în locuri publice. Voi fi în siguranţă la licitaţie.

Totuşi, trebuia să-i convingă pe „milionari” că ea nu reprezenta o ameninţare. Găsi sticla de alcool cu care Serghei curăţase capul de înregistrare, şi o puse lângă poşetă; apoi scoase minicasetofonul lui Wallace, introduse firul în aparatul improvizat, porni aparatul lui Wallace pentru înregistrare şi îl aşeză în faţa difuzorului, înregistra pe casetă toată convorbirea de pe fir. Apoi ascultă să se convingă că s-a înregistrat totul.

Deodată, îl auzi pe Serghei strigând în atelier, un strigăt furios care s-a transformat apoi într-o exclamaţie de teamă. O auzi pe Olga fipând. Cineva începu să tragă de uşa metalică. Natalie împrăştie repede alcool peste firul din aparatul improvizat. Aprinse bricheta şi îi dădu foc. Firul începu să ardă cu o flacără albăstruie. Se îmbrăcă şi luă geanta pe umăr. Firul continua să ardă, lăsând o dâră carbonizată. Auzi din nou zgomotul metalic al uşii.

Stinse focul cu perna de pe scaun, apoi o aranja cu arsurile în interior, pentru a le ascunde. Auzi cum se descuie uşa. O deschise pe cea din spate şi începu să fugă. Trecu de câteva blocuri şi aruncă într-un troian de zăpadă minicasetofonul lui Wallace.

Dintr-o cabină telefonică din faţa magazinului unde îşi cumpărase în grabă o rochie sună la hotelul Pribaltiskaia. La ora aceea echipa de conducere de la Cotillon se întâlnea, probabil, la hotel, cu oamenii lui Rostov.

— Ne-am gândit că nu are rost să te aşteptăm, îi spuse Mike. Este foarte limpede ce ai discutat cu ministrul Rostov. Acum punem la punct detaliile.

Ajung şi eu imediat.

Eşti grozavă, surioară. Ce afacere!

— Dă-mi-1 pe Leo. Leo nu va şti niciodată, dar el va fi persoana care o va ajuta să scoată din ţară copia înregistrării lui Wallace.

Este Ia licitaţie. Astăzi se fac vânzările de blană de râs.

Cum? Strigă ea. Până când?

Exact în acest moment.

Boje moi!

Ce-ai spus? /

— Nimic. Continuaţi. Ajung şi eu cât pot de repede. Fugi în stradă şi opri un taxi. Repede, tovarăşe, la Palatul blănurilor.

Urcă în fugă treptele dintre coloanele impunătoarei clădiri, ţinând strâns în mână caseta, când se auzi strigată.

— Natalie!

Era Jefferson Jervis, care tocmai cobora dintr-o limuzină Zii.

— Aşteaptă puţin, trebuie să-ţi vorbesc.

Ea se întoarse şi îşi continuă drumul, dar el o ajunse din urmă şi-i bloca intrarea cu o mână.

Stai puţin.

Noi doi nu avem ce discuta.

Sovieticii nu te vor salva.

Poate că da, poate că nu, minţi ea calmă. Nu sunt ei singura mea alternativă. Vrei te rog să mă laşi să trec? Trebuie să particip la o licitaţie.

Doamnă Nevski, îţi mai dau o şansă de a-ţi salva compania. Avionul meu particular este la aeroport. Plecăm împreună la New York. Încheiem amândoi o afacere care îţi conferă controlul total asupra companiei Cotillon.

Şi cum rămâne cu Hyndo?

Ei nu sunt o problemă.

Controlul total?

— Îi vom consulta pe avocaţii mei. Găsim noi o soluţie.

Natalie privi spre limuzină. Greg era în maşină şi îi privea. Îi spuse lui Jervis:

— Wallace m-a învăţat o expresie care este foarte eficientă într-un anumit moment al unor negocieri. În cinci ani de zile l-am auzit folosind-o o singură dată. Dar în momentul acela aerul a devenit respirabil.

Şi anume?

Du-te dracului!

Abia avu timp să strecoare caseta în buzunarul^ rochiei, că Greg o ajunse din urmă la garderobă.

Natalie. Individul ăsta este periculos.

Şi eu sunt.

Eu vorbesc serios.

Da' ce este el? Mafiot? O să-mi preia afacerea cu forţa?

— Nu are ce face cu afacerea ta. Vrea să te scoată din Uniunea Sovietică. Chiar în clipa asta.

De ce?

Nu ştiu exact, răspunse Greg, aruncându-şi o buclă blondă care îi căzuse peste ochi. Părea foarte speriat.

Oricum tu nu eşti decât un simplu mesager.

Ascultă bine mesajul.

Natalie îl împinse şi trecu pe lângă el spre sala de licitaţii.

Spune-i că dacă mai încearcă ceva, mă voi duce la poliţie, aici. Voi spune KGB-ului că Jervis este în spatele „Complotului milionarilor”.

Dar este o nebunie.

Lasă-l pe el să explice asta KGB-ului.

Nu-ţi dai seama că detonezi butoiul cu pulbere?

Se pare că Jervis şi mesagerul lui asta doresc, nu-i aşa? Ia mâna de pe mine! Se smulse din strânsoarea lui şi deschise uşa. Greg, ar trebui să te gândeşti foarte serios de partea cui eşti. Omul acesta este oribil. Numai Dumnezeu ştie ce i-a făcut lui Wallace.

Ce vrei să spui?

Gândeşte-te bine, Greg. Tu cine crezi că l-a trădat? Îi întoarse spatele. Vorbise deja prea mult.

Natalie, ar trebui să vii cu mine acasă.

Adevărul o izbi deodată ca o vâlvătaie de foc. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii.

— De aceea ai preferat trenul? Despre asta a fost vorba? Paris?

Să ajungem să ne cunoaştem mai bine? Şl tu, de fapt, nu doreai decât să mă îndepărtezi din calea lui Jervis.

Mirosul acela specific de blănuri proaspăt tăbăcite – mirosul dulceag-înţepător de tanin – umplea sala de licitaţie. Leo Margulies îşi luase rolul în serios – era printre primii dintre sutele de negustori care licitau. Stătea la o masă ridicată pe un postament. De acolo, de la înălţime, domina concurenţii, căutând vultureşte în mulţime pe cei care ar fi ridicat preţul.

Fiii lui Leo licitau nurcă, nemulţumiţi de preţuri. Chiar şi catalogul lui Leo era deschis la nurcă, unde el îşi notase valorile reale. Masa alăturată nu era încă ocupată. Natalie se strecură pe lângă bătrânul Harvey şi mimă că scrie nişte bileţele, în timp ce încerca să-şi revină.

În mod deliberat, Leo o ignoră.

Îţi mulţumesc pentru loc, Leo.

Era locul lui Wallace. Unde dracu ai fost?

M-am ocupat de afaceri.

Şi eu care credeam că tu faci afaceri cu blănuri.

Blănuri cumperi tu, şi băieţii, şi Harvey. Eu le vând. Un vag zâmbet de aprobare se ivi pe chipul lui Leo.

Ţine minte, eu sunt primul care.

Cum stăm?

Din nou ne omoară japonezii. Leo privi furios la grupul de japonezi de alături. Şi, nu ştiu de unde naiba găsesc italienii atâţia bani; cu banii pe care îi am eu pot să-mi tapetez sufrageria, şi atât.

Cum merge râsul? Întrebă ea arătând spre catalog.

L-au programat mai repede. Acum urmează.

Leo, repede, trebuie să mă mai uit o dată la lotul acela pe care mi l-ai arătat. Am nevoie de blana aceea pe care a stricat-o vânătorul.

Dar ce dracu vrei tu să faci cu blana de râs?

O să te miri.

Mormăind nemulţumit, Leo o urmă afară din sala de licitaţie.

Hei, acum văd cum te-ai îmbrăcat. Rochie e asta? <

Este un Zaiţev. Îţi place?

Era o rochie roşie, lungă până la jumătatea pulpei, cu umerii ridicaţi, foarte largă, care se potrivea perfect cu înălţimea ei. Îşi legase la gât un şirag răsucit de perle, ca pe o eşarfă.

Creator rus?

Vânzătoarea mi-a spus că el creează modelele pentru Raisa Gorbaciova.

Grozavă, pentru cine vrea să fugă din ţară.

Plătise rochia cu o carte de credit American Expres, întărind astfel mesajul ei către „milionari” – după ce a ars firul cu înregistrarea, Natalie Stuart Nevski s-a lămurit şi nu se mai interesează de complotul lor sau de spionajul făcut de soţul ei; nu doreşte decât să cumpere blănuri şi să încheie o afacere cu Rostov, după care pleacă acasă.

În sala în care era expusă blana de râs, culorile mătăsoase aduseră un zâmbet fericit pe chipul lui Leo. Încetă să vorbească inspirând adânc aerul acestui colţ de paradis.

Supraveghetoarea aduse la masă lotul pe care i-f indicase el.

Natalie scoase din buzunarul rochiei şi ascunse în palmă banda înregistrată, pe care o răsucise într-un cilindru mai mic decât radierea unui creion.

— Arată-mi blana cu defect.

La fel ca şi Wallace, Leo era în stare să găsească o anumită blană într-un morman, chiar şi după câteva luni după ce le-a văzut prima dată. O scoase la suprafaţă fără nici o ezitare. Natalie băgă mâna dedesubtul blănii şi căută locul cu petic.

Leo o privea curios.

— Cum reuşeşti asta? Întrebă ea. Cum îţi aminteşti o anumită blană din câteva sute?

— Cum îşi recunoaşte mama-râs copilaşii? Da tu ce faci? Natalie reuşise să găsească peticul şi încerca să desprindă firele cu vârful unghiei.

Spune-mi despre lot.

Ţi-am spus. Blana pe care o ai în mână este cea mai bună. Reuşise să desprindă puţin firele şi să introducă micul cilindru de bandă în locaşul dintre blană şi petic. Apoi scoase mâna.

— Vreau să cumpăr lotul acesta.

— La câte haine te gândeşti?

— La două. Dacă ar fi cumpărat doar câteva blănuri, ar fi stârnit suspiciuni. Cu cât cumpăra mai multe, cu atât se reducea riscul ca ele să fie examinate la vama sovietică.

Leo fluieră.

— Le vreau pe cele mai bune.

— Asta înseamnă şaizeci de bucăţi. Aproape un sfert de milion de dolari.

Natalie încercă să o prindă la telefon pe Rhonda, dar circuitele internaţionale erau ocupate. Înainte să se hotărască să apeleze la codul secret al lui Rostov, un anunţ făcut în difuzoare reverberă în tot Palatul blănurilor.

— Doamnelor şi domnilor, licitaţia pentru blănuri de râs va începe peste zece minute.

Grăbindu-se să intre în sală, Natalie se lovi de Harvey care o anunţă fericit că s-a descurcat cu vulpea ca un bandit ce era şi avea de gând să sărbătorească evenimentul. Fiii lui Leo păreau mai puţin entuziasmaţi. Reuşiseră să cumpere aproape toată nurca pe care o dorea Natalie, dar la preţuri foarte ridicate.

Îl găsi pe Leo aplecat asupra catalogului, ca o pisică pregătită să-şi omoare prada.

— Mi-e teamă că japonezii vor să cumpere, chiar dacă nu ştiu ce să facă cu ele. Doamne, tare îi simt lipsa lui Wallace.

Leo licită pentru primul lot de blănuri. Erau bune, dar renunţă când văzu că sunt supralicitate. Mohorât, asista cum i se fură de sub nas alte câteva loturi, inclusiv una din care programase un mantou pentru o clientă deosebită.

— Italienii au cam renunţat. Am rămas noi şi japonezii. Uite, se aduce lotul tău.

Într-adevăr se anunţă lotul cerut în mod special de Natalie. Leo licită, intrând imediat în focul încrucişat a doi japonezi şi un italian.

Ăştia habar nu au unde este capul şi unde este fundul râsului, dar ştiu că eu mă pricep şi îşi imaginează că este bun de cumpărat.

Plus! Licită Leo.

Japonezii ridicară şi ei.

— Plus! Strigă Leo. Lui Natalie îi spuse: îţi vine să-ţi crezi urechilor? Plus!

Japonezii ridicaseră la peste două mii de dolari preţul pe fiecare blană, aducându-1 la două mii o sută.

Lua-i-ar dracu! Două mii cinci sute, strigă din nou. Italianul renunţă.

Două mii opt sute! Strigă un japonez.

Hai să renunţăm. Nu merită.

Vreau lotul.

— Natalie, o sută de blănuri la două mii opt sute de dolari, înseamnă două sute optzeci de mii de dolari. Nu merită.

— Cumpără-1!

— Nu mai licitez nici un bănuţ. Ce faci tu este o nebunie. Făcu semn spre conducătorul licitaţiei că renunţă şi el. De ce nu înţelegi, următorul lot este la fel de bun.

Nu vreau lotul următor.

O dată. Se auzi conducătorul licitaţiei.

Leo, pentru Dumnezeu, vreau să le cumpăr.

Las-o baltă, iubito. Este o nebunie.

Am nevoie de ele.

De două ori.

Pentru ce naiba ai nevoie de ele?

— Trebuie să fiu în frunte. Vreau să cumpăr cele mai scumpe blănuri pentru publicitate. Merită.

— Dar este ridicol. Tu nu eşti Revillon. Ce le pasă clienţilor tăi?

Natalie făcu semn spre conducătorul licitaţiei şi acesta, încurcat, ezită. Câteva capete se întoarseră spre Leo.

Trebuie să-mi plătesc imaginea. Cel mai scump lot!

Halal imagine. Să dai bani pe care nu-i poţi scoate.

Vreau lotul ăsta!

— Wallace m-ar omorî. Natalie, japonezii ăştia nu ar şti să lucreze o blană de râs rusesc, nici dacă animalul ar sări din copac cu o maşină de cusut în braţe. Pun pariu cu tine că până în iunie vin cu ele la mine să mi le vândă.

— Eu nu pot aştepta până în iunie.

Până în iunie banda casetei, de care avea nevoie la New York înainte de Ziua valentinelor, va fi dizolvată de substanţele chimice ale vopsitorilor din Tokio.

Ce naiba te grăbeşti aşa? Conducătorul licitaţiei ridică ciocănelul.

Diana! Am nevoie de o haină pentru Diana Darbee.

Să facă bine să-şi cumpere singură o haină.

— Vreau ca ea să îmbrace cea mai costisitoare haină de la această licitaţie. Leo, cei de la People sunt aici. Vreau să o văd pe Diana pe coperta revistei lor, îmbrăcată într-o haină Cotillon.

— De ce nu mi-ai spus aşa de la început?

— Licitează.
Ciocănelul se îndrepta amenințător spre masă.
— Plus! Strigă Leo.

Ruşii radiau. Ceilalţi participanţi la licitaţie aplaudau. Trei sute cincizeci de mii de dolari pentru o sută de piei era un adevărat record.

Ridică-te în picioare, îi spuse Leo. Tu ai plătit.

Ba tu.

Ridică-te, prostuţo! Wallace aşa ar fi făcut.

Artie, de la People se agita, fotografiind de zor. Natalie încercă să-şi imagineze că Wallace este lângă ea. Se ridică în picioare, se înclină uşor şi zâmbi spre aparatul de fotografiat. Apoi îl trase şi pe Leo lângă ea şi le făcu semn şi celor doi fii să se ridice.

— Ai observat, cred, murmură Leo printre zâmbete, că nu te-am întrebat cu ce naiba o să le plăteşti.

— Sunt în tratative pentru o afacere extraordinară, răspunse ea, dându-şi aere.

Cuvintele lui Leo o loviră în plin. Fără acordul lui Rostov, în următoarele douăzeci şi patru de ore era scoasă din branşă, cu reputaţia zguduită definitiv şi irevocabil dacă nu putea plăti.

Leo se aşeză, întoarse pagina catalogului, îşi frecă mâinile şi spuse:

— Gata, de-acum muncim serios. Trebuie să apară nişte blănuri decente pentru capele acelea pe care le vrei. Stai pe aproape. O să le rupem gura.

Pe când licitaţia era în curs de desfăşurare, o asistentă se apropie de Natalie cu un mesaj.

Mă sună Joannie. Uite ce spune: „Sunt la telefon, menţin legătura. Urgent”.

Spune-i că o suni.

Circuitele sunt aglomerate. Leo, mă întorc imediat.

Stai un minut. Am nevoie de tine aici. Doar tu vrei capele alea.

Mă întorc imediat. Am probleme.

Natalie fugi după asistentă, întrebându-se ce dezastru s-a mai întâmplat de o suna Joannie Frye. Trecu în grabă

printre mesele participanţilor la licitaţie. În sfârşit ajunse în hol.

Unde este telefonul?

Vă rog să mă urmaţi. Fata o conduse pe o uşă, folosită de personal, trecură de nişte birouri şi intrară într-un culoar lung.

Unde mergem?

Pe uşa aceea, arătă fata, apoi se întoarse pe călcâie şi se grăbi să dispară.

Natalie ezită. Pentru prima dată de când începuse licitaţia văzuse o asistentă care nu zâmbea. Dădea deja câţiva paşi înapoi, când uşa se deschise şi Natalie clipi, orbită de lumina soarelui.

Pe uşă intrase un val de frig. Reuşi să distingă silueta unei maşini în stradă şi umbra întunecată a unui bărbat care alerga spre ea. Se răsuci şi o rupse la fugă, dar bărbatul o prinse. Începu să ţipe luptându-se cu el. O trăgea spre uşă.

Natalie! Pentru Dumnezeu, ce faci? Întrebă Leo, dând buzna în coridor şi înaintând războinic spre ea.

Strigă după ajutor! Icni Natalie.

Ce se întâmplă? Ce înseamnă asta? Bătrânul blănar îl prinse de mână pe rus. Bărbatul se opri şi se întoarse ameninţător.

— Cine eşti dumneata? Un schmuck? Întrebă Leo. Dă-i drumul! Rusul ridică mâna liberă şi îl lovi pe Leo în piept. Natalie auzi sunetul înfundat al loviturii. Leo se pregătea să lovească şi el.

— Hei, spuse în şoaptă şi se ghemui cu mâinile în dreptul inimii. Hei! Trabucul îi căzu din gură. Faţa i se strâmbă. Buzele i se învineţiră şi se prăbuşi.

— Leo!

Un grup de tinere asistente apărură pe uşă, îl văzură pe Leo căzând, o auziră pe Natalie ţipând şi începură şi ele să strige. Rusul fugi. Natalie îngenunche lângă Leo.

— Chemaţi un doctor, strigă ea spre fete, chemaţi o ambulanţă! Faţa lui Leo era vânătă. Natalie îşi presă

urechea de pieptul lui. Nu auzi bătaia inimii. Încercă să-şi amintească ce exerciţii trebuia să facă pentru că le studiase în eventualitatea că Wallace va avea un atac de cord. Îşi aminti doar că trebuie să-l facă respiraţie gură la gură şi să-i apese pe piept. Cineva o trase de lângă el.

— Sunt medic. Vă rog să-mi faceţi loc.

Natalie se legănă pe picioare şi privea îngrozită cum lucra doctorul. De două ori reuşise să îl facă pe Leo să respire. A treia oară, doctorul strigă furios că are nevoie de ambulanţă. A trecut aproape o oră până să ajungă un echipaj. I-au pus lui Leo o mască de oxigen şi l-au înghesuit pe o targa.

— Merg cu el, spuse Natalie, dar un miliţian în uniformă o opri. Merg cu el până la spital, încercă ea să explice poliţistului căruia i se alăturase un altul. Este singur. Nu vorbeşte ruseşte.

Dumneata vii cu noi, se auzi o voce tăioasă.

Anunţaţi-i pe fiii lui. Sunt în sala de licitaţii.

Abia în momentul în care poliţistul o strânse fără milă de braţ, Natalie îşi dădu seama că a fost arestată.

Il citise pe Soljeniţân. Şi-a făcut teza de doctorat cu Primul cerc, studiu comparativ, Pasternak, Orwell şi Koestler. Recent, descoperise pe poeta exilată Irina Ratuşinskaia. Dar, niciuna dintre aceste cărţi nu o pregătise pentru groaza pe care o trăia acum, când gardiană, un munte de femeie, îi ordonă să se dezbrace.

O frică puternică i se adună în piept, gata să explodeze. Se gândea că personajele lui Soljeniţân, Pasternak şi Orwell fuseseră inocente. Ea însă era vinovată.

— Staţi puţin. Eu sunt cetăţean american. Vreau să discut cu consulul Statelor Unite. ba nu, cu ambasadorul.

Ştia că nu se afla la Leningrad. Mai întâi au băgat-o într-un camion, apoi au transferat-o într-un avion. De la aeroportul din Moscova a plecat într-o furgonetă a poliţiei. A aflat că este la Moscova din întâmplare. Un curent de aer a desprins perdeaua de_ la geam şi a văzut în fugă magazinul

Lumea copiilor, care se afla aproape de închisoarea Lubianka din piaţa Dzerjinski.

Cartierul general al KGB-ului. Salvată de „milionari”, prizonieră a poliţiei secrete. Trecuseră câteva ore de când fusese arestată, în avion, aruncată într-un compartiment întunecat, cu cătuşe la mâini, se întreba îngrijorată dacă Leo mai este în viaţă. Acum riu se mai gândea la el. Nu ştia decât că îi este fricã.

— Cer să discut cu ambasadorul ţării mele.

Să nu te cerţi niciodată cu funcţionarii, îi spusese Wallace. Ei nu te pot ajuta, dar îţi pot face foarte mult rău. Gardiană era o femeie solidă, lipsită de expresie, exact aşa cum le-a descris Soljeniţân. Ca prin minune, în mâinile ei, apăru un baston de cauciuc. Cu faţa opacă şi ochii lipsiţi de viaţă, împinse capătul bastonului în stomacul lui Natalie. Durerea profundă îi învălui corpul.

— Dezbracă-te.

Natalie era îmbrăcată cu noua ei rochie roşie. Ochii inexpresivi o priveau cum se dezbracă. Gardiană arătă spre picioare. Natalie descălţă cizmele şi rămase cu picioarele goale pe cimentul rece. Când ajunse la sutien ezită. Bastonul o lovi fulgerător peste coapsă. Desfăcu sutienul şi îşi dădu jos ciorapii şi chiloţii. Tremurând, îşi scoase ceasul de la mână, cerceii, perlele, brăţările şi medalionul primit de la Wallace. Ultima a fost verigheta. Le aşează pe toate în mâna întinsă a femeii.

Gardiană plecă şi o lăsă dezbrăcată, tremurând de frig. În tavan era un bec şi o cameră de luat vederi.

— Stai puţin! Strigă Natalie, dar nu o mai auzi nimeni.

Au trecut minute, poate secunde, poate ore. Când a obosit s-a aşezat pe marginea unui pat, cu ochii aţintiţi în duşumea, trăgând nervos de marginea cuverturii. De fiecare dată când încerca să se adune, gândurile i se împrăştiau ca frunzele, bătute de vântul fricii. Uşa se deschise. Natalie sări în picioare. O altă gardiană, măruntă şi foarte diferită de prima, îi întinse un halat din bumbac

alb. Mirosea a spital. Gardiană o conduse într-o cameră unde se afla o masă şi un singur scaun din lemn. O lăsă singură.

Încerca să măsoare timpul cu bătăile inimii, dar pierdu şirul, şi continuă să aştepte, muşcându-şi buzele. De data aceasta, i-a fost teamă să se mai aşeze. O voce îi şoptea să-şi folosească timpul pentru a gândi. O alta îi sugera că n-are nici un rost. Uşa se deschise.

— Slavă Domnului, reuşi să murmure.

În cadrul uşii se contura silueta înaltă a lui Valeri Kiricenko. Purta uniformă şi ducea în mână o geantă diplomat şi o sacoşă de pfastic în care se afla ceva alb. în spatele lui, într-o tăcere respectuoasă aşteptau un bărbat şi o femeie. Natalie avu impresia că îi ştie de undeva.

Ea este, spuse femeia.

Eşti sigură?

Da, domnule. Foarte sigură.

Liber, mulţumesc.

Cei doi s-au întors şi au plecat, închizând uşa în urma lor. Natalie simţi cum i se face ţăndări tot curajul pe care-1 mai avea. Cei doi erau bărbatul şi femeia a căror sosire la hanul Hopkins a obligat-o pe Liuba să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Kiricenko o privea foarte atent şi dădea din cap satisfăcut. Îşi lăsă pe duşumea geanta diplomat şi deschise sacoşa din plastic. Scoase şi aruncă pe masă haina ei din blană de râs, cu pete maronii de sânge.

— Dacă aş fi în locul dumitale şi aş crede în Dumnezeu, aş începe să mă rog pentru viaţa mea.

Tresări îngrozită când văzu furia din ochii lui.

— Nu mă face să-mi pierd timpul, iar pe dumneata scuteşte-te de alte mizerii. Este haina dumitale?

— Fusese îngrijorată din cauza acestei haine. Îşi construise chiar o mică poveste.

Pot să o controlez?

Ţi-am spus să te scuteşti de necazuri. Este haina dumitale?

— Seamănă cu o haină pe care i-am dat-o unei femei la Leningrad.

Oricât ar fi fost de neverosimilă povestea, Natalie se agăţă de ea cu speranţa disperată că au arestat-o doar din pricina hainei.

Ai dat această haină? Poliţia mi-a spus că este foarte scumpă.

Ne ocupăm de comerţul cu haine de blană.

Şi ai dat-o pentru una la fel de costisitoare? – - Nu tocmai.

Gardian! Strigă el.

Uşa se deschise. Gardiană cea solidă intră şi aruncă pe masă haina de blană a prostituatei. Până şi culoarea acesteia demonstra limpede că povestea lui Natalie nu stătea în picioare. Mai rău decât atât, ei au urmărit-o până la apartamentul studentului. Oare până unde au urmărit-o?

Eu nu sunt un expert ca dumneata, doamnă Nevski, dar pot să-mi dau seama de deosebirea dintre aceste haine. Aţi făcut o afacere?

Băusem. Eram înfierbântată. Cred că eram chiar beată. Ne-am întâlnit în lift, la hotelul Leningrad, în timp ce coboram de la bar.

Aţi văzut ceva neobişnuit după ce aţi făcut schimbul de haine?

Cred că a fost un accident de circulaţie. Eu am urcat într-un taxi şi am plecat.

V-aţi îndreptat spre Consulatul american; când aţi văzut poliţia acolo v-aţi răzgândit şi aţi sfârşit în camera unui student, unde v-aţi petrecut noaptea, v-aţi schimbat hainele şi aţi lăsat-o în schimb pe aceasta, probabil în semn de mulţumire pentru serviciile aduse.

Am fost suprasolicitată în ultima vreme. Recunosc că am băut prea mult. Am cumpărat blănuri de câteva milioane şi-n acest moment sunt în negocieri cu ministrul Comerţului Exterior, Vladimir Rostov. Trebuie neapărat să iau legătura cu tovarăşul Rostov. Pentru astă seară avem planificată o întâlnire, iar pentru mâine o conferinţă de presă la Palatul

blănurilor; dorim să facem publică înfiinţarea unei companii sovieto-americane. Sperăm ca la începutul turneului său, chiar Secretarul general să.

Kiricenko o întrerupse şi o întrebă dispreţuitor:

— Dumneata chiar crezi că poţi face afaceri în Uniunea Sovietică, dacă se răspândeşte vestea că ai fost reţinută de KGB? Vor fugi cu toţii, doamnă Nevski. Vor fugi ca iepurii. Acum, după cum ai recunoscut singură, ai avut o noapte foarte agitată la Leningrad. Departe de văduva spăşită pe care am întâlnit-o eu la recepţia din Kremlin. Oricât ar părea de ciudat, poate că se explică.

Studiindu-i cu atenţie reacţiile, Kiricenko deschise geanta diplomat. Natalie se străduí, dar nu reuşi să nu-i privească mâinile. EL scoase şi aruncă pe masă trei exemplare din Perla.

— Aceasta, îi explică, a aparţinut unei tinere care a căzut de la etajul unei clădiri. Aceasta, unui domn bătrân care a înghiţit cianură când oamenii mei au încercat să-l interogheze, iar aceasta unei femei răsfăţate, pe care am urmărit-o pe nişte străzi foarte dubioase din Moscova. Iar aceasta – întinse mâna şi scoase o a patra carte – pe care am găsit-o noi în camera dumitale, seamănă cu un roman foarte popular în America. Când am deschis-o, am constatat că este aceeaşi mizerabilă carte pornografică.

Natalie tremura.

— Poate că nu este o mizerie! Continuă Kiricenko sarcastic. Poate că este artă! Poate că este o istorie a perversităţii victoriene care ne ajută să îi înţelegem pe strămoşii noştri pre-revoluţionari. Dumneata ce crezi, doamnă Nevski?

— Vreau să îl văd pe ambasadorul american.

— Îl vei vedea, promise el. După ce vom avea o mică discuţie. Sau două. Sau trei. Sau patru. Sau câte va fi nevoie.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, tovarăşe Kiricenko. Violenţa din privirea lui o ţintui locului.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui tovarăşe? Cum îndrăzneşti. Trei oameni suspectaţi de conspiraţie cu soţul dumneavoastră împotriva Uniunii Sovietice aveau această carte, Perla. Soţul dumitale a fost împuşcat. După trei luni apari dumneata cu un exemplar din Perla. Cunoşti termenul carte de cod?

Natalie negă din cap.

Nu? Arunci spune-mi că îţi plac fanteziile sexuale pe care ţi le imaginezi citind Perla şi, în două ore, vei ajunge la hotelul dumitale.

Îmi plac fanteziile sexuale pe care mi le imaginez când citesc Perla.

Îmi dai voie să presupun că soţul dumitale te-a iniţiat?

— Da.

Spre ce fel de abuzuri înclini?

Nu înţeleg.

Kiricenko luă cartea şi o răsfoi.

— Cele mai multe dintre scene se referă la abuzuri sexuale. Care este plăcerea dumitale? Să le provoci? Să le primeşti?

Natalie tăcea.

Descrie două sau trei dintre scenele dumitale preferate.

Nu pot.

Să chem gardiană?

Nu pot. Nu pot să o fac. Vă rog, este prea intim.

Habar nu ai – încă – de adevăratul înţeles al cuvântului „intim”. Se ridică în picioare. Am cerut să ţi se facă un examen medical. Doctorul va avea nevoie de o oră sau două. În acest timp gândeşte-te la scenele preferate. Le vom discuta în detaliu când mă întorc. Atunci când mă voi declara „satisfăcut”, vom continua discutând despre o anume fată care se numeşte Elena, şi de o alta pe care o chema Liuba. După care vom vorbi despre o conspiraţie pe care acestea o cunoşteau sub numele de „Complotul milionarilor”. Gândeşte-te la „Complotul milionarilor” cât timp te examinează doctorul. Gândeşte-te cine este

„tătucul”. Vojd, un termen pe care mi l-ai fluturat pe sub nas în seara când te-am cunoscut. Şi mai gândeşte-te la legăturile soţului dumitale cu „tătucul” şi cu „milionarii”.

De ce să mă examineze doctorul?

Droguri, gândi ea. Se ştia că KGB-ul foloseşte droguri pentru a-i face pe deţinuţi să vorbească.

Un examen de rutină, să-ţi aflăm rezistenţa.

Rezistenţa?

Să vedem cât poate suporta trupul dumitale. Nu am dori să cedezi exact în toiul unei discuţii interesante.

Ameninţarea încă o strivea. Îl auzi din nou pe Kiricenko.

— Uite, îţi las o carte ca să-ţi împrospătezi memoria, în timp ce doctorul îţi ia tensiunea. Uluitoare obiceiuri sexuale aveau victorienii. Bătăi. Violuri. Sodomie. Dă-mi halatul. Nu vei avea nevoie de el.

— Nu!

O plesni peste faţă, parcă pentru a-i demonstra de ce este în stare. Natalie făcu câţiva paşi înapoi. El o prinse şi smulse halatul de pe ea.

Natalie se întoarse, cu faţa la perete.

— Nu te apropia de mine.

Kiricenko îi ridică părul şi îi trecu un deget rece pe ceafă.

— Examinare plăcută.

Doctorul era palid, cu părul slinos şi ochi lacomi. Îi luă tensiunea. O puse să sară timp de două minute, apoi îl luă din nou tensiunea. Îi ascultă inima şi plămânii. Îi pipăi glandele de la baza gâtului şi o privi nemilos în timp ce ea se străduia să-i dea o probă de urină. Făcu o analiză a urinei în nişte eprubete. Privi cercetător rezultatele, aruncându-i priviri inchizitoriale, apoi repetă analiza. Natalie se ghemui într-un colţ, tremurând de frig, dar mai puţin umilită decât s-ar fi aşteptat. Îl citise pe Soljeniţân.

Kiricenko greşise când a ales doctorul. Aproape că zâmbi, emoţionată că reîncepuse să raţioneze. Pentru a o înspăimânta ar fi fost nevoie de un doctor hidos. Dacă acesta ar fi examinat-o la fel ca pe unul din milioanele de

prizonieri fără chipuri, i-ar fi putut descoperi punctul vulnerabil. Dar nenorocitul acesta de doctor îi inspira mai mult dezgust decât frică şi între timp mintea ei se limpezea devenind aptă pentru a gândi.

Îşi aminti că generalul Lapşin i-a spus despre Kiricenko că este incoruptibil. Faptul că a atins-o, că i-a făcut avansuri, reprezenta un gest deliberat, cu scopul de a o înspăimânta. Era puţin probabil că va traduce în practică acele ameninţări.

Îl putea opri o conduită morală, dacă o avea. Nimeni nu ştia că ea se află aici. Ruşii puteau să o caute săptămâni în şir prin canale, oficialităţile să se plângă că nu o găsesc pe americanca dispărută şi, în tot acest timp, KGB-ul era liber să o brutalizeze, în inima Moscovei, la mai puţin de două mile de Ambasada Americană. Trebuia să le dea ceva.

Ce dorea KGB-ul? Ce le-ar putea spune:

Doreau ceea ce se străduise Wallace să le ascundă. Îi doreau pe „milionari” şi pretextul de a se lansa într-un masacru.

Ce ştia Kiricenko?

Starkov a avut dreptate. Kiricenko era convins că Perla aparţinea „milionarilor”. Nu ştia despre ei nici a zecea parte din ce înregistrase Wallace pe bandă. Dacă ar fi aflat, mii de ofiţeri ar fi acum în închisoare, iar complotul neutralizat.

Bănuia că Kiricenko era încurcat într-un păienjeniş de informaţii. Acest lucru ar explica oarecum interesul pe care i 1-a arătat de la început – încercase să sperie o diletantă, în speranţa că va face o greşeală. Cel mai important lucru era că nu o întrebase nimic de Ziua valentinelor. Poate nu ştia că lovitura de stat urma să aibă loc peste două zile.

Ce ironie. După mai bine de patruzeci de ani, reţeaua de informaţii a lui Wallace Nevski rezista. Acum depindea numai de ea să prevină haosul, cauza pentru care Wallace îşi pierduse viaţa. Scopul ei – stoparea „Complotului milionarilor” coincidea cu cel al lui Kiricenko. Dar, ca şi

Wallace, ea lucra pentru anihilarea rebelilor fără violenţă, pe când KGB-ul ar fi stârnit o revoltă naţională.

Vă recomand, la modul cel mai serios, să fiţi cooperantă la interogatoriu, îi strigă doctorul de la masa unde mai lucra încă la testul de urină.

Este sfatul dumneavoastră medical sau politic?

În starea în care vă aflaţi, vă asumaţi riscuri enorme.

Ce stare?

Omul o privi surprins.

Nu ştiţi?

Ce să ştiu?

Sunteţi însărcinată.

În acel moment, Natalie deveni cea mai fericită prizonieră din istoria închisorii Lubianka. Nici un suflet lipsit de speranţă, eliberat pe neaşteptate, nici o condamnată, iertată din senin, nu a trăit vreodată o asemenea fericire. Ceea ce ea pierduse pentru totdeauna, revenise la ea sub o altă formă.

Wallace se afla în ea aşa cum visase de multe ori. Purta în ea un secret mai preţios decât înregistrarea lui, un secret pe care îl descifrase total greşit. Nu avusese ciclu menstrual două luni, dar pusese asta pe seama suferinţelor prin care trecuse. Uşoara greaţă de dimineaţă o atribuise călătoriei, caviarului şi votcii. În acel moment şi-ajurat să nu mai pună strop de băutură în gură; începu să râdă când îşi aminti unde se află şi apoi izbucni în lacrimi. Chiar dacă plângea ştia că trupul ei este mulţumit şi împlinit.

Uşa se deschise. Un ofiţer KGB, cu privirea la fel de rece ca a lui Kiricenko, dar mai tânăr şi cu grade de căpitan, intră însoţit de gardiană care îi aruncă în braţe hainele şi îi spuse: îmbracă-te!

Tu, se adresă el doctorului, vei prezenta colonelului Kiricenko raportul complet.

Doctorul îşi adună instrumentele şi plecă.

Mai repede, se răsti căpitanul, făcându-i un semn gardienei care o ameninţă cu bastonul. Natalie se îmbrăca,

întrebându-se ce o mai aşteaptă.

Mişcă! Scoase un set de cătuşe şi îi prinse mâinile la spate. Gardiană o conduse pe un coridor lung; căpitanul le urmă. Au u rcat câteva etaje. Natalie se împiedică. Gardiană înjură şi îşi înfipse unghiile în mâna ei. La capătul scării au fost opriţi pentru verificare. Căpitanul a scos nişte hârtii, a răspuns la salut şi au intrat pe un alt coridor. Pe Natalie o trecu un fior de frig. Alt punct de verificare, alt salut. A urmat al treilea punct de verificare, unde hârtiile au fost citite de ofiţerul de gardă şi Natalie a trebuit să suporte confruntarea – i se făcuseră fotografii când sosise la închisoare. Gardiană se dădu deoparte. Ieşiră într-o curte interioară înconjurată de ziduri înalte. Era noapte şi ningea. Natalie zări silueta unei maşini.

— Uite, ia haina mea, spuse căpitanul. Cred că ţi-e frig. Erau primele cuvinte blânde pe care le auzea” din momentul în care intrase aici.

Sunt liberă? Îngăimă ea.

Nu tocmai.

Bărbatul deschise portiera maşinii şi o ajută să urce, apoi se aşeză la volan, porni motorul şi ieşi din curte luând-o pe aleea întunecată. La capătul aleii era o poartă şi, când maşina ajunse în pata de lumină a reflectoarelor care o înconjurau, Natalie observă că în maşină mai era un bărbat.

Garda cercetă la lumina unei lanterne hârtiile căpitanului, apoi lumină faţa lui Natalie. Raza lanternei lumină pentru o clipă pe cel de al treilea ocupant. Soldatul salută încremenit şi făcu semn să se deschidă poarta. Maşina ieşi într-o stradă lăturalnică. Imediat fu preluată de o gardă de motociclişti.

Alergau nebuneşte pe banda din mijloc, rezervată pentru oficialităţi, în timp ce treceau pe sub stâlpii de iluminare, Natalie reuşi să distingă chipul celui care o preluase.

Unde mă duci? Şopti ea.

La frigare, răspunse pe un ton rece bătrânul mareşal Lapşin.

Părea neverosimil, dar Natalie ştia că „milionarii” violaseră Cartierul general KGB, inima securităţii sovietice. Faptul că recurseseră la un gest atât de riscant îi confirma că lovitura de stat era programată pentru Ziua valentinelor. În acelaşi timp reprezenta dovada cea mai grăitoare a puterii pe care o aveau.

Cum m-aţi scos? Sub ce pretext?

Pretext? Rise bătrânul. În Uniunea Sovietică noi nu avem nevoie de pretexte. Hârtiile deschid toate uşile. Birocraţii sunt adevăraţii conducători, iar noi avem mulţi, mulţi birocraţi de partea noastră.

Acum, când coloana motorizată se îndepărta în viteză de centru 1 Moscovei, mareşalul Lapşin îi puse o întrebare menită să-i spulbere şi ultima iluzie că ar putea scăpa.

Crezi în viaţa de apoi?

Mă dor mâinile. Nu mi-aţi putea scoate cătuşele?

Eu cred în viaţa de apoi. Cred că exact în acest moment Vasili ne priveşte. Poate când va vedea că te dor mâinile îşi va primi şi el pedeapsa. De ce a trădat Rusia?

Vasili a iubit Rusia, domnule mareşal. El credea că dumneavoastră o veţi distruge.

Noi nu vrem asta! Se răsti Lapşin.

Era convins că nu veţi reuşi.

Când ţi-a spus?

Natalie era furioasă. Reuşise să o facă să recunoască că ştia despre complot.

— Când?

— Vara trecută, improviza ea, la iuţeală. Văduvă. Sunt o văduvă înspăimântată, îşi spuse ea.

— A mărturisit?

— În termeni foarte vagi. Era îngrijorat în privinţa dumneavoastră.

Vrei să fii mai exactă?

Nu pot. Asta este tot ce mi-a spus.

— Vom vedea. Bătrânul mareşal o privi îndelung şi cu duritate. Apoi întoarse capul. Terminase cu ea.

Elicopterul, deservit de ofiţeri superiori, aştepta pe un câmp din afara oraşului. Scara a fost coborâtă de căpitanul care o scosese din închisoarea Lubianka.

— Păstrează haina, îi spuse el şi fugi la maşină; mareşalul coborâse geamul, pentru a urmări decolarea.

Aparatul se ridică. Ofiţerii păstrau o tăcere grea, lăsând-o pe Natalie să îşi imagineze ce o aştepta. Căpitanul care îi dăduse haina, o privea de parcă îi părea rău de ceea ce avea să i se întâmple. Doctorul reuşise să-i trimită sufletul spre o zonă a suferinţei pe care nu o mai cunoscuse.

Natalie recunoscu ferma experimentală după linia întunecată a râului. Generalul Lapşin o aştepta pe terenul de aterizare. Stătea foarte drept, în bătaia vârtejului de aer pe care-1 creaseră elicele aparatului în coborâre. O ajutară să coboare şi o împinseră spre el. Nu-i desfăcuseră cătuşele şi vântul îi sufla haina abia aninată pe umeri. Generalul se apropie şi i-o încheie cu mişcări blânde.

— Ar fi trebuit să-ţi vezi de afaceri.

— Aşa am făcut. Sunt pe punctul de a încheia o afacere spectaculoasă, o companie mixtă sovieto-americană. Mă poţi ajuta să ajung la Leningrad până mâine dimineaţă?

— Lapşin zâmbi.

Frumoasă încercare.

Nu înţeleg. De ce m-ai adus aici?

Cineva doreşte să te cunoască.

O prinse de braţ, dar în loc să o conducă spre casă, o luă pe aleea ce ducea la grajdurile de nurci. La jumătatea drumului trecură pe lângă un, soldat care mătura zăpada. Natalie simţi mirosul specific al nurcilor, adus de vânt. Se înfiora. Parcă le auzea agăţându-se furioase de plasa cuştilor.

Lapşin, însă, trecu de grajduri şi Natalie avu deodată sentimentul că peisajul semăna cu cel de acasă – aerul era deosebit, ca acela din preajma unei ape curgătoare. Îşi dădu seama că se apropiau de râu. Când văzu umbra contorsionată a albiei, ca o lamă ce despica albul zăpezii, lui

Natalie îi trecu prin minte gândul nebunesc că voia să o înece. O altă umbră, masivă, se materializa încet în întuneric şi sub forma unei clădiri. Nu avea ferestre; exista doar o uşă izolată, pe care el o deschise.

O izbi imediat un miros puternic de nurcă. Se trase înapoi. Lapşin o târî în interior şi închise uşa. Natalie începu să respire rapid, agitat; o panică de nedescris punea stăpânire pe ea.

După vântul tăios de afară i se păru deosebit de cald şi întuneric. Un altfel de întuneric decât cel de afară, unde zăpada arunca reflexe cenuşii. O iluminare difuză simula albastrul înserării de vară. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau, Natalie observă că se afla într-o încăpere, plină de cuşti cu nurci. Erau sute de cuşti, aşezate pe trei rânduri, de-a lungul pereţilor, lăsând între ele doar un culoar îngust, în faţa cuştilor erau instalate jgheaburile pentru apă, mâncare şi curăţarea reziduurilor.

Când au intrat, animalele s-au oprit. Apoi, încet, încet, au început să se mişte, ieşind din adăpostul de somn, mirosind să vadă dacă a intrat îngrijitorul, agăţându-se cu îndrăzneală de plasa de sârmă. Natalie se gândi că aşa arătau străzile din Manhattan, Ia lăsarea serii – vibrau în aşteptare.

Lapşin o privea atent.

Ce este aici?

Un laborator de încrucişare a raselor cu care soţul dumitale a reuşit să câştige încrederea tatălui meu.

Nu înţeleg ce spui.

Nurcile se împerechează o dată pe an. Obţinem recolta în noiembrie-decembrie. Aici se creează o atmosferă controlată. Prin manipularea luminii, sperăm să le păcălim ceasul biologic şi să se împerecheze de mai multe ori pe an.

Ca puii de incubator? O să distrugeţi piaţa.

Soţul tău privea problema ca un adevărat socialist – mai multe nurci, pentru mai mulţi oameni. Nu-ţi face probleme. Au încercat şi cei mai buni fermieri din America, dar nu au

obţinut rezultate mai bune ca ale noastre. De fapt, intenţia a fost alta. Ceea ce a dorit cu-adevărat Vasili a fost să desconspire mişcarea condusă de tatăl meu.

Ce legătură are asta cu mine?

Vrem să ne dai înregistrarea.

Am ars-o.

Ce conţinea?

Nu am ascultat-o.

Ai trecut printr-o mulţime de necazuri numai ca să o asculţi. Şi ai ascultat-o.

Numai începutul, recunoscu ea. L-am auzit pe tatăl tău vorbind cu un american. Vorbeau despre tine. Atunci mi-am dat seama că n-am nevoie de încurcături. Eu fac afaceri. Am o companie de condus. Activitatea lui Wallace este de domeniul trecutului. El a murit. Eu sunt singură. Să-ţi spun drept, nu-mi pasă ce pune la cale tatăl tău, sau tu, sau americanul. Nu doresc decât să închei afacerea cu Rusia şi să plec acasă.

Sună grozav, gândi ea. Femeia independentă îşi hotărăşte singură soarta. Şi Lapşin părea să gândească la fel. Zâmbea vag.

— Boje moi! Cât aş vrea să te cred.

— Tu ai crede orice femeie frumoasă, se auzi un glas în spatele lor. Asta face parte din farmecul tău, Aleksandr, şi unul din nenumăratele motive pentru care te iubesc.

Lui Natalie i se opri respiraţia când femeia ieşi din semiobscuritate: în faţa ei se afla Dina. Mergea ca un manechin la o prezentare de modă – păşea punând un picior în faţa celuilalt şi se ondula languros. Era o imitaţie aproape comică a lui Lauren Bacall, dar generalul Lapşin nu-şi putea lua ochii de la ea. Era înaltă şi suplă, însă fără peruca blondă părea mai bătrână. Arăta de cel puţin treizeci de ani. Părul era pieptănat altfel decât în cele două fotografii pe care le văzuse Natalie. Îl purta drept, tăiat la lobul urechii. Ochii ei negri, pătrunzători, se implântară în Natalie, iar zâmbetul îi deveni crud.

— Minţi.

Fără să o privească Natalie se întoarse spre generalul Lapşin.

— Ea 1-a ucis pe soţul meu. Ştiai asta?

— Bănuiam. Îmi pare rău pentru suferinţa ta. Dar a fost duşmanul nostru.

— Unde este înregistrarea? Întrebă Dina.

— Am ars-o. Acum îmi pare rău. Acum aş fi vrut să o am, să aflu odată de ce vă este atât de frică.

Dina zâmbi.

Minţi. Nu înghiţim noi aşa ceva. Avea un uşor accent englezesc. Ai ars tu ceva, dar nu firul despre care discutăm. Cred că l-ai copiat. Nu am întâlnit niciodată un american care să nu poarte cu el aparate şi casete. În bagajele tale nu am găsit nici un casetofon, dar formularul vamal arată clar că ai adus un casetofon. Un Panasonic 111, mini. L-ai pierdut?

L-am făcut cadou unei fete din palatul unde se ţin licitaţiile.

Unde este copia?

N-am făcut nici o copie. Nici măcar n-am ascultat înregistrarea.

Vino cu mine, Natalie.

Natalie îl privi pe Lapşin. Acesta îi făcu semn să o urmeze.

Va trebui să ne spui.

Dar v-am spus!

Vino, Natalie!

Dina o prinse de braţ şi o smuci. Cătuşele i se strânseră dureros pe încheieturile mâinilor. Dina o târî pe culoarul îngust dintre două şiruri de cuşti şi o împinse lângă una, ce se afla la nivelul ochilor ei.

— Priveşte puţin animalul acesta!

Natalie se trezi faţă-n faţă cu o femelă. Avea corpul lung, puternic, capul mic şi ochii fioroşi. I se strânse stomacul de teamă. Nurca se încorda simţindu-i frica.

— Ai observat probabil că lumina se stinge treptat, continuă Dina. Îngrijitorii simulează căderea nopţii. Animalele se pregătesc să-şi primească hrana. Sunt flămânde. Şi iritate. Conductele de apă au îngheţat şi nu şi-au potolit nici măcar setea. Aleksandr, dă-mi te rog o rublă.

Lapşin scoase portmoneul şi îi întinse o bancnotă. Dina o rulă.

— Priveşte, Natalie!

Strecură capătul hârtiei prin plasa de sârmă. Nurca atacă într-o fracţiune de secundă, cu ghearele şi cu dinţii care sclipeau în semiîntuneric. Natalie auzi cum animalul zgâria furios plasa. Dina retrase hârtia sfâşiată şi i-o arătă lui Natalie.

— Bineînţeles că este femelă. Ştii clişeul. Probabil că pe unii -masculi de aici i-ai p*utea scărpina după urechi, dacă te-ai strădui. Dar tu nu vrei, nu-i aşa? Asta cred şi eu. Ţi-e frică de ele. Ciudat.

Ele mor pentru hainele tale, când ar putea fi invers. Natalie, ce era înregistrat pe bandă şi unde este copia?

Nu am ascultat. Nu am făcut nici o copie.

Aleksandr, desfă-i cătuşele, scumpule.

Lapşin se execută fără comentarii. Natalie începu să-şi maseze încheieturile. Dina o apucă de mână.

Ce era înregistrat pe bandă şi unde este copia?

Nu am ascultat-o şi nici n-am copiat-o.

Cu o mişcare bruscă Dina presă degetele lui Natalie de împletitura plasei de sârmă. Nurca atacă fulgerător. Natalie ţipă de durere uitându-se la degetul însângerat. Încercă să se elibereze, dar Dina o strânse cu o forţă nebănuită şi îi presă din nou mâna pe plasă. Incitată de sângele cald pe care-1 mirosise, nurca atacă din nou.

Mâna îi ardea ca focul. Trei degete erau însângerate. Dina o eliberă şi ea se îndepărtă, clătinându-se. Îi era greaţă. Se învârtea pământul cu ea.

— Adu-o înapoi, Aleksandr.

Lapşin o ajunse din urmă şi îi bloca drumul.

Răspunde-i! Îi spuse el.

Ajută-mă, îi şopti ea.

Îmi pare rău, doamnă Nevski, te joci cu băieţi mari.

— EI nu te poate ajuta, spuse Dina calm. Te-ai aşezat singură în calea evenimentelor. Te vor mătura. Nu mai poţi rezista.

— Nu am vrut decât să aflu ce s-a întâmplat cu soţul meu.

— Pentru foarte mulţi oameni a fost limpede de la bun început ce s-a întâmplat cu el.

— Dar nu era adevărat.

Dina îi arătă picăturile de sânge care se prelingeau de pe mâna ei.

— Chiar poţi să spui că acum eşti mai fericită? Spune-mi unde este copia, ori deschid uşa şi îţi ţin mâna în cuşcă până se satură animalul.

În acel moment, Natalie ştiu că niciodată nu urâse cum ura acum. Ar fi vrut să se arunce asupra Dinei, să o lovească. Dar acest lucru era tot atât de imposibil, ca şi evadarea din acel loc infernal.

— Spune-ne, insistă şi Lapşin.

— Chiar dacă aş fi făcut o copie ceea ce n-am făcut – după ce v-aş spune, tot m-aţi omorî.

Ochii Dinei sclipiră trădându-i intenţia, dar Lapşin îi spuse:

Nu-ţi vom face nici un rău. Te mai ţinem puţin aici, după care îţi vom da drumul. Ai cuvântul meu.

Aş prefera cuvântul Dinei.

Nici o problemă, interveni Dina.

Chiar vrei să te cred? Tu l-ai ucis pe soţul meu. O să mă ucizi şi pe mine.

Dă-mi mâna.

Natalie se întoarse spre Lapşin. Cei doi erau cu totul diferiţi.

Mă tem că orice aş face, tot voi muri. Dacă ţi-a făcut plăcere noaptea pe care am petrecut-o împreună, fă-mi te rog o ultimă favoare, omoară-mă repede.

Poate că te mai gândeşti.

Dina se repezi la el, spumegând de furie.

— Tu nu vezi ce ne-a făcut? A ascuns-o. Noi nu putem continua până nu găsim banda.

Lapşin tresări.

— Voiam să spun că este posibil ca ea să nu fi făcut o copie.

— Trebuie să fim siguri de asta!

Lapşin scoase batista şi îi înfăşură degetele însângerate.

— Natalie, noi reprezentăm un imperiu. Tatăl meu, eu, Dina, suntem doar trei din miile de oameni. Te-ai aşezat în calea noastră. Te rog să apreciezi corect situaţia în care te afli. Încerc să te fac să înţelegi bine în ce situaţie te-ai băgat. Îţi vom acorda o oră de gândire.

Dina încercă să protesteze, apoi renunţă cu un zâmbet supus.

— Foarte bine, dragul meu. Lapşin deschise uşa. Dina îi şuieră în ureche: „Am eu grijă să nu mai vină, când mă voi întoarce.'

Natalie îl privi insistent pe generalul Lapşin. Acesta, însă, se întoarse şi ieşi.

Încercă uşa. Era bine încuiată. Se prăbuşi pe pământul cald şi strânse bine batista lui Lapşin pe degetele sfâşiate.

Dina o va omorî. Până ieri, s-ar fi consolat cu gândul că i se va alătura lui Wallace, dar acum îl refuza, pentru că nu mai era singură.

În întuneric, nurcile începură să se agite. Natalie asculta disperată sunetele înfundate, ţipetele, scrâşnetul colţilor pe sâffM. Erau animale de pradă. Se hrăneau noaptea. Spre deosebire de alte animale domesticite, nurcile nu-şi pierduseră instinctele primare agresive. Chiar dacă se afla la a patruzecea generaţie în captivitate, nurca eliberată fugea direct spre râu şi ucidea cu aceeaşi ferocitate ca şi în sălbăticie.

Natalie se ridică în picioare şi se încumetă să intre pe culoarul dintre cuşti, numărându-le. Făcu un calcul sumar şi constată că erau mai mult de o mie de animale. Avea o slabă şansă de a scăpa, care i se păru mai periculoasă decât Dina.

Încercă din nou uşa. Nu avea ce ajutor să aştepte, iar a nu face nimic nu reprezenta o soluţie. Avea de apărat două vieţi.

Natalie deschise încuietoarea unei cuşti şi se feri. Nurca luă poziţia de atac. Unduindu-se ca o reptilă, lungă şi suplă, nurca se târa spre portiţa deschisă. Nu se temea de nimic. Animalul ieşise pe jumătate din cuşcă şi adulmeca aerul. O văzu şi deveni un ghem încordat de muşchi.

Aproape hipnotizată, Natalie o privi în ochi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, abia mai putea respira; singurul lucru care o opri să trântească portiţa şi să o încuie la loc a fost imaginea Dinei.

Îşi smulse privirea de la animal, încercând să se convingă că aceste animale nu existau. Deschise o altă uşă. Din nou nurca se lipi cu burta de duşumea şi se pregăti să sară. Tremurând, Natalie mai deschise o cuşcă. De data asta animalul sări mai repede decât celelalte şi se agăţă de haina ei. Natalie ţipă. Nurca aluneca încet pe haină, agăţându-se mereu de ea.

Când atinse pământul, o tuli imediat în direcţia colectorului de; reziduuri. Natalie se întorsese încercând să-şi dea seama unde dispăruse prima nurcă. N-o văzu. Nici pe a doua. În încăpere se lăsase o linişte sinistră. Animalele erau în aşteptare. Natalie le vedea ochii şi, emoţionată, avu impresia că le simte respiraţia.

Asta este soluţia! Gândi Natalie şi începu să deschidă toate uşile. Cuşcă după cuşcă. Erau zece rânduri de câte o sută de cuşti deschise.

Când ajunse la două sute, Natalie se opri. Ceva nu era în regulă.

Privind printre rânduri, observă că majoritatea animalelor se întorseseră în cuştile lor. Unele chiar o priveau prietenos din uşa cuştii. Altele însă dispăruseră. Le simţea doar respiraţia. Uimită, Natalie mai verifică un rând. Acelaşi lucru. Animalele erau la locul lor.

— Ce faceţi?

Auzindu-i glasul, multe dintre animale se ascunseră în culcuşul de somn.

— Ieşiţi afară! Strigă Natalie.

Strigătul ei le alungă la adăpost pe toate. Uluită, Natalie se lipi de perete, strângându-şi la piept mâna rănită. Încet, încet, lucrurile reveniră la normal. Nurcile începură să iasă din cuştile deschise. Coborau şi urcau în voie, după ce inspectau pământul încălzit. Natalie îşi zise că nu mai par atât de înfricoşătoare, deşi unduirile de reptilă îi inspirau încă teamă. În clipa următoare una din nurcile neeliberate se repezi şi o apucă de coadă pe alta, care tocmai ieşea din cuşcă.

Animalul rănit se rostogoli până jos, scoţând un ţipăt furios şi atacă o altă nurcă. Cele două animale se luptau cu înverşunare. Apoi, brusc, s-au despărţit şi au dispărut. Lupta aceasta, însă, le-a provocat şi pe celelalte. Natalie simţi cum creşte tensiunea. Parcă era o reacţie în lanţ. Deschise repede şi alte cuşti, adăugând alţi combatanţi masei informe.

După ce le-a eliberat pe toate, se retrase după uşă, nu înainte de a pune câteva cuşti una peste alta, pentru a putea sta pe ele, ferită de furnicarul de pe pământ.

Nurcile se băteau într-o învălmăşeală cumplită. Ochii le străluceau în întuneric. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare şi era punctat, din când în când, de ţipete ascuţite. Ici şi colo, câte un animal rănit se retrăgea din luptă, lăsând în urmă alte zeci, care se sfâşiau. Pe măsură ce trecea timpul, lupta care se dădu-se la început în grup restrâns, explodă într-un adevărat infern.

La picioarele ei era o adevărată bătălie pe viaţă şi pe moarte, demoni care se sfâşiau, gheare care ajungeau uneori să se agate chiar de cizmele ei. Ceva i se prinse în păr, şi îi alunecă pe spate.

Se lipi de perete, acoperindu-şi faţa. Îngrozită că vor mirosi sângele care-i picura din degete, îşi ascunse mâna în buzunarul larg al hainei militare.

Deodată lupta încetă. Se auzeau zgomote dinspre uşă. Cheia. Lacătul. O mie de perechi de ochi se îndreptară în direcţia de unde venea zgomotul.

Dina păşi în încăpere şi o văzu pe Natalie pe grămada de cuşti.

— Este ora mesei.

Îndreptă spre Natalie un pistol mic, cu amortizor, pe care-1 ţinuse ascuns la şold. Din mişcarea precisă, Natalie înţelese cum îşi vor duce la îndeplinire complotul „milionarii". În timpul unei recepţii la Consulatul sovietic din New York, sau la Naţiunile Unite, Dina Golovnik, om de încredere care organizase turneul secretarului general, va ieşi din mulţime pentru a da „semnalul de schimbare" al mareşalului Lapşin şi îl va împuşca pe Gorbaciov, cu acelaşi sânge rece cu care îl lichidase şi pe Wallace.

O dată cu Dina, în încăpere intră un val de zăpadă, purtată de vânt.

Natalie simţi aerul proaspăt din apropierea râului.

Tăcute, nurcile se încordară gata de atac. Dina făcu un pas înapoi, simţind că se petrece ceva, dar neînţelegând ce anume. Se afla în cadrul uşii când nurcile au atacat. Cele din faţă au sărit mai întâi la picioarele ei, dar spaţiul era îngust, iar ele prea multe, aşa încât au început să se agate de poala hainei şi să-i muşte genunchii. Trecând peste acestea, câteva agăţându-se de haine, au ajuns la piept şi la umeri. Faţă în faţă cu animalele înnebunite, Dina a început să ţipe, retrăgându-se, copleşită de sutele de animale furioase.

Natalie se strecură afară, pe lângă ele.

Albul imaculat al zăpezii era punctat de umbrele negre ale animalelor, care fugeau spre râu. Săgeţi vii, care ţinteau spre libertate. Se feri din calea lor.

Dina urla. Natalie întoarse capul şi o văzu în picioare, luptându-se cu o nurcă ce se agăţase în părul ei. Urla furioasă spre Natalie, dar mai ales de durere, pentru că animalele o muşcau de faţă şi de mâini. Căzu, reuşi să se

ridice şi din nou fu doborâtă de şuvoiul care se revărsa din clădire. Încercând cu disperare să scape de ele, Dina alerga mânată de şuvoi, spre malul îngheţat al râului, unde nurcile săreau în apă, tăind oglinda uşor şi lin, ca lama unui cuţit.

Dina nu reuşi să se oprească pe mal. Gheaţa se sfărâmă. Trupul i se contorsiona în aer, lipsită de un punct de sprijin, apoi plonja în apa râului. Ţipetele ei încetară în momentul în care curentul o purtă sub stratul de gheaţă.

Natalie ajunse la marginea gheţii, simţi din nou tăişul dinţilor, mirosul animalelor, o auzi pe Dina ţipând, luată de curent şi, deodată, totul se termină. Domnea o tăcere sinistră.

Undeva, dintr-un colţ al minţii, care mai raţiona, o voce îi şopti că râul e periculos. Gheaţa subţire se sfărâma sub greutatea ei, apa îi uda cizmele. Reuşi să se agate de mal.

Văzu că se mişcă ceva. Un animal înota în mijlocul râului. Natalie se târî pe mal. Frica a fost sentimentul care i-a redat raţiunea. Simţea cum gerul îi taie respiraţia. Apa îngheţată trecuse prin încălţări şi îi congela picioarele. Degetele rănite o dureau îngrozitor. Durerea ascuţită îi aminti că o mai pândeau şi alte pericole în această rezervaţie, proprietate a armatei.

Ninsoarea încetase.

Perdeaua de nori se spărsese şi luna arunca raze argintii pe întinderea dezolantă de gheaţă, pe care nu o puteai cuprinde cu privirea. Douăzeci de mii de acri de pământ? Cincizeci? Poate mai mult. Zăpada albă şi lună plină, tot ce trebuia pentru a fi găsită. I se păru că aude urletul lupilor, purtat de vuitul tăios.

Întoarse spatele sălbăticiei şi porni spre fermă. Se străduia să calce pe urmele propriilor paşi. După ce închise uşa clădirii, păşi pe urmele lăsate de Dina. Se opri cam la cincizeci de paşi de casa puternic luminată.

Singura ei speranţă era să găsească un telefon. Cel mai potrivit ar fi fost telefonul din apartamentul lui Lapşin.

Un soldat apăru ca din pământ; zăpada scrâşnea sul) cizme. Natalie se ascunse sub o streaşină. Soldatul trecu pe lângă ea, îndrep-tându-se spre râu.

Tocmai îşi aduna tot curajul să intre pe uşa de la verandă, când o siluetă trecu prin faţa ei: Cercetă o altă verandă, mai îndepărtată. Era cât pe ce să pornească, dar auzi sunetul unui fluier, venind dinspre râu. Santinela descoperise lipsa animalelor. Imediat se declanşa sirena de alarmă care scoase soldaţii din casă şi din clădirile anexă. Oamenii se adunară pe o alee. Se auzi şi un motor de maşină. La volan era generalul Lapşin. Câţiva porniră în urma maşinii şi, deodată, toată casa fu cuprinsă de linişte.

Natalie fugi pe verandă.

Se aştepta, din moment în moment, să o someze cineva, dar reuşi să intre în casă nevăzută de nimeni; se trezi în salonul unde venise cu Lapşin după petrecerea de la Kremlin. Porni hotărâtă spre scară, dar în capătul acesteia apăru o umbră. Natalie se retrase în prima încăpere. Era cea cu colecţia de arme. Lăsă uşa întredeschisă şi privi. Lângă ea se afla un dulap de arme cu uşile deschise şi înţelese că ce-1 ce cobora acum scara venea după o armă. Căută în grabă o scăpare – se ascunse după un fotoliu.

Nadia, micuţa bucătăreasă, se apropie grăbită de dulapul cu arme, alese un pistol, fixă încărcătorul şi plecă în grabă. Natalie ieşi din cameră, cercetă cu privirea holul şi, constatând că este liber, începu să urce scara.

Pernele de pe patul generalului Lapşin împrăştiau parfumul de Madame Rochas, parfumul Dinei. Deasupra patului se afla o oglindă, aşezată astfel încât să-i reflecte pe ocupanţii patului. În această oglindă, Natalie văzu o femeie înspăimântată, care strângea cu o mână osoasă receptorul. Formă centrala. Telefonul sună. Natalie numără apelurile. Zece. Douăzeci. Treizeci.

Afară se auzeau zgomotele maşinilor, strigătele gradaţilor şi zumzetul săniilor cu motor. Întunericul era străpuns de razele lanternelor. Elicopterul pornise.

Singura ei speranţă era telefonul. Nu, nu putea să cheme pe nimeni din reţeaua lui Wallace. Dintre cei pe care îi descoperise ea, Starkov era implicat probabil într-un joc periculos cu Kiricenko; Fiodor Şelpin i-a închis telefonul în nas; bătrânul Iulian s-a sinucis; Liuba murise; Elena se ascundea; iar Vera o trădase.

În sfârşit, centralista se trezi şi răspunse somnoroasă. Îi aminti că nu se află la Moscova, ci într-un sat cu echipament telefonic foarte vechi, „Doamnele" care vizitau ferma generalului, aveau tupeu să pretindă legătura cu Leningradul în câteva secunde.

73, codul lui Vladimir Rostov, făcu şi de data aceasta o mică minune. Din momentul în care a rostit codul, totul s-a schimbat; auzi numai „sigur, tovarăşă", imediat tovarăşă", promiţându-i-se legătura cu ministrul imediat ce aparatura învechită o permitea.

Natalie, care din moment în moment se aştepta să vadă soldaţii dând buzna în cameră, se resemna să aştepte. Era prea devreme pentru a-1 găsi la serviciu, doar dacă nu cumva era la ferma lui sau acasă, cu soţia. În cele din urmă, centralista îl găsi la ferma lui. Natalie avu impresia că vorbea relativ prietenos, deşi lângă el se auzeau şoaptele unei alte persoane.

— Semnăm afacerea?

Doamnă Nevski, este îngrozitor de târziu, sau devreme, sau cum vreţi dumneavoastră, pentru afaceri. Afară e încă noapte.

În cazul în care suntem întrerupţi, vă rog să notaţi acest număr de telefon. Mă aflu la ferma generalului Lapşin, o sută de mile nord de" Moscova.

— Generalul Lapşin?

— Eroul. Dacă suntem întrerupţi, te rog să mă suni imediat şi să ceri insistent să vorbeşti cu mine. E în regulă? Îi dădu numărul şi îl rugă să repete.

— Dar ce se întâmplă? Despre ce-i vorba? Întrebă Rostov alarmat.

— Afaceri, nu? Spuse ea, încercând să întindă firul telefonului pentru a putea pune un scaun în uşă. Ai fost mulţumit de oamenii mei?

— Păi, am încercat să mergem mai departe fără tine, după ce ni s-a spus că l-ai însoţit pe domnul Margulies la spitalul Kremlinului, înţeleaptă hotărâre. Acolo sunt doctori foarte buni. Înţeleg că se simte bine.

— Sper.

Slavă Domnului că Leo trăia.

— Cum merg tratativele?

— Păi. Oamenii dumitale au făcut o prezentare impresionantă. Dar este greu de crezut că-şi vor respecta asemenea promisiuni.

Nu, nu mă simt în stare, gândi ea, prăbuşindu-se între perne. Nu voi reuşi. Dar realitatea crudă era că nu îl va putea determina pe Rostov să o salveze decât în cazul în care semnau contractul. Dacă Rostov nu avea nevoie de ea la conferinţa de presă de astăzi, nu-l interesa nici unde este şi nici cum va ajunge la Leningrad. De fapt, acum îşi negocia propria viaţă.

Eşti tare. Sovietic, Vladimir.

Nu sunt! Şi oamenii dumitale au fost suspicioşi. Ori era foarte furios, ori juca foarte bine teatru.

N-are rost să complicăm lucrurile, spuse ea. Doar nu sunt discuţii despre dezarmarea nucleară. Ce nu au lămurit oamenii mei? Spune-mi şi lămuresc eu imediat. Conferinţa de presă este peste douăsprezece ore.

Oamenii tăi se tot plâng că nu le dăm asigurări. Avocata este îngrijorată că nu are pe cine da în judecată. Blănării se tem că KGB-ul n-o să-i lase să plece acasă. Fratele tău îmi cere garanţii pe care nu ar îndrăzni să le pretindă unui capitalist.

Nu-ţi face probleme. Americanii sunt avocaţi înnăscuţi. Aşa ne este firea. Eu voi accepta asigurările date de tine aşa cum sunt ele stipulate în contract.

Chiar aşa?

Da.

Dar cum poţi face asta?

Eu sunt şefa. Acum, care sunt problemele tale?

Nu putem face contracte astăzi. Şi, chiar dacă am putea, nu avem nici o posibilitate să obţinem fonduri în termen atât de scurt.

Mă voi mulţumi cu o scrisoare de garanţie.

Poate că aşa putem face ceva. Poate.

Vladimir, nu intenţionez să bat câmpii. Ştii al naibii de bine că poţi salva Cotillon anunţând încheierea tranzacţiei astăzi după-amiază. Altfel, eu trebuie să renunţ la afaceri, iar tu nu mai eşti partener.

Împărţim profitul şaizeci şi patruzeci?

Deci asta era. O adusese în stadiul de neputinţă totală şi ştia că acum orice contract era mai bun decât nimic.

Vladimir, mă jigneşti. Am căzut de afcord – cincizeci şi unu la patruzeci şi nouă?

Cincizeci şi unu la patruzeci şi nouă vara viitoare. Şaizeci la patruzeci, astăzi.

Ce rost avea să mai comenteze? Gândi Natalie. Rostov ştia foarte bine că realizarea acestei companii mixte însemna pentru ea cârligul cu care se ancora în capitalul american de investiţii. Dar mai făcu o încercare.

— Cincizeci şi cinci la patruzeci şi cinci, altfel voi fi obligată să încep negocieri cu alţii.

S-a făcut, acceptă Rostov. Natalie se prăbuşi pe pat.

Mai este o problemă, Vladimir.

Nici o problemă, altfel nu mai facem conferinţa de presă.

Transportul.

Nu înţeleg.

Trebuie să ajung la Leningrad.

Urmă o tăcere prelungită. Într-un târziu, Rostov o întrebă:

— Pot să ştiu şi eu de ce nu te aduce generalul?

Să-ţi spun drept, am avut o noapte cumplită. Omul doarme, iar eu sunt legată de mâini şi de picioare. Trebuie să ai tu vreun avion la îndemână, nu?

Aş putea vorbi cu generalul?

Acum câteva minute nici nu ştia cum îl cheamă. Dacă insişti, am-să încerc.

Nu, nu, e în regulă. Spune-mi.

Scaunul pe care îl sprijinise în uşă zbură până în mijlocul dormitorului. Natalie se lipi de tăblia patului.

— O secundă, domnule ministru Rostov, generalul Lapşin tocmai a intrat în cameră.

Lapşin scoase pistolul cu o mişcare rapidă.

— Închide telefonul. Închide-1!

— Prea târziu, Aleksandr. Ştiu că vrei să mai rămân, dar ministrul Rostov îmi trimite deja elicopterul. Nu-i aşa, Vladimir? Ah, un elicopter al Asociaţiei negustorilor de blănuri! Vezi tu, dacă nu apar la conferinţa de presă din Leningrad, domnul ministru o să fie tare supărat pe mine.

Dina ar fi împuşcat-o şi s-ar fi gândit la consecinţe mai târziu. Se ruga în gând ca Lapşin să nu procedeze la fel. Între ei exista o legătură, e adevărat, firavă. El o cunoştea, datorită serii petrecute împreună. Ştia că şi ea îl cunoaşte într-o oarecare măsură. Să fie asta suficient pentru a-1 convinge?

El se apropie de ea, cu pistolul într-o mână şi cu cealaltă întinsă spre telefon. „- Închide-l!

Ea acoperi receptorul şi minţi:

Nu mă interesează ce faci tu şi tatăl tău. Nu vreau decât să închei afacerea cu Rostov şi să plec acasă.

Cum îţi imaginezi că te cred? Ştiu că ai înregistrarea. Ştiu că o vei folosi.

Nu pot folosi o înregistrare pe care nu o am, minţi ea din nou. Dacă nu ai încredere în mine, gândeşte-te ce i-aş fi putut spune lui Valeri Kiricenko.

— Ce?

Că tu o trimiteai pe Dina să se culce cu el. Lapşin o privi cu gura căscată.

Ce spui?

Cum, nu ştiai?

Se albise la faţă şi Natalie realiză că el habar n-avea de relaţia Dinei, în acel moment, dar probabil că tatăl lui ştia. Lapşin clătină din cap şi zâmbi amar.

— Pentru cauză? Apoi o privi uimit. De ce nu i-ai spus?

Probabil că te-ai fi răzbunat dacă îi spuneai.

— Soţul meu a murit încercând să oprească un război civil în Rusia, nu să pornească unul.

— De ce crezi că KGB-ul te va lăsa să pleci din Rusia?

— Glasnost. Nici măcar Kiricenko nu va risca un alt fiasco Daniloff, exact la începutul turneului secretarului general.

Lapşin lăsă pistolul, dar expresia de pe chipul lui se întunecă.

— Cu înregistrarea aceea oricum nu m-ai fi putut opri, spuse el mohorât.

Natalie îl crezu. Dar dacă Wallace avea dreptate, înregistrarea l-ar fi putut opri pe bătrânul mareşal Lapşin. El ar fi putut opri complotul. Acum, când Dina nu mai trăia, pentru că ea îl inspira* pe ambivalentul general, tatăl lui devenise adevăratul şef al „milionarilor”.

Dacă Natalie mai avea nevoie şi de alte dovezi ale influenţei de care s-a bucurat Wallace în Rusia timp de patruzeci de ani, le putea descoperi în agitaţia care se crease în marele hol de primire al Palatului blănurilor. O duzină de persoane oficiale, radiind de mulţumire, i-au ieşit în întâmpinare să o salute şi să o felicite pentru compania Djoint Venchur al cărei contract se semna în acel moment.

Natalie se aşează între Ivan Starkov şi Lynn Brown, epuizată de sesiunea maraton de negocieri cu Rostov – pe care îl numea, cu năduf, tovarăşul încuiat. Şi Natalie era obosită, dar îşi revenea încet, încet. Dormise în elicopter şi mintea i se limpezise puţin. Baia pe care o făcuse a înviorat-o, dar nu-i alinase durerile. După ce şi-a dezinfectat cu votcă rănile de la degete, şi-a lăcuit unghiile cu roşu aprins pentru a-şi ascunde rănile. Avea foarte multă treabă în ziua aceea şi, pentru moment, a fost bucuroasă să o lase pe Diana Darbee în centrul atenţiei. Mai erau încă multe

lucruri pe care trebuia să le facă fără Wallace, dar lumina reflectoarelor nu se număra printre ele. „Numeşte oamenii”, gândi ea zâmbind – Diana era perfectă pentru aşa ceva.

Actriţa se înfăşurase în blănuri de râs, fără alte haine dedesubt. Leo Margulics – care urmărea evenimentul la televizorul din camera lui de spital – scrâşnea probabil din dinţi, furios că i se strică blănurile, dar bizarul costum al Dianei a fost ideea ei şi nimeni nu a putut face nimic.

Ministrul Rostov se apropie de ei. Părul îi strălucea în lumina reflectoarelor. Preţiosul lui Rolex de aur, observă Natalie, era discret ascuns sub manşeta cămăşii franţuzeşti, probabil în semn de respect faţă de secretarul general care, după cum se auzise, promisese că se va opri la Leningrad.

Holul Palatului blănurilor era plin până la refuz.

Sovieticii umpleau aproape toată sala – aduseseră studenţi de la facultăţile de comerţ, chipuri proaspete de tineri care priveau uimiţi în jurul lor. Din primul rând, reprezentanţii fabricii de căciuli de blană din Leningrad priveau mieros spre Natalie şi echipa ei.

Pete Kastoria, şeful de atelier, discuta aprins cu directorul fabricii de căciuli. În apropiere, Alex Moschos îşi dezbrăcase propria jachetă de nurcă, o aşezase pe masă şi îi desfăcea rapid căptuşeala pentru a arăta unui trio de ruşi uluiţi cum se cos bucăţile de blană între ele. Bătrânul Irving, reamintindu-şi limba pe care nu o mai vorbise din copilărie, devenise translator ad-hoc.

— Calitate, repeta el întruna, arătând spre jacheta lui Alex şi spre Natalie.

Rostov bătu în masă cu ciocănelul folosit la licitaţii. Lynn se trezi speriată.

— Nici acum nu ştiu ce i-ai spus la telefon tovarăşului încuiat, dar eu personal aş fi preferat să negociez maşina de produs prezervative a şcolii parohiale, cu Cardinalul O'Connor, spuse Lynn căscând.

Rostov mai lovi o dată cu ciocănelul, îl aruncă alături şi se lansă într-un discurs, prezicând un mare viitor pentru colaborarea economică mixtă Est-Vest. Apoi o chemă şi pe Natalie la microfon.

În timp ce blitz-urile sclipeau, ea şi Rostov şi-au pus semnătura pe un document, pe care birocraţii precauţi l-au intitulat – „Acord preliminar pentru a implementa o întreprindere mixtă între compania sovietică FURMAK şi Natalie Stuart Nevski. În scopul de a dezvolta o industrie de blănuri sovietică „, Fratele ei a luptat cu ruşii până la ultimul cuvânt, explicându-i lui Natalie că, în acest moment, oricine ar încerca să se opună înţelegerii s-ar trezi pus în situaţia delicată a omului care nu doreşte o industrie de blănuri sovietică.

— Felicitări, comentă acru bătrânul Starkov când ea îşi reluă locul lângă el. Dacă înţeleg bine ce se petrece pe Wall Street, viitorul dumitale este asigurat.

— Cuvântul „preliminar” mă va costa două procente din profit. Starkov era cocoşat din cauza oboselii acumulate după două zile de întrevederi cu Kiricenko, urmate de o vizită de patru ore a lui Gorbaciov la Institutul american care, povestea el, a fost la fel de insistent ca şi ofiţerul KGB. Natalie îl văzu pe Kiricenko în aglomeraţia din sală dar, dată fiind prezenţa presei internaţionale în aşteptarea începerii călătoriei lui Gorbaciov, Natalie ştia că va putea părăsi Uniunea Sovietică fără probleme.

În acel moment, Mike intră în sală, îl salută prietenos pe Kiricenko – deşi habar nu avea cine este – şi îi făcu un semn lui Natalie, confirmându-i că blănurile cumpărate trecuseră cu bine prin vama sovietică.

A urmat un moment de confuzie după semnarea documentelor şi o parte din reporteri au început să plece. Deodată, câteva zeci de bărbaţi, îmbrăcaţi în costume şi purtând ochelari pătrunseră în sală. Câteva secunde mai târziu Gorbaciov, în persoană, intra în sala de licitaţie, numai zâmbete, strângând mâini şi declanşând blitz-urile.

Natalie îl văzu pe Artie de la People blocat între doi oameni de gardă şi pe Diana Darbee, strecurându-se ca un şarpe printre bărbaţi, apropiindu-se de Gorbaciov şi sărutându-1 pe obraz, declanşând încă o ploaie de blitz-uri şi reflectoare.

Cred, spuse Ivan Starkov, că în acest moment tocmai ţi-ai recăpătat cele două procente din profit.

Îl poţi anunţa pe mareşalul Lapşin să vină la aeroport? Şopti Natalie.

— Va refuza să te întâlnească într-un loc public. Natalie numi un alt loc şi Starkov promise că va încerca.

Atmosfera din sala de jocuri mecanice eraâmbâcsită de fum de ţigară şi foarte zgomotoasă. Un tânăr cu părul verde, legat la spate într-o codiţă tocmai deschidea focul asupra unui cârd de raţe, când mareşalul Lapşin intră însoţit de Starkov.

Lapşin era civil şi arăta ca un om de afaceri. Pe cap purta o pălărie pe care şi-o scoase în timp ce se apropia de masa murdară, din lemn, la care Natalie se aşezase, având în faţă trei ceşcuţe de ceai. Gestul politicos se datora obişnuinţei. Ochii îi erau reci şi, încă o dată, Natalie îşi dădu seama că avea în faţă chipul unui om pe care nu-1 va putea descifra niciodată. „ – Na zdorovâi, îl salută ea.

Ce doreşti? Întrebă mareşalul rămânând în picioare.

Înregistrarea făcută de Vasili este în siguranţă, la New York. Reprezintă dovada de necontestat că dumneata complotezi împotriva guvernului. Mai mult, dovedeşte că ai complotat împreună cu un străin.

Lapşin făcu un semn din cap spre stradă, dincolo de fereastra murdară.

La semnalul meu, patru oameni vor intra imediat aici şi te vor împuşca fără să clipească.

O oră mai târziu, copiile înregistrării lui Vasili vor fi predate Ambasadei sovietice de la Washington, delegaţiei sovietice la Naţiunile Unite şi mass-mediei, asta pentru cazul în care ai reuşi să penetrezi cercurile ambasadei.

Ar trebui să fiu înspăimântat? Întrebă el rar. Natalie observă maşina neagră, parcată pe Liteini Prospekt.

Nu, pentru dumneata, mareşale Lapşin. Pentru ţara dumitale, pe care Vasili a cunoscut-o atât de bine.

Mda?

Dumneata eşti un patriot de modă veche. Opreşte lovitura de stat, mareşale Lapşin. Opreşte-o acum! Scoate-ţi oamenii infiltraţi în ministere şi armată.

Vasili a greşit. Am făcut ceea ce am făcut în egală măsură pentru fiul meu şi pentru ţara mea. Sunt în stare să provoc haosul, pentru fiul meu. Secretarul general este deja în avion. Nu trebuie decât să ridic un receptor şi planul. Va fi devansat.

— Eu mă îndoiesc că-1 poţi ucide în timp ce este în zbor. Şi, dacă nu îl ucizi, el se va întoarce.

Nu am vrut niciodată să îl ucidem.

Şi atunci, ce rol avea Dina Golovkin?

La început, Lapşin nu îi răspunse şi Natalie se gândi că a punctat. Apoi văzu că el priveşte spre maşina Ceaika din stradă.

— Sunt în stare să mă lupt cu tine, spuse el. Va fi o luptă sângeroasă – mâinile tale vor fi pline de sânge – dar eu voi câştiga această luptă pentru fiul meu.

Natalie scoase ultimul as din mânecă.

— Dar el nu o vrea.

Mareşalul îi evită privirea. Ochii lui se opriră pe tinerii care se jucau la aparatele de jocuri mecanice.

— Ţara mea.

— Fiul tău nu o vrea, repetă Natalie. Şi tu ştii asta. Acesta era rolul Dinei, nu-i aşa? Să-l împingă pe Aleksandr spre poziţia de şef. Nu el este „tătucul”, ci dumneata. Dar dumneata eşti prea bătrân să mai câştigi un război civil, cu atât mai mult o ţară.

Viktor Lapşin ridică un deget spre maşina din stradă şi Natalie se gândi că este un om mort. Apoi, văzu cum umerii bătrânului se lasă şi mâna îi cade pe lângă corp.

— De ce faci asta? Numai pentru Vasili?

Ea găsi răspunsul potrivit, răspunsul care îl va convinge să renunţe.

— Da. Pentru Vasili.

FlNNAIR a fost avionul preferat de blănării din New York după încheierea licitaţiei. Natalie luă AIR FRANCE pentru a-1 schimba apoi cu un Concorde, de la Paris. Viteza de deplasare era totul. Cu cât ajungea mai repede acasă, cu atât mai repede prezenta personal afacerea încheiată cu sovieticii în faţa creditorilor şi a consiliului de conducere. Diana Darbee i s-a alăturat etalându-şi celebritatea pentru a obţine locuri la clasa întâi, în ultimul moment.

Călătorii, în cea mai mare parte francezi, ce se întorceau acasă din diverse misiuni în Uniunea Sovietică, alcătuiau o mulţime sumbră şi obosită. Ultimele proceduri de îmbarcare, ultimele apeluri şi decolarea nu au reuşit să le înlăture mohoreala. Natalie fremăta. Avea motive de bucurie, iar spumoasa Diana era persoana potrivită pentru a-ţi împărţi satisfacţiile. Cel puţin câteva dintre ele.

Ghiceşti ce?

Ce, steluţo?

Actriţa începuse să-i spună star, de la conferinţa de presă.

Sunt însărcinată.

Nu mi-am dat seama că ai un amant.

Diana?

Wallace? Chiar el?

Am făcut-o în ziua în care. Ştii, când a fost îm. Omorât.

Este extraordinar. Îl simţeai în tine. Îmi amintesc că mi-ai spus. Dumnezeule, este extraordinar.

Mulţumesc.

Cum o să-i spui?

Vasili, dacă este băiat.

Ce, vrei să-i faci necazuri când merge la joacă?

Dacă o să-i spun Wallace, ceilalţi îi vor spune Wally. Şi mie nu-mi place Wally.

Ce-ar fi să-l numeşti Greg, după verişorul ăla frumos? Natalie ezita.

Sau Mike, ca pe fratele tău. E un nume potrivit pentru un copil. Până la urmă s-au hotărât că îl vor numi Vasili Michael Stuart Nevski.

Şi Diana, dacă este fetiţă, spuse Diana. După naşa ei.

Naşa ei?

— Păi cum altfel? Uite ce e, când o tânără actriţă merge la probe, trebuie să aibă întotdeauna un subiect interesant despre care să discute cu actorii din distribuţie. Cum ar fi: „Bună, eu sunt Diana Nevski. Am fost botezată de celebra Diana Darbee.” îţi garantez că nimeni nu o va uita pe fina Dianei Darbee.

Cred că nu mi-am dat seama până acum că o să devină actriţă.

Dacă va avea personalitatea lui Wallace şi faţa ta, va fi actriţă. Dacă se întâmplă invers, numai Dumnezeu ştie. Oricum ar fi, noi două avem responsabilităţi faţă de acest copil. Ceea ce mă aduce la o veste nu tocmai plăcută.

Care? Întrebă Natalie aşteptându-se la o glumă.

Ştii, când mi-am vândut prima dată numele, Wallace m-a învăţat că afacerile se destramă, de obicei, după acordul iniţial.

Tu vorbeşti serios?

Îmi pare rău, dar trebuie să ştii că Al Silverman şi Jefferson Jervis i-au telefonat tovarăşului Rostov noaptea trecută.

Ce-ai spus Al Silversman era în consiliul de conducere.

— Da, prima mişcare ca să-ţi distrugă afacerea. Jervis a format un sindicat al creditorilor tăi. Punctul nevralgic a fost că organizarea de care dispune Cotillon nu va fi în stare să îndeplinească cerinţele unei companii mixte.

Natalie se scufundă în scaun.

Nu prea şi-au pierdut timpul, nu?

La ce te aşteptai? Acum, când contractul tău a devenit public, toţi cei care au un lanţ de magazine sau măcar un

unchi în comerţul cu blănuri se înghesuie să prindă o bucăţică.

Trebuia să-mi imaginez.

— Ai fost puţin cam absentă, recunoscu Diana. De parcă te-ar fi preocupat altceva. Am crezut că este din cauza lui Wallace, dar poate că sarcina să fie de vină. Oricum, Rostov a reacţionat cu răceală. Nu a închis nici o portiţă, nici nu a distrus punţile de legătură, încă nu este legat de nimeni. Nici chiar de tine.

Ia stai puţin. De unde ştii tu cine 1-a sunat pe Rostov?

Să spunem că îţi eram datoare cu una.

Cu una?

Ei, cu mai multe. Diana strâmbă din nas, apoi toată faţa ei se topi într-un zâmbet mulţumit.

Despre ce naiba vorbeşti? Îmi scapă mie ceva?

— Ţi-a scăpat şansa pe care ai avut-o cu Rostov. Asta ţi-o spun cu siguranţă. Sau poate că mi-a făcut mie o înscenare.

Lui Natalie îi trecu prin minte că Diana se afla lângă Rostov noaptea trecută când ea a sunat de la ferma generalului Lapşin.

— Eu ştiam că te place, dar sper că nu ţi-a trecut prin minte că aş fi vrut să te culci cu el de dragul meu.

Niet problema – toţi ruşii sunt ca el?

De unde să ştiu eu?

Tipul este. Atât de blând – atât de.

— Răbdător?

— Da, da!

În acel moment pilotul făcu un scurt anunţ în franceză. Toţi pasagerii începură să aplaude şi i se păru că aude un oftat colectiv de uşurare.

Ce-a spus? Întrebă Diana.

Tocmai am ieşit din spaţiul aerian sovietic.

Toate chipurile mohorâte ale francezilor deveniseră zâmbitoare. Între ei se înfiripară conversaţii animate. Însoţitoarele de zbor aduceau tăvi, se desfăceau şampanii şi

peste tot mirosea a brânză şi pate. Una din însoţitoare se apropie de Diana cu o sticlă înfăşurată într-un şervet alb.

Ce-i asta?

Şampanie, domnişoară.

— Fără alcool. Şi spune-le tipilor de colo să stingă ţigările. Avem o femeie însărcinată aici. Hei, nu ţi-e bine, Steluţo?

Diana o surprinse privind în gol.

— Ba da. Gândeam.

Gândeşte repede. Cred că mai ai cam două zile să spulberi ezitările ruşilor.

Voi avea un sfârşit de săptămână foarte aglomerat, recunoscu Natalie.

— N-ai timp să fii aglomerată. Trebuie să gândeşti.

Dimineaţa de luni o găsi pe Natalie vorbind în faţa acţionarilor, a creditorilor şi a Consiliului de conducere. Sala era plină. Veniseră toţi. Spre dezamăgirea ei, şi Jefferson Jervis, care o asculta cu bărbia sprijinită în pumn, privind-o ciudat. Faptul că oamenii au venit putea fi apreciat ca o victorie. Dar Natalie nu se amăgea că acest lucru este suficient pentru a obţine controlul.

Când termină de făcut prezentarea înţelegerii cu ruşii, Jervis se ridică în picioare, deşirându-şi corpul osos asemenea unui şarpe.

— Vorbind în numele partenerilor mei, doamnă Nevski, te felicit pentru acţiunea dumitale strălucită, dar, din punctul nostru de vedere, Cotillon este exact acolo unde se afla şi acum trei luni. Cine va conduce compania? Cine va lucra hainele?

În loc să-i răspundă, Natalie privi îndelung spre sindicatul creditorilor ridicat împotriva ei de Jervis, spre sindicatul creat de Mike şi Bill Malcom, spre acţionarii ei, dintre care unii erau de partea lui Jervis. Încercă să le dea un nume, dar nu văzu decât şiruri de chipuri care o priveau nerăbdătoare – frunţi încreţite de consternare, ochi îngrijoraţi, teamă şi o dorinţă arzătoare de a evita eventualele probleme. Existau şi două excepţii – Jervis, care

voia să o înlăture pentru că i-a oprit pe „milionari' şi Mike, care îi zâmbea încurajator.

Bill Malcom se ridică în picioare, traversă camera şi se aşează ostentativ pe scaunul lui Wallace.

Ascultă, îi şopti el, ia banii şi fugi. Eu îţi voi negocia un contract de management de o să danseze dracii. Pot folosi ocazia să capăt experienţă managerială şi să învăţ câte ceva despre hainele de blana. Dacă peste doi ani ai să fii nefericită, te voi susţine financiar la un alt proiect.

Nu numai că îţi este teamă să rişti pentru mine, spuse ea încet. Ai | Isit şi o scuză ca să-mi ceri garanţii. Şi nu numai tu, Bill. Voi toţi.

— Ce spui, Natalie? Strigă Jervis de la capătul mesei. Nu te auzim. De data aceasta ea se ridică în picioare.

— Spun că m-am săturat să îmi cer scuze. Spun că am obosit să aud că nu mă pricep la blănuri. Spun că nu sunt o intrusă.

Câţiva se uitau la ea cu gura căscată, alţii schimbau priviri enervate.

— Spun că desfacerea, aşa cum a fost lanţul de francisări organizat de mine şi Wallace, şi publicitatea – cum este campania pe care am creat-o pentru Diana – sunt viitorul comerţului cu blănuri. Spun că acest comerţ cu blănuri devine o afacere modernă. Spun că m-am săturat să aud că nu am experienţă. Nu trebuie să ştiu să cos o haină de blană. Pentru asta angajez lucrători.

Privi insistent de-a lungul mesei peste care se lăsase o tăcere care o mulţumi. Câţiva comercianţi aruncau priviri furişe, dar cei mai mulţi îşi priveau degetele. Natalie iubea această linişte. Semăna cu un vot de aprobare pentru ceea ce făcuse. I se păru că aude aplauze din atelierul de dedesubt, dar puteau fi foarte bine maşinile de cusut.

Jefferson Jervis rupse vraja.

— Spune asta creditorilor tăi.

Natalie îşi mută privirea de la Jervis spre interfon.

— Joannie, mai avem speaker-phonul lui Wallace?

— Te rog să îl aduci aici.

Aşteptă. În linişte, până când Joannie aduse cutia neagră şi conecta mufa la telefon. Natalie formă un număr. Două apeluri. Apoi:

Eduard R. Mayall Capital, o auzi pe secretara lui Eddie.

Cu domnul Mayall, te rog. Sunt Natalie Stuart Nevski. Îi aruncă un zâmbet lui Jervis, care bătea cu degetele în masă, afectând un aer de mare plictiseală.

Speaker-phonul era un instrument micuţ şi atrăgător pe care Wallace îl descoperise într-un catalog tehnic. Prelua şi amplifica orice convorbire telefonică limpede şi clar, ca un aparat stereo. Eddie Mayall vorbi exact cum spunea Wallace – ca un pluton care mărşăluia pe pietriş.

Bine ai venit acasă, Natalie. Felicitări pentru introducerea capitalismului în mase.

Sper să am şi ceva de vânzare.

Ce vrei să spui?

Vreau ca tu să reorganizezi Cotillon Furs. Jervis o privi tăios. Organizează un holding pentru a-mi plăti creditorii şi cumpără-mi acţiunile la paritate pe piaţă.

Scumpo, eu îţi garantez un împrumut în timp record, ca să-l foloseşti drept capital iniţial şi să-ţi susţii compania mixtă, numai dacă eşti de acord să te urci în pat cu nespălaţii.

Înţeleg că asta înseamnă să devin companie publică.

Imediat.

Am spus că am înţeles. Te rog să te ocupi de acest lucru. Eddie îi va da cu împrumut banii de'care avea nevoie, până când el va organiza acţiunile pe Wall Street, acolo unde va începe prima ei ofertă publică.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Nu îmi place, dar prefer să conduc o companie publică, decât să pierd una privată. Mai ai şi alte întrebări?

Una. Cum se face de nu l-ai blagoslovit pe Bill Malcom cu această mană cerească?

Persoana care mă va ajuta va intra în luptă cu Jefferson Jervis.

— Aha!

Te mai interesează oferta? Eddie chicoti.

— Am eu un ac sau două, în dosarele mele, pentru Jervis. În faţa biroului meu se află un catarg pe care îl invit să-l urce, dacă asta vrea.

Natalie opri aparatul şi se rezemă de spătarul scaunului. Fratele ei zâmbea. Buzele subţiri ale lui Jervis se strângeau într-o dungă furioasă. Ceilalţi priveau uimiţi.

Ce înseamnă asta? Întrebă prietenul lui Wallace, Al Silverman, care îl susţinea pe Jervis.

Înseamnă cu eu voi controla cincizeci şi unu de procente dintr-o nouă companie. Toţi cei care doresc să-şi transforme acţiunile Cotillon sunt liberi să o facă. Joannie, trimite-i un fax de confirmare lui Eddie. Spune-i că noul holding se va numi NSN.

Ce înseamnă NSN?

Natalie Stuart Nevski.

Domnule Jervis, strigă Silverman, poate că te interesează să-mi cumperi partea mea de acţiuni cu ceva peste valoarea reală. Ai putea obţine controlul.

Jervis se ridică în picioare, spumegând de furie, şi porni spre uşă.

— Tâmpitule. Eu nu cumpăr acţiuni într-o scoică goală.

— Ce scoică?

— Asta v-a lăsat, o scoică goală. Noua ei companie va controla toate proprietăţile vechii companii. Este perfect legal, atâta timp cât poate plăti. Şi, datorită companiei mixte cu ruşii, ea poate vinde acţiuni şi va avea cu ce plăti. Ai curaj, Natalie. Wallace ar fi fost mândru de tine.

Schimbarea, îi spusese Wallace, e cea mai bună răzbunare. Succesul, bănuia Natalie, era chiar mai bun. Se simţea bine că 1-a învins pe Jervis cu propriile lui arme. Avea însă nevoie de toată stăpânirea de sine, ca să nu strige după el: „Cum îndrăzneşti să rosteşti numele lui Wallace?

Cum îndrăzneşti să rosteşti numele omului pe care l-ai trădat?”

Seara o găsi, singură, în sala de şedinţe.

Acţionarii se împrăştiaseră. Cei mai mulţi dintre ei au promis că se alătură noii companii. Lynn şi Mike au fugit să ciocnească un pahar strategic cu Eddie Mayall. Până şi Joannie a plecat acasă după ce a încercat, fără nici un succes, să o convingă pe Natalie să-i accepte invitaţia la cină.

Stătea singură şi mângâia suprafaţa lucioasă a mesei obţinută de Wallace pentru o datorie neplătităAproape în ritmul mâinilor, Natalie îşi lăsă mintea să reia leneş filmul celor întâmplate. Oare ce s-a întâmplat cu canadianul acela care a falimcntat? Dacă era un adevărat blănar, a doua zi ar intra în afaceri sub un alt nume.

— CiockCioc!

Ridică ochii şi îl văzu în cadrul uşii pe vărul ei, Greg. Părea obosit Era puţin tras! A faţă şi, din această cauză, ochii îi păreau mai mari. Sentimente nedefinite se citeau în ei. Regret?

Joannie a spus paznicilor că pot să trec.

De unde să ştie ea?

Un zâmbet încordat îi arătă că a lovit unde trebuia.

Mi-a spus că l-ai dat gata pe Jervis.

Într-un fel.

Felicitări.

Mulţumesc.

— Pot să stau jos?

Natalie se simţea satisfăcută şi riscă o glumă nevinovată:

N-o să-l împuşc pe mesager.

Nu suport să ştiu că mă urăşti.

Nu te urăsc. Sunt doar profund, profund dezamăgită.

Acum nu mai pot schimba nimic. Am făcut ce am crezut că este mai bine. Şi, ţine minte, Wallace murise deja. Era un lucru pe care nu-1 puteam schimba, nu?

Nu. Dar m-ai fi putut ajuta altfel. Eşti vărul meu. Ai fost prietenul meu. Şi prietenul lui Wallace.

Aş face orice să-mi repar greşeala. Doreşti ceva în mod deosebit?

De ce?

Ştiu că te-am minţit în legătură cu Wallace. Dar nu şi cu celelalte. Probleme.

Ba da, îi răspunse ea înfierbântată. M-ai minţit şi în tren.

Niciodată nu te-am minţit în legătură cu noi doi. Am vrut să vii cu mine.

Unde vrei să ajungi? Îl întrebă surprinsă că este afectată. Ce vrei?

Pe tine.

De ce?

Te iubesc foarte mult. Probabil m-am îndrăgostit de tine când aveai cincisprezece ani.

Termină, Greg. Nu sunt pregătită pentru asta.

Dar timpul trece, Natalie.

Ce vrei să spui?

M-a sunat Diana Darbee.

De ce te-ar suna Diana pe tine?

Ne cunoaştem de foarte mulţi ani. Ea era prietena lui Wallace, iar eu un fel de fiu adoptiv.

Nu mi-am dat seama că sunteţi apropiaţi.

Mai mult concurenţi decât apropiaţi Acum suntem doar nişte relicve ale trecutului.

Şi a fost un telefon matern? Apoi îşi dădu seama. Stai puţin!

Ce ţi-a spus?

— Ştiu că eşti însărcinată.

— Nu-mi vine să cred! Explodă Natalie. Aceasta nu este treaba nimănui decât a mea. Nu avea nici un drept.

S-a gândit că eu te pot ajuta. Şi a avut dreptate.

Ştii ce? Nu am nevoie de ajutor.

— Lasă-mă să mă revanşez, o rugă Greg. Lasă-mă.

— Cum?

— Te voi ajuta să creşti copilul lui Wallace. Îi datorez atât de mult. Şi ţie îţi datorez.

— ŞiSaliy?

— Deja m-am mutat. Am luat un apartament în oraş. Putem sta de vorbă în timp ce luăm masa?

Acceptă invitaţia la cină pentru că înainte de a vorbi cu Greg despre viitor aveau nevoie să regăsească esenţa prieteniei lor, dacă acest lucru era posibil. Natalie tratã această cină ca pe prima ei întâlnire. Fugi acasă, îşi schimbă hainele şi coborî în hol înainte ca el să ajungă.

— Să mergem pe jos.

Au schimbat câteva vorbe în timp ce mergeau spre Parker Meridien: bârfe de familie, noutăţi din lume, filme – într-un cuvânt nimic despre ei. Greg rezervase masa la Maurice. Dar Natalie preferă să-şi înceapă seara într-un bar luminos, unde un pianist cânta melodiile lui Alec Wilder. Ghemuită confortabil pe o banchetă, bea Perrier, savura muzica, atmosfera barului şi prezenţa plăcută a lui Greg Stuart în costumul lui albastru.

Faptul că se aflau în barul unui hotel îi dădea sentimentul că se află în compania unui străin frumos.

Cum merg afacerile?

Ai auzit de la Joannie. Am câştigat. Am câştigat totul.

Cât de modestă eşti!

În sfârşit, reuşise să-i smulgă un zâmbet.

Să presupunem că ai devenit o femeie bogată?

Nu am „bani mari”, după standardele tale, răspunse ea, regretând nuanţa tăioasă a vorbelor.

La naiba. Şi eu care credeam că o să ies dintr-un pat de bani şi o să intru în altul.

Ştii'ceva, Greg? N-am să mă culc cu tine nici într-un milion de ani dacă mai faci aluzii la corpul lui Sally.

Merită să aştept. Îi zâmbi. Ştii că arăţi minunat? Probabil că ţi-a priit Rusia. Într-adevăr arăţi minunat.

I-ar fi putut spune şi ea acelaşi lucru. Trăsăturile feţei erau aproape clasice, zâmbetul îi sublinia personalitatea, părul

părea că îi străluceşte şi nici o mare de pe planetă nu putea fi mai albastră ca ochii lui.

— Ce cântec este ăsta?

Greg se ridică, se deplasă cu gesturi feline spre pianist, apoi se întoarse spre Natalie.

— Tot domnul Wilder: „Unde sunt vechii prieteni”? Deschise gura să îi spună că lui Wallace îi plăcea cântecul acesta, dar se răzgândi. Înainte ca tăcerea dintre ei să devină prea încărcată de semnificaţii, Greg spuse:

— Hai să mâncăm.

Venise de trei zile din Uniunea Sovietică şi nu se mai sătura de salată proaspătă. După aceea, comanda stridii. Când se afla la a doua farfurie, îl întrebă de Sally.

— Sally obţine copiii. Eu rămân cu avocaţii.

Închiriase un apartament pe East Senty, deşi muncea la Washington; dorea să aibă o locuinţă unde să-şi aducă cei doi copii la sfârşitul săptămânii. Limba rusă îi intrase aproape în sânge lui Natalie. Week-end devenea acum, în mintea ei, Vikend, aşa cum strigase Vera – Liuba a murit în Vikend.

Greg mânuia tacâmurile cu eleganţă. Îi simţea privirea şi, la rândul lui, o privea zâmbind. Emoţionată, Natalie încercă să găsească un subiect. Orice. Greg îi veni în ajutor.

— Curcubeul”, spuse el. Tot furăm un dans. Natalie nu înţelegea.

— Nu-ţi aminteşti? Eram un grup mare şi am mers Ia o petrecere de Crăciun. Tu aveai cincisprezece ani. Atunci am furat un dans.

Hei, Natalie? Doamne, ce naivă erai. Ascultă, s-a schimbat melodia. Mai ţii minte? Ne-am dus la bar, am băut ceva şi pe urmă am furat un dans.

— Nu mai tin minte.

Dansau. Natalie îşi sprijini obrazul de umărul lui. Între timp, un bărbat cu alură milităroasă îi atenţiona că ringul de dans era rezervat invitaţilor speciali şi că îi roagă să renunţe. Greg îi făcu cu ochiul lui Natalie.

Ce-a spus Nancy Drewski KGB-ului? Ieşiră în stradă şi opriră un taxi.

La tine sau la mine? O tachina Greg.

Arată-mi apartamentul tău. O privi puţin surprins.

Dar nu-i nici o grabă.

Vreau numai să văd unde locuieşti. N-am chef să ajung acasă atât de repede.

Bine, tu comanzi.

Greg închinase primul etaj al unei clădiri cenuşii, construită din piatră; geamurile salonaşului se deschideau direct în crengile unui păr. -

Cum l-ai găsit?

Pură întâmplare. Unul dintre oamenii noştri a fost trimis la O. N. U. îmi ajung şi banii să-l plătesc. Stai să vezi interiorul.

O conduse pe scări, descuie uşa şi aprinse luminile. Salonul era gol, cu excepţia unei veioze aşezată pe parchet şi a câtorva tablouri pe pereţi.

An mobilat mai întâi camera copiilor, îi explică. Vino să vezi.

Ţi-aş putea împrumuta nişte mobilă. Eu am prea multă şi nu ştiu ce să fac cu ea.

Operele de artă sunt nemaipomenite, spuse Greg, dar cred că nu mi-ar strica o canapea.

Nu ştiam că eşti colecţionar, spuse Natalie. Îşi lăsă haina să alunece şi începu să examineze tablourile.

— Sally – fie binecuvântată – ea a fost prima care mi-a făcut cadou tablouri de ziua mea. Probabil că pe vremea aia se eulca cu un pictor, dar mi-a stârnit interesul. Am cumpărat şi eu câteva.

Natalie se opri încremenită.

Pe ăsta l-am cumpărat la Moscova, acum câţiva ani.

Îmi place.

Era camera prea goală? Sau vorbea ea prea tare?

Ţi-ai fi dat seama că este un pictor rus, dacă nu ţi-aş fi spus?

Absolut.

Faţa ei deveni o mască, dar Greg nu observă, grăbit să intre în bucătărie.

— Din pură întâmplare, am pus astăzi o sticlă de şampanie în frigider. Vrei să bei?

— Perrier, reuşi să spună, apropiindu-se de tablou. Greg reveni în cameră.

Mi s-a spus că face parte dintr-o serie. Sper să le pot cumpăra pe toate când voi avea bani.

Cum se numeşte? Întrebă ea când fu pe deplin convinsă că nu se va trăda.

„Doi bărbaţi privind o fată pe care o iubesc”.

Bineînţeles, şopti ea. Trebuia să-mi imaginez.

Ivan şi Alecksei o priveau din tablou, aşa cum probabil a privit-o Lev pe Dina Golovkin.

În acel colţişor plin de înţelepciune din mintea ei, Natalie înregistra că Greg se apropia de ea cu sticla de şampanie. Încercă să-i întoarcă spatele, să-şi ascundă faţa, dar era paralizată de enormitatea trădării lui. Era şocată şi avea gustul amar al descoperirii finale.

Greg îi flutură sticla de şampanie pe sub nas.

— Sigur nu te pot convinge?

Inocenţa din vocea lui era înspăimântătoare. Părea că nu are nici o grijă, ca şi cum ar fi uitat deja că, practic, el 1-a ucis pe Wallace, şi-a trădat ţara, a minţit-Q pe ea, femeia pe care susţinea că o iubeşte.

— Nici măcar un pahar?

Amuţită, Natalie clătină din cap.

O mare parte din inima ei a murit împreună cu Wallace. Dar, în Rusia, un nou spirit a prins viaţă. Acum îl simţea în ea – iute, puternic, devastator – realiză că Greg îşi bate joc de ea. Greg nu uitase. Dimpotrivă, se lăfăia în victoriile lui. Era atât de sigur că a scăpat, dar aroganţa lui îi va oferi ocazia de care avea nevoie.

Perrier, repetă hotărâtă. Pentru amândoi. Inima i se strânse timp de o secundă, dar era hotărâtă. Vom intra într-un regim foarte strict până se va naşte copilul.

Vom? Noi?

Natalie îi zâmbi cuceritor.

— Noi doi, Greg. Ai dreptate. Nu mă voi descurca singură. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să profit de această ofertă avantajoasă.

EPILOG.

Natalie.

Natalie privi neliniştită înapoi, spre Grădina trandafirilor unde landoul englezesc, albastru închis, nichelat, dar zgâriat în timpul care a trecut de la o familie la alta, rămase lângă trunchiul unui copac desfrunzit. Vremea era plăcută pentru începutul lui decembrie, iar Preşedintele lăsase deschise uşile de sticlă ale Biroului Oval. Vasili tocmai făcuse o gripă.

— L-am acoperit eu, o asigură Greg, ajungând-o din urmă tocmai când intra.

— Iată-vă! Îi întâmpină preşedintele.

Ex-preşedintele pregătea fericit burbon cu gheaţă pentru preşedintele ales, care părea deranjat de această vizită. Natalie avu impresia că noul preşedinte a avut o zi proastă şi sperase în puţină linişte, la un pahar, în compania predecesorului său. Îi zâmbi cu simpatie. Dacă îşi va prelua noua funcţie, imaginea care o va urmări multă vreme după inaugurare va fi această expresie de pe chipul lui. Fostul preşedinte părea asemeni unui om care a găsit ieşirea dintr-o clădire cuprinsă de flăcări.

Îi prezentă ca: „Natalie Stuart Nevski şi vărul ei Greg Stuart”.

Preşedintele ales îi salută ca un politician care are memoria figurilor, dar Natalie văzu în ochii lui un fel de recunoaştere, urmată de stânjeneala momentelor în care îşi răscolea memoria pentru a face o legătură, care să excludă faptul că ea era văduva acelui Nevski împuşcat de o blondă.

Ţi-am văzut fotografia pe coperta revistelor People, Time şi News Week.

Încântată să vă întâlnesc, domnule. Vă felicit pentru această impresionantă victorie.

— Arătai excelent. Şi dumneata şi actriţa aceea, cum o cheamă, şi Gorbaciov. Excelentă fotografie.

Se întoarse spre Greg amintându-şi că s-au întâlnit o dată la Casa Albă şi încă o dată când au jucat golf cu Jeff Jervis. Ex-preşe-dintele îi înmânã un pahar cu burbon, lui Greg unul cu scotch şi lui Natalie vodcă. Greg rosti un toast pentru o tranziţie bună între cele două legislaturi, ex-preşedintele îi comunică preşedintelui ales că Natalie şi Greg doreau să îi spună ceva în legătură cu Uniunea Sovietică.

Natalie îi descrise reţeaua de spionaj creată de Wallace pentru Hârry Truman şi faptul că fiecare Preşedinte a folosit-o în perioada mandatului. Acum era rândul lui.

Preşedintele o întrerupse cu o remarcă ironică, referitoare la anumite feţe democratice şi, evident, îşi şi imagina interviuri ostile la televiziune. Natalie îl linişti.

Noi nu suntem „spiriduşi”. Noi participăm la operaţiuni directe. Noi oferim informaţii despre Uniunea Sovietică. Nefiltrate şi chiar din interiorul sistemului.

Eu am refuzat deja un asemenea aranjament; mi 1-a oferit un om de afaceri, care are de cincizeci de ori mai multe contracte în Uniunea Sovietică decât dumneata: Şi el s-a oferit să mă ţină la curent cu tot felul de impresii. Este vorba de prietenul domnului Preşedinte, domnul Jefferson Jervis.

Natalie luă o picătură din paharul cu vodcă şi îl lăsă pe masă. Micuţul Vasili se revolta şi refuza laptele cu vodcă.

— Aş prefera mai degrabă să numesc un violator ca director al unei şcoli de fete, spuse ea.

Preşedintele ales dădu din cap, în semn de acceptare totală a acestei idei.

— Tipul s-a dovedit a îî o mare dezamăgire.

— Jervis, continuă Natalie ideea, se crede cel mai inteligent ofiţer de contrainformaţii din lume, iar în fapt nu-i

decât un amator.

, Nu are nici cea mai mică pricepere de a separa informaţia de ideologie şi – vă previn – el poate să opereze. Greg interveni în discuţie.

Dacă l-aţi trimite într-o misiune de prietenie la Taşkent, dansatorii de dansuri populare ar sfârşi prin a-şi jupui cămilele.

Există cumva vreo animozitate între dumneata şi Jervis, doamnă Nevski?

Nu. Eu şi Jeff ne-am încrucişat spadele în afaceri şi. În altă problemă, despre care vă voi vorbi mai târziu. Dar eu nu-i port pică. Nu am de ce.

Şi era adevărat; Jervis, cu toate maşinaţiile şi învârtelile lui cu „milionarii", nu 1-a trădat pe Wallace, pentru că Wallace nu i-a dat nici o şansă. Departe de a fi un bătrân senil, el 1-a manipulat pe Jervis şi ea era foarte mândră de acest lucru.

— Ei bine. Va trebui să mă mai gândesc.

— Depinde numai de dumneavoastră, domnule preşedinte. Eu doresc doar să mai adaug că nu mă ofer să „vă ţin la curent" cu „impresii". Reţeaua mea funcţionează de aproape patruzeci şi cinci de ani.

Ce veţi face dacă eu nu accept? Natalie începu să râdă.

Voi respira uşurată.

Dinspre grădină se auzi un scâncet imperativ. Natalie se ridică repede. Căruciorul era la locul lui, dar căpşorul copilului se ridicase şi avea o expresie pe care Natalie o cunoştea foarte bine – Vasili nu voia să doarmă. Îi plăcea să se agite, dar şi să se alinte, aşa încât Natalie începu să legene landoul. După câteva momente, copilul deschise ochii şi mutrişoara i se lumină într-un zâmbet.

Cei doi preşedinţi aşteptară până când Natalie aduse landoul pe veranda Biroului Oval.

— Nu-i place să stea singur, le explică ea. Pa, pa, nu este chiar cuvântul lui preferat. Vă rog să mă iertaţi. V-aş mai fi spus că sunt un om ocupat. Dacă aş fi lucrat pentru o corporaţie, aş fi fost acum în concediu de maternitate, dar

eu muncesc pentru compania mea şi concediul nu poate fi o opţiune.

Sunt convins că aveţi manageri.

Există o limită în tot ceea ce fac aceşti oameni. Eu am învăţat pe pielea mea că în industria de blănuri te poţi afla mereu pe marginea prăpastiei. Astăzi, de exemplu, Diana Darbee, starul cu care îmi fac publicitatea, m-a ameninţat că intră în asociere cu unul din concurenţi, dacă nu trec şi numele ei pe etichetă. Am un proces cu un escroc, care nu mi-a livrat opt mii de jachete din blană de vulpe. Directorii magazinelor mele îmi cer cu treizeci la sută mai multe haine decât anul trecut şi vor trece cel puţin doi ani până când compania sovietică va produce la calitatea şi la volumul de care am nevoie. Cu alte cuvinte, domnule preşedinte, sunt un om ocupat.

— Dar.

O voi face, dacă mi se va cere, îl întrerupse ea, răsunându-i în minte replicile tatălui şi bunicului ei.

Să mă ia naiba! Hai, impresionează-mă! Fă-mă praf cu o infonnaţie zdrobitoare. Directorul agenţiei de Contrainfonnaţii mi-a spus că un ofiţer KGB important a murit ieri într-un accident de circulaţie suspect. Dumneata ce ştii despre asta? CIA prezice un fel de revoltă la Kremlin.

Natalie îl privi pe ex-preşedinte, care îi făcu un semn discret să continue.

Nu a fost un accident, domnule, şi nu va exista nici o revoltă la Kremlin, deşi unii dintre ofiţerii de rang înalt din armată şi din Ministerul Apărării au ieşit la pensie mai devreme decât şi-au planificat. A fost plasată o bombă în camera ofiţerului, într-un hotel din Kabul, unde se deplasase pentru a chestiona un general de armată – foarte potrivită reacţia generalului, care împreună cu tatăl său, un mareşal, au organizat un complot pentru a-1 îndepărta pe Gorbaciov.

Pardon?

Greg, te rog.

Natalie verifică landoul, în timp ce Greg relata „complotul milionarilor”.

Kiricenko a condus ancheta cu foarte multă suspiciune faţă de Vest, neştiind în cine să mai aibă încredere – nici în KGB nu mai credea. Aşa că ceea ce Ştia a murit o dată cu el.

Lapşin încă mai ţese iţe? Întrebă preşedintele ales.

Mareşalul Lapşin s-a împuşcat, răspunse Natalie. Fiul său, generalul, luptă să retragă trupele din Afganistan. Complotul s-a sfârşit, domnule preşedinte.

— Soţul dumitale a fost ucis din cauza complotului? Natalie privi spre micuţul Vasili, care dormea.

— Nu este un lucru care se iartă uşor. Oricum, „milionarii” au fost blocaţi. Iar sovieticii s-au pus serios pe schimbări. De unele vom beneficia în egală măsură şi noi, şi poporul lor.

Se aplecă şi îl sărută pe Vasili, şoptindu-i „Pa-pa!” Vasili începu să plângă. Greg sări în picioare.

Îl iau eu. Scoase copilul din landou şi ieşi cu el pe pajiştea din faţa verandei.

Nu-i este frig? Strigă Natalie după el.

Nu, nu-i este frig. Preşedintele ales o studia.

Mă tentezi.

Înainte de a ajunge să fui prea tentat, nu uitaţi că spionajul este o afacere tare confuză.

Mi-am imaginat şi eu.

Natalie privi în urma lui Greg şi ochii ii deveniră duri şi neiertători. Cel mai greu lucru, cea mai dureroasă parte a acestei crime, pe care ea nu o va ierta niciodată, era fapt il că Wallace nu apucase să-şi vadă copilul.

Nu aveţi cum să vă imaginaţi, domnule preşedinte. De exemplu, domnul Stuart este agent sovietic.

Ce-aţi spus?

Încă suntem în stadiul de adunare de date, dar se pare că el raportează unei secţii GRU – serviciul de contrainformaţii al armatei – pe care o infiltraseră şi „milionarii”. La început

s-a oferit să fie câinele de pază al acestora, sperând să capete şi el un os de ros, la fel ca Jervis. Este extraordinar de talentat şi cred că a devenit indispensabil sovieticilor. În concluzie, el este acela care 1-a trădat pe soţul meu.

Ce spuneţi? Preşedintele privea uluit spre grădină.

L-a trădat pe soţul ei, repetă ex-preşedintele. El i-a cerut blondei să-l împuşte.

— De ce?

Bătrânul preşedinte îl aruncă noului om de la Casa Albă o privire prin care încerca să-i transmită că ar face bine să se acomodeze cât mai repede cu realitatea.

A văzut o ocazie de a face ceea ce el numeşte „bani mari” - a penetrat schema la care lucra Jervis împreună cu cei doi Lapşin. Persoana care oferă tehnologie de înaltă clasă noului regim sovietic poate acumula aven enorme, îi explica Natalie.

Deci a făcut-o pentru bani?

Natalie reflectă puţin la această întrebare. Greg nu se mulţumea doar cu atât. Aveau şi banii importanţa lor, dar Greg a fost luat de curent. Îi plăcea jocul. Şi totuşi, Natalie era convinsă că Greg a fost conştient încă de la început, a ştiut că într-o bună zi ambiţiile lui îl vor arunca împotriva lui Wallace.

Lucrurile sunt mai complicate. Trădarea a survenit în momentul în care soţul meu a ameninţat ceea ce-şi dorea Greg mai mult. Dar, asta este altă problemă; domnule preşedinte. Cel mai important lucru acum este că el nu ştie că noi ştim. Cred că nu trebuie să vă mai spun că nu e cazul să-i spuneţi ceva.

Dar. Dumnezeule! Copilul tău este în braţele lui! Cred că trăieşti cu el!

Se poartă foarte blând cu copiii, însă nu este amantul meu.

Bine, dar.

Părerea mea este să-l lăsaţi să facă legătura între Casa Albă şi reţeaua de informaţii a lui Wallace Nevski, vă va

oferi foarte multe posibilităţi de a induce în eroare reţeaua de spionaj sovietică.

A induce în eroare! Ştie de reţeaua dumitale de spionaj. Ce îl poate opri să nu transmită KGB-ului informaţiile?

Ştie de reţeaua soţului meu, îl corectă Natalie.

Poftim?

Ex-preşedintele îi umplu din nou paharul cu vin.

Ea se oferă să facă o nouă reţea, îl informă ex-preşedintele.

Poftim?

Aşa cum a făcut şi soţul ei pentru Truman.

Cum?

Am oamenii mei de legătură. Am parteneri sovietici în afaceri. Cultiv relaţiile cu persoanele oficiale. Deja am făcut patru călătorii în Uniunea Sovietică. După câteva luni, cum mai creşte puţin Vasili, o să mergem acolo împreună. Îmi vor trebui mai mulţi ani pentru a crea o reţea atât de subtilă cum a avut Wallace, dar am cu ce începe. Dacă doriţi.

Şi cum rămâne cu ticălosul care ţine acum în braţe copilul dumitale?

Îl vom folosi. Deja îl folosim pentru dezinformare, pentru a-i debusola pe sovietici. Îl lăsăm să creadă că eu bâjbâi, încercând să reactivez vechea reţea a lui Wallace Nevski.

— Cât timp crezi că vei putea face asta?

— Până când voi avea câţiva oameni de încredere în posturi de bază. Sper.

Privi spre grădină. Nu se grăbea deloc. Greg era într-adevăr foarte bun cu copiii. Dacă-şi dorea dragoste, îl avea pe Vasili. Deja începea să-i semene leit lui Wallace şi nu se mai simţea singură. Va veni şi ziua când îşi va face o viaţă nouă, fie şi numai pentru a salva copilul de o mamă singură şi nebună, dar de asta se va ocupa la momentul potrivit.

— Doamnă Nevski, nu vă daţi seama că vă angajaţi într-un joc periculos tocmai cu omul care 1-a ucis pe soţul dumneavoastră? Natalie îl opri dintr-o privire.

Cu ochii minţii, ea îl vedea uneori pe Wallace, aşa cum arăta prima dată când s-au întâlnit – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum alb, apropiindu-se de ca zâmbitor. De cele mai multe ori şi-1 amintea pe Panache, spunând poante despre ruşi cu un aer sobru, dar cu un licăr jucăuş în priviri.

— Soţului meu, îi explică ea preşedintelui ales, i-ar plăcea la nebunie acest lucru.

SFÂRŞIT